STEPHEN KING

Diriliş

Revival

Sonsuza dek var olan ölü değildir.
Ve garip sonsuzluklarda ölüm bile ölebilir.

–H. P. Lovecraft

I

Joker. Kafatası Dağı.

Barışçı Göl.

Hayatlarımız, en azından bir yönden filmlere benzer. Ana karakterler, aile bireylerinden ve arkadaşlardan oluşur. Yardımcı rollerde komşular, iş arkadaşları, öğretmenler ve tanıdıklar vardır. Ufak rollerde süpermarketteki güzel gülüşlü kasiyer kız, semtin barında çalışan dost canlısı barmen, haftada üç gün gittiğiniz spor salonunda birlikte egzersiz yaptığınız adamlar sayılabilir. Bunların yanı sıra binlerce figüran vardır – her hayattan, süzgeçten akıp giden su gibi geçerler, sadece bir kez görülüp bir daha karşınıza çıkmazlar. Barnes & Noble'da çizgi romanlara göz atan, dergilere ulaşmak için yanından geçtiğiniz ("Pardon," diye mırıldanarak) genç. Kırmızı ışıkta beklerken yan şeritteki arabada rujunu tazeleyen kadın. Birkaç lokma atıştırmak için uğradığınız restoranda çocuğunun ağzının kenarına bulaşan dondurmayı silen anne. Beyzbol maçında size bir paket fıstık satan adam.

Ama bazen, bu kategorilerden hiçbirine uymayan biri hayatınıza girer. Bu kişi, yıllar boyunca aralıklarla desteden çıkan,

genellikle de kriz anlarında sizi bulan jokerdir. Filmlerde bu karakterlere "değişim unsuru" denir. Bir filmde karşınıza çıkarsa, onu oraya senaristin koyduğunu bilirsiniz. Peki hayatlarımızın senaryosunu kim yazıyor? Kader mi tesadüf mü? İkincisi olduğuna inanmak istiyorum. Bunu tüm kalbim ve ruhumla diliyorum. Charles Jacobs'ı düşündüğümde -jokerim, değişim unsurum, hasmım- hayatımdaki varlığının sebebinin kader olduğuna inanmak istemiyorum. Çünkü eğer öyleyse bütün bu korkunç şeylerin *-dehşetlerin-* yaşanması gerektiği anlamına gelir. Ve bu doğruysa ışık diye bir şey yok, ona olan inancımız ahmakça bir illüzyon. Eğer öyleyse toprağa kazdıkları çukurda yaşayan hayvanlar, tümsek şeklindeki yuvalarının derinliklerindeki karıncalar gibiyiz.

Ve yalnız değiliz.

Claire bana altıncı doğum günümde bir ordu hediye etmişti ve 1962 yılının ekim ayında bir cumartesi günü, büyük bir savaşa hazırlanıyordum.

Geniş bir aileydik -dört erkek, bir kız çocuk- ve en küçükleri olarak her doğum günümde pek çok hediye alırdım. En güzellerini hep Claire verirdi. En büyüğümüz olduğu için mi, tek kız olduğu için mi yoksa ikisi birden mi bilmiyorum. Ama bana verdiği onca güzel hediyenin içinde en harikası uzak ara buydu. İki yüz yeşil, plastik asker vardı. Bir kısmı tüfek, bir kısmı makineli taşıyordu. Bir düzinesi ise Claire'in havan topu olduğunu söylediği boruya benzer aletlere yapışıktı. Ayrıca sekiz kamyon, on iki de cip vardı. Ordumun belki de en havalı tarafı, içinde geldiği mukavva sandıktı. Yeşil ve kahverengi kamuflaj tonlarıyla boyanmıştı ve ön kısmında AMERİKAN ORDUSU MALIDIR yazıyordu. Claire bu yazının altına kendi eklemesini yapmıştı: KOMUTAN JAMIE MORTON.

O bendim.

"Terry'nin çizgi romanlarından birinin arkasında reklamını gördüm," demişti sevinç çığlıklarım dinmeye yüz tutunca. "Sümüklünün teki olduğu için kesmeme izin vermedi..."

"Doğru," demişti Terry. Sekiz yaşındaydı. "Ben sümüklü ağabeyim." İki parmağını burun deliklerine sokmuştu.

"Kesin şunu," demişti annemiz. "Doğum günlerinde kardeş çekişmesi yapmayın lütfen ve teşekkürler. Terry, parmaklarını burnundan çıkar."

"Her neyse," demişti Claire. "Kuponu kopyalayıp gönderdim. Vaktinde gelmeyeceğinden korkmuştum ama neyse ki yetişti. Beğendiğine sevindim." Ve şakağıma bir öpücük kondurmuştu. Beni hep oradan öperdi. O yumuşak öpücükleri bunca yıl sonra bile hissedebiliyorum.

"Bayıldım!" demiştim sandığı göğsüme bastırarak. "Hediyemi sonsuza dek seveceğim!"

Bunlar, en sevdiğim yiyecekler olan yabanmersinli krep ve pastırmadan oluşan kahvaltımızdan sonraydı. Her birimiz, doğum gününde en sevdiği yemeği yerdi ve ardından sıra hediyelere gelirdi. Odun sobası ve sıkça arızalanan kocaman çamaşır makinesinin bulunduğu mutfaktaki uzun masanın başında hediyeler açılırdı.

"Jamie için sonsuzluk, beş gün falandır," demişti Con. On yaşında, zayıf (sonradan irileşti) ve daha o günlerden bilime düşkün bir çocuktu.

"Doğru dedin Conrad," demişti babamız. İşe gitmek üzere giyinmişti. Tertemiz tulumunun sol cebine, altın rengi iple ismi -RICHARD- işlenmişti. Sağ cebinin üstündeyse MORTON AKARYAKIT yazıyordu. "Etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim babacığım."

"Tatlı dilin sana, sofrayı toplamakta annene yardım etme hakkı kazandırdı."

"Ama sıra Andy'deydi!"

"Öyleydi," demişti babam son krepin üstüne şurup dökerek. "Bir bulaşık bezi kap bakalım Tatlı Dil. Ve hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

"Onu çok şımartıyorsun," demişti Con ama yine de bir bulaşık bezine uzanmıştı.

Connie, sonsuzluk anlayışım konusunda haksız sayılmazdı. Andy'nin hediye ettiği Ameliyat oyunu, yatağımın altında toz topluyordu (zaten vücudun bazı organları eksikti, Andy oyunu Eureka Grange bitpazarından almıştı). Terry'nin verdiği yapboz bulmacalar da öyle. Con'un hediyesi bir ViewMaster'dı ve diğerlerinden daha uzun dayandı ama sonunda o da dolabı boyladı ve bir daha gün yüzü görmedi.

Annemle babam kıyafet almıştı çünkü doğum günüm ağustos sonundaydı ve o sene birinci sınıfa başlayacaktım. Yeni pantolonlar ve gömlekler beni zerre heyecanlandırmamıştı, yine de teşekkür ederken mutlu görünmeye çalışmıştım. Yapmacık bir mutluluk ifadesi olduğunu muhtemelen anında anlamışlardı; sahte heyecan gösterileri, altı yaşındakiler için pek kolay değildir... ve ne yazık ki çoğumuzun ilk öğrendiği şeylerden biridir. Her neyse, kıyafetler kocaman makinede yıkanmış, bahçedeki ipe asılıp kurutulmuş ve katlanarak çekmeceme yerleştirilmişti. Eylül ayı gelip ihtiyacım olana dek orada kaldıklarını söylemeye gerek yok herhalde. Aslında aralarında güzel bir kahverengi kazak vardı – sarı çizgiliydi. Onu giydiğimde, İnsan Arı adında bir süper kahraman olduğumu hayal ederdim: Ey kötüler, iğnemden sakının!

Ama Con oyuncak ordum konusunda yanılıyordu. Askerlerimle her gün, genellikle ön bahçemizin o günlerde toprak olan Metodist Yolu'yla birleştiği yerdeki dar alanda oynadım. O günlerde 9. Karayolu ve zenginlerin kaldığı bir tatil merkezinin bulunduğu Goat Dağı'na giden yol hariç Harlow'daki bütün yollar

topraktı. Annemin kurak yaz günlerinde evin içine dolan tozdan sık sık şikâyet ettiğini hatırlıyorum.

Çoğu zaman, en iyi arkadaşlarım olan Billy Paquette ve Al Knowles ile oynardık ama Charles Jacobs'ın hayatıma girdiği gün, askerlerimle tek başıma oynuyordum. Billy ve Al'in neden o gün gelmediğini hatırlamıyorum ama tek başıma olmaktan çok memnun olduğumu gayet iyi hatırlıyorum. Öncelikle, ordumu paylaşmak zorunda kalmamıştım. Ayrıca –bu çok daha önemliydi– kazanma sırasının kimde olduğuna dair bir tartışma yaşanmayacaktı. Bana göre hiç kaybetmemem gerekirdi çünkü onlar *benim* askerlerimdi, sandık da *benim* sandığımdı.

Doğum günümden kısa bir süre sonra bu düşüncemi annemle paylaştığımda eğilip ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. Anlaşılan yine bir Hayat Dersi verecekti. "Dünyadaki dertlerin yarısı, insanların *benim* demesinden kaynaklanıyor Jamie. Arkadaşlarınla oynarken oyuncaklar hepinize ait."

"Birbirimize karşı savaşsak da mı?"

"Öyle bile olsa. Billy ve Al akşam yemeği için evlerine gittiğinde askerlerini kutuya..."

"Kutu değil *sandık*!"

"Tamam, sandığa koyduğunda yine sana ait oluyorlar. İnsanlar birbirine pek çok sebeple kötü davranabiliyor, büyüdükçe bunu daha iyi anlayacaksın ama bence hepsinin kökeni bencillik. Hiçbir zaman bencillik etmeyeceğine söz ver tatlım."

Söz verdim ama Billy ve Al'in kazanması yine de hoşuma gitmiyordu.

Dünyanın kaderinin tropik kara parçası Küba'da incecik bir ipe bağlı olduğu 1962 yılının o ekim gününde, savaşan iki tarafı da ben oynuyordum. Yani her halükârda zafer benimdi. Belediyenin greyderi erken saatlerde Metodist Yolu'ndan geçmişti ("Taşları bir taraftan diğer tarafa itmekten başka bir şey

yapmıyor," diye homurdanırdı babam hep) o yüzden bol miktarda gevşek toprak vardı. Toprakları bir araya toplayıp minik bir tümsek haline getirdim, sonra giderek büyüttüm ve sonunda dizlerime kadar yükselen bir tepecik oldu. Tepeciğe önce Goat Dağı ismini vermeyi düşündüm ama bu fikir hem orijinal değildi (ne de olsa gerçek Goat Dağı sadece yirmi kilometre uzaktaydı) hem de sıkıcıydı. Biraz düşündükten sonra Kafatası Dağı adında karar kıldım. Hatta parmaklarımla göz çukurları açmaya çalıştım ama toprak kuru olduğu için çukurlar hemen kapanıyordu.

"Aman neyse," dedim sandıktaki plastik askerlere. "Hayat zor, her şeye sahip olmak mümkün değil." Babamın en çok söylediği cümlelerden biriydi. Beş çocuk büyütmenin zorluğu yüzünden böyle düşündüğünden emindim. "Mağaralar varmış gibi yaparım."

Ordumun yarısını Kafatası Dağı'nın tepesine koydum. Göz korkutucu görünüyorlardı. Özellikle topçular. Bunlar Alman domuzlardı. Amerikan ordusunu bahçenin sınırına dizdim. Cipler ve kamyonlar onlara aitti çünkü tepeye tırmanırken çok iyi görüneceklerdi. Bir kısmının devrileceğinden emindim ama birkaçı elbette zirveye ulaşacaktı. Ulaşınca merhamet dilenen topçuları ezip geçeceklerdi. Hiçbirine acımayacaktım.

"Ölümüne!" dedim son Amerikalı kahraman askeri yerine koyarken. "Sonun geldi Hitsmer!"

Hücumu başlattım. Çizgi romanlardaki tüfek seslerini çıkararak askerleri kademe kademe ilerletiyordum ki üstüme bir gölge düştü. Başımı kaldırıp bakınca bir adamın az ötede durduğunu gördüm. Öğle sonrası güneşini engelliyordu. Altın rengi, ışıldayan bir çerçeve içinde gibiydi – insan tutulması.

Evimizde, her cumartesi günü olduğu gibi bolca hareket vardı. Andy ve Con, uzun arka bahçemizde bir grup arkadaşıyla bağıra çağıra, neşeyle top oynuyordu. Claire, *kendi* birkaç

arkadaşıyla odasında, Imperial Party-Time pikabında plak çalıp dinliyordu: *The Loco-Motion, Soldier Boy, Palisades Park.* Garajdan da sesler geliyordu. Terry ve babam, babamın Yol Roketi (bazen de Proje) diye bahsettiği 51 model eski Ford üzerinde çalışıyordu. Babamın hurda arabaya bok çuvalı dediğini de duymuştum. O an çok hoşuma giden bu sözü hâlâ kullanırım. Kendinizi iyi hissetmek istediğinizde bir şeye bok çuvalı deyin. Genellikle işe yarıyor.

Olan biten pek çok şey vardı ama o an zaman durdu sanki. Biliyorum, bu sadece arızalı bir hafızanın (karanlık çağrışımlarla dolu bir bavul gibi) yarattığı bir illüzyon ama anısı çok kuvvetli. Arka bahçede oynayan çocukların sesleri, üst kattan yayılan müzik ve garajdan gelen gürültüler bıçak gibi kesildi adeta. Tek bir kuş sesi bile duyulmuyordu.

Sonra adam eğildi ve omzunun gerisinden hücum eden gün ışığı bir anlığına beni kör etti. Elimi kaldırarak gözlerime siper ettim.

"Pardon, pardon," dedi adam ve yer değiştirerek güneşi tekrar perdeledi. Üstünde siyah bir ceket ve beyaz yakalı, siyah bir gömlek, altındaysa yıpranmış bir blucin ve eski mokasen ayakkabılar vardı. Aynı anda iki ayrı insan olmak ister gibiydi. Altı yaşımdayken yetişkinleri üçe ayırırdım: genç yetişkinler, yetişkinler, yaşlılar. Bu adam, genç yetişkinler sınıfına giriyordu. Ellerini dizlerine dayamış, karşı orduyu inceliyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Charles Jacobs." İsim tanıdık geliyordu. Elini uzattı. Hemen tutup sıktım çünkü altı yaşında bile olsam davranış kurallarını biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Annemle babam bize iyi terbiye vermişti.

"Neden yakanızda delik var?"

"Çünkü ben bir rahibim. Bundan böyle pazar günleri kiliseye geldiğinizde orada olacağım. Perşembe akşamları MGB'ye gelirsen yine beni göreceksin."

"Rahibimiz Bay Latoure'du," dedim. "Ama öldü."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Ama sorun değil çünkü annem hiç acı çekmediğini ve doğruca cennete gittiğini söyledi. O böyle bir yaka takmıyordu."

"Çünkü Bill Latoure alaylı bir vaizdi. Yani bir tür gönüllüydü. Kilisenin kapılarının hep açık kalmasını sağladı. Bu yüzden ona müteşekkiriz."

"Galiba babam sizi tanıyor," dedim. "Kendisi kilisenin gönüllü yardımcılarından biri. Bağışları o topluyor. Bütün yardımcılar sırayla topluyor."

"Paylaşmak iyidir," dedi Jacobs ve yanımda diz çöktü.

"Dua mı edeceksiniz?" Bu fikir o an bende hafif bir panik hissi yarattı. Dua etmek, kilisede ve ağabeylerimle Claire'in Perşembe Akşam Okulu dediği Metodist Gençlik Birliği'nde yapılan bir ritüeldi. Bay Jacobs derslere tekrar başladığında ben de katılacaktım ve okulda olduğu gibi orada da ilk yılım olacaktı. "Babamla konuşmak istiyorsanız Terry ile garajdalar. Yol Roketi'ne yeni bir debriyaj takıyorlar. Daha doğrusu babam takıyor. Terry çoğunlukla izliyor ve istediği aletleri uzatıyor. Sekiz yaşında. Ben de altı. Annem galiba arka verandada, ağabeylerimin yakar top oynamasını seyrediyor."

"Ben çocukken yakan top derdik," dedi ve gülümsedi. Hoş bir gülümsemeydi. Ondan hemen hoşlanmıştım.

"Öyle mi?"

"Evet. Adın ne evlat?"

"Jamie Morton. Altı yaşındayım."

"Söylemiştin."

"Daha önce kimse bahçemizde dua etmemişti galiba."

"Ben de etmeyeceğim zaten. Orduna yakından bakmak istedim. Hangileri Ruslar hangileri Amerikalılar?"

"Düzlükte olanlar Amerikalılar ama Kafatası Dağı'ndakiler Alman domuzları. Amerikalılar dağı ele geçirmek zorunda."

"Çünkü ilerlemelerine engel oluyor," dedi Jacobs. "Kafatası Dağı'nın ötesinde Almanya'ya giden yol var."

"Doğru! Ve Alman domuzlarının lideri! Hitsmer!"

"Pek çok kötülüğün mimarı," dedi Jacobs.

"Hı?"

"Yok bir şey. Kötü adamlara sadece Almanlar desem olur mu? 'Domuzlar' biraz zalimce geliyor."

"Olur. Sonuçta hepsi Alman. Babam savaştaydı. Ama sadece son senesinde. Teksas'ta kamyonları tamir ediyordu. Siz de savaşta mıydınız Bay Jacobs?"

"Hayır, o yıllarda henüz çok gençtim. Kore için de. Amerikalılar dağı nasıl ele geçirecek General Morton?"

"Hücum!" diye bağırdım. "Makineli tüfekleri ateşleyin! Bam! Bada bada bada!" Sonra sesimi alçalttım: "Taka taka taka!"

"Yüksek bölgeye karşıdan hücum etmek riskli general. Yerinde olsam kuvvetlerimi... böyle bölerdim..." Amerikalıların yarısını sağa, yarısını sola koydu. "Böylece kıskaç hareketini yapabilirsin, gördün mü?" İşaretparmağıyla başparmağını birleştirdi. "Hedefe aynı anda iki yandan yaklaşırsın."

"Olabilir," dedim. Karşıdan hücum etmeyi seviyordum –kanlı çarpışmalar oluyordu– ama Bay Jacobs'ın taktiği de hoşuma gitmişti. Sinsiceydi. Sinsilik de tatmin edici olabilirdi. "Mağaralar yapmak istedim ama toprak çok kuru."

"Öyle görünüyor." Bir parmağını Kafatası Dağı'na sokup çıkardı ve topraklar çukuru yine doldurdu. Ayağa kalktı ve blucininin dizlerindeki tozları silkeledi. "Bir iki yıl sonra bu askerleri görse deli olacak bir oğlum var."

"İsterse şimdi de oynayabilir." Bencil olmamaya çalışıyordum. "Nerede peki?"

"Hâlâ Boston'da, annesiyle birlikte. Toparlanacak çok eşya var. Sanırım çarşamba günü burada olacaklar. En geç perşembe. Ama Morrie askercilik oynamak için henüz çok küçük. Şimdi burada olsa askerleri alıp yere savurur herhalde."

"Kaç yaşında?"

"İki."

"Eminim hâlâ altına yapıyordur!" diye bağırdım ve gülmeye başladım. Pek kibarca bir hareket değildi ama kendimi tutamamıştım. Altına işeyen çocuklar bana çok komik geliyordu.

"Evet, yapıyor," dedi Jacobs gülümseyerek. "Ama büyüdükçe bırakacaktır eminim. Babanın garajda olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet." Adamın adını nerede duyduğumu hatırlamıştım – annemle babam akşam yemeğinde Boston'dan gelecek olan yeni rahipten bahsetmişti. *Fazla genç değil mi,* diye sormuştu annem. *Evet, maaşı da ona göre olacak,* demişti babam sırıtarak. Bir süre daha ondan konuşmuşlardı galiba ama benim dikkatim başka yönlere kaymıştı bile. Andy patates püresini bitiriyordu. Her zamanki gibi.

"Hilal taktiğini dene," deyip garaja yöneldi.

"Hı?"

"Kıskaç," dedi işaretparmağıyla başparmağını tekrar birleştirerek.

"Haa, evet. Tamam."

Denedim. Gayet iyi oldu. Bütün Alman domuzları öldü. Ama çarpışma istediğim kadar gösterişli olmadı, bu yüzden tekrar karşıdan saldırdım. Kamyonlar ve cipler Kafatası Dağı'na tırmanırken devrilip yuvarlandı, Alman domuzlar dik yamaçtan düşüp çığlık çığlığa öldü. *"Aaaaaahhh!"*

Annem, babam ve Bay Jacobs, savaş tüm hararetiyle devam ederken ön taraftaki verandada oturup buzlu çay içerek kiliseyle ilgili şeylerden bahsetti – babam gönüllü yardımcı, annem de Hanımlar Birliği'nin bir üyesiydi. Başkan değildi ama başkanın yardımcısıydı. O günlerde giydiği süslü püslü şapkalar görülmeye değerdi. Herhalde bir düzine falan vardı. O günlerde hepimiz mutluyduk.

Annem kardeşlerimi ve arkadaşlarını yeni rahiple tanışmaları için verandaya çağırdı. Ben de gidecektim ki Bay Jacobs elini sallayıp beni durdurdu ve anneme tanışmış olduğumuzu söyledi. "Savaşa devam general!" diye bağırdı.

Askerlerime geri döndüm. Con, Andy ve arkadaşları, arka bahçeye gidip oyunlarına döndü. Claire ve arkadaşları üst kata çıkıp müzik dinleyerek dans etmeye devam etti (ama annem sesi biraz kısmalarını söylemişti – lütfen ve teşekkürler). Bay ve Bayan Morton, Peder Jacobs ile uzun bir süre daha konuştu. Yetişkinlerin nasıl o kadar çok konuşabildiğine şaşırdığımı hatırlıyorum. Bana çok yorucu görünüyordu.

Onların ne yaptığıyla ilgilenmez oldum çünkü Kafatası Dağı Savaşı'nı farklı taktiklerle tekrar tekrar canlandırmaya daldım. En tatmin edici senaryo –Bay Jacobs'ın kıskaç taktiğini içeriyordu– Amerikan ordusunun bir kısmının Almanlara karşıdan saldırması, geri kalanının da arkadan dolaşarak geriden sıkıştırmasıydı. "Neler oluyor?" diye bağırdı pusuya düşen bir Alman askeri ve hemen ardından kafasından vuruldu.

Oyundan sıkılmaya başlamıştım ve içeri girip bir dilim kek yemeyi (Con ve Andy'nin arkadaşlarından kaldıysa) düşünüyordum ki savaş alanımın üstüne yine o gölge düştü. Başımı kaldırıp bakınca Bay Jacobs'ın elinde bir bardak suyla yanıma gelmiş olduğunu gördüm.

"Bunu annenden ödünç aldım. Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Tabii."

Tekrar diz çöktü ve suyu Kafatası Dağı'na boca etti.

"Fırtına çıktı!" diye bağırdım ve gök gürültüsü sesleri çıkardım.

"Öyle diyorsan öyle olsun. Şimşekli mimşekli. Bak şimdi." İki parmağını V harfi gibi açarak ıslak toprağa soktu. Delikler bu kez kapanmadan kaldı. "Aha," dedi. "İşte sana mağaralar." İki

Alman askerini alıp deliklere soktu. "Düşmanı dışarı çekmek kolay olmayacak ama Amerikalıların başaracağına güvenim tam general."

"Hey! Teşekkürler!"

"Toprak tekrar kurursa biraz daha su eklersin."

"Tamam."

"Savaş sona erince bardağı mutfağa götürmeyi unutma. Harlow'daki ilk günümde annenle başım derde girsin istemem."

Söz verdim ve elimi uzattım. "Alayım, Bay Jacobs."

Güldü ve bardağı bana verip Metodist Yolu'na çıktı. Kovulana dek ailesiyle üç yıl yaşayacağı rahip konutuna doğru yürümeye başladı. Bir süre ardından baktıktan sonra Kafatası Dağı'na döndüm.

Savaşa yeniden başlamıştım ki üstüme tekrar bir gölge düştü. Bu kez babamdı. Amerikalı askerleri ezmemeye çalışarak dikkatle tek dizi üstüne çöktü. "Eee Jamie, yeni rahibimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sevdim onu."

"Ben de. Ve annen de. Henüz çok genç, biz ilk cemaati olacağız ama iyi bir iş çıkaracağına inanıyorum. Özellikle de MGB'de. Gençler, kendine yakın yaştakilerle daha iyi iletişim kurar."

"Bak baba, bana mağara yapmayı öğretti. Toprağı ıslatınca çamur gibi oluyor."

"Gördüm." Saçlarımı karıştırdı. "Yemekten önce ellerini yıkamayı unutma." Bardağı yerden aldı. "Bunu içeri götürmemi ister misin?"

"Evet, lütfen ve teşekkürler."

Bardak elinde, eve yöneldi. Kafatası Dağı'na tekrar döndüğümde toprağın yine kurumuş ve mağaraların çökmüş olduğunu gördüm. İçindeki askerler diri diri gömülmüştü. Benim için sorun değildi, ne de olsa düşman askerleriydiler.

Bugünlerde seks konusunda aşırı derecede hassasız. Aklı başında hiçbir ebeveyn, altı yaşındaki çocuğunu, yeni tanıştığı ve tek başına yaşadığını bildiği (birkaç günlüğüne bile olsa) bir adamın evine göndermez ama sonraki pazartesi günü annemin yaptığı tam da buydu ve bir an bile tereddüt etmemişti.

Peder Jacobs –annem ona Bay Jacobs diye değil, böyle hitap etmem gerektiğini söylemişti– saat üçe çeyrek kala Metodist Yolu'ndan yürüyerek geldi ve kapımızı çaldı. Oturma odasının zeminine oturmuş, boyama kitabımı boyuyordum. Annemse *Ödül İçin Ara*'yı seyrediyordu. O ayın büyük ödülü olan Electrolux elektrikli süpürgeyi kazanma ümidiyle ismini WCSH'ye göndermişti. Şansının düşük olduğunu biliyordu ama dediğine göre umut fakirin ekmeğiydi. Bu bir atasözüydü.

"En küçüğünü yarım saatliğine ödünç alabilir miyim?" diye sordu Peder Jacobs. "Garajımda görmesini istediğim bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordum ayağa kalkarak.

"Sürpriz. Daha sonra annene anlatırsın."

"Anne?"

"Olur elbette," dedi annem. "Ama önce okul kıyafetlerini çıkar Jamie. O arada bir bardak buzlu çay alır mısınız Peder Jacobs?"

"Alırım. Bana Charlie deyin, desem?"

Annem bir süre düşündü. "O olmaz ama Charles diyebilirim sanırım."

Üstüme bir tişört ve blucin giydim. Aşağı indiğimde yetişkin meselelerinden konuştukları için dışarı çıkıp okul otobüsünü beklemeye koyuldum. Con ve Terry ile 9. Karayolu üzerindeki tek sınıflık okula –evimizden dört yüz metre uzaktaydı– gidiyorduk. Andy, Birleşik Ortaokul'daydı, Claire ise o yıl nehrin öte yakasındaki Gates Falls Lisesi'ne başlamıştı. Otobüs onları 9. Karayolu ile Metodist Yolu'nun kesiştiği kavşakta, Metodist Tepesi'nin önünde indiriyordu.

İnmelerini izledim. Posta kutusunun yanında beklerken her zamanki atışmalarını duyabiliyordum. Onlar tepeyi tırmanırken Peder Jacobs evden çıktı.

"Hazır mısın?" diye sordu ve elimi tuttu. Son derece doğal bir hareketti.

"Tabii," dedim.

Tepenin tam ortasında Andy ve Claire'le karşılaştık. Andy nereye gittiğimi sordu. "Peder Jacobs'ın evine," dedim. "Bana bir sürpriz gösterecek."

"Çok geç kalma," dedi Claire. "Sofrayı kurma sırası sende." Bakışları bir an Jacobs'ı buldu ama daha fazla görmeye dayanamıyormuş gibi hemen başını çevirdi. Ablam ve bütün arkadaşları o sene içinde Jacobs'a âşık olmuştu.

"Geç olmadan getiririm," dedi Jacobs.

Tepeyi indik ve sola dönülürse Portland'a, sağa dönülürse Gates Falls, Castle Rock ve Lewiston'a gidilen 9. Karayolu'nda el ele yürümeye başladık. Karşıya geçmeden önce durup iki yanı kontrol ettik. Gerçi buna hiç gerek yoktu zira 9. Karayolu'nda yaz ayları haricinde neredeyse hiç trafik olmazdı. Karşıya geçtikten sonra buğday ve mısır tarlalarının arasından yürüdük. Artık kurumuş olan mısırlar, sakin sonbahar esintisiyle dalgalanıyordu. On dakika sonra siyah panjurlu, beyaza boyalı konuta vardık. Ötesinde Harlow Birinci Metodist Kilisesi vardı – ki bu isim çok saçmaydı çünkü Harlow'da başka Metodist kilisesi yoktu.

Harlow'daki diğer tek ibadethane, Shiloh Kilisesi'ydi. Babam onları ılımlı ile aşırı arası değişen tuhaf tipler olarak tanımlardı. At arabalarıyla falan dolaşıyor değillerdi ama bütün erkekler ve oğlanlar dışarı çıktıklarında siyah şapka giyerdi. Kadınlar ve kızlarsa ayak bileklerine kadar inen elbiseler giyer, beyaz başlıklar giyerlerdi. Babamın dediğine göre bu mezhebin mensupları kıyametin ne zaman kopacağını bildiğini iddia ediyordu; dünyanın sonunun ne zaman geleceği, özel kitaplarında yazıyordu. Annem,

başkalarına zarar vermedikleri sürece Amerika'da herkesin istediğine inanmakta özgür olduğunu söylerdi... lakin babamın söylediklerine de itiraz etmezdi. Bizim kilisemiz onlarınkinden daha büyüktü ama çok sadeydi. Çan kulesi de yoktu. Eskiden varmış ama 1920 yılında çıkan bir kasırga kuleyi yerle bir etmiş.

Peder Jacobs ile konutun önüne uzanan toprak yolda ilerledik. Kapının önündeki Plymouth Belvedere hemen gözüme çarptı. Havalı arabaydı. "Standart vites mi düğmeli mi?" diye sordum.

Önce şaşırdı, ardından gülümsedi. "Düğmeli," dedi. "Kayınpederimin düğün hediyesiydi. Arabaları sever misin?"

"Hepimiz severiz," dedim ailemdeki herkesi kastederek... Gerçi bu annem ve Claire için pek geçerli değildi sanırım. Hanımlar arabaların temel çekiciliğini kavrayamıyor gibiydi. "Babam tamiri bitince Yol Roketi'yle Castle Rock Pisti'nde yarışacak."

"Gerçekten mi?"

"Şey, kendisi kullanmayabilir. Annem çok tehlikeli olduğunu söyledi. Belki Duane Robichaud kullanır. Annesi ve babasıyla Brownie's Mağazası'nı işletiyor. Geçen sene yarıştı ama arabasının motoru alev aldı. Babası yeni bir araç aradığını söylüyordu."

"Robichaud'lar kiliseye geliyor mu?"

"I ıh..."

"Hayır dediğini farz ediyorum. Garaja gel Jamie."

İçerisi loş ve küf kokuluydu. Gölgelerden ve kokudan biraz ürkmüştüm ama Jacobs rahatsız olmuş görünmüyordu. Gölgelerin içine doğru ilerledi ve durup bir şeyi işaret etti. Gösterdiği yere baktım ve nefesimi şaşkınca içime çektim.

Jacobs bir şeyden gurur duyan insanların memnuniyetiyle hafifçe güldü. "Barışçı Göl'e hoş geldin Jamie."

"Vay canına!"

"Patsy ve Morrie'nin gelişini beklerken kurdum. Aslında evde yapmam gereken işler var, bir kısmını *yaptım* da –mesela kuyunun pompasını tamir ettim– ama Pats mobilyalarla gelene dek *yapabileceklerim* kısıtlı. Annen ve diğer gönüllü hanımlar konutu

köşe bucak temizlemiş ve harika bir iş çıkarmış ufaklık. Bay Latoure, Orr's Adası'ndan gelip gidiyormuş, 2. Dünya Savaşı'ndan beri konutta yaşayan olmamış. Ben annene şükranlarımı sunmuştum ama sen benim adıma yine teşekkür et lütfen."

"Olur, elbette," dedim ama teşekkürünü ilettiğimi sanmıyorum zira o an söyledikleri bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Bütün dikkatim, garajın neredeyse yarısını kaplayan masaya odaklanmıştı. Üstündeki yeşil alanın yanında Kafatası Dağı hiç kalıyordu. O günden sonra buna benzer yapay manzaraları pek çok kez gördüm –çoğunlukla oyuncak dükkânı vitrinlerinde– ama hepsinin üstünde elektrikli trenler vardı. Peder Jacobs'ın düzenlediği masada elektrikli tren yoktu, zaten tam anlamıyla masa da sayılmazdı. Birkaç testere tezgâhı üzerine kontrplaklar yerleştirilmişti. Onların üstündeyse üç buçuk metreye bir buçuk metre ebadında minyatür bir kır manzarası vardı. Elli santim yüksekliğindeki elektrik direkleri, bir köşeden diğerine çaprazlama sıralanmıştı. Tam ortasındaysa loş ışıkta bile masmavi görünen gerçek sudan oluşmuş kocaman bir göl vardı.

"Yakında hepsini indirmek zorunda kalacağım," dedi Jacobs. "Yoksa araba garaja sığmayacak. Patsy'nin hoşuna gitmeyeceğinden eminim."

Eğilip ellerini dizlerine dayadı ve küçük tepelere, ipleri andıran elektrik tellerine ve büyük göle baktı. Suyun yakınında otlayan plastik koyunlar ve inekler vardı (oranlandıklarında fazla büyük kalıyorlardı ama fark etmedim, etsem de aldırmazdım). Ayrıca birçok sokak lambası vardı ve bu biraz garipti çünkü ne kasaba vardı ne de yol.

"Ordunla burada esaslı bir çarpışma yapabilirdin, değil mi?"

"Evet," dedim. Koca bir savaşı bile bitirirdim.

Başını salladı. "Ama bu mümkün değil çünkü Barışçı Göl'de herkes birbiriyle çok iyi geçinir ve kavgaya yer yoktur. Bir anlamda cennet gibi. MGB başlayınca bunu olduğu gibi kilisenin

bodrumuna taşımayı düşünüyorum. Belki ağabeylerinle bana yardım edebilirsin. Çocukların hoşuna gider sanırım."

"Kesinlikle gider!" dedim ve babamdan duyduğum bir sözü ekledim. "Daha ne olsun!"

Güldü ve omzumu tuttu. "Bir mucizeye tanıklık etmek ister misin?"

"İsterim herhalde," dedim. Tam emin değildim. Kulağa korkutucu olabilirmiş gibi geliyordu. Bir anda senelerdir kapalı kalmış gibi havasız kokan loş bir garajda baş başa olduğumuzu hatırladım. Dış dünyaya açılan kapı aralık duruyordu ama kilometrelerce uzakta gibiydi. Peder Jacobs'ı sevmiştim ama o an evde olup kitabımı boyamayı, annemin Electrolux süpürgeyi kazanıp kazanamayacağını, yazın tozlara karşı sonu gelmez savaşında nihayet üstünlük sağlayıp sağlamayacağını görmeyi diledim.

Sonra Peder Jacobs elini yavaşça Barışçı Göl'ün üstünden geçirdi ve tedirginliğim bir anda uçup gitti. Derme çatma masanın altından, Philco televizyonumuzun ısınırken çıkardığına benzer alçak bir vınlama yükseldi ve minik sokak lambaları yandı. Neredeyse doğrudan bakılamayacak kadar parlak beyaz ışıkları vardı ve yeşil tepelerle mavi gölü sihirli bir ay ışığı gibi aydınlatıyorlardı. Plastik koyunlarla inekler bile daha gerçekçi görünüyordu. Belki de artık birer gölgeleri olduğu içindi.

"Vay canına, nasıl yaptınız onu?"

Sırıttı. "İyi numara, değil mi? 'Tanrı ışık olsun dedi ve oldu, ve ışık güzeldi.' Ama ben Tanrı değilim, bu yüzden elektriğe bel bağlamak durumundayım. Ve elektrik harika bir şeydir Jamie. Tanrı'nın bize muhteşem bir armağanıdır. Onun sayesinde ışığın düğmesini her açıp kapatışımızda kendimizi tanrısal güce sahipmişiz gibi hissediyoruz. Sence de öyle değil mi?"

"Herhalde öyle," dedim. "Büyükbabam elektrikli lambaların olmadığı günleri hatırlıyor."

"Hatırlayan pek çok kişi var," dedi Peder Jacobs. "Ama yakında kimse kalmayacak... ve artık hiç kimse elektriğin bir mucize olduğunu düşünmeyecek. Ve bir gizem olduğunu. Nasıl işlediğini biliyoruz ama bir şeyin nasıl işlediğini bilmekle *ne* olduğunu bilmek çok farklı şeyler."

"Işıkları nasıl yaktınız?" diye sordum.

Masanın altındaki rafı gösterdi. "Şu küçük kırmızı ampulü görüyor musun?"

"Hı hı."

"O bir fotoelektrik hücre. Satın alınabilir ama bunu ben kendim yaptım. Görünmez bir ışın yayıyor. Işını kesintiye uğrattığımda, Barışçı Göl'ün çevresindeki sokak lambaları yanıyor. Tekrar yaparsam... işte böyle..." Elini tekrar masanın üstünden geçirdi ve lambaların ışığı azalıp yok oldu. "Gördün mü?"

"Harika," dedim hayranlıkla.

"Bir de sen dene bakalım."

Elimi uzattım. Önce hiçbir şey olmadı ama parmak uçlarıma yükseldiğimde ışını kestim. Masanın altından yine aynı vınlama duyuldu ve lambalar yandı.

"Yaptım!"

"Bak sen şu işe," dedi ve saçlarımı karıştırdı.

"Bu vınlama nereden geliyor? Televizyonumuzun çıkardığı sese benziyor."

"Masanın altına bak. Dur tepedeki ışığı yakayım da daha iyi gör." Duvardaki düğmeye basınca tavandan sarkan birkaç tozlu ampul yandı. Küf kokusuna bir faydaları olmamıştı (ve artık sıcak ve yağlı başka bir koku daha alıyordum) ama gölgelerin bir kısmı yok oldu.

Eğildim –o yaşta fazla eğilmeme gerek kalmamıştı– ve masanın altına baktım. Alta tutturulmuş iki üç tane kutu gibi şey vardı. Hem vınlama hem de yağlı koku oradan geliyordu.

"Bataryalar," dedi. "Onları da ben yaptım. Elektrik benim hobim. Ve cihazlar." Bir çocuk gibi sırıttı. "Cihazlara bayılıyorum. Karım deli oluyor."

"Benim hobimse Alman domuzlarıyla savaşmak," dedim. Sonra zalimlikle ilgili söylediklerini hatırlayıp ekledim. "Almanlarla."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı var," dedi. "Ve aynı zamanda herkesin, hayatın beşikten mezara çetin bir yolculuktan ibaret olmadığını ispatlayacak bir iki mucizeye ihtiyacı var. Bir başka mucizeye tanıklık etmek ister misin Jamie?"

"Elbette!"

Köşede, üzeri aletler, kablo parçaları, Claire ve Andy'ninkine benzer ama parçalara ayrılmış üç dört transistorlu radyo ve dükkândan alınma C ve D pillerle kaplı bir başka masa vardı. Bir de küçük, ahşap bir kutu. Jacobs kutuyu aldı, aynı seviyede olabilmemiz için tek dizi üzerine çöktü, kutunun kapağını açtı ve içinden beyaz cüppeli bir figür çıkardı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Biliyordum çünkü figür aynı floresan gece lambamın üstündeki adama benziyordu. "İsa. Sırtında kutu olan İsa."

"Alelade bir kutu değil, batarya kutusu. Bak." Kutunun, dikiş iğnesinden büyük olmayan bir menteşeye bağlı kapağını kaldırdı. İçinde, üzerlerinde minik lehim damlaları olan, parlak madeni paralar vardı. "Bunları da ben yaptım çünkü dükkânlarda hem bu kadar ufak, hem de bu kadar güçlüsünü bulmak imkânsız. Patentini alabilirim aslında. Belki bir gün alırım ama..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

Kutunun kapağını kapadı ve İsa'yı, Barışçı Göl'ün olduğu masaya götürdü. "Suyun ne kadar mavi olduğunu fark etmişsindir umarım."

"Evet! Gördüğüm en mavi göl!"

Başını salladı. "Bunun da bir mucize olduğu söylenebilir... ta ki yakından bakana dek."

"Hı?"

"Aslında sadece boya. Bazen bunu düşünür dururum Jamie. Uyku tutmadığında. Birazcık boyanın, sığ bir su birikintisini nasıl derinmiş gibi gösterebildiğini düşünürüm."

Bunu düşünmek bana biraz saçma gelmişti ama bir şey demedim. Sonra dalgın halinden sıyrıldı ve İsa'yı gölün yanına koydu.

"Bunu MGB'de kullanmaya niyetliyim – eğitim aracı olarak– ama sana bir ön gösterim sunayım, ne dersin?"

"Tamam."

"Matta İncili'nin on dördüncü bölümünde şöyle denir: Tanrı'nın Kutsal Sözü'nü buyruk kabul edecek misin Jamie?"

"Evet, sanırım," dedim yine tedirgin olarak.

"Edeceğini biliyorum," dedi. "Çünkü çocukluğumuzda öğrendiklerimiz, en uzun süre bizimle kalanlardır. Tamam, şimdi kulaklarını aç ve dinle. 'Ve İsa derhal havarilerine tekneye binip ondan önce suyun diğer kıyısına gitmelerini buyurdu –yani emretti– aynı anda pek çoklarını uzaklaştırdı. Ve onları gönderdikten sonra dua etmek için bir dağa çıktı...' *Sen* dua eder misin Jamie?"

"Evet, her gece ediyorum."

"Aferin sana. Tamam, hikâyeye dönelim. 'Karanlık çöktüğünde, orada tek başınaydı. Tekneyse denizin ortasında, kuvvetli rüzgârın yarattığı dalgalarla boğuşuyordu. Ve dördüncü nöbette İsa suyun üstünde yürüyerek onlara gitti. Ve havariler onu suyun üstünde yürür görünce kafaları karıştı. Bu bir ruh, dediler ve korkuyla haykırdılar. Ama İsa hemen onlara hitap etti: Korkmayın, benim, dedi.' Hikâye böyle ve Tanrı Kutsal Söz'ünü kutsasın. İyiydi, değil mi?"

"Evet, sanırım. Hitap etmek onlarla konuşmak, değil mi?"

"Evet. İsa'nın Barışçı Göl üstünde yürümesini görmek ister misin?"

"Tabii! İsterim!"

Elini İsa'nın beyaz cüppesinin altına soktu ve küçük figür hareket etmeye başladı. Barışçı Göl'e girdiğinde batmadı, suyun üstünde sakince ilerledi. Yaklaşık yirmi saniyede diğer kıyıya ulaştı. O tarafta bir tepe vardı. Tırmanmaya çalıştı ama devrileceği belliydi. Peder Jacobs, figürü devrilmeden yakaladı ve elini tekrar cüppenin altına sokup kapattı.

"Yaptı!" dedim. "Suyun üstünde yürüdü!"

"Şey..." Gülümsüyordu ama tebessümünde pek neşe yoktu. Ağzının bir köşesi aşağı doğru inmişti. "Hem evet hem hayır."

"Nasıl yani?"

"Suya girdiği yeri görüyor musun?"

"Evet..."

"Elini uzat bakalım ne bulacaksın. Elektrik tellerine dokunmamaya çalış çünkü içlerinde gerçekten elektrik var. Çok fazla değil ama değersen hafif bir şok yaşayabilirsin. Özellikle de elin ıslaksa."

Elimi temkinle uzattım. Peder Jacobs'ın bana bir eşek şakası yapacağını sanmıyordum –Con ve Andy'nin bazen yaptığı gibi– ama yabancı bir adamla, yabancı bir yerdeydim. O yüzden emin olamıyordum. Su derin görünüyordu ama bu, boyanın ve yüzeyden yansıyan ışığın yarattığı bir yanılsamaydı. Parmağımı sadece ilk eklemine kadar sokabilmiştim.

"Orası tam yeri değil," dedi Peder Jacobs. "Biraz daha sağ tarafa git. Sağını solunu ayırt edebiliyor musun?"

Edebiliyordum. Annem öğretmişti: *Yazı yazdığın elinin tarafı sağ*. Gerçi bu, solak olan Claire ve Con için geçerli değildi.

Elimi sağ tarafa uzatınca suyun içinde bir şeye dokundum. Metaldi ve içinde bir oyuk vardı. "Galiba buldum," dedim Peder Jacobs'a.

"Bence de buldun. İsa'nın üstünde yürüdüğü hatta dokunuyorsun."

"Bir sihirbazlık numarası!" dedim. *The Ed Sullivan Show*'da sihirbazları izlemiştim, Con'a da doğum gününde bir sihir seti

hediye edilmişti. Ama sonra Uçan Toplar ve Kaybolan Yumurta dışında hepsi kaybolmuştu.

"Doğru."

"İsa'nın suyun üstünde yürüyerek tekneye ulaşması gibi!"

"Bazen öyle olma ihtimalini düşünüp korkuyorum."

O kadar kederli ve uzak görünüyordu ki yine biraz korktum ama aynı zamanda onun için üzüldüm. Gerçi garajında Barışçı Göl gibi harika bir şey olan bir insanın nasıl kederlenebileceğine anlam veremiyordum.

"Gerçekten *iyi* bir numara," dedim ve eline hafifçe vurdum.

Her nereye dalıp gittiyse geri döndü ve bana sırıttı. "Haklısın," dedi. "Karımla oğlumu özlüyorum. Galiba bugün seni annenden o yüzden ödünç aldım Jamie. Ama artık geri götürsem iyi olacak."

9. Karayolu'na vardığımızda iki yönden de gelen araba olmamasına rağmen yine elimi tuttu ve Metodist Yolu'na kadar öyle yürüdük. Benim için sorun değildi. Elini tutmak hoşuma gidiyordu. Beni korumak istediğini biliyordum.

Bayan Jacobs ve Morris, birkaç gün sonra geldiler. Morris daha küçücük bir bebek sayılırdı ama Bayan Jacobs, çok güzeldi. Cumartesi günü, Peder Jacobs'ın kilisenin kürsüsüne ilk kez çıkışından bir gün önce Terry ve Con ile Barışçı Göl'ü, Metodist Gençlik Birliği'nin her perşembe toplandığı bodrum katına taşımasına yardım ettik. İçinde su olmayınca gölün sığlığı ve zemininde boydan boya uzanan metal hat iyice gözler önüne serilmişti.

Peder Jacobs, Terry ve Con'dan bu sırrı saklayacaklarına dair söz vermelerini istedi çünkü illüzyonun ufaklıkların üstündeki etkisinin yok olmasını istemiyordu (bunu duyduğumda kendimi büyüklerden biri gibi hissetmiştim ve bu his çok hoşuma gitmişti). İkisi de söz verdi ve sözlerinden döndüklerini sanmıyorum ama kilisenin bodrumu, konutun garajından çok daha aydınlıktı

ve Barışçı Göl'e yakından bakıldığında sadece sığ bir su birikintisi olduğu görülebiliyordu. Dibindeki metal hat da çok belirgindi. Noel'den önce numarayı herkes çözmüştü.

"Koca bir balon," dedi Billy Paquette bir perşembe günü. O ve ağabeyi Ronnie, Perşembe Akşam Okulu'ndan nefret ediyorlardı ama anneleri zorla gönderiyordu. "Bir kez daha gösterip suyun üstünde yürüme hikâyesini anlatırsa kusacağım."

Böyle konuştuğu için onunla kavga etmeyi düşündüm ama benden iriydi. Ayrıca arkadaşımdı. Ve haklıydı.

II

Üç Yıl. Conrad'ın Sesi. Bir Mucize.

Peder Jacobs, 21 Kasım 1965 günü kilisede verdiği vaaz yüzünden kovuldu. İnternetten bulmak kolay oldu çünkü aramayı dayandırabileceğim bir tarih vardı: Şükran Günü'nden önceki pazardı. Bir hafta sonra hayatımızdan çıktı ve ayrılırken yalnızdı. Patsy ve Morrie –MGB'deki çocuklar ona Kuyruk Morrie adını takmıştı– o sırada çoktan gitmişti. Düğmeli Plymouth Belvedere de öyle.

Anlatmaya başlamadan önce sorulsa pek azını hatırlayabildiğimi söylerdim ama aslında Barışçı Göl'ü ilk görüşümle Korkunç Vaaz arasında geçen üç yılı şaşırtıcı derecede net bir şekilde hatırlıyorum. Hangimiz altı ve dokuz yaş arasını detaylı bir şekilde hatırlayabiliyor ki? Ama yazmak harika, aynı zamanda korkunç bir şey. Hafıza kuyusunun, yıllar boyu sıkıca kapalı duran kapağını açıveriyor.

Yazmaya niyetlendiğim hikâyeyi bir kenara bırakıp sırf şimdikinden çok farklı olan o yılları ve o dünyayı anlatsam koca bir kitap olur. Annemin olanca güzelliğiyle sabah güneşinin aydınlığında ütü masasının başında durduğunu hatırlıyorum. Yeşilin

çirkin bir tonu olan, giydiğimde kıçı sarkık duran mayomu ve Harry's Gölcüğü'nde ağabeylerimle yüzüşümüzü hatırlıyorum. Kaygan dibin inek dışkısı olduğunu söylerdik ama aslında sadece çamurdu (*muhtemelen* çamurdu). Tek sınıflık Batı Harlow Okulu'ndaki uyuşuk öğle sonralarını, Heceleme Köşesi'nde paltoların üstünde oturarak zavallı aptal Dicky Osgood'un *zürafayı* doğru hecelemeye çalışmasını dinlediğimizi hatırlıyorum. "Hi... hiç *gö... görmediğim* bir ha... hayvanın i... ismini neden do... doğru *hecelemek* zo... zorunda olayım?" dediğini bile hatırlıyorum.

Kasabamızı bir ağ gibi kaplayan toprak yolları, soğuk nisan günlerinde, okulun bahçesinde bilye oynayışımızı, yatağımda yatmış dua edip uykuyu beklerken çam ağaçlarının arasından esen rüzgârın uğultusunu dinleyişimi hatırlıyorum. Babamın, üstünde MORTON AKARYAKIT yazan kepiyle, elinde ingilizanahtarıyla, yağlanmış eklemlerinden kan sızarak garajdan çıktığını hatırlıyorum. Ken MacKenzie'nin *The Mighty 90 Show*'da Temel Reis çizgi filmlerini takdim etmesini ve kızların ne giydiğini görmek için *American Bandstand*'i izlemek isteyen Claire ve arkadaşları yüzünden öğleden sonraları televizyondan mahrum kalışımı hatırlıyorum. Babamın eklemlerindeki kan kadar kırmızı günbatımlarını hatırlıyorum ve ürperiyorum.

Çoğu güzel olan başka binlerce şey hatırlıyorum ama bilgisayarımın başına, tebessüm ettirecek nostaljik bir yolculuğa çıkmak için oturmadım. Seçici hafıza, en eski günahlardan biri ve benim buna vaktim yok. Yaşananların hepsi güzel değildi. O günlerde kırsalda yaşam zordu. Hâlâ öyledir sanırım.

Arkadaşım Al Knowles, elini babasının patates ayırma makinesine kaptırdı ve Bay Knowles hantal, tehlikeli makineyi kapatana kadar üç parmağını kaybetti. O gün oradaydım. Kayışların kanla kıpkırmızı olduğunu hatırlıyorum. Ve Al'in canhıraş çığlıklarını.

Babam (sadık ve bilgisiz çırağı Terry ile) Yol Roketi'ni yürür hale getirdi –motoru çalıştırıp gaz verdiğinde yükselen homurtu

ne muhteşemdi!– ve yepyeni boyanmış, yan tarafına *19* yazılmış halde Castle Rock'taki pistte yarışması için Duane Robichaud'a teslim etti. Sersem herif yarışın ilk turunda arabayı devirip takla attı ve hurdaya çevirdi. Kendisiyse burnu bile kanamadan çıktı. "Gaz pedalının suçuydu," dedi sonra yüzünde ahmakça bir sırıtışla. Babam, asıl suçlunun kim olduğunu herkesin bildiğini söyledi.

"Bu sana ders olsun, bir Robichaud'a kıymetli hiçbir şeyin emanet edilmeyeceğini öğrendin," dedi annem ve babam, ellerini ceplerine öyle bir soktu ki iç çamaşırının beli göründü. Belki de kendine ancak böyle hâkim olabilmiş, elinden bir kaza çıkmasını önlemişti.

Postacının oğlu Lenny Macintosh, boş konserve kutusuna koyduğu kız kaçıranın niye patlamadığını görmek için eğilince bir gözünden oldu.

Ağabeyim Conrad, sesini kaybetti.

Yani hayır – olanlar hep iyi değildi.

Peder Jacobs'ın kilisenin kürsüsüne çıktığı ilk pazar günü içerisi; şişman, ak saçlı, iyi huylu Bay Latoure'un kilisenin kapılarını açık tuttuğu, iyi niyetli ama muğlak vaazlar verip, Anneler Pazarı dediği Anneler Günü her yaklaştığında gözleri yaşarttığı (bu detayları annemden öğrendim – ben Bay Latoure'u neredeyse hiç hatırlamıyorum) onca yılda hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Geçmişte ortalama yirmi kişinin katıldığı ayinde o gün rahatlıkla seksen kişi vardı. Seslerinin şükür duası sırasında yükselip kiliseyi doldurduğunu hatırlıyorum: *Tüm nimetleri bahşeden Tanrı'ya şükürler olsun, yarattığı kullardan ona şükürler olsun.* Tüylerim diken diken olmuştu. Bayan Jacobs da org çalmakta oldukça başarılıydı. Sade, siyah bir kurdeleyle bağladığı sarı saçları, duvardaki vitraylardan süzülen ışıklarla rengârenk parlıyordu.

Toprak yolda ailece kiliseden eve yürürken ve o güne özel giydiğimiz ayakkabılarımız her adımda tozlanırken annemle ba-

bamın gerisinde kaldığım için annemin Peder Jacobs'ı beğendiğini söyleyişini duydum. Aynı zamanda çok da rahatlamıştı. "Çok genç olduğu için insan haklarından veya zorunlu askerliğin yasaklanması gibi konulardan bahsedeceğinden korkmuştum ama İncil'i temel alarak çok güzel bir vaaz verdi. Bence insanlar bundan sonra her hafta gelecektir, sen ne dersin?"

"Bir süreliğine evet," dedi babam.

"Seni şüpheci petrol kralı," dedi annem gülümseyerek ve babamın koluna hafif bir yumruk attı.

Sonraki günlerde ikisinin de kısmen haklı olduğu ortaya çıktı. Kiliseye gelenlerin sayısı hiçbir zaman Bay Latoure seviyesine düşmedi –kışın soğuk günlerinde, sobanın ısıtamadığı kilisede birbirlerine sokularak oturan en fazla bir düzine insan oluyordu– ama katılanların sayısı yavaş yavaş önce altmışa, sonra elliye, en sonunda da kırka kadar düştü. Bu düşüşü kimse Bay Jacobs'ın daima net, hoş ve İncil temelli vaazlarına bağlamadı (atom bombası veya Özgürlük Yürüyüşü gibi konular hiç açılmadı). İnsanlar sadece gitmeyi bıraktı.

"Tanrı artık insanlar için eskisi kadar önemli değil," dedi annem bir gün gelenlerin azlığının yarattığı hüsranla. "Bir gün gelecek, pişman olacaklar."

O üç yıl içinde Metodist Gençlik Birliği'miz de mütevazı bir rönesans yaşadı. Latoure dönemindeki perşembe akşamlarında sayımız nadiren bir düzineyi aşardı ve bunlardan dördü aynı ailedendi: Claire, Andy, Con ve Terry Morton. Latoure döneminde Perşembe Akşam Okulu için yaşım çok küçüktü. Andy bu yüzden beni kafakola alıp saçlarımı karıştırır ve çok şanslı olduğumu söylerdi. Bir keresinde Terry'ye o günlerde nasıl olduğunu sordum. Sıkılmış bir ifadeyle omuz silkti. "İlahi söyleyip İncil'den pasajlar okur, içki ve sigara içmeyeceğimize söz verirdik. Sonra bize annemizi sevmemizi, Katoliklerin putlara taptıkları için cehenneme gideceğini ve Yahudilerin parayı çok sevdi-

ğini söylerdi. Ayrıca arkadaşlarımız açık saçık fıkralar anlatırsa İsa'nın da dinlediğini hayal etmemizi isterdi."

Bununla birlikte yeni rejimde sayı, üç düzineye kadar çıktı. Yaşlarımız, altıyla on altı arasında değişiyordu. Herkesin oturabilmesi için kilisenin bodrumuna ek sandalye alınması gerekti. Katılımın çokluğunun sebebi, Peder Jacobs'ın Barışçı Göl'ü geçen mekanik İsa'sı değildi. Bunun yarattığı heyecan, bende bile kısa sürede dinmişti. Duvarlara astığı Kutsal Topraklar resimlerinin de pek etkili olduğunu sanmıyorum.

Sebep, daha ziyade Peder Jacobs'ın gençliği ve hevesiydi. Vaazlar ve derslerin yanı sıra oyunlar ve aktiviteler de oluyordu. Çünkü onun da sıkça belirttiği gibi İsa, zamanın çoğunda kilisenin dışındaydı ve öğretilerine öyle devam ediyordu. Yani Hıristiyanlık, kiliseden ibaret değildi. İncil çalışmaları devam ediyordu ama bu çalışmaları çoğunlukla sandalye kapmaca oynarken yapıyorduk ve Tevrat'ın beşinci kitabının on dördüncü sayfasını, 9. ayeti veya Timoteos 2:12'yi ararken yere düşen çocukları sık sık görmek mümkündü. Çok komik oluyordu. Bir de Con ve Andy'nin arka tarafta kurulmasına yardım ettiği beyzbol sahası vardı. Bazı perşembe günlerinde erkekler beyzbol oynar, kızlar tezahürat eder, bazen de –erkekler sahayı kızlara bırakmayı hiç istemese de– rolleri değişirlerdi.

Peder Jacobs'ın elektrik sevdası, perşembe akşamı "sohbetlerinde" sık sık gündeme gelirdi. Bir gün evimizi arayıp Andy'ye o perşembe kiliseye gelirken kazak giymesini söylediğini hatırlıyorum. Bodrumda toplandığımızda Andy'yi ön tarafa çağırdı ve bize, günahların yükünü göstereceğini söyledi. "*Senin* bir günahkâr olmadığından eminim Andy," diye eklemeyi ihmal etmedi.

Ağabeyim tedirgince gülümsedi ve sessiz kalmayı tercih etti.

"Bu sizi korkutmak için değil çocuklar," dedi. "Öylesinin gerekliliğine inanan din adamları var ama ben onlardan biri de-

ğilim. Bilmenizi istedim." (Daha sonra öğrendim ki insanlar genelde böyle şeyleri, ödünüzü patlatmadan hemen önce söylüyor.)

Birkaç balon şişirdi ve her birinin onar kilo olduğunu hayal etmemizi istedi. Birini havaya kaldırdı. "Bu, yalan söylemek için." Balonu gömleğine birkaç kez hızla sürttükten sonra Andy'nin kazağına değdirdi ve balon, tutkalla yapıştırılmış gibi orada kaldı.

"Bu hırsızlık." Andy'nin kazağına bir balon daha iliştirdi.

"Bu öfke."

Tam hatırlamıyorum ama sanırım, Andy'nin el örgüsü, geyik desenli kazağına ölümcül günahları temsilen yedi balon iliştirdi.

"Günahların ağırlığı elli kiloyu aştı," dedi. "Taşıyabilmek için çok fazla! Ama dünyadaki günahları kim alıp götürür?"

"İsa!" diye hep bir ağızdan bağırdık.

"Doğru. Tövbe edip O'ndan af dilerseniz bakın ne olur." Bir iğne çıkarıp balonları teker teker patlattı – kurtulup kazağa tekrar iliştirilmesi gereken dahil. Galiba balon patlatma faslı bizi, statik elektrik kısmından daha fazla heyecanlandırmıştı.

Elektrik kullanımına dair en etkileyici gösterisini, Jacobs'ın Merdiveni adını verdiği kendi icadıyla yaptı. Büyüklüğü, ordumun içinde yaşadığı sandık kadar olan metal bir kutuydu. Üzerinden, tavşan kulaklarını andıran televizyon antenlerine benzer iki tel çıkıyordu. Fişini prize takıp (bu icat pille değil, şebeke cereyanıyla çalışıyordu) düğmesine basınca, neredeyse çıplak gözle bakılamayacak kadar parlak kıvılcımlar, tellere tırmandı. En tepede iyice parlayıp yok oluyorlardı. Cihazın üstüne bir tür toz serpince kıvılcımlar farklı renklere büründü. Kızlar heyecan ve hayranlık dolu sesler çıkardı.

Bu gösterinin dini bir amacı da vardı –en azından Charles Jacobs'ın kafasında öyleydi– ama ne olduğunu kesinlikle hatırlayamıyorum. Belki Kutsal Üçlü ile ilgili bir şeydi? Jacobs'ın Merdiveni önümüzde değilken, tırmanan renkli kıvılcımlara ve kızgın bir kedi gibi tıslayan akıma tanıklık etmezken anlatılan konular hafızalarda hiç yer bırakmadan hızla silinip gidiyordu.

Yine de bu kısa derslerden birini çok iyi hatırlıyorum. Bir sandalyeyi ters çevirip oturmuş ve kollarını arkasına dayamıştı. Karısı, ellerini kucağında ağırbaşlı bir şekilde birleştirmiş, başını hafifçe öne eğmiş, hemen onun yanındaki piyano taburesinde oturuyordu. Belki dua ediyordu. Belki sıkılmıştı. Dinleyenlerin çoğunun sıkıldığını biliyordum. Harlow Metodist Gençlik'in çoğu artık elektrik bahsinden usanmıştı.

"Çocuklar, bilim bize elektriğin elektron adı verilen yüklü atom parçacıklarının hareketi olduğunu öğretir. Elektronlar hareket ederken akım üretir. Akım ne kadar hızlıysa voltaj o kadar yüksektir. Bu bilim ve bilimde kötü bir şey yok, sadece *sonlu*. Bilgi, bir noktada mutlaka tükenir. Elektronlar gerçekte *nedir*? Bilim adamları yüklü atomlar diyor. Peki, tamam, ama atom nedir?"

Sandalyenin arkasına doğru eğildi. Mavi gözlerini (onlar da elektrikli gibi görünüyordu) bize dikmişti.

"Kimse tam bilmiyor! Ve din burada devreye giriyor. Elektrik, Tanrı'nın sonsuza açılan kapılarından biridir."

"Keşke bir elektrikli sandalye getirip birkaç kobay faresi kızartsa," dedi Billy Paquette bir akşam bereket duasından sonra. "İşte *o* ilginç olurdu."

Sık sık duyduğumuz (ve giderek daha çok sıkıldığımız) kutsal voltaj nutuklarına rağmen çoğumuz, Perşembe Akşam Okulu'nu iple çekiyordu. Peder Jacobs, hobisinin etkisinde olmadığı zamanlarda Kutsal Kitap'tan bölümler eşliğinde hararetli, bazen komik de olabilen dersler veriyordu. Okuldaki sataşmalardan çalışmadığımız dersin sınavında duyabileceğimiz kopya çekme isteğine kadar günlük hayatta hepimizin karşılaştığı sorunlardan bahsediyordu. Oyunları seviyor, derslerin büyük bölümünden keyif alıyorduk. Şarkı söyleme faslı da çok zevkliydi çünkü Bayan Jacobs çok iyi bir piyanistti ve ilahileri hiç uzatmıyordu.

Tek bildiği ilahiler de değildi üstelik. Unutulmayacak bir akşam peş peşe üç Beatles şarkısı çaldı –*From Me to You, She Loves*

You, I Want to Hold Your Hand– ve biz de eşlik ettik. Annemin iddiasına göre Patsy Jacobs, piyano çalmakta Bay Latoure'dan yetmiş kat iyiydi. Pederin genç eşi, kiliseye yapılan bağışların bir kısmıyla Portland'dan akort aleti almak istediğinde talebi gönüllüler tarafından oybirliğiyle kabul edildi.

"Ama bir daha Beatles şarkısı çalmasanız daha iyi olur," dedi Bay Kelton. Harlow Metodist'in en eski gönüllüsüydü. "Çocuklar o şarkıları radyodan da dinleyebilir. Daha... *dini* melodileri tercih ediyoruz."

Bayan Jacobs, bakışlarını ağırbaşlı bir ifadeyle önüne çevirerek öyle yapacağını söyledi.

Bir şey daha vardı: Charles ve Patsy Jacobs, inkâr edilemez bir seksapele sahipti. Claire ve arkadaşlarının Peder Jacobs'a âşık olduğunu söylemiştim; kısa süre sonra bütün erkek öğrenciler de eşine âşık oldu çünkü Patsy Jacobs çok güzeldi. Saçları altın sarısı, cildi pürüzsüz, dudakları dolgundu. Hafifçe çekik gözleri yeşildi. Connie, bir cadı gibi sihirli güçleri olduğunu iddia ediyordu çünkü o yemyeşil gözleri ne zaman kendisine çevrilmiş görse dizlerinin bağı çözülüyordu. O güzellikle hafif bir rujdan fazlasını sürse hakkında dedikodular çıkabilirdi ama yirmi üç yaşın tazeliğiyle daha fazlasına ihtiyacı yoktu zaten. Onun makyaj malzemesi, gençlikti.

O yıllarda kadınların etek boyu giderek kısalıyordu ama o, pazar günleri hep diz altına kadar uzanan veya diz hizasına varan, muhafazakâr elbiseler giyerdi. MGB akşamlarındaysa şık pantolonlar ve bluzlar (annem Ship in Shore'dan olduklarını söylerdi) giyerdi. Yine de kiliseye gelen anneler ve büyükannelerin gözü üstünde olurdu çünkü o muhafazakâr kıyafetler içindeki vücut, ağabeylerimin arkadaşlarının gözlerini devirip ellerini, kızgın sobaya değmiş gibi sallamalarına yol açan türdendi. Kızlar Gecesi'nde beyzbol da oynuyordu. Bir keresinde Andy'nin –o

sırada on dört yaşındaydı sanırım– Bayan Jacobs'ın koşmasını seyretmenin başlı başına bir kutsal deneyim olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Perşembe akşamları piyano çalabiliyor ve çoğu MGB aktivitesine katılabiliyordu çünkü küçük oğullarını yanında getirebiliyordu. Uslu, uyumlu bir çocuktu. Herkes Morrie'yi severdi. O günlerde ateistlik yolunda ilerlemeye başlamış olan Billy Paquette'in bile onu sevdiğini hatırlıyorum. Morrie neredeyse hiç ağlamazdı. Düşüp dizlerini sıyırdığında bile en fazla birkaç kez burnunu çeker, büyük kızlardan biri onu kucağına alıp sarılırsa hemen sakinleşirdi. Oyun oynamak için dışarı çıktığımızda bizi elinden geldiğince takip eder, peşimizden her yere gelmeye çalışırdı. Oğlanlara ayak uyduramazsa İncil çalışması sırasında ona göz kulak olan ve piyano eşliğinde şarkı faslında onunla dans eden kızların peşine takılırdı – bu yüzden ona Kuyruk Morrie adını takmıştık.

Özellikle Claire onu çok severdi. Oyuncakların bulunduğu köşede, minik sandalyesinde oturan Morrie'nin yanına diz çökmüş, boyama yapmasına veya domino taşlarından bir yılan inşa etmesine yardım edişini dün gibi hatırlıyorum – eminim bu anı, pek çok benzeriyle birleştiği için bu kadar net. "Evlendiğimde onun gibi dört çocuk istiyorum," dedi Claire bir keresinde anneme. Galiba o sırada on yedi yaşındaydı ve MGB'den mezun olmak üzereydi.

"İyi şanslar," dedi annem. "Umarım seninkiler ondan daha güzel olur hayatım."

Biraz acımasız bir yorum olsa da yanlış sayılmazdı. Charles Jacobs, hoş bir adamdı, Patsy Jacobs ise kelimenin tam anlamıyla çok güzeldi ama Kuyruk Morrie, onlara kıyasla patates püresi kadar sıradandı. Bana Charlie Brown'ı hatırlatan yusyuvarlak bir yüzü vardı. Saçları, kahverenginin sıkıcı bir tonuydu. Babasının gözleri mavi, annesininkiler ise yemyeşildi ama onunkiler kah-

verengiydi. Yine de bütün kızlar, onu ilk doğacak çocuklarıymış gibi seviyor, erkeklerse kardeş gibi görüyordu. O bizim maskotumuzdu. O, Kuyruk Morrie'ydi.

Şubat ayında bir perşembe akşamı, ağabeylerimle yanaklarımız kilisenin arkasında kızak kaymaktan kızarmış halde eve döndük. Peder Jacobs, kaydığımız alanı elektrikli lambalarla aydınlatmış, kayarken bağıra bağıra "Ben Sekizinci Henry'yim"i söylemiştik. Andy ve Con'un çok neşeli olduğunu hatırlıyorum. Morrie'yi, evden getirdiğimiz kızağın ön tarafına koyduğumuz bir mindere oturtmuştuk. Bir geminin cıvadrasındaki figürlere benziyordu ve kayarken hiç korkmamıştı.

"Perşembe akşamlarını seviyorsunuz, değil mi?" diye sordu babam. Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

"Evet!" dedim. "Bu akşam belki bin tane İncil çalışması yaptık, sonra çıkıp kızak kaydık! Bayan Jacobs da kaymaya çalıştı ama düşüp durdu!"

Ben gülünce babam da güldü. "Çok güzel ama bir şeyler *öğreniyor* musunuz Jamie?"

"İnsanoğlunun iradesi, Tanrı'nın iradesinin bir uzantısı olmalı," diye tekrarladım o akşam öğrendiğim dersi. "Ayrıca bir pilin pozitif ve negatif uçları bir telle birleştirilirse kısa devre olur."

"Doğru," dedi babam. "O yüzden bir arabayı takviye kablosuyla çalıştırırken çok dikkatli olunmalı. Ama bunda bir Hıristiyanlık dersi göremiyorum."

"Bir şeyi düzeltmek için yanlış bir yoldan gitmenin faydası olmayacağını anlatıyor."

"Hı hı." *Car and Driver* dergisinin, kapağında bir Jaguar XK-E olan son sayısını eline aldı. "Ne derler bilirsin Jamie: Cehenneme giden yol, iyi niyetle döşenmiştir." Bir an düşündükten sonra ekledi: "Ve elektrikli lambalarla."

O gülünce espriyi anlamasam da ben de güldüm. Espri yaptıysa.

Andy ve Con, Norm ve Hal Ferguson kardeşlerle arkadaştı. Ferguson'lar Boston'da yaşıyor, yaz tatilini şehir dışında geçiriyorlardı. Dolayısıyla arkadaşlıkları yaz aylarıyla sınırlıydı. Ailelerinin, yaklaşık iki kilometre ötemizdeki Lookout Gölü kıyısında bir evi vardı ve iki ayrı aileye mensup dört kardeş, bir başka kilise kaynaklı aktivite olan İncil Yaz Okulu'nda tanışmıştı.

Ferguson ailesinin, Goat Dağı Tatil Merkezi'nde üyeliği vardı. Andy ve Con, bazen onlarla beraber "kulübe" gider ve yüzüp öğle yemeği yerdi. Söylediklerine göre havuz, Harry's Gölcüğü'nden bin kat güzeldi. Terry ve benim pek umurumuzda değildi –yakınımızdaki gölcük bize yetiyordu ve kendi arkadaşlarımız vardı– ama Claire kıskançlıktan çatlıyordu. "Diğer yarı"nın nasıl yaşadığını görmek istiyordu.

"Tıpkı bizim gibi yaşıyorlar hayatım," dedi annem. "Zenginlerin farklı olduğunu kim söylediyse yanılmış."

Durulanan çamaşırları, eski çamaşır makinemizin merdanesinden geçiren Claire somurttu. "*Hiç* sanmıyorum."

"Andy havuzda yüzen kızların bikini giydiğini söylüyor," dedim.

"Hıh! Oldu olacak sutyen külotla yüzsünler!"

"Bir bikinim olsun isterdim," dedi Claire. Sanırım on yedi yaşındaki kızların uzmanlaştığı türden bir kışkırtmaydı bu.

Annem, ucundan köpüklü su damlayan parmağını ona doğru uzattı. "Kızlar öyle hamile kalıyor küçükhanım."

Claire, *bu* topa iyi karşılık verdi. "O halde Con ve Andy'nin gitmesine engel olsan iyi edersin. Bir kızı hamile *bırakabilirler.*"

"Çeneni kapa," dedi annem bakışlarıyla beni işaret ederek. "Yerin kulağı var."

Sanki bir kızı hamile bırakmanın ne olduğunu bilmiyormuşum gibi. Seksti. Erkekler, kızların üstüne yatıyor ve *o his* gelene dek hareket ediliyordu. O olunca da erkeğin şeyinden meni de-

nen bir şey çıkıyordu. Kızın göbeğine iniyor, dokuz ay sonra da bebek bezleriyle bebek arabasının zamanı geliyordu.

Annemler Claire'in çekemeyip kıskanmasına rağmen o yaz Con ve Andy'nin haftada bir iki kez tatil merkezine gitmesine izin verdi. Ferguson'lar 1965 yılının şubatında tatile gelip ağabeylerimi Goat Dağı'nda kayak yapmaya davet ettiğinde de hiç düşünmeden kabul ettiler. Ağabeylerimin eski, çizik kayakları, Ferguson'ların arabasının tavanına, arkadaşlarının pırıl pırıl kayaklarının yanına bağlandı.

Geri döndüklerinde, Con'un boğazında kıpkırmızı bir iz vardı. "Yolunu şaşırıp bir ağaç dalına mı çarptın?" diye sordu babam akşam işten gelip izi görünce.

Usta bir kayakçı olan Con mağrur bir ifadeyle cevap verdi. "Tabii ki hayır baba. Norm'la yarışıyorduk. Yan yanaydık ve manyak gibi hızlıydık..."

Annem çatalını uyarırcasına ona doğru tuttu.

"Pardon anne. Neyse, çok hızlı kayıyorduk. Norm bir tümseğe çarptı ve dengesini kaybetti. Kolunu şöyle savurdu..." Con hareketi gösterirken neredeyse süt bardağını deviriyordu. "...ve sopası boğazıma çarptı. Canım çok yandı ama şimdi daha iyiyim."

Ama değildi. Ertesi gün kızarıklık azalıp kolyeye benzer bir bereye dönüştü ama sesi kısıldı. Akşamına, sadece fısıltıyla konuşabiliyordu. İki gün sonraysa sesini tamamen yitirdi.

Boynun aşırı esnemesi dolayısıyla gırtlak sinirinin hasar görmesi. Dr. Renault'nun teşhisi buydu. Bu duruma daha önce de rastladığını, Conrad'ın bir iki hafta içinde sesine kavuşacağını söyledi. Mart sonuna kadar hiçbir şeyi kalmayacaktı. Endişelenecek bir şey yok, dedi ve yoktu gerçekten. En azından onun için; zira *onun* sesinde sorun yoktu. Ama bu, ağabeyim için geçerli değildi. Nisan gelip çatmıştı ama Con hâlâ anlatmak istediklerini yazarak veya el kol hareketleriyle ifade ediyordu. Diğer çocuklar, özellikle bir eline EVET, diğerine HAYIR yazdığı günden beri

onunla dalga geçmeye başlamasına rağmen okula gitmekte ısrar ediyordu. Yanında, üstüne günlük hayatta sıkça kullanılan cümleleri yazdığı kartlar taşıyordu. Sınıf arkadaşlarının en komik bulduğu, TUVALETE GİDEBİLİR MİYİM? yazan karttı.

Con, dalga geçenlere aldırmamaya çalışıyor, tepki göstermesinin onları daha da azdırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu ama bir akşam Terry ile paylaştıkları odaya girdiğimde onu yatağında sessizce ağlar buldum. Yanına gidip nesi olduğunu sordum. Aptalca bir soruydu çünkü cevabı *biliyordum* ama öyle anlarda kendinizi bir şey *söylemek* zorunda hissedersiniz ve ben de *söyleyebiliyordum* çünkü boğazıma Kader Sopası'ndan bir darbe almamıştım.

Defol, dedi sessizce. Yanakları ve sivilceli alnı kıpkırmızıydı. Gözleri şişmişti. *Defol git buradan!* Sonra beni şok ederek: *Siktir git!*

Annemin saçlarına ilk gri teller o baharda düştü. Babamın her zamankinden yorgun görünerek eve girdiği bir gün annem, Con'u Portland'da bir uzmana götürmeleri gerektiğini söyledi. "Yeterince bekledik," dedi. "İhtiyar George Renault ne derse desin, ben ne olduğunu biliyorum. Sen de öyle. O dikkatsiz zengin çocuk oğlumuzun ses tellerini kopardı."

Babam masanın yanındaki sandalyeye çöktü. İkisi de odanın köşesinde durduğumu fark etmemişti. Eğilmiş, gereğinden yavaş hareketlerle ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyordum. "Paramız yok Laura," dedi babam.

"Gates Falls'taki Hiram Petrol'ü satın alacak kadar vardı ama!" dedi annem o güne dek hiç duymadığım sinirli, çirkin bir ses tonuyla.

Babam, üstünde kırmızı beyaz kareli örtü haricinde bir şey olmamasına rağmen gözlerini masadan ayırmıyordu. "O yüzden paramız kalmadı ya işte. Kemerleri iyice sıkmak zorundayız. Nasıl bir kış geçirdiğimizi biliyorsun."

Hepimiz biliyorduk: Ilık bir kıştı. Ailenizin geçim kaynağı havanın sıcaklığıyla doğrudan ilintiliyse gözünüz, Şükran

Günü'nden Paskalya'ya kadar termometrede olur ve kırmızı göstergenin aşağıda kalması için dua edersiniz.

Annem lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. Köpüklü suyun içindeki tabaklar, yıkamaya değil kırmaya çalışıyormuş gibi tangırdıyordu. "Almaya mecburdun sanki!" Hâlâ aynı ses tonu. O tondan nefret ediyordum. Babamın üstüne bile bile gidiyor gibiydi. "Petrol kralı olacaksın ya!"

"Anlaşma Con'un kazasından önceydi," dedi babam. Başını hâlâ kaldırmamıştı. Elleri yine kendine hâkim olmak ister gibi cebindeydi. "Anlaşmayı ağustosta imzaladık. Birlikte oturup *Çiftçinin Takvimi*'ne baktık –soğuk ve karlı bir kış olacağı söyleniyordu, 2. Dünya Savaşı'nın bitiminden beri yaşanacak en çetin kış– ve bunun en doğru karar olacağına karar verdik. Hesapları kendin yaptın."

Tabaklar, bulaşık suyunun içinde tangırdadı. "Kredi çek!"

"Çekebilirim, ama Laura... dinle beni." Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Krediye bu yazı atlatmak için ihtiyaç duyabiliriz."

"O senin evladın!"

"Biliyorum, kahretsin!" diye kükredi babam. Korkmuştum. Annem de ürkmüş olmalıydı ki tabaklar bu kez tangırdamakla kalmadı, kırıldı. Sudan çıkardığı ellerinden biri kanlıydı.

Elini ona gösterdi – dilsiz ağabeyimin sınıfta EVET ve HAYIR yazan ellerini kaldırdığı gibi. "Bak senin yüzünden ne..." derken odun yığınının gerisinde saklandığımı fark etti. "Çık dışarı! Git ve oyun oyna bakayım!"

"Laura, çocuğun bir kabahati..."

"Çık dedim!" diye bağırdı. *"Tanrı üstüne vazife olmayan işlere karışanlardan nefret eder!"*

Ağlamaya başladı. Ben de gözyaşları içinde kapıya koştum. Metodist Tepesi'nden koşarak indim ve iki tarafı kontrol etmeksizin 9. Karayolu'nun diğer tarafına geçtim. Kilisenin yanındaki konuta gitme niyetiyle koşuyor değildim; pederin tavsiyesini is-

temeyi düşünemeyecek kadar mutsuzdum. Patsy Jacobs, sonbaharda diktiği çiçekleri kontrol etmek için ön bahçeye çıkmamış olsaydı yere yığılana dek koşabilirdim. Ama *bahçedeydi* ve beni görüp seslendi. Bir parçam koşmaya devam etmek istiyordu ama –daha önce de söylemiştim– ailem bize iyi terbiye vermişti, üzgünken bile terbiyeliydim. O yüzden durdum.

Başımı öne eğmiş, soluk soluğa duruyordum. Yanıma geldi. "Ne oldu Jamie?"

Bir şey söylemedim. Parmaklarını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. Konutun girişindeki basamakların yanında yerde, çimlerin üstünde oturan Morrie'yi gördüm. Etrafı oyuncak kamyonlarla çevrilmişti. İri iri açılmış gözlerle bana bakıyordu.

"Jamie? Ne oldu, söyle."

Kibar olmamız öğretildiği gibi, aile içi konuları başkalarıyla tartışmamamız da öğretilmişti. Amerikan tarzı buydu. Ama şefkati dilimi çözdü ve her şeyi anlatıverdim: Con'un üzüntüsünü (annemlerin, duydukları endişeye rağmen Con'un üzüntüsünün derinliğini tahmin edebildiğini sanmıyorum), annemin Con'un bir daha hiç konuşamayacağına dair korkusunu, bir uzmana götürme isteğini, babamın maddi sıkıntısını. Beni en çok etkileyen, bağırışları olmuştu. Patsy'ye annemin ağzından çıkan yabancı sesten bahsetmedim ama bunun tek sebebi, nasıl anlatacağımı bilmeyişimdi.

Sonunda sustum. "Arkadaki kulübeye gel," dedi Bayan Jacobs. "Charlie'yle konuşman gerek."

Belvedere garajdaki yerini alınca Jacobs'ın atölyesi bu kulübe olmuştu. Patsy beni içeri aldığında Peder Jacobs, ekranı olmayan bir televizyonla uğraşıyordu.

"Bu bebekle işim bittiğinde..." dedi kolunu omzuma atıp diğer eliyle cebinden bir mendil çıkararak. "Miami, Chicago ve Los Angeles'tan yayın yapan kanalları izleyebileceğiz. Sil gözlerini Jamie. Hazır mendil elindeyken burnunla da biraz ilgilen."

Burnumu silerken ilgiyle ekransız televizyona baktım. "Chicago ve Los Angeles kanallarını çekebilecek mi sahiden?"

"Yok yok, şaka yapıyordum. Kanal 8'den başka bir şey seyredebilme ümidiyle bir sinyal yükseltici üzerinde çalışıyorum."

"Biz 6 ve 13'ü de izleyebiliyoruz," dedim. "Ama 6 biraz karlı."

"Sizin çatıda anteniniz var. Jacobs ailesinde ise sadece tavşan kulakları."

"Neden çatıya bir anten almıyorsunuz? Castle Rock'taki Western Oto'da satılıyor."

Sırıttı. "İyi fikir! Dönem toplantısında kalkıp kiliseye yapılan bağışların bir kısmıyla, Morrie *Mighty 90 Show*'u, eşimle biz de salı akşamları komedi dizilerini seyredebilelim diye bir anten almak istediğimi söylerim. Boş ver şimdi bunları Jamie. Seni ne bu kadar üzdü anlat bakalım."

Etrafıma bakınıp, her şeyi tekrar anlatma zahmetinden beni kurtarması umuduyla Bayan Jacobs'ı aradım ama kulübeden sessiz sedasız ayrılmıştı. Peder Jacobs elini omzuma koydu ve beni bir bıçkı tezgâhının önüne götürdü. Üstüne oturabilecek boya daha yeni ulaşmıştım.

"Con'la mı ilgili?"

Tahmin edecekti elbette; kazadan beri her perşembe dersten sonra ihtiyaç duyan tüm öğrenciler için olduğu gibi (en sık görülenler kemik kırılmalarıydı ama Bobby Underwood yanmıştı, Carrie Doughty ise bitlenmiş, bu yüzden saçları kazınıp sirkeyle yıkanmak zorunda kalmıştı) Con için de sınıfça dua ediyorduk. Ama eşi gibi Peder Jacobs da Con'un ne kadar mutsuz olduğunu ve bu ruh halinin sinsi bir mikrop gibi bütün aileyi etkilediğini bilmiyordu.

"Babam geçen yaz Hiram Petrol'ü satın aldı," dedim yine zırlamaya başlayarak. Nefret ediyordum, zırlamak küçük çocuklara göreydi ama kendime engel olamıyordum. "Fiyatın kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu söylemişti ama kış ayları beklendiği kadar soğuk geçmedi. Bu yüzden yakıt fiyatları düştü ve para kazanamadık ve Con'u uzmana götüremiyoruz ve onu

bir duysaydınız, sesi anneme hiç benzemiyordu ve babam bazen ellerini cebine sokar çünkü..." Aldığım terbiye nihayet devreye girdi. "Neden bilmiyorum."

Mendilini yine uzattı. Ben gözlerimi silerken tezgâhın üstünden metal bir kutu aldı. Kutunun her yerinden, kötü kesilmiş saçlar gibi kablolar fışkırıyordu.

"Yükselteci takdim edeyim," dedi. "Bendenizin icadı. Çalışır hale gelince bir kablo bağlayıp çatıya uzatacağım. Sonra ucuna... *şunu* bağlayacağım." Köşede duran uzun saplı, paslı tırmığı işaret etti. "Jacobs El Yapımı Anten."

"İşe yarayacak mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım yarayacak. Ama çalışsa bile televizyon antenlerinin günlerinin sayılı olduğuna inanıyorum. On yıl sonra televizyon sinyalleri telefon telleriyle iletilecek ve çok daha fazla kanal olacak. 1990 yılı civarı sinyaller, uydulardan aşağı iletilecek. Kulağa bilimkurgu gibi geliyor biliyorum ama bu teknoloji şu an mevcut."

Yüzünde dalgın bir ifade vardı. *Con'u çoktan unuttu,* diye düşündüm. Bunun doğru olmadığını sonradan anladım. Kendimi toparlamam için bana zaman tanıyor ve –belki– o arada düşünüyordu.

"İnsanlar önce hayrete düşecek, sonra alışıp üstünde düşünmez olacak. 'Ah, evet, görüntülü telefonumuz var,' diyecekler. Veya, 'Uydu televizyonumuz var.' Ama yanılıyor olacaklar. Hepsi, elektriğin onlara bahşettiği lütuflar. Elektrik artık o kadar alışılageldik bir kavram ki kimse üstünde düşünmüyor, varlığı göz ardı ediliyor. İnsanlar, göz ardı edilemeyecek kadar büyük şeylere 'odadaki fil' diyor ama bir fil odada yeterince uzun süre kalsa, onu da görmemeye başlarlar."

"Kakasını temizleme vakti gelene kadar," dedim.

Bunun üzerine kahkahalarla gülmeye başladı ve gözlerim ağlamaktan şişmiş olmasına rağmen ben de onunla birlikte güldüm.

Pencereye gidip dışarı baktı. Ellerini arkasında birleştirdi ve bir süre konuşmadan durdu. Sonra bana döndü. "Con'u bu akşam konuta getirmeni istiyorum. Yapabilir misin?"

"Tabii," dedim pek hevesli olmayan bir ifadeyle. Yine dua edeceğimizi düşünmüştüm. Bir zararı olmazdı elbette ama o güne dek ettiklerimizin bir faydasını da görememiştik.

Annemler rahip konutuna gitmemize itiraz etmedi (ikisine ayrı ayrı sormak zorunda kalmıştım çünkü o akşam birbirleriyle konuşmuyorlardı). Asıl ikna etmekte zorlandığım Connie oldu çünkü kendim de tam ikna olmuş değildim. Ama Peder Jacobs'a söz verdiğim için pes etmedim ve Claire'den yardım istedim. Claire'in duanın gücüne olan inancı benden fazlaydı, üstelik kendine ait başka güçleri vardı. Galiba tek kız olmasından kaynaklanıyorlardı. Gözlerini masumca açıp bir şey istediğinde, aramızda sadece Andy –yaşı ona en yakındı– ona hayır diyebiliyordu.

Üç kardeş, ay ışığı altında yola koyulduk. Uzun gölgelerimiz eşliğinde 9. Karayolu'nu geçerken Con –o yıl on üç yaşındaydı, bedeni ince, saçları koyu renkti ve üzerinde Andy'den kalan, rengi solmuş, ekose bir ceket vardı– her yere yanında götürdüğü defterini havaya kaldırdı. Yürürken yazdığı için harfler eciş bücüştü. BU APTALCA.

"Belki," dedi Claire. "Ama hiç olmazsa kurabiye yiyeceğiz. Bayan Jacobs her gidişimizde kurabiye ikram eder."

Artık beş yaşında olan Morrie, pijamaları içindeydi. Con'u görünce doğruca ona koştu ve kucağına atladı. "Hâlâ konuşamıyor musun?" diye sordu.

Con başını iki yana salladı.

"Babam seni iyileştirecek," dedi Morrie. "Bütün gün çalıştı." Sonra kollarını ablama uzattı. "Beni kucağına al, hadi Claire, al da seni öpeyim!" Claire gülerek onu Con'dan aldı.

Solmuş bir blucin ve kazak giymiş olan Peder Jacobs, arka taraftaki kulübedeydi. Köşede elektrikli bir soba vardı ve yanı-

yordu ama içerisi yine de soğuktu. Herhalde Peder Jacobs projelerine fark edemeyecek kadar dalmıştı. Ekranı olmayan televizyonun üstü örtülmüştü.

Jacobs, Claire'e sarılıp yanağından öptükten sonra Con'un elini sıktı. Con, defterini kaldırıp ona doğru tuttu. Yeni sayfanın üstünde YİNE DUA EDECEĞİZ SANIRIM yazıyordu.

Bunun biraz kabaca olduğunu düşündüm. Kaşlarının çatılmasına bakılırsa Claire de aynı fikirdeydi ama Jacobs gülümsedi. "Ona da ihtiyaç duyabiliriz ama önce denemek istediğim bir şey var." Bana döndü. "Tanrı kimlere yardım eder Jamie?"

"Kendilerine yardım edenlere," dedim.

"Doğru."

Tezgâhına gitti ve kalın bir kumaş kemer ya da dünyanın en ince elektrikli battaniyesine benzeyen bir şeyle geri döndü. Kenarından sarkan kablo, üstünde bir düğme olan, beyaz, plastik bir kutuya giriyordu. Jacobs, elinde kemerle durup Con'a ciddi bir ifadeyle baktı. "Bu, son bir yıldır ara ara üzerinde çalıştığım bir proje. Adını Elektrikli Sinir Uyarıcı koydum."

"İcatlarınızdan biri," dedim.

"Tam sayılmaz. Elektrikle acıyı sınırlandırma ve kasları uyarma fikri çok, çok eski. Scribonius Largus adında Romalı bir doktor, İsa'nın doğumundan altmış yıl önce ayak ve bacak ağrılarının, bir elektrikli yılanbalığının üstüne basılmakla azaltılabileceğini keşfetmiş."

"Bunu şimdi siz uydurdunuz!" diye suçladı Claire gülerek. Con gülmüyor, kumaş kemere büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Hiç de değil," dedi Jacobs. "Ama ben, enerji için küçük piller kullanacağım ve *onlar* benim icadım. Maine'de elektrikli yılanbalığı bulmak zor, hele bir çocuğun boynuna dolamak daha da zor. Bu el yapımı ESU cihazıyla yapmak istediğim de o. Çünkü Dr. Renault, ses tellerinin kopmadığı konusunda haklı olabilir Con. Belki tek gereken, bir uyarıdır. Ben denemeye hazırım ama karar senin. Ne diyorsun?"

Con başını salladı. Gözlerinde, epeydir göremediğim bir ifade vardı: umut.

"Nasıl oldu da bu icadı bize MGB'de göstermediniz?" diye sordu Claire. Sesi neredeyse suçlar gibiydi.

Jacobs bu soru üzerine hem şaşırmış hem tedirgin olmuş gibiydi. "Hıristiyanlıkla ilgili bir dersle bir bağlantı kuramadım sanırım. Jamie bugün beni görmeye gelene dek Al Knowles üzerinde denemeyi düşünüyordum. Başına gelen talihsiz kazayı biliyorsunuzdur."

Başımızı salladık. Parmaklarını makineye kaptırmıştı.

"Kopan parmaklarını hâlâ hissediyor ve acıdıklarını söylüyor. Ayrıca sinir hasarı yüzünden elinin hareket kabiliyetini büyük ölçüde yitirdi. Dediğim gibi, elektriğin bu tür konularda fayda sağlayabileceğini yıllardır biliyorum. Görünüşe bakılırsa şimdi kobayım sen olacaksın Con."

"Yani bu icadın şimdi hazır olması tamamen şanstı, öyle mi?" diye sordu Claire. Ne fark edeceğini anlamamıştım ama belli ki Claire için önemliydi.

Jacobs ona gücenmiş gibi baktı. "*Tesadüf* ve *şans*, inançsız insanların Tanrı'nın iradesini tarif etmek için kullandığı sözcüklerdir Claire."

Bunun üzerine yüzü kızaran Claire başını yere eğdi. O arada Con, defterine bir şeyler yazıyordu. Bitirince kaldırdı. ACIYACAK MI?

"Sanmıyorum," dedi Jacobs. "Akım çok düşük. Cüzi diyebilirim. Kendi kolumda denedim –tansiyon aleti gibi– ve uyuşan bacağınıza tekrar his gelmesine benzer bir şey yaşadım. Acı *hissedersen* elini kaldır, akımı hemen keserim. Şimdi bunu boğazına saracağım. Tam kavrayacak ama sıkmayacak. Rahatlıkla nefes alıp verebileceksin. Tokaları plastik. Böyle bir alette metal kullanılamaz."

Kemeri Con'un boğazına sardı. Kalın bir kışlık atkıya benziyordu. Con'un korkusu, irileşmiş gözlerinden okunabiliyordu

ama Jacobs hazır olup olmadığını sorduğunda başını salladı. Claire'in elini elimde hissettim. Parmakları soğuktu. Jacobs'ın o an başarabilmek için dua edebileceğini düşündüm. Bir anlamda etti sanırım. Eğilip Con'un gözlerine baktı ve, "Bir mucize um," dedi.

Con başını salladı. Yutkunduğu sırada âdemelmasının yukarı aşağı oynadığını gördüm.

"Pekâlâ. Başlıyoruz."

Peder Jacobs, kontrol kutusunun üstündeki düğmeye basınca hafif bir uğultu duyuldu. Con'un başı aniden geriye gitti. Ağzının önce bir köşesi, ardından diğer köşesi seğirdi. Parmakları hızla titreşti ve kolları sarsıldı.

"Acıyor mu?" diye sordu Jacobs. İşaretparmağı, kapatmaya hazır bir şekilde düğmenin üstünde duruyordu. "Acırsa ellerini kaldır."

Con başını iki yana salladı. Sonra ağzında çakıltaşları varmış gibi bir sesle, "Acı... yok," dedi. *"Sıcak."*

Claire ile çılgınlar gibi birbirimize baktık ve aramızda telepati kadar kuvvetli bir düşünce akışı oldu: *Doğru mu duydum?* Elimi acıtacak kadar sıkıyordu ama umurumda değildi. Jacobs'a döndüğümüzde gülümsediğini gördük.

"Konuşmaya çalışma. Henüz değil. Kemeri iki dakika daha çalıştıracağım. O arada acı duyarsan ellerini kaldır, hemen kapatırım."

Con ellerini kaldırmadı ama parmakları, görünmez bir piyano çalıyormuşçasına kıpırdamaya devam etti. Üstdudağı birkaç kez yukarı kalktı ve gözkapakları seğirdi. Sonra yine aynı çatlak, pürüzlü sesle, *"Konu... şa... biliyorum!"* dedi.

"Şışş!" dedi Jacobs ciddi bir ifadeyle. İşaretparmağı düğmenin üstünde, gözü saatindeydi. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda düğmeye bastı ve hafif uğultu kesildi. Tokasını çözdü ve kemeri ağabeyimin boynundan aldı. Con'un elleri anında

boğazına gitti. Kemerin kapladığı alan hafifçe kızarmıştı ama sebebinin elektrik akımı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen baskıdandı.

"Şimdi, şunu demeni istiyorum: 'Köpeğimde pire var, dizlerini ısırıyorlar.' Ama boğazın acırsa hemen sus."

"Köpeğimde pire *var*," dedi Con o garip, pürüzlü sesiyle. "Dizlerini *ısırıyorlar*." Sonra: "Tükürmem gerek."

"Boğazın acıyor mu?"

"Hayır, sadece tükürmem gerek."

Claire kulübenin kapısını açtı. Con başını uzatıp eğildi, genzini temizledi (paslı menteşelerin gıcırtısına benzer, nahoş bir ses oldu) ve gözüme kapı tokmağı kadar büyük görünen koca bir balgam çıkardı. Sonra tek eliyle boğazını ovuşturarak bize döndü.

"Köpeğimde pire *var*." Sesi hâlâ hatırladığım gibi değildi ama insan sesine daha çok benziyordu ve sözcükleri artık daha netti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. "Dizlerini *ısırıyorlar*."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Jacobs. "Eve gideceğiz ve bir bardak su içeceksin. Büyük bir bardak. Bol bol su içmelisin. Bu gece, yarın. Sesin normale dönene kadar. Tamam mı?"

"Tamam."

"Eve gidince annenle babana merhaba diyebilirsin. Sonra odana çıkıp diz çökmeni ve sesini geri verdiği için Tanrı'ya şükretmeni istiyorum. Dediğimi yapacak mısın?"

Con başını hararetle salladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve yalnız değildi. Claire ve ben de ağlıyorduk. Sadece Peder Jacobs'ın gözleri kuruydu. Galiba ağlayamayacak kadar şaşkındı.

Tek şaşırmayan Patsy'ydi. İçeri girdiğimizde Con'un kolunu sıktı. "Gözün aydın," dedi sonra sohbet eder gibi bir tonla.

Morrie ağabeyime sarıldı ve Con da onu öyle sıkı kucakladı ki çocuğun gözleri yerinden fırladı. Patsy mutfaktaki musluktan

bir bardağa su doldurup Con'a verdi, o da hepsini bir dikişte içti. Teşekkür ederken sesi neredeyse eski haline dönmüştü.

"Bir şey değil Con. Morrie'nin uyku saati geçeli çok oldu, siz de artık eve gitseniz iyi olur." Morrie'yi elinden tutup merdivenlere yönelirken arkasını dönmeksizin ekledi: "Annenler çok mutlu olacak."

Mutlu kelimesi, ruh hallerini anlatmaya yetmezdi.

Oturma odasında, *Virginia'lı*'yı izliyorlar ve hâlâ birbirleriyle konuşmuyorlardı. Aralarındaki soğukluğu, o anki heyecanım ve sevincimle bile hissedebiliyordum. Andy ve Terry üst katta her zamanki gibi tepişiyordu. Annem örgü örmeye ara verip yumakların durduğu sepete uzanmıştı ki Con konuştu. "Merhaba anne. Merhaba baba."

Babam ağzı açık, ona bakakaldı. Annem bir eli sepetin içinde donup kaldı. Sonra başını yavaşça kaldırdı. "Ne?..."

"Merhaba," dedi Con yine.

Annem bir çığlık atarak koltuktan fırladı ve sepete bir tekme atarak Con'un yanına gitti. Küçüklüğümüzde bir kabahat işleyince bizi omuzlarımızdan tutar, sarsarak azarlardı. Bu kez tuttu ama sarsmadı. Gözyaşları içinde Con'a sarıldı. Terry ve Andy'nin basamakları merakla paldır küldür indiğini duydum.

"Bir şey daha söyle!" diye bağırdı annem. "Bir şey daha söyle ki rüya görmediğimi bileyim!"

"Ama konuşmaması..." diye başladı Claire ama Con lafını kesti. Çünkü artık yapabiliyordu.

"Seni seviyorum anne," dedi. "Seni seviyorum baba."

Babam, ellerini Con'un omuzlarına koydu ve boynuna dikkatle baktı ama görülecek bir şey yoktu. Kızarıklık geçmişti. "Şükürler olsun," dedi. "Şükürler olsun oğlum."

Claire ile birbirimize baktık ve bir kez daha aynı şeyi düşündük: Peder Jacobs da teşekkürü hak ediyordu.

Con'un az konuşması ve bol su içmesi gerektiğini söyleyince Andy, mutfağa gitti ve babamın komik büyük kahve kupasına (bir yüzünde Kanada bayrağı vardı bir yüzünde de BİR GALON IMPERIAL KAHVE yazıyordu) su doldurup getirdi. Con suyu içerken Claire ile olanları anlattık. Con da birkaç kez araya girdi ve kemerin düğmesine basıldığında hissettiği karıncalanmadan bahsetti. Araya girdiği her seferde Claire onu konuştuğu için azarladı.

"İnanamıyorum." Annem dinlerken bunu defalarca söyledi. Gözlerini Con'dan alamıyor gibiydi. Birkaç kez, kanatlanıp bir meleğe dönüşerek uçup gitmesinden korkuyormuşçasına yakalayıp sıkıca sarıldı.

"Kilise yakıt masrafını karşılamadıysa Peder Jacobs bundan sonra ısınmak için tek kuruş bile ödemeyecek," dedi babam anlattıklarımızı dinleyince.

"Bir şey düşünürüz," dedi annem dalgınca. "Şimdi kutlama zamanı. Terry, buzluktan Claire'in doğum günü için sakladığımız dondurmayı çıkar. Con'un boğazına iyi gelecektir. Andy ile kaşıkları ve kâseleri çıkarıp masaya koyun. Sakıncası yok, değil mi Claire?"

Claire başını iki yana salladı. "Bu, doğum günü partisinden daha iyi."

"Tuvalete gitmem lazım," dedi Connie. "Çok su içtim. Sonra da dua etmem gerekiyor. Peder öyle dedi. Ben dua ederken içeri girmeyin."

Yukarı çıktı. Terry ve Andy, dondurmayı servis etmek için mutfağa geçti. Annem ve babam, koltuklarına çöküp görmeyen gözlerle televizyona bakmaya başladı. Annemin elini uzattığını, babamın da bilmiş gibi bakmadan uzanıp tuttuğunu gördüm ve hem mutlu oldum hem rahatladım.

Birinin elimi çekiştirdiğini hissettim. Claire'di. Terry ve Andy'nin, dondurma porsiyonları üzerine tartıştığı mutfaktan

geçerek dışarıya açılan kapının yanındaki ayakkabı odasına girdik. Claire'in irileşmiş gözleri parlıyordu.

"Onu gördün mü?" diye sordu.

"Kimi?"

"Peder Jacobs'ı, aptal! Elektrikli kemeri neden MGB'de göstermediğini sorduğumda onu gördün mü?"

"Şey... evet..."

"Üzerinde bir yıldır çalıştığını söyledi ama bu doğru olsaydı gösterirdi. *Bütün* icatlarını gösteriyor!"

Claire onu yakalamış gibi şaşırmış göründüğünü hatırladım (*ben* de birçok kez yakalanmış ve aynı ifadeyi yüzümde hissetmiştim) ama...

"Yani yalan mı söyledi?"

Claire başını hararetle salladı. *"Evet!* Yalan söyledi! Ve karısı da *biliyordu*! Bak ne düşünüyorum. Bence bugün sen oraya gittikten hemen sonra çalışmaya başladı. Belki önceden fikir aşamasındaydı –bence elektrikli icat fikirleri beyninde patlayan mısırlar gibi uçuşuyor– ama yapımına, bugün seninle konuştuktan sonra girişti."

"Bilemiyorum Claire. Bence..."

Hâlâ bırakmadığı elimi, çamura saplanmışım da yardımına ihtiyaç duyuyormuşum gibi sertçe çekti. "Mutfak masalarının üstüne dikkat ettin mi? Bir kişinin yeri hiç dokunulmamış halde hazır duruyordu. Boş bir tabak, boş bir bardak ve temiz çatal kaşık! Çalışmaya devam edebilmek için akşam yemeğini atlamış. Ellerinin haline bakılırsa deli gibi çalışmış. Her yerleri kızarmıştı ve iki parmağı su toplamıştı."

"Con için mi o kadar uğraşmış?"

"Sanmıyorum," dedi. Gözlerini gözlerimden hiç ayırmamıştı.

"Claire! Jamie!" diye seslendi annem. "Gelin, dondurma yiyin!"

Claire mutfak tarafına bakmadı bile. "MGB'deki çocuklardan ilk tanıştığı ve en çok sevdiği sensin. Senin için yaptı Jamie. Senin için."

Sonra beni afallamış bir halde bırakıp mutfağa gitti. Claire yanımda biraz daha kalsaydı şaşkınlığımı atlattıktan sonra ona önsezimden bahsedebilirdim: Peder Jacobs da bizim kadar şaşırmıştı.

İşe yaramasını beklemiyordu.

III

Kaza. Annemin Hikâyesi. Korkunç Vaaz. Veda.

Patricia Jacobs, 1965 yılının ekim ayının ılık ve açık bir hafta içi gününde Kuyruk Morrie'yi, ailesinin düğün hediyesi olan Plymouth Belvedere'in ön koltuğuna oturttu ve direksiyona geçip Gates Falls'taki Red & White Market'e doğru yola çıktı. O günlerde, öteberi alışverişine gitti, denirdi.

Beş kilometre ötede George Barton –kasabada Yalnız George olarak bilinen, müzmin bir bekârdı– Ford F-100 pikabının arkasına patates toplayıcıyı takıp evinin önünden ayrıldı. Niyeti, 9. Karayolu üzerinde bir buçuk kilometre kadar ilerleyip güney tarlasına gitmekti. Arkada toplayıcı varken saatte en fazla on beş kilometre hızla ilerleyebildiğinden, trafiğe engel olmamak için en sağdan gidiyordu. Yalnız George, düşünceli bir adamdı. İyi bir çiftçiydi. Aynı zamanda iyi bir komşu, kilise gönüllüsü ve okulun idari kurulunda üyeydi. Bunların yanı sıra, neredeyse gururla söylediği gibi *bir sara hastasıydı.* Hemen ardından, Dr. Renault'nun .verdiği haplar sayesinde nöbetleri "neredeyse mükemmel bir şekilde"

kontrol altında tutabildiğini belirtirdi. Belki öyleydi ama o gün direksiyon başında bir nöbet geçirdi.

"Tarlanın dışında direksiyon başına hiç geçmemeliydi," dedi Dr. Renault daha sonra. "Ama George'un yaptığı iş düşünülürse ehliyetini elinden almak, ekmeğine engel olmak demekti. Onun yerine kullanacak bir karısı veya çocuğu da yoktu. Ehliyeti alınırsa çiftliğini satmak zorunda kalırdı."

Bayan Adele Parker, Patsy ve Morrie'nin Red & White'a gitmek üzere yola çıkmasından kısa bir süre sonra, daha önce pek çok kazanın yaşandığı, dar ve tehlikeli bir virajı olan Sirois Tepesi yolunda ilerliyordu. Yavaş gittiği için yolun ortasında yalpalayarak yürüyen kadına çarpmadan durabildi. Kadının tek koluyla göğsüne bastırdığı küçük yığından kan damlıyordu. Patsy Jacobs sadece tek kolunu kullanabiliyordu çünkü diğeri, dirsek hizasından kopmuştu. Yüzünden kan akıyordu. Kafa derisinin bir parçası, omzuna doğru düşmüştü ve üstünden sarkan kanlı saçlar, hafif güz esintisiyle sallanıyordu. Sağ gözü, yanağındaydı. Tüm güzelliği, bir anda yok olmuştu. Güzellik, narindir.

"Bebeğime yardım edin!" diye bağırdı Patsy, Bayan Parker durup eski Studebaker'ından inince. Bayan Parker, kucağında kanlı bir yığın taşıyan yaralı kadının ötesindeki ters dönmüş, alevler içindeki Belvedere'i görebiliyordu. Yalnız George'un pikabının burnu, yanan arabaya dalmış durumdaydı. George, direksiyonun üstüne yığılmıştı. Arkadaki patates toplayıcı, devrilerek 9. Karayolu'nu trafiğe kapatmıştı.

"Bebeğime yardım edin!" Patsy, kucağındaki yığını ona uzattı. Bayan Parker, ne olduğunu görünce –bir bebek değil, yüzü yok olmuş küçük bir çocuktu– gözlerini kapatıp çığlık atmaya başladı. Tekrar baktığında Patsy, dua edecekmiş gibi diz çökmüştü.

Sirois Tepesi virajını dönen bir kamyonet, az kalsın duramayıp Bayan Parker'ın Studebaker'ına çarpacaktı. George'a o gün patatesleri toplamakta yardım edeceğine söz veren Fernald DeWitt'ti. Kamyonetten inip Bayan Parker'ın yanına koştu ve yere diz çökmüş kadına baktı. Sonra kazanın olduğu yere koştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye haykırdı Bayan Parker. "Yardım et! *Kadına yardım et!*"

Pasifik'te denizciler ile savaşmış ve korkunç görüntülere tanık olmuş Fernald duraksamadan koşmaya devam etti ama omzu üzerinden bağırdı. "Kadın ve çocuk için çok geç. George için olmayabilir."

Haklıydı. Patsy, Castle Rock'tan gelen ambulansın kaza mahalline varmasından çok önce ölmüştü ama Yalnız George Barton, seksenlerine kadar yaşadı. Ve bir daha hiç direksiyon başına geçmedi.

"Bütün bunları nasıl bilebiliyorsun Jamie Morton? Sadece dokuz yaşındaydın," diye düşünüyor olabilirsiniz.

Biliyorum işte.

Anneme 1976'da, hâlâ genç sayılabilecek bir yaşta, yumurtalık kanseri teşhisi kondu. O sırada Maine Üniversitesi'nde öğrenciydim ama son günlerinde annemin yanında olabilmek için ikinci sınıfın ikinci döneminde okula gitmedim. Artık hiçbirimiz çocuk değildik (Con ta Hawaii'de, Mauna Kea Rasathanesi'nde atarca araştırması yapıyordu) bütün kardeşler, annemle olmak ve üzüntüden neredeyse hiçbir iş yapamayacak hale gelen babama destek sunmak için eve dönmüştük. Babamın tek yaptığı, evin içinde amaçsızca dolaşmak veya ormanda uzun yürüyüşlere çıkmaktı.

Annem son günlerini evde geçirmek istediğini net bir şekilde belirtmişti. Sırayla onu besliyor, ilaçlarını veriyor ve yârenlik ediyorduk. O günlerde bir deri bir kemik kalmıştı ve ağrıları yüzünden sürekli morfin alıyordu. Morfin acayip bir şey. Başka zaman olsa aşılmaz hale gelecek engelleri –o meşhur ketumluğu– yerle bir ediveriyor. Ölmeden yaklaşık bir hafta önceki o şubat gününde anneme yârenlik etme sırası bendeydi. Kuzey rüzgârının uğuldayarak evi sarstığı, karlı, soğuk bir gündü ama evin içi ılıktı. Hatta sıcaktı. Ne de olsa babam akaryakıt işindey-

di ve altmışlı yılların ortasında yaşadığımız ve iflas tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz o sene hariç işleri hep iyi gitmişti. Başarılı olmakla kalmamış, küçük bir servet sahibi olmuştu.

"Şu battaniyeleri al Terence," dedi annem. "Niye kat kat örttünüz? Piştim."

"Ben Jamie, anne. Terry babamla garajda." Üstüne örtülü olan tek battaniyeyi çektim ve annemin, pembenin iğrenç derecede canlı tonu olan geceliği ortaya çıktı. Geceliğin içinde hiçbir şey yokmuş gibiydi. Annemin saçları (kanser teşhisi konmadan önce ağarmıştı) iyice seyrelmişti. Dudakları daha da incelip gerildiği için dişleri, neredeyse at dişi gibi kocaman görünüyordu. Sadece gözleri aynıydı. Hâlâ gençtiler ve incinmiş bir merakla doluydular: *Neler oluyor bana?*

"Jamie, Jamie, ben de öyle dedim. Bir hap alabilir miyim? Bugün ağrım çok fazla. Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim."

"On beş dakika sonra anne." Aslında daha iki saat vardı ama o saatten sonra ne fark edecekti? Claire hepsini birden vermeyi teklif etmiş ve Andy'yi şok etmişti; aramızda dindar yetiştiriliş tarzımıza sadık kalan sadece oydu.

"Onu cehenneme göndermek mi istiyorsun?" diye sormuştu.

"Hapları *biz* vereceğimiz için cehenneme gitmez," demişti Claire ve bana çok mantıklı gelmişti. "Ne yaptığının farkında olmayacak." Sonra söyledikleri kalbimi sızlattı çünkü annem de sık sık öyle derdi. "Yerde mi at sırtında mı olduğunun ayırdına varacak halde değil. Artık değil."

"Yine de öyle bir şey yapmayacaksın," demişti Andy.

"Hayır," demişti Claire içini çekerek. O sıralarda otuzuna yaklaşıyordu ve her zamankinden güzeldi. Sonunda âşık olduğu için miydi? Eğer öyleyse çok ironikti. "O kadar cesur değilim. Sadece acı çekmesine göz yummaya yetecek kadar cesarete sahibim."

"Cennete gittiğinde çektiği acılar bir gölgeden ibaret olacak," demişti Andy konu böylece kapanmış gibi. Onun gözünde kapanmıştı muhtemelen.

Rüzgâr uğuldadı, yatak odasının penceresindeki camlar titreşti ve annem, "Artık çok, çok zayıfım," dedi. "Çok güzel bir gelindim, herkes öyle söylemişti. Ama Laura Mackenzie artık çok sıska." Dudakları, mahzun bir palyaçonunkiler gibi acı ve kederle kıvrıldı.

Terry'nin gelip yerimi almasına üç saat vardı. Annem o zamana kadar biraz uyuyabilirdi ama o an uyanıktı ve zihnini, kendini yok eden bedeninden uzaklaştırabilmek için ümitsizce konu arıyordum. Herhangi bir şey olabilirdi. Aklıma Charles Jacobs geldi. Anneme, Harlow'dan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum.

"Ah, çok kötü günlerdi," dedi. "Karısıyla oğlunun başına gelenler çok korkunçtu."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

Ölüm döşeğindeki annem bana küçümseyerek baktı. "*Sen* bilemezsin. Anlayamazsın. Çok korkunçtu çünkü kimsenin bir kabahati yoktu. George Barton'ın olmadığı muhakkak. Adamcağız nöbet geçirmişti."

Sonra bana, size anlatmış olduğum şeyleri anlattı. O da, ölmekte olan kadının görüntüsünün gözlerinin önünden bir an bile gitmediğini söyleyen Adele Parker'dan dinlemişti. "Benim aklımdan hiç çıkmayacak olan ise Peabody's'teki feryadı," dedi annem. "Bir erkekten öyle bir ses çıkabileceğini sanmazdım."

Fernald'ın eşi Doreen DeWitt annemi arayıp haber vermişti. Önce Laura Morton'ı aramasının iyi bir sebebi vardı. "Ona sen söylemelisin," demişti.

Bu düşünce annemi dehşete düşürmüştü. "Yoo, hayır! Yapamam!"

"Mecbursun," demişti Doreen sabırla. "Bu telefonla verilecek bir haber değil ve yaşlı karga Myra Harrington'ı saymazsak en yakın komşusu sensin."

Morfin yüzünden dili iyice çözülen annem, o anları anlattı. "Bütün cesaretimi topladım ama kapıdan çıkacakken elim ayağım titremeye başladı. İçeri koşup kendimi tuvalete attım."

Sonra evimizin bulunduğu tepeden inip 9. Karayolu'nu geçmiş ve rahip konutuna doğru yürümüştü. Söylemedi ama muhtemelen hayatının en uzun yürüyüşüydü. Kapıyı tıklatmış ama içeriden radyo sesi gelmesine rağmen açan olmamıştı.

"Nasıl duyacaktı zaten?" dedi annem tavana bakarak. "Eklemlerim kapıya hafifçe dokunuvermişti sadece."

İkinci seferde kapıyı daha sert tıklatmıştı. Peder Jacobs kapıyı açmış ve telin ardından ona bakmıştı. Bir elinde, kalın bir kitap tutuyordu. Annem kitabın adını yıllar sonra bile hatırlayabiliyordu: *Protonlar ve Nötronlar: Elektriğin Gizli Dünyası.*

"Merhaba Laura," demişti. "İyi misin? Solgun görünüyorsun. Buyur, içeri gir."

Annem içeri girmiş, Jacobs ona ne olduğunu sormuştu.

"Korkunç bir kaza oldu," demişti annem.

Jacobs'ın yüzündeki endişe artmıştı. "Dick'e veya çocuklara bir şey mi oldu? Geleyim mi? Otur Laura, bayılacak gibi görünüyorsun."

"Benimkiler iyi," demişti annem. "Şey... Patsy, Charles. Ve Morrie."

Kalın kitabı dikkatle holdeki masanın üstüne koymuştu. Annem adını muhtemelen o zaman gördü. Aklına kazınması şaşırtıcı değil, öyle anlarda insan her gördüğünü hatırlıyor. Tecrübeyle sabit. Keşke öyle olmasaydı.

"Durumları ağır mı?" Annemin cevap vermesini beklemeden devam etmişti. "St. Stevie's'e mi götürüldüler? Öyle olmalı, en yakın orası. Sizin arabayı alabilir miyiz?"

St. Stephen's Hastanesi, Castle Rock'taydı ama oraya götürülmemişlerdi elbette. "Charles, kendini acı bir şoka hazırlamalısın."

Jacobs onu omuzlarından tutmuştu – kavrayışı sert değildi ama gözlerinden adeta alev fışkırıyordu. *"Durumları ciddi mi? Yaraları çok mu ağır Laura?"*

Annem ağlamaya başlamıştı. "Öldüler, Charles. Çok üzgünüm."

Omuzlarını bırakmış ve kolları iki yana düşmüştü. "Hayır, ölmediler," demişti basit bir gerçeği ifade eder gibi sakin bir sesle.

"Arabayla gelmeliydim," demişti annem. "Arabayı getirmeliydim. Düşünemedim. Öylece çıkıp geldim."

"Ölmediler," demişti tekrar. Arkasına dönüp alnını duvara dayamıştı. "Hayır." Kafasını öyle şiddetli vurmuştu ki duvara asılı olan, kucağında kuzu tutan İsa resmi sarsılmıştı. "Hayır." Tekrar vurunca çerçeve çividen kurtulmuş ve resim yere düşmüştü.

Annem, Jacobs'ın kolunu tutmuştu. Gevşekti. "Yapma, Charles." Ve yetişkin bir erkek değil, çocuklarından biriymiş gibi: "Yapma hayatım."

"Hayır." Kafasını yine vurmuştu. "Hayır!" Tekrar. *"Hayır!"*

Annem bu kez kolunu iki eliyle birden tutmuş ve çekerek onu duvardan uzaklaştırmaya çalışmıştı. "Yapma! Yeter artık, dur!"

Jacobs sersemlemiş bir halde ona bakmıştı. Kaşlarının arasında kıpkırmızı bir iz vardı.

"Öyle bir bakışı vardı ki," dedi annem yıllar sonra ölüm döşeğinde. "Dayanmak çok güçtü ama mecburdum. Öyle bir şeye başladın mı bitirmek zorundasın."

"Benimle eve kadar yürü," demişti Jacobs'a. "Sana Dick'in viskisinden vereyim, kuvvetli bir içkiye ihtiyacın var ve burada olmadığını biliyorum..."

Jacobs gülmüştü. Şok edici bir sesti.

"...sonra da seni Gates Falls'a götürürüm. Peabody'deler."

"Peabody mi?"

Annem, duyduklarını hazmetmesini beklemişti. Peder Jacobs, Peabody'nin neresi olduğunu çok iyi biliyordu. Orada düzinelerce cenaze töreni yönetmişti.

"Patsy ölmüş olamaz," demişti sabırlı, kararlı bir sesle. "Bugün çarşamba. Çarşamba, yani Spagetti Günü. Morrie öyle diyor."

"Benimle gel Charles." Elinden tutarak onu önce kapıdan dışarı, ardından muhteşem sonbahar güneşinin altına çıkarmıştı. O sabah karısının yanında uyanmış, oğluyla aynı sofrada kahvaltı etmişti. Herkesin yaptığı gibi şundan bundan konuşmuşlardı. Hiçbirimiz bilemeyiz. Her an ölebiliriz ve zamanını hiçbirimiz bilemeyiz.

Jacobs 9. Karayolu'na varınca -gün ışığıyla yıkanan yol her zamanki gibi sessiz ve tenhaydı- başını bir köpek gibi yana eğerek Sirois Tepesi yönünden gelen siren seslerine kulak kabartmıştı. Ufukta bir duman bulutu görünüyordu. Anneme bakmıştı.

"Morrie de mi? Emin misin?"

"Hadi Charlie." ("Ona ilk ve son böyle hitap edişimdi," dedi annem bana.) "Gel hadi. Yolun ortasındayız."

Eski Ford arabamızla Castle Rock üzerinden Gates Falls'a gitmişlerdi. Yolları en az otuz kilometre uzamıştı ama annem ilk şoku atlatmıştı ve artık daha net düşünebiliyordu. Yol ne kadar uzarsa uzasın, Robin Hood'un ambarının çevresini dolaşması gerekse bile kaza mahallinden geçmeye niyeti yoktu.

Peabody Cenaze Evi, Grand Caddesi'ndeydi. Gri Cadillac cenaze arabası, binanın önüne park etmişti bile. Birkaç araba, kaldırımın önüne peş peşe dizilmişti. İçlerinden biri, Reggie Kelton'ın Buick'iydi. Yan tarafında MORTON AKARYAKIT yazan kamyoneti gören annem çok rahatlamıştı.

Annem, o sırada bir çocuk gibi uysal olan Peder Jacobs'ın koluna girerek yürümesine yardım ederken babam ve Bay Kelton, ön kapıdan çıkmıştı. Annemin dediğine göre Peder Jacobs, yaprakların en canlı renge ne zaman ulaşacağını merak edercesine başını kaldırmış, yukarı bakıyordu.

Babam, Jacobs'a sarılmış ama karşılık alamamıştı. Peder Jacobs, kolları iki yanına sarkmış halde öylece duruyor, yapraklara bakıyordu.

"Başın sağ olsun Charlie," diye mırıldanmıştı Kelton. "Hepimiz çok üzüldük."

Çiçeklerin fazla tatlı kokusuna doğru ona eşlik etmişlerdi. Orgun, bir fısıltı kadar alçak ve her nasılsa korkunç sesi, yukarıdaki hoparlörlerden yayılıyordu. Myra Harrington –Batı Harlow'da herkes ona Haminne derdi– oraya varmıştı bile. Muhtemelen Doreen annemi aradığı sırada ortak hatta duymuştu. Kulak misafiri olmak, hobilerinden biriydi. Antredeki kanepeden güçlükle kalkmış ve Peder Jacobs'a sarılarak kocaman göğüslerine bastırmıştı.

"Dünya tatlısı oğlun ve güzel karın!" demişti tiz sesiyle miyavlar gibi. Annem, babama bakmış ve ikisi de yüzünü buruşturmuştu. "Artık ikisi de cennette! Tek tesellimiz bu! Kuzu'nun kanıyla kurtuldular ve artık sonsuza dek O'nun kollarındalar!" Haminne'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor, kalın bir tabaka halinde sürdüğü pespembe allığın üstünde yol yol iz bırakıyordu.

Peder Jacobs, Haminne'nin ona sarılmasına izin vermişti. Bir iki dakika sonra ("Tam koca memeleriyle onu boğmaya niyetli olduğunu düşünmeye başlamıştım ki," dedi annem) yaşlı kadını itmişti. Sertçe değil, kararlılıkla. Sonra babamla Bay Kelton'a dönmüştü. "Artık onları görebilirim."

"Hayır Charlie, daha olmaz," demişti Bay Kelton. "Biraz beklemen gerek. Bay Peabody onları görülebilmeleri için hazırlayana dek."

Jacobs, yaşlı bir hanımın maun tabutu içinde son kez görülmeyi beklediği geniş salona girmiş ve sandalyelerin arasındaki boşluktan yürüyerek en arkaya gitmişti. Nereye gittiğini biliyordu; pek az kişi ondan iyi bilirdi.

Babam ve Bay Kelton peşinden telaşla seğirtmişti. Annem, koltuğa çökmüştü. Bulut gibi bembeyaz saçlı Haminne, gözleri yaşlarla parlayarak annemin karşısına oturmuştu. Artık iyice yaşlanmış, seksenlerine gelmişti ve torunlarının ziyaretine geldiği anlar dışında yaşadığını, sadece trajedi ve skandallar sayesinde hissediyordu.

"Nasıl karşıladı?" diye fısıldamıştı.

"Şimdi değil Myra," demişti annem. "Tükendim. Tek istediğim gözlerimi kapatıp bir dakika dinlenmek."

Ama dinlenmesi söz konusu değildi zira tam o sırada, cenaze evinin naaşların törene hazırlandığı arka tarafından bir çığlık yükselmişti.

"Rüzgârın bugünkü uğultusuna benziyordu Jamie," dedi annem. "Ama bin kat beterdi." Sonunda gözlerini tavandan ayırdı. Keşke öyle yapmasaydı çünkü gözlerindeki ışığın hemen gerisinde, ölümün karanlığını görebiliyordum. "Önce hiçbir şey söylemedi. Tek duyulan, canhıraş feryatlarıydı. Keşke öyle devam etseydi ama etmedi. *'Yüzü nerede?'* diye haykırdı. *'Oğlumun yüzü nerede?'* "

Cenaze törenini kim yönetecekti? Bu soru (berberin saçını kimin kestiği gibi) kafamı kurcalıyordu. Her şeyi sonradan dinledim ama o gün orada değildim. Annem sadece onun, babamın, Claire'in ve Con'un gitmesini uygun görmüştü. Geri kalanımız için fazla üzücü bir deneyim olacağını düşünmüştü muhtemelen (herhalde Peabody'de duyduğu kan donduran çığlıklar hâlâ kulaklarındaydı). Andy'yi Terry ile benim başımda bırakıp törene gittiler. Bu pek hoşuma gitmemişti çünkü Andy, özellikle annemler yokken ölçüyü biraz kaçırabiliyordu. Bir Hıristiyan için kol kızartma ve kafayı yumrukla ovuşturma (gözlerin önünde yıldızlar uçuşturacak kadar sertçe) gibi işkencelerden biraz fazla zevk alıyordu.

Patsy ve Morrie'nin çifte cenaze töreninin olduğu cumartesi günü, bunlardan hiçbirini yapmadı. Annemler yemek vaktine kadar dönmezse Franco-American(*) yapacağını söyledi. O zamana dek sesimizi kesip televizyon izlememizi istedi ve üst kata çıkıp bir daha inmedi. Huysuz ve sert olabiliyordu ama Kuyruk

---

(*) Konserve yiyecek markası. (ç.n.)

Morrie'yi o da bizim kadar severdi ve elbette o da hepimiz gibi Patsy'ye yanıktı (Con hariç... ne o zaman, ne de daha sonra karşı cinse ilgi duydu). Belki yukarı dua etmek için çıkmıştı –Aziz Matta, odaya girip kapıyı kilitlemeyi tavsiye eder– ya da belki tek başına oturup düşünerek olan bitene anlam vermeye çalışacaktı. Bu iki ölüm, inancını etkilemedi –ölene dek koyu bir dindar olarak kaldı– ama ciddi anlamda sarsılmış olmalı. Ölümler benim inancımı da etkilemedi. Bunu başaran, Korkunç Vaaz oldu.

Patsy ve Morrie'nin cenaze törenindeki anma konuşmasını, Gate Falls Congo'nun rahibi David Thomas yaptı ve hiç tepki almadı çünkü babam, Metodistler ile cemaatleri bağımsız sayanlar arasında hiç fark olmadığını söylemişti.

Tepki *alan,* Jacobs'ın Willow Grove Mezarlığı'ndaki töreni Stephen Givens'ın yönetmesini istemesiydi. Givens, inananlarının hâlâ azılı bir kıyamet taciri olan ve anne babalara, küçük günahlar bile işlemiş olsalar çocuklarını kırbaçlamalarını söyleyen ("İsa'yı temsil eden öğretmenler olmalısınız," diyordu onlara) ve otuz altı saat boyunca oruç tutulmasında ısrarcı olan (çocuklar dahil) Frank Weston Sandford'un inançlarını el üstünde tutan Shiloh Kilisesi'nin rahibiydi.

Shiloh, Sanford'un ölümünden sonra çok değişti (bugün diğer Protestan kilise gruplarıyla arasında pek az fark var) ama 1965'te birtakım eski rivayetler –giyim tarzları ve kıyametin her an kopabileceğine dair güçlü inançlarının da etkisiyle– hâlâ ciddiye alınıyordu. Ancak sonradan ortaya çıktı ki Charles Jacobs ve Stephen Givens arkadaştı ve yıllardır buluşup kahve içiyorlardı. Korkunç Vaaz'dan sonra kasabadaki bazı insanlar, Peder Jacobs'ın "Shiloh inançlarının" etkisi altında kaldığını söyledi. Belki öyleydi ama annem ve babamın (aynı zamanda fikirlerine daha çok güvendiğim Claire ve Con'un) söylediğine göre Givens mezar başındaki kısa tören boyunca sakin, yatıştırıcı ve uyumluydu.

"Dünyanın sonundan bir kez bile bahsetmedi," dedi Claire. O akşam koyu mavi elbisesi (siyaha en yakın kıyafeti oydu) ve

yetişkinlerin giydiği naylon çorabıyla ne kadar güzel göründüğünü hatırlıyorum. Hiçbir şey yemediğini ve tabağındaki yiyecekleri bir o tarafa bir bu tarafa iterek karıştırıp köpek dışkısına benzer bir karışım haline getirdiğini de hatırlıyorum.

"Givens hangisini okudu?" diye sordu Andy.

"Birinci Korintliler'den, aynadaki silik görüntüyle ilgili olan," dedi annem.

"İyi seçim," dedi ağabeyim bilgece.

"O nasıldı?" diye sordum anneme. "Peder Jacobs nasıldı?"

"Şey... sessizdi," dedi annem sıkıntılı bir ifadeyle. "Galiba meditasyon yapıyordu."

"Hayır, yapmıyordu," dedi Claire tabağını iterek. "Şoktaydı. Mezarların başındaki katlanan sandalyede öylece oturuyordu. Bay Givens ilk toprağı atması ve birlikte dua etmeleri için onu çağırdığında bile ellerini dizleri arasında kavuşturmuş, başı öne eğik halde durmaya devam etti." Claire ağlamaya başladı. "Bana rüya gibi geliyor. Kâbus gibi."

"Ama sonra *kalktı* ve toprak attı," dedi babam kolunu Claire'in omzuna atarak. "Her tabutun üstüne bir avuç. Değil mi hayatım?"

"Evet," dedi Claire ağlaması daha da şiddetlenerek. "O Shiloh rahibi ellerinden tutup çekerek onu kaldırdıktan sonra."

Con hiçbir şey söylememişti. Artık masada olmadığını fark ettim. Arka bahçede, içine oturup sallandığımız lastiğin bağlı olduğu karaağacın altında duruyordu. Başını ve ellerini ağacın gövdesine dayamıştı. Omuzları sarsılıyordu.

Ama Claire'in aksine, o yemeğini yemişti. Bunu hatırlıyorum. Tabağındakileri silip süpürmüş, sonra güçlü, berrak bir sesle ikinci porsiyonu istemişti.

Sonraki üç pazar günü ayinleri, kilisenin gönüllülerinin ayarladığı konuk vaizler yönetti ama aralarında Peder Givens yoktu. Willow Grove'daki sakin ve ağırbaşlı tavrına rağmen ona teklif götürülmedi sanırım. Kuzeyliler, yetiştiriliş olarak ağzı sıkı

olmalarının yanı sıra din ve ırk konularında önyargılı olmaya meyillidir. Üç yıl sonra, Gates Falls Lisesi'nde öğretmenlerimden birinin diğerine öfkeyle karışık şaşkınlıkla şöyle dediğini duydum: "Peder King'i niye vurmak isterler ki? Tanrı aşkına, *iyi* bir kara deriliydi!"

Kazadan sonra MGB iptal edildi. Galiba hepimiz buna memnun olmuştuk – İncil Dersinin İmparatoru olarak bilinen Andy bile. Ne biz Peder Jacobs ile yüzleşmeye hazırdık, ne de o bizimle. Claire ve diğer kızların Morrie'yle oynadığı Oyuncak Köşesi'ni görmeye yüreğimiz elvermezdi. Ayrıca Şarkı Zamanı'nda kim piyano çalacaktı? Herhalde kasabadan piyano çalabilen biri çıkardı ama Peder Jacobs soracak halde değildi. Hem Patsy'nin sarı saçları "We Are Marching to Zion" gibi hareketli şarkıları çalarken müziğin ritmiyle dalgalanmayınca hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. O sarı bukleler artık toprağın altında, tabuttaki saten yastığın üstünde çürüyordu.

Gri bir kasım günü Terry ile pencereleri hindi ve meyve dolu boynuz resimleriyle süslerken telefonun zili bir uzun bir kısa çaldı: Bizim evin ziliydi. Annem cevap verdi, kısaca konuştu ve Terry'yle bana gülümseyerek baktı.

"Arayan Peder Jacobs'tı. Bu pazar Şükran Günü vaazını o verecekmiş. Ne hoş olur, değil mi?"

Seneler sonra -ben lisedeydim, Claire ise bir haftalığına üniversiteden tatile gelmişti- ablama neden onu kimsenin durdurmadığını sordum. Arka bahçede, lastik salıncağı sallıyorduk. Kimi kastettiğimi sormadı; o pazar vaazı hepimizde derin izler bırakmıştı.

"Çünkü kulağa çok *mantıklı* geliyordu sanırım. Çok *normal.* İnsanlar aslında ne dediğini kavradığında iş işten geçmişti."

Belki ama hem Reggie Kelton'ın, hem Roy Easterbrook'un sonlara doğru sözünü kestiğini hatırlıyorum. Aslında bir terslik olduğunu daha o başlamadan hissetmiştim çünkü o günün İncil

okuması bitince her zaman yaptığı gibi *Tanrı ilahi sözlerini kutsasın* dememişti. Bunu söylemeyi asla unutmazdı, bana Barışçı Göl'ün üstünde yürüyen elektrikli küçük İsa'yı gösterdiği gün bile söylediğini hatırlıyorum.

Korkunç Vaaz'ı verdiği gün, Rahip Givens'ın Willow Grove'daki çifte mezarın -biri küçük, biri büyük- başında yaptığı gibi Birinci Korintliler'in on üçüncü bölümünü okudu: "Çünkü bilgimiz de peygamberliğimiz de sınırlıdır. Ne var ki, yetkin olan geldiğinde sınırlı olan ortadan kalkacaktır. Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm. Yetişkin biri olunca çocukça davranışları bıraktım. Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim."

Kürsüdeki büyük İncil'i kapattı - sertçe değil, ama çıkan sesi hepimiz duyduk. Batı Harlow Metodist o pazar günü tıklım tıklım doluydu ama içeride çıt çıkmıyordu. Sonuna kadar götürebilmesi, gözyaşlarına boğulmaması için dua ettiğimi hatırlıyorum.

Myra Harrington -Haminne- ön sıradaydı ama sırtı bana dönük olmasına rağmen yağlı, sarımsı yuvalarına gömülmüş gözlerindeki hırs ve açgözlülüğü hayal edebiliyordum. Ailecek her zamanki gibi üçüncü sıraya dizilmiştik. Annemin yüz ifadesi sakindi ama beyaz eldiven içindeki ellerinin, kucağındaki İncil'i neredeyse bükecek kadar sıkı tuttuğunu görebiliyordum. Claire, dudaklarını kemirerek rujunu tamamen çıkarmıştı. İncil okumasıyla Harlow'da daha sonra Korkunç Vaaz olarak bilinecek vaazın başlaması arasında geçen süre beş on saniyeden fazla olamazdı ama bana sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Kafası, kürsüdeki altın yaldızlı İncil'e doğru eğilmişti. Sonunda başını kaldırıp baktığında, yüzündeki sakin ifadeyi gören cemaat rahatlayarak hafifçe iç geçirdi.

"Bir süredir zor ve sıkıntılı günler geçiriyorum," dedi. "Bunu size söylememe gerek yok aslında, burası küçük bir yer ve hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Bana elinizden geldiğince destek

olmaya çalıştınız, bunun için size minnettarım. Bana kaybımın haberini şefkat ve nezaketle veren Laura Morton'a ayrıca teşekkür etmek istiyorum."

Anneme bakarak başını salladı. Annem de hafifçe gülümseyerek ona karşılık verdi ve eldivenli eliyle gözyaşını sildi.

"O günden bu pazar sabahına kadar bütün zamanımı düşünmek ve çalışmakla geçirdim. *Dua etmeyi* de eklemek isterdim ama o niyetle diz çöktüğümde Tanrı'nın varlığını hissetmedim, o yüzden düşünüp çalışmakla yetindim."

Kiliseye tam bir sessizlik hâkimdi. Bütün gözler onun üstündeydi.

"Gates Falls Kütüphanesi'ne gidip *The New York Times* aradım ama sadece *Weekly Enterprise* vardı, o yüzden Castle Rock'a gittim. Orada *Times* mikrofilmleri var. 'Ararsan bulursun,' der Aziz Matta ve çok haklı."

Bunun üzerine birkaç gülüşme oldu ama hemen kesildi.

"Günlerce, her gün gittim, başım ağrıyana dek mikrofilmleri inceledim. Bulduklarımı sizinle paylaşmak istiyorum."

Siyah ceketinin cebinden birkaç kart çıkardı.

"Geçen yıl haziran ayında Oklahoma'daki May kasabasından üç ufak hortum geçti. Maddi hasar vardı ama can kaybı yaşanmadı. Kasaba halkı, şükretmek ve minnetle dua etmek için kiliseye doluştu. Onlar içerideyken dördüncü bir hortum –bu seferki çok şiddetliydi, bir F5– daha geçti ve kiliseyi yerle bir etti. Kırk bir kişi öldü. Otuz kişi ağır yaralandı. İçlerinde, kolları ve bacakları kopan çocuklar da vardı."

Okuduğu kartı en alta aldı ve yenisine baktı.

"Bunu bazılarınız hatırlayabilir. Bir adam, geçen sene ağustosta iki oğluyla kayığa binip Winnipesaukee Gölü'ne açıldı. Yanlarında köpekleri de vardı. Köpek suya düşünce iki kardeş birden onu kurtarmak için göle atladı. Oğullarının boğulmakta olduğunu gören baba da atladı ama aynı anda kazara kayığı devirdi. Üçü de öldü. Köpek yüzerek kıyıya vardı." Başını kaldırdı ve bir an tebessüm etti – soğuk ve kasvetli bir ocak gününde yüzünü

gösteren güneş gibiydi. "Köpeğe ne olduğunu bulmaya çalıştım -kocasıyla oğullarını kaybeden kadın onu beslemeye devam mı etmişti yoksa uyutmuş muydu- ama bulamadım."

Ağabeylerimle ablama gözucuyla baktım. Terry ve Con, akılları karışmış gibi görünüyordu. Andy'nin suratı işe dehşetten ya da öfkeden, veya ikisinden birden kireç gibi olmuştu. Kucağındaki ellerini sımsıkı yummuştu. Claire sessizce ağlıyordu.

Bir sonraki kart.

"Geçen yıl ekim ayı. Bir kasırga, Wilmington, Kuzey Carolina'da on yedi kişinin ölümüne sebep oldu. Altısı, kilisenin kreşindeki çocuklardı. Yedincisi kayıptı. Cesedini bir hafta sonra bir ağaçta buldular."

Sonraki kart.

"Bu seferki, bir zamanlar Belçika Kongosu olan, yanılmıyorsam günümüz Zaire'sinde yoksullara ilaç ve gıda yardımı yapan misyoner bir aileyle ilgili. Beş kişiydiler. Hepsi birden öldürüldü. Haberde yazmıyordu ama -bilirsiniz, *The New York Times*'ta sadece basıma uygun kısımlar yayımlanır- katillerin yamyam olduğu ima ediliyordu."

Tasvip etmeyen mırıltılar yükseldi – merkezinde Reggie Kelton vardı. Jacobs bunları duydu ve tek elini adeta takdis edercesine kaldırdı.

"Belki daha fazla detaya girmeme gerek yok -yangınlar, seller, depremler, ayaklanmalar, suikastlar- ama girebilirdim. Bütün dünyada bunlar yaşanıyor. Bu haberleri okumak beni biraz avuttu aslında. Acımda yalnız olmadığımı anladım. Ama bu çok küçük bir teselli çünkü böyle ölümler -karımla oğlumunki gibi- fazlasıyla zalimce ve keyfi geliyor. Bize söylendiğine göre İsa, cennete bedeniyle çıkmış ama biz zavallı ölümlüler çoğunlukla parçalanmış vücutlarımızla ve sonsuza dek yankılanan bir soruyla kalıyoruz: Neden? Neden? *Neden?*

Hayatım boyunca dini kitaplar okudum -önce annemin dizinin dibinde, sonra MGB'de, ondan sonra da teoloji fakültesinde- ve size şunu söyleyebilirim dostlarım; bu soruya hiçbirinde

doğrudan bir cevap verilmiyor. En yakın sayılabilecek cevapta Aziz Pavlus, 'Sormanızda fayda yok kardeşlerim, çünkü cevabı anlayamazsınız zaten,' diyor bir nevi. Eyüp bizzat Tanrı'ya sorduğunda ise daha keskin bir karşılık alıyor: 'Dünyayı yarattığımda orada mıydın?' Yani bir başka deyişle, 'İkile birader.'

Bu kez kimse gülmedi.

Dudaklarında küçük bir tebessümle bize baktı. Kilisenin vitray penceresinden gelen ışık, sol yanağında mavi ve kırmızı baklava desenleri oluşturuyordu.

"Din, çetin zamanlarda sığınabileceğimiz bir liman olmalı. Tanrı bizim asamız ve yol göstericimizdir, denir Zebur'da; Ölüm Gölgesi Vadisi'ndeki kaçınılmaz yürüyüşümüz başladığında O yanımızda olacak ve bizi yükseltecek. Bir başka ilahide Tanrı'nın gücümüz ve sığınağımız olduğu söylenir ama Oklahoma'daki kilisede olan insanlar bu fikre karşı çıkabilirdi... hâlâ konuşabilecekleri bir ağızları olsaydı tabii. Köpeklerini kurtarmak uğruna boğulan iki kardeş ve babaları Tanrı'ya neler olduğunu sormuş mudur? Sebebini? Peki sular ciğerlerini doldurup ölüm zihinlerini karartırken Tanrı onlara, 'Biraz sonra anlatırım baylar,' demiş midir?

Aziz Pavlus'un aynadaki silik görüntüden bahsederken ne kastettiğini açıkça söyleyelim. Her şeyin inancımıza bağlı olduğunu ima ediyor. İnancımız kuvvetliyse cennete gideceğiz ve orada her şey açıklığa kavuşacak. Hayat bir fıkraymış ve geri kalan kısmı açıklayan can alıcı son cümlesini cennette duyacakmışız gibi."

Kilisedeki kadınlar ağlamaya, erkeklerse tasvip etmez bir şekilde homurdanmaya başladı ama o noktada hâlâ kiliseyi terk eden veya ayağa kalkıp Peder Jacobs'a dine küfretmesine ramak kaldığını söyleyen olmamıştı. Herkes oturduğu yerde afallayıp kalmıştı.

"Masum canların anlamsız görünen, çoğunlukla korkunç acılar eşliğinde yaşanan ölümlerini araştırmaktan usanınca Hı-

ristiyanlığın farklı kollarını incelemeye başladım. O kadar çok varmış ki şaşırdım dostlar! Devasa bir Mezhep Kulesi! Katolikler, Episkopalyanlar, Metodistler, Baptistler –hem azılılar hem tatlı su Baptistleri– İngiltere Kilisesi, Anglikanlar, Lüteryenler, Presbiteryenler, Üniteryenler, Yehova Şahitleri, Yedinci Gün'de İsa'nın dirileceğine inananlar, Titreyenler, Sallananlar, Yunan Ortodokslar, Doğu Ortodoksları, Shiloh mensupları –onları unutmamalı– ve daha onlarcası.

Burada, Harlow'da, hepimiz ortak hatlar üzerinden konuşuyoruz ve bana kalırsa din, ortak hatların en önde geleni. Pazar sabahları cennete giden hatlar nasıl da yoğunlaşıyordur, bir düşünün! Bana ilginç gelen ne, biliyor musunuz? İsa'nın öğretisine adanmış bütün kiliseler, Yaradan ile aralarında *direkt* hat var sanıyor. Ve daha Müslümanlardan, Yahudilerden, teosofistlerden, Budistlerden veya Amerika'ya, Almanların kâbus gibi geçen sekiz on yıl boyunca Hitler'e taptığı gibi tapanlardan bahsetmedim bile."

Bu sözlerden sonra insanlar kiliseyi terk etmeye başladı. Önce arka sıralardan birkaç kişi, omuzları çökmüş, başları öne eğik halde (kıçlarına tokat yemişler gibi) dışarı çıktı. Sonra sayıları giderek arttı. Peder Jacobs onları fark etmişe benzemiyordu.

"Bu mezhep ve tarikatların bir kısmı barışçı ama en büyüğü –en *başarılısı*– kendi Tanrı inanışları önünde boyun eğmeme cüreti gösterenlerin kanları, kemikleri ve feryatları üzerine inşa edilmiş. Romalılar, Hıristiyanları aslanlara atmış; Hıristiyanlar, kâfir, büyücü ve cadı olduğunu düşündüklerini parçalamış; Hitler, üstün ırk denen sahte tanrı için milyonları katletmiş. Milyonlarca insan yakılmış, vurulmuş, gerdirilerek katledilmiş, asılmış, zehirlenmiş, elektrikle öldürülmüş, köpeklere parçalatılmış... hepsi Tanrı adına."

Annem duyulur şekilde ağlıyordu ama ona bakmadım. Yapamadım. Olduğum yerde donakalmıştım. Dehşet içindeydim elbette. Daha dokuz yaşındaydım. Ama aynı zamanda yeni to-

murcuklanan, vahşi bir sevinç duyuyordum. Nihayet birinin bana çıplak gerçeği anlatıyor oluşunun verdiği his. Bir parçam, durmasını umuyordu ama asıl arzum, devam etmesiydi ve isteğime kavuştum.

"İsa bize düşmanımızı sevmeyi ve diğer yanağımızı çevirmeyi öğretti. Samimiyetle inanıyoruz ama çoğumuz bir noktada tıkanıp kaldığında çaresizlikle inanca daha da sarılıyor. İsa, ucuz numaralarla para kazananları tapınaktan uzaklaştırdı ama bu düzenbazların er geç geri döndüğünü hepimiz biliyoruz. Kilisede heyecanlı bir bingo oyununda yer aldıysanız veya bir vaizin radyoda para için yalvardığını duyduysanız ne kastettiğimi tam olarak anlayacaksınız. Yeşaya, kılıçlarımızı eritip pulluk yapacağımız günlerin geleceğine dair kehanette bulunmuştu ama içinde bulunduğumuz karanlık çağda atom bombalarına ve kıtalararası balistik füzelere döndüler."

Reggie Kelton ayağa kalktı. Andy'nin yüzü ne kadar beyazsa onunki o kadar kırmızıydı. "Otursan iyi olur peder. Kendinde değilsin."

Peder Jacobs oturmadı.

"İnancımızın karşılığında ne alıyoruz peki? Yüzyıllarca bu kiliseye veya bir başkasına verdiğimiz armağanlar olan kanımız ve hazinemiz karşılığında elimize ne geçti? Cennetin bizi beklemekte olduğuna ve ölüp oraya gittiğimizde fıkranın son satırını duyacağımıza dair bir teminat. 'Ah, evet! *Şimdi* anladım.' Büyük ödül bu. Kendimizi bildik bileli bize söylendi durdu: cennet, cennet, cennet! Yitirdiğimiz evlatlarımızı göreceğiz ve sevgili annelerimiz bizi kucaklayacak! Havuç bu. Bizi dövdükleri sopa ise cehennem, cehennem, cehennem! Ebedi eziyet ve lanetlenme. Kaybettiğim canım oğlum yaşındaki çocuklara şeker çalarlarsa veya yeni ayakkabılarını nasıl ıslattıklarına dair yalan söylerlerse cehennem ateşinde yanabileceklerini söylüyoruz.

Ölümden sonra gidileceği söylenen bu yerlerin varlığına dair bir kanıt yok; sunulan bilimsel bir veri yok; olan sadece küstahça bir teminat ve *her şeyin bir anlamı olduğuna* dair güçlü inanma ih-

tiyacımız. Peabody'nin arka odasında, Disneyland'e gitmeyi cennete gitmekten daha fazla isteyen oğlumun parçalanmış cesedine bakarken beynimde bir ampul yandı. Din, bir sigorta dolandırıcılığının teolojik karşılığı. Yıllarca en üst orandan paranızı yatırırsınız, gün gelir ihtiyaç duyar, aksatmadan yatırdığınız paraları geri almak istersiniz ama paralarınızı yatırdığınız şirketin aslında var olmadığını keşfedersiniz."

Roy Easterbrook, bunun üzerine hızla boşalmakta olan kilisede ayağa kalktı. Kasabanın doğusundaki küçük karavan parkında yaşayan, iriyarı bir adamdı. Ayine gelirken tıraş olmamıştı. Aslında sadece Noel ayinlerine katılırdı ama bu kez bir istisna yapmıştı.

"Peder," dedi. "Duyduğuma göre arabanın torpido gözünde bir şişe içki varmış. Mert Peabody, karının cesedinin birahane gibi koktuğunu söyledi. Al sana sebep. Buradan anlam çıkar bakalım. Tanrı'nın iradesini kabul edecek kadar cesaretin yoksa öyle olsun. Ama kendi ihanetine bu insanları karıştırma." Easterbrook bunları dedikten sonra dönüp çıktı.

Jacobs kürsünün iki yanını kavrayarak kalakalmıştı. Yüzü bembeyazdı, gözleri parlıyordu ve ağzını öyle sıkmıştı ki dudakları görünmüyordu.

Babam ayağa kalktı. "Artık insen iyi olur Charles."

Peder Jacobs, kendine gelmeye çalışırcasına başını iki yana salladı. "Evet," dedi. "Haklısın Dick. Zaten ne söylesem bir fark yaratmayacak."

Ama yarattı. Küçük bir çocuk için yarattı.

Bir adım geriledi, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı, sonra ailem, kilise gönüllüleri ve hâlâ gözlerini pörtletmiş halde ilk sırada oturmakta olan Haminne dışında onu dinleyen yokmuş gibi tekrar bir adım öne geldi.

"Sadece bir şey daha söyleyeceğim. Bir bilinmezden geldik ve yine bir bilinmeze gideceğiz. Belki gideceğimiz yerde bir şey vardır ama dinlerin anladığı gibi bir Tanrı olmadığına bahse gire-

rim. Çelişkili inançlar yumağına bir bakış, bunu anlamaya yeter. Birbirlerini sıfırlıyorlar ve geriye hiçbir şey kalmıyor. Gerçeği istiyorsanız, sizden çok daha büyük bir güç arıyorsanız yıldırımlara bakın – her düşüşünde bir milyar volt, yüz bin amper akım, *otuz bin* derece sıcaklık var. İşte bu, yüce bir güç. Peki burada, bu binada var mı? Hayır. İstediğinize inanın ama size şunu söyleyeyim: Aziz Pavlus'un silik aynasının gerisinde yalandan başka bir şey yok."

Kürsüden indi ve yan kapıdan çıkıp gitti. Morton ailesi, bir bombanın infilak etmesinin ardından yaşanan türden bir sessizlik içinde oturup kaldı.

Eve döndüğümüzde annem rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek yatak odasına çekildi ve kapıyı kapattı. Bütün gün odadan çıkmadı. Akşam yemeğini Claire hazırladı ve çoğunlukla sessizlik içinde yedik. Andy bir ara İncil'den, Peder Jacobs'ın söylediklerini tamamen çürüten bir pasaj okumaya kalktı ama babam çenesini kapamasını söyledi. Andy, babamın ellerini ceplerine sokmuş olduğunu görünce sustu.

Babam yemekten sonra garaja gidip Yol Roketi II üzerinde çalışmaya devam etti. Neredeyse her seferinde ona eşlik eden sadık çırağı Terry bu kez yanına gitmedi. Ama ben gittim... tereddütle de olsa.

"Baba? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Roket'in altına girmiş, alt takımlarıyla uğraşıyordu. Bir elinde, kafesli bir fener vardı. Sadece haki pantolon içindeki bacakları görünüyordu. "Sor bakalım Jamie. Bu sabahki kahrolası ayinle ilgili değilse tabii. Eğer öyleyse *sen* de çeneni kapayabilirsin. Bu akşam o konulara hiç girmeyeceğim. Yarın yeterince vakit olacak. New England Metodist Konferansı'na onu kovmak için dilekçe vermemiz gerekecek, *onlar* da meseleyi Boston'daki Piskopos Matthews'a iletecek. Çok boktan bir durum. Bu kelimeyi kullandığımı annene ispiyonlarsan bozuşuruz ona göre."

Sorumun Korkunç Vaaz'la ilgili olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, sormam gerektiğiydi. "Bay Easterbrook'un söylediği doğru mu? Bayan Jacobs içiyor muydu?"

Arabanın altındaki hareketler kesildi. Sonra kayarak açığa çıkıp bana baktı. Kızacağından korkmuştum ama kızgın görünmüyordu. Yüzünde sadece mutsuzluk vardı. "Fısıltı gazetesinde sözü ediliyordu. Sersem Easterbrook'un bugünkü çıkışından sonra daha yüksek sesle dile getirilmeye başlanacaktır ama dinle beni Jamie: *bunun önemi yok.* George Barton sara nöbeti geçirdi ve yanlış şeritteydi. Virajı dönen Patsy'nin onu görmesine imkân yoktu. O sırada alkollü olup olmaması bir şeyi değiştirmeyecekti. Mario Andretti bile o kazayı önleyemezdi. Peder bir konuda haklıydı: insanlar hep başlarına gelen kötü şeyler için bir sebep arar. Ama bazen sebep yoktur."

Feneri tutmayan elini kaldırıp yağa bulanmış parmağını bana doğrulttu. "Geri kalanların tümü kederle kendini kaybetmiş bir adamın saçmalamalarıydı, sakın unutma bunu."

Şükran Günü'nden önceki çarşamba okul yarımgündü ama Bayan Moran'a derslerden sonra kalıp karatahtaları yıkayacağıma ve kütüphanedeki kitapları düzenleyeceğime söz vermiştim. Anneme söyleyince elini aldırmazca salladı ve akşam yemeğinden önce evde olmamı söyledi. Fırına hindiyi koyuyordu bile ama bizim için olmadığı belliydi; yedi kişilik bir sofra için çok küçüktü.

Kathy Palmer da (öğretmenin gözüne girmeye çalışıyordu) dersten sonra kalınca işimiz yarım saatte bitti. Oyun oynamak için Al'in veya Billy'nin evine gitmeyi düşündüm ama Korkunç Vaaz'dan ve Bayan Jacobs'ın nasıl sarhoş olup Morrie'yi ve kendini öldürdüğünden –artık dedikodu olmaktan çıkmış, herkesin inandığı bir gerçeğe dönüşmüştü– bahsetmek isteyeceklerini bildiğim için vazgeçtim ve eve gittim. Hava sıcaklığı mevsim normallerinin üstünde olduğu için pencereler açıktı. Annemle ablamın tartışması dışarıdan duyuluyordu.

"*Neden* gelemezmişim?" diye sordu Claire. "Bu aptal kasabada onun tarafında olan insanlar da olduğunu bilsin istiyorum!"

"Çünkü babanla çocuklarımızın ondan uzak durmasına karar verdik," dedi annem. Mutfaktalardı, ben ise pencerenin hemen dışında durmuş, dinliyordum.

"Ben artık çocuk *değilim* anne, on yedi yaşındayım!"

"Üzgünüm ama on yedi de olsan hâlâ çocuksun ve bir genç kızın onu ziyaret etmesi hoş görünmez. Bu konuda benim lafıma güvenmek zorundasın."

"Senin gitmende sorun yok yani? Biliyorsun Haminne seni görecek ve yirmi dakika içinde ortak hattan herkes öğrenecek! Sen gidiyorsan bırak ben de geleyim!"

"Hayır dedim. Son sözüm bu."

"Con'a sesini geri verdi!" diye bağırdı Claire. "Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu, ardından annem konuştu. "O yüzden gideceğim. Yarın sofrasında yemek olsun diye değil, söylediği o korkunç şeylere rağmen ona minnettar olduğumuzu göstermek için."

"Onları neden söylediğini biliyorsun! Karısını ve oğlunu yeni kaybetmişti ve perişan haldeydi! Deliye dönmüştü!"

"*Biliyorum.*" Annemin sesi daha kontrollü geliyordu. Claire ağladığı için duymakta zorlanıyordum. "Ama bu, insanların şok yaşadığı gerçeğini değiştirmiyor. Haddini aştı. Hem de *çok*. Haftaya gidiyor ve bence herkes için en iyisi bu. Kovulacağını biliyorsan kendin bırakman daha iyi. Özsaygını bir nebze korumanı sağlar."

"Kilise gönüllüleri kovdu herhalde," dedi Claire sinirle. "Yani babam."

"Babanın başka seçeneği yok. Olgunlaşıp artık bir çocuk *olmadığında* belki ona anlayış gösterirsin. Bu konu Dick'i de çok üzdü."

"Gidin öyleyse," dedi Claire. "Birkaç parça hindi eti ve tatlı patates maruz kaldığı muameleyi telafi edecek mi görün. Bahse girerim yemeyecek bile."

"Claire... Claire'ciğim..."

"Öyle deme bana!" diye bağırdı ve merdiveni hızla tırmandığını duydum. Herhalde bir süre ağlayıp surat astıktan sonra normale dönerdi. Birkaç yıl önce annem on beş yaşın Donnie Cantwell ile arabalı sinemaya gitmek için çok küçük olduğunu söylediğinde öyle yapmıştı.

Annem hazırladığı yemeklerle çıkarken ona görünmemek için arka bahçeye koştum ve lastik salıncağa oturdum. Saklanmıyordum ama göz önünde olmak da istemiyordum. On dakika sonra ön kapının kapandığını duydum. Köşeye gidip bakınca annemin üzeri alüminyum folyoyla kaplı bir tepsi taşıyarak uzaklaştığını gördüm. Folyo, güneşin altında parlıyordu. Eve girip üst kata çıktım. Ablamın, üstünde büyük bir Bob Dylan posteri asılı olan kapısını çaldım.

"Claire?"

"Defol!" diye bağırdı. "Seninle konuşmak istemiyorum!" Plak sesi kesilmeden devam etti: Yardbirds – ses sonuna kadar açıktı.

Annem bir saat kadar sonra geri döndü – sırf yemek götürmek için oldukça uzun bir ziyaretti. Terry ile oturma odasında televizyon izliyor ve kanepenin düzgün kısmını –tam ortası, orada yaylar kıçımıza batmıyordu– kapmak için itişiyorduk ama buna rağmen bizi fark etmemiş gibiydi. Con yukarıda, doğum günü hediyesi olan gitarı çalıyordu. Ve şarkı söylüyordu.

Gates Falls'tan David Thomas, Şükran Günü'nden sonraki pazar tekrar gelip ayini yönetti. Kilise yine ağzına kadar doluydu. Belki insanlar Peder Jacobs'ın yine gelip korkunç şeyler söylemeye kalkıp kalkmayacağını merak ediyordu. Gelmedi.

Gelmiş olsaydı ağzını açmasına fırsat verilmezdi muhtemelen. Yaka paça dışarı bile atılabilirdi. Kuzeyliler dinlerini çok ciddiye alır.

Sonraki pazartesi günü okuldan eve her zamanki gibi yürüyerek değil, koşarak geldim. Aklıma bir fikir gelmişti ve eve okul otobüsünden önce varmak istiyordum. Otobüs gelince Con'u kolundan tutup arka bahçeye götürdüm.

"Ne oldu, ne bu telaş?" diye sordu.

"Benimle rahip konutuna gelmen lazım," dedim. "Peder Jacobs yakında gidecek, hatta belki yarın. Gitmeden onu görmeliyiz. Onu hâlâ sevdiğimizi söylemeliyiz."

Con benden uzaklaştı ve Ivy League tişörtünün önünü, üstüne bit bulaştırmışım gibi silkeledi. "Delirdin mi sen? Öyle bir şey yapmayacağım. Tanrı'nın olmadığını söyledi."

"Boğazına elektrik verip sesini de kurtardı ama."

Con aldırmazca omuz silkti. "Sesim nasılsa geri gelecekti. Dr. Renault öyle demişti."

"Bir iki hafta sonra döner demişti. Bunu söylediğinde şubattı. Nisan geldiğinde hâlâ konuşamıyordun. *İki ay* geçmiş olmasına rağmen."

"Ne olmuş? Biraz daha uzun sürdü, hepsi bu."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Ne o, korkuyor musun? Korkak!"

"Bir daha söyle de geberteyim seni."

"Hiç olmazsa teşekkür etsen ne kaybedersin?"

Dudakları sımsıkı kapalı, yanakları kızarmış halde bana dik dik baktı. "Onu görmemiz yasak. Annemle babam istemiyor. Delinin teki ve muhtemelen karısı gibi ayyaş."

Konuşamadım. Gözlerim yaşlarla doldu. Üzüntü değil, öfke gözyaşlarıydı.

"Ayrıca," diye devam etti Con. "Babam gelmeden odun sandığını doldurmam lazım yoksa başım derde girer. O yüzden beni rahat bırak Jamie."

Beni orada bırakıp gitti. Daha sonra dünyanın önde gelen astronomlarından biri olan ağabeyim –2011'de, üzerinde hayat bulunabilecek dördüncü Goldilocks gezegenini keşfetti– beni bırakıp gitti. Ve Charles Jacobs adını bir daha ağzına almadı.

Ertesi gün, yani salı günü dersler biter bitmez okuldan yine koşarak çıktım. Ama bu kez eve gitmedim.

Rahip konutunun önünde yeni bir araba vardı. Tam anlamıyla yeni değildi aslında, yan paneli paslı, bir camı çatlak, 58 model bir Ford Fairlane'di. Bagaj kapağı açıktı. İçine baktığımda iki bavul ve Peder Jacobs'ın bir perşembe akşamı MGB'de gösterdiği büyükçe elektronik cihazı gördüm: Bir salınımölçerdi. Jacobs, atölye olarak kullandığı kulübedeydi. Yer değiştiren aletlerin sesini duyabiliyordum.

Yeni-eski arabasının yanında durup artık hurdaya dönmüş olan Belvedere'i düşündüm. Neredeyse dönüp eve gidecektim. Gitseydim hayatım nasıl olurdu merak ediyorum. Acaba şu an bunları yazıyor olur muydum? Bilmenin imkânı yok, değil mi? Aziz Pavlus, aynadaki silik görüntü konusunda çok haklıymış. Ömrümüzün her gününde o aynaya bakıyoruz ve kendi yansımamızdan başka bir şey görmüyoruz.

Eve koşmak yerine cesaretimi toplayıp kulübeye girdim. Elektronik ekipmanları turuncu, ahşap bir sandığa koyuyor, aralarına tortop edilmiş kâğıtlar yerleştiriyordu. Beni önce fark etmedi. Üstünde bir blucin ve sade, beyaz bir gömlek vardı. Rahip yakasını takmamıştı. Çocuklar genelde yetişkinlerdeki değişiklikler konusunda pek gözlemci değildir ama dokuzumda olmama rağmen kilo verdiğini fark etmiştim. Bir gün ışığı huzmesinin altında duruyordu. İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırıp baktı. Yüzünde yeni çizgiler vardı ama beni görüp gülümseyince çizgiler yok oldu. O kadar mahzun bir tebessümdü ki görünce kalbime bir ok saplanmış gibi oldu.

Düşünmedim, doğruca ona koştum. Kollarını açıp beni kucağına aldı ve yanağımdan öptü. "Jamie!" dedi. "Sen Alfa ve Omega'sın!"

"Hı?"

"Vahiy Kitabı birinci bölüm, sekizinci ayet. 'Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve sonum.' Harlow'da gördüğüm ilk çocuk sendin, sonuncu da sen oldun. Geldiğine çok, çok sevindim."

Ağlamaya başladım. İstemiyordum ama kendimi tutamamıştım. "Üzgünüm Peder Jacobs. Her şey için çok üzgünüm. Kilisede doğru söylediniz, bu haksızlık."

Diğer yanağımı da öptü ve beni yere indirdi. "Tam o kelimelerle söylemedim ama özünü kavramışsın. Ama dediklerimi ciddiye almamalısın, o sırada pek kendimde değildim. Annen bunun farkındaydı. Bana o Şükran Günü ziyafetini getirdiğinde öyle dedi. Ve benim için güzel temennilerde bulundu."

Bunu duyunca kendimi bir nebze daha iyi hissettim.

"Bana iyi tavsiyelerde de bulundu – Harlow, Maine'den mümkün olduğunca uzaklaşmamı ve hayatıma yeniden başlamamı söyledi. Yeni bir yerde inancımı tekrar keşfedebileceğimi söyledi. Bundan şüpheliyim ama buradan uzaklaşmak konusunda haklıydı."

"Sizi bir daha hiç göremeyeceğim."

"Öyle deme Jamie. Şu yaşadığımız dünyada insanların yolları sık sık kesişiyor. Bazen hiç ummadığın yerlerde." Arka cebinden mendilini çıkarıp yanaklarımı sildi. "Ne olursa olsun seni unutmayacağım. Umarım sen de ara sıra beni düşünürsün."

"Düşüneceğim," dedim.

Artık hazin bir şekilde boşalmış olan tezgâhına döndü ve kalan son parçaları yerleştirdi – "kuru pil" dediği birkaç büyük, kare şeklinde pil. Sandığın kapağını kapattıktan sonra iki parça kalın iple bağlamaya koyuldu.

"Connie de gelip teşekkür etmek istedi ama... galiba bugün futbol antrenmanı varmış. Ya da onun gibi bir şey."

"Sorun değil. Bir şey yapıp yapmadığımdan emin değilim zaten."

Şok olmuştum. "Onu iyileştirdiniz ya! Cihazınızla sesini geri getirdiniz!"

"Ah, evet. Cihazım." İkinci ipi düğümledikten sonra ucunu sertçe çekti. Kolları sıvalı olduğu için müthiş kasları olduğunu görebiliyordum. Daha önce hiç fark etmemiştim. "Elektrikli Sinir Uyarıcı."

"Bence onu satmalısınız Peder Jacobs! Köşeyi dönebilirsiniz!"

Dirseğini sandığa, çenesini de eline dayayıp bana baktı. "Öyle mi dersin?"

"Evet!"

"Hiç sanmıyorum. Ayrıca ESU cihazımın ağabeyinin iyileşmesinde bir katkısı olduğundan şüpheliyim. Cihazı daha o gün yapmıştım." Güldü. "Ve içine de Morrie'nin Roscoe Robot oyuncağından çıkardığım Japon malı küçücük motoru takmıştım."

"Sahi mi?"

"Sahi. *Konsept* geçerli, ondan eminim ama böyle prototiplerin –alelacele inşa edilip işe yararlığı test edilmemiş olanların– amaca hizmet etmesi çok nadirdir. Yine de bir şansım olduğuna inanıyordum çünkü Dr. Renault'nun ilk teşhisinden hiç şüphe etmemiştim. Gerilmiş bir sinirdi, daha fazlası değil."

"Ama..."

Sandığı kaldırdı. Kollarındaki kaslar şişti ve damarları belirginleşti. "Gel bakalım ufaklık. Benimle yürü."

Peşinden arabanın yanına gittim. Sandığı arka tamponun önüne koydu ve bagajı inceledikten sonra bavulları arka koltuğa koyması gerektiğini söyledi. "Ufak olanı alabilir misin Jamie? Ağır değil. Uzağa gidiyorsan ağır yük taşımamak en iyisi."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Oraya ulaştığımda anlarım sanırım. Araba beni yolda bırakmazsa tabii. Teksas'ı kurutacak kadar çok benzin yakıyor."

Bavulları Ford'un arka koltuğuna yerleştirdik. Peder Jacobs, büyük sandığı yerden güçlükle kaldırıp bagaja koydu. Bagajın kapağını sertçe kapattıktan sonra arabaya yaslanıp bana baktı.

"Harika bir ailen var Jamie ve sizi seven harika bir anne baban. Onlardan çocuklarını tarif etmelerini istesem eminim Claire'in anaç olduğunu, Andy'nin buyurgan..."

"O konuda tam üstüne bastınız."

Sırıttı. "Her ailede bir tane vardır evlat. Terry'nin makinelere düşkün, senin de hayalperest olduğunu söyleyeceklerdir. Sence Con için ne derler?"

"Çalışkan. Ya da artık gitarı olduğu için belki müzisyen derler."

"Belki. Ama akıllarına ilk gelen bunlar olmayacaktır. Con'un tırnakları dikkatini çekti mi hiç?"

Güldüm. "Deli gibi tırnak yiyor! Babam bir keresinde bir hafta boyunca yememeyi başarırsa bir papel vereceğini söyledi ama Con yapamadı!"

"Con içinizde gergin olan Jamie – annenlere sorsak ve dürüstçe cevap verseler bunu söylerler. Kırkına varmadan ülser olmaya aday olan. Boğazına o darbeyi alıp sesini yitirince bir daha hiç konuşamayacağını düşünüp endişelenmeye başladı. Sesi belli bir süre geri dönmeyince buna iyice inandı."

"Dr. Renault demişti ki..."

"Renault iyi bir doktor. İşine bağlı. Morrie kızamık olduğunda derhal gelmişti. Ve Patsy... kadınca bir sorun yaşadığında. İki seferde de meseleyi profesyonelce çözmüştü. Ama en iyi doktorların sahip olduğu özgüvenli hava onda yok. 'Hiçbir şeyin yok, kısa sürede eski haline dönersin,' derken yaydıkları o hava."

"Ama o da böyle *demişti*!"

"Evet ama Conrad inanmadı çünkü Renault ikna edici değildi. Bedeni tedavi edebilir ama ya zihni? Hayır. Ve iyileşme sürecinin yarısı, zihinde gerçekleşir. Hatta belki daha da fazlası. Con şöyle düşündü: 'Sesim olmadan yaşamaya alışayım diye yalan söylüyor. Daha sonra gerçeği söyleyecek.' Ağabeyinin yapısı bu

Jamie. Endişeyle yaşıyor ve böyle yapan insanların zihni, aleyhlerine çalışabilir."

"Bugün benimle gelmek istemedi," dedim. "Yalan söyledim."

"Öyle mi?" Jacobs pek şaşırmış görünmüyordu.

"Evet. Sordum ama korkuyordu."

"Sakın bu yüzden ona kızma," dedi Jacobs. "Korkan insanlar kendi özel cehennemlerinde yaşar. Kendilerinin oluşturduğunu söyleyebilirsin -Con'un dilsizliğini yarattığı gibi- ama ellerinde değil. Yapıları öyle. Sempati ve merhameti hak ediyorlar."

Şimdiden terk edilmiş görünen konuta baktı ve içini çekti. Sonra bana döndü.

"Belki ESU bir şey *yapmıştır* -temelindeki teorinin geçerli olduğuna inanıyorum- ama gerçekten sanmıyorum. Ağabeyini kandırmış gibi oldum Jamie. Teoloji fakültesinde öğrettikleri bir meziyet. Orada adına inancı canlandırmak diyorlar. Bu konuda oldum olası iyiydim ve bundan hem mutluluk hem utanç duydum. Ağabeyine bir mucize beklemesini söyledim, sonra düğmeye bastım ve mutluluk cihazımı çalıştırdım. Dudaklarının seğirdiğini ve gözlerini kırpıştırdığını gördüğüm an işe yaradığını anladım."

"Şahane!" dedim.

"Evet, öyle. Aynı zamanda aşağılıkça."

"Hı?"

"Boş ver. Önemli olan, ona bunu asla söylememen. Sesini tekrar kaybedeceğini sanmıyorum ama olabilir de." Saatine bir göz attı. "Eh, bu akşam Portsmouth'a varmak istiyorsam daha fazla gecikmeden yola çıksam iyi olur. Sen de gecikmeden eve git. Bu ziyaretin, aramızda kalacak bir başka sır olacak, tamam mı?"

"Tamam."

"Haminne'nin evinin önünden geçmedin, değil mi?"

Bu da sorulur mu dercesine gözlerimi devirdim ve güldü. Tüm olanlara rağmen onu güldürebildiğim için mutlu olmuştum. "Marstellar'ların tarlasından geçip geldim."

"Aferin."

Gitmek istemiyordum. *Gitmesini* istemiyordum. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Tamam ama çabuk ol."

"Kilisede... şey..." *Vaaz* kelimesini kullanmak istememiştim, nedense tehlikeli gibi geliyordu. "Kilisede konuşurken yıldırımın otuz bin derece olduğunu söylemiştiniz. Doğru mu bu?"

Yüzü sadece elektrik konusu açıldığında olduğu gibi aydınlanıverdi. Hobisi, derdi Claire. Babam ise takıntı diyordu.

"*Kesinlikle* doğru! Belki depremler ve tsunamiler dışında doğada bulunan en büyük güç, yıldırımlardır. Hortumlardan ve kasırgalardan çok daha güçlüdür. Bir yıldırımın toprağa düştüğü anı gördün mü hiç?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece gökyüzünde gördüm."

"Çok güzeldir. Güzel ve ürkütücü." Bir yıldırım arıyormuşçasına gökyüzüne baktı ama o gün hava açıktı, var olan tek tük bulut, güneybatıya doğru yavaşça ilerliyordu. "Birini yakından görmek istersen... Longmeadow'u biliyorsun, değil mi?"

Elbette biliyordum. Goat Dağı Tatil Merkezi'ne giden yolun üstünde, bakımı belediyeye ait bir park vardı. Longmeadow orasıydı. Parktan, batıya doğru uzanan kilometrelerce alan görülebiliyordu. Berrak bir günde, Freeport'taki Maine Çölü'nü bile görmek mümkündü. Hatta bazen ötesindeki Atlantik Okyanusu'nu. MGB her yaz ağustos ayında orada piknik düzenlerdi.

"Longmeadow yolundan yukarı doğru ilerlersen Goat Dağı Tatil Merkezi'nin girişine varırsın..."

"...ama üye veya konuk değilsen içeri alınmazsın," dedim.

"Doğru. Kast sistemi işbaşında. Ama girişe varmadan hemen önce sola doğru giden çakıllı bir yol var. İsteyen herkes girebilir çünkü o arazi eyalete ait. Yaklaşık beş kilometrelik bir tırmanıştan sonra Skytop diye bir yere varılıyor. MGB'yi oraya hiç götürmedim çünkü çok tehlikeli – altı yüz metrelik granit bir uçurumun kıyısında. Bir çit yok, sadece uzak durulmasını söyleyen bir tabela koymuşlar. Skytop'ın zirvesinde, altı metre yüksekliğinde, demirden bir direk var. Kayanın derinlerine doğru çakılmış. Di-

reği oraya kim, niye koymuş bilmiyorum ama çok uzun zamandır orada. Paslanmış olması gerekir ama değil. *Niçin* değil, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Pek çok kez yıldırım çarpmış. Skytop özel bir yer. Yıldırımı *çekiyor* ve o demir direk, esas çekim noktası."

Hayallere dalmış gibi Goat Dağı'na bakıyordu. Kayalık Dağlar ile (hatta New Hampshire'daki Beyaz Dağlar ile) kıyaslandığında pek büyük sayılmazdı ama batı Maine'in sıralanan tepelerine hükmediyordu.

"Gök gürültüsü orada daha yüksek Jamie. Ve bulutlar daha yakın. Fırtına bulutlarının yaklaşmasını izlerken insan kendini küçücük hissediyor. Endişelere... veya kuşkulara gark olmuşsan kendini küçük hissetmek o kadar da kötü değil. Yıldırımın ne zaman düşeceğini anlıyorsun çünkü havada soluksuz bir his oluyor. Öyle bir his ki... bilmiyorum... yanmayan yanma gibi. Saçının telleri dikilir ve göğsüne bir ağırlık çöker. Teninin titreştiğini hissedersin. Beklersin ve yıldırım sonunda düştüğünde gümbürtü olmaz. Buz tutmuş bir dalın sonunda pes edip kırılması gibi *çatırdar* ama çıkan ses yüz kat daha şiddetlidir. Sessizlik vardır... sonra havada, eski tarz bir ışık düğmesinin sesine benzer bir *tık* duyulur. Gök gürültüsü yayılır ve yıldırım düşer. Gözlerini kısmak zorunda kalırsın, aksi halde şimşek gözlerini kamaştırır ve demir direğin önce siyahtan mor-beyaza, ardından dövülen bir at nalı gibi kırmızıya dönüştüğünü göremezsin."

"Vay canına," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak bulunduğumuz ana döndü. Yeni-eski arabasının lastiğine bir tekme attı. "Kusura bakma ufaklık. Bazen kendimi kaptırıp gidiyorum."

"Kulağa muhteşem geliyor."

"Daha da ötesi olduğuna inanabilirsin. Biraz daha büyüyünce gidip kendin gör. Ama direğin orada dikkatli ol. Yıldırım yüzünden taşlar gevşek, kaymaya başlarsan duramayabilirsin. Artık gitmem gerek Jamie."

"Keşke gitmek zorunda kalmasaydınız." Yine ağlamaklı oldum ama bu kez kendimi tuttum.

"Bunun benim için anlamı büyük. Ama biliyorsun, her dileğimizi istediğimiz an gerçekleştiremeyiz." Kollarını açtı. "Şimdi bana bir daha sarıl bakayım."

Sıkıca sarılıp nefesimi derince içime çektim ve sabunuyla saç toniğinin kokusunu aldım – Vitalis, babam da onu kullanıyordu. Ve artık Andy de.

"Sen benim en sevdiğimdin," dedi kulağıma. "Saklaman gereken bir sır daha."

Başımı salladım. Claire'in bunu zaten biliyor olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Konutun bodrumunda senin için bir şey bıraktım," dedi. "Eğer istersen tabii. Anahtar paspasın altında."

Beni yere bıraktı, alnımdan öptü ve arabanın kapısını açtı. "Araba ahım şahım bir alet değil evlat," dedi içinde bulunduğum kötü ruh haline rağmen beni gülümsetmeyi başaran bir kuzeyli aksanıyla. "Yine de beni gideceğim yere tek parça halinde ulaştıracaktır."

"Sizi seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Ama sakın bir daha ağlama Jamie. Kalbimin acısına zaten güçlükle dayanıyorum."

O gidene kadar bir daha ağlamadım. Olduğum yerden geri geri yola çıkmasını seyrettim. Görünmez olana dek arkasından baktım. Sonra yürüyerek eve döndüm. O günlerde arka bahçede hâlâ bir su tulumbamız vardı. Eve girmeden önce buz gibi suyla yüzümü yıkadım. Annemin ağladığımı anlayıp sebebini sormasını istemiyordum.

Rahip konutunu dip bucak temizleme, Jacobs ailesinin başına gelen trajedinin izlerini silme ve gelecek yeni peder ve ailesi için hazırlama görevi, kilisenin gönüllü hanımlarınındı ama babam, acele etmemelerini söylemişti. Dediğine göre New England

Metodist Piskoposluğu'nda işler yavaş yürüyordu ve gelecek yazdan önce birini gönderirlerse şanslıydık.

"Bir süre bekleyelim," demişti babam ve gönüllü hanımlar memnuniyetle kabul etmişti. Süpürgelerini, toz bezlerini ve paspaslarını Noel sonrasına dek çıkarmadılar (ayinleri o zamana dek Andy yönetti, annemlerin koltukları kabarmıştı). Rahip konutu o zamana dek boş kaldı. Okuldaki bazı çocuklar, konutun perili olduğunu söylemeye başladı.

Bir ziyaretçisi vardı gerçi: ben. Bir cumartesi günü, Haminne Harrington'a görünmemek için yine Marstellar'ların mısır tarlasından geçerek konuta gittim. Paspasın altındaki anahtarı kullanarak içeri girdim. Ürkütücüydü. Hayalet rivayetine gülüp geçmiştim ama içeri girince hayal gücüm aşırı mesaiye başlamış, Patsy'yle Kuyruk Morrie'yi paramparça olmuş, el ele tutuşmuş halde köşeden bakar halde görmek kolaylaşmıştı.

Salaklaşma, dedim kendime. *Peder Jacobs'ın dediği gibi ya başka bir yere ya da kara hiçliğe gittiler. O yüzden korkma.*

Ama nasıl bir cumartesi akşamı sosisli sandviçi çok kaçırdığımda karnımın ağrısına engel olamıyorsam korkuma da engel olamıyordum. Yine de kaçmadım. Bana ne bıraktığını görmek istiyordum. Görmeye *ihtiyacım* vardı. Bu yüzden üstünde hâlâ İsa posteri (birinci sınıftaki okuma kitabımın kapağındaki Dick ve Jane'e benzeyen iki çocuğun elinden tutuyordu) ve BIRAKIN ÇOCUKLAR BANA GELSİN yazısı olan kapıdan içeri girdim.

Işığı açıp merdivenden aşağı indim ve katlanıp duvara dayanmış sandalyelere, üstü örtülmüş piyanoya, artık üstünde boyama kitapları ve dominolar olmayan sehpanın durduğu Oyuncak Köşesi'ne baktım. Barışçı Göl ve ahşap kutusu içindeki Elektrikli İsa da oradaydı. Bana bıraktığının bunlar olduğunu görünce korkunç bir hayal kırıklığı yaşadım. Yine de kutuyu açıp Elektrikli İsa'yı çıkardım. Suyun altında ilerleyen hattın başına yerleştirdim ve düğmesine basmak için elimi cüppesinin altına soktum. Sonra hayatımda yaşamadığım kadar yoğun bir hiddet

bedenimi sardı. Peder Jacobs'ın Skytop'ta görüldüğünü anlattığı yıldırımlar kadar aniydi. Kolumu savurup Elektrikli İsa'yı karşı duvara fırlattım.

"Gerçek değilsin!" diye haykırdım. *"Yoksun sen! Hepsi bir numara! Kahrol İsa! Kahrol İsa! Kahrol, kahrol, kahrol İsa!"*

Gözyaşlarım yanaklarımdan sicim gibi dökülürken koşup yukarı çıktım.

Kasabaya yeni bir peder gelmedi. Yerel halktan birkaç kişi açığı kapamaya çalıştı ama katılım giderek azaldı. Lise son sınıfa geldiğimde kilisemizin kapıları kapatıldı ve kilitlendi. Benim için fark etmiyordu. İnancımı yitirmiştim. Barışçı Göl'e ve Elektrikli İsa'ya ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Konutun bodrumundaki MGB odasına yıllar sonra tekrar gittiğimde içerisi bomboştu. Cennet kadar boş.

IV

İki Gitar. Krom Güller. Skytop Yıldırımı.

Geriye dönüp baktığımızda, hayatımızın belli bir düzende ilerlediğini düşünürüz; her olay, bir şey –veya biri– bütün adımlarımızı (ve yanlış hamlelerimizi) önceden belirlemiş gibi mantıklı görünür. Sözgelimi yirmi beş yıldır çalıştığım işi bilmeden gündeme getiren ağzı bozuk emekli. Buna kader mi denir, tesadüf mü? Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? Berber Hector'ın eski Silvertone gitarını aramaya gittiği gece orada bile değildim. Bir zamanlar, yolumuzu rasgele seçtiğimizi söylerdim: Bu oldu, sonra diğeri, dolayısıyla öbürü. Artık akıllandım.

Güçler var.

Beatles dünyayı kasıp kavurmaya başlamadan önce Amerika'da, 1963 yılında, kısa süren ama yaygın bir folk müzik çılgınlığı yaşandı. Tam o sıralarda yayınlanan ve bu furyanın kaymağını yiyen, *Hootenany* adında bir televizyon programı vardı. Siyahların deneyimini yorumlayan, Chad Mitchell Trio ve New Christy

Minstrels gibi beyaz grupları seyircilerle buluşturuyordu. (*Komünist* oldukları düşünülen Pete Seeger ve Joan Baez gibi beyaz sanatçılar programa davet edilmiyordu.) Ağabeyim Conrad ve Billy Paquette'in ağabeyi Ronnie, birbirlerinin en iyi arkadaşıydı ve aralarında *The Hoot* diye bahsettikleri programı her cumartesi akşamı, Paquette'lerin evinde izliyorlardı.

O günlerde Billy ve Ronnie'nin dedesi, Paquette'lerle birlikte yaşıyordu. Berber Hector olarak biliniyordu çünkü bu mesleği elli yıl boyunca icra etmişti. Gerçi mesleğinin bu olduğunu tahmin etmek güçtü çünkü berberler, barmenler gibi işleri gereği hoşsohbet olurdu ama Berber Hector'ın ağzından sözcükler kerpetenle alınıyordu. Zamanının neredeyse tamamında oturma odasında oturuyor, şişenin kapağıyla viski eklediği kahvesini ve Tiparillo'sunu içiyordu. Kokuları, evin her yerine sinmişti. Konuştuğu nadir zamanlarda sözlerinin en azından yarısı, küfür içeriyordu.

Hootenanny'yi o da seviyor ve her hafta Con ve Ronnie'yle birlikte izliyordu. Berber Hector bir akşam, beyaz bir gencin bebeğinin onu terk etmesi ve çok mutsuz oluşuyla ilgili bir şarkı söylemesinin ardından alayla güldü. "Bu blues falan değil çocuklar," dedi.

"Nasıl yani büyükbaba?" diye sordu Ronnie.

"Blues *zalim* bir müziktir. O çocuk az önce yatağına işemiş de annesinin öğrenmesinden korkuyormuş gibi söyledi."

Çocuklar bunun üzerine güldü. Hem hoşlarına gitmiş hem de Hector'ın bir çeşit müzik eleştirmeni olmasına şaşırmışlardı.

"Burada bekleyin," dedi ve yamru yumru olmuş eliyle tırabzana tutunup her adımda kendini çekerek basamakları ağır ağır tırmandı. Gideli o kadar çok olmuştu ki boynunda eski bir Silvertone gitar asılmış halde geri dönene dek onu unutmuşlardı. Gitarın gövdesi çizik içindeydi ve dağılmasın diye iplerle bağlanmıştı. Kulakları yamulmuştu. Hector homurdanıp osurarak yerine oturdu ve gitarı sıska dizlerinin üstüne koydu.

"Kapatın şu boku," dedi.

Ronnie televizyonu kapattı, zaten program da bitmek üzereydi. "Gitar çaldığını bilmiyordum büyükbaba," dedi.

"Yıllardır elime almadım," dedi Hector. "Mafsal iltihabı hareketlerimi kısıtlamaya başlayınca bırakmıştım. Artık orospuyu akort edebilir miyim bilmiyorum."

"Ağzından çıkana dikkat et baba," diye seslendi Bayan Paquette mutfaktan.

Berber Hector ona aldırmadı; patates püresini uzatmasını istediği zamanlar dışında varlığını önemsemezdi zaten. Küfürler mırıldanarak gitarı yavaşça akort etmeye koyuldu. Sonra müziği andıran bir akor çaldı. "Epey paslanmış olduğu belliydi," dedi Con daha sonra hikâyeyi bana anlatırken. "Yine de oldukça iyi çaldı."

"Vay canına!" dedi Ronnie. "Bu hangi akor büyükbaba?"

"Mi majör. Bu bokların hepsi mi ile başlar. Ama dur, daha bir şey duymadın. Şu kaltağı nasıl çaldığımı bir hatırlayayım önce."

Mutfaktan: "Ağzını bozma baba."

Berber Hector ona yine aldırmadı ve nikotinden sararmış kalın tırnağını pena olarak kullanıp eski gitarı çalmaya başladı. Önceleri yavaş başladı. Tasvip edilmeyen kelimeler, istediğini yapamadıkça dudaklarından döküldü ama sonra güzel bir ritim tutturdu. Çocuklar şaşkınca birbirine bakıyordu. Parmakları gitarın sapı üzerinde aşağı yukarı dolaşıyordu. Hareketleri önce tutuktu –hafızası yavaş yavaş canlanıyordu– sonra daha akıcı bir hale geldi: si'den la'ya, sonra sol'a ve tekrar mi'ye. Yüz bin kez çaldığım bir dizi ama 1963'te, mi majör akorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu elbette.

Ronnie'nin büyükbabası, konuşma sesiyle (*nadir* anlarda duyulan sesi) hiç alakası olmayan ince, dokunaklı bir sesle şarkı söylemeye başladı: "Neden hiç uğramıyorsun sevgilim, göreyim seni... sende bir şey var sevgilim, *endişelendirme* beni..."

Bayan Paquette, ellerini bir havluyla kurulayarak mutfaktan çıktı. 9. Karayolu üstünde yürüyen egzotik bir kuş –bir deveku-

şu– görmüş gibi bakıyordu. Billy ve o sıralarda en fazla beş yaşında olan Rhonda Paquette, merdivenin yarısına kadar inmiş, irileşmiş gözlerle tırabzanın üzerinden yaşlı adamı izliyordu.

"O *ritim,*" dedi Con bana daha sonra. "*Hootenanny*'de çalanlara hiç benzemiyordu."

Berber Hector artık ayağıyla tempo tutarak sırıtıyordu. Con, ihtiyarı daha önce sırıtırken hiç görmediğini söyledi. Biraz ürkütücü bir görüntüydü, şarkı söyleyen bir vampire dönüşmüş gibiydi.

"Annem gece geç gelmeme izin vermiyor... bir kadının beni... beni..." Uzattı. "*Beniiii* üzeceğinden korkuyor!"

"Yaşa büyükbaba!" diye bağırdı Ronnie gülüp el çırparak.

Hector, karo valesiyle maça kızı hakkındaki nakarata geçmişti ki tel koptu: *DINNGG.*

"Hay ağzına sıçayım," dedi Berber Hector ve sürpriz konseri orada son buldu. Bayan Paquette, gitarı elinden çekip aldı (kopuk tel savrularak gözünün tehlikeli bir şekilde birkaç santim önünden geçti) ve o şekilde konuşmaya devam edecekse çıkıp verandada oturmasını söyledi.

Berber Hector verandaya çıkmadı ama alışılageldik sessizliğine büründü. Oğlanlar bir daha çalıp söylediğini duymadı. Bir sonraki yaz öldü ve cenaze törenini Charles Jacobs yönetti – hâlâ 1964'tü, Beatles'ın yılı.

Ronnie Paquette, Arthur "Koca Oğlan" Crudup'ın "Annem İzin Vermiyor" şarkısının kısaltılmış versiyonunu duyduğu akşamın ertesinde annesinin sinirle attığı gitarı, arka taraftaki fıçıların yanında buldu. Gitarı okula götürdü ve aynı zamanda müzik dersine de giren İngilizce öğretmeni Bayan Calhoun ona yeni tel takmayı ve "Taps"in ilk üç notasını mırıldanarak akort etmeyi öğretti. Ayrıca Ronnie'ye içinde "Barb'ry Allen" gibi şarkıların hem sözlerinin hem akor geçişlerinin bulunabildiği *Sing Out!* adında bir folk müzik dergisi verdi.

İki arkadaş, sonraki birkaç yıl boyunca (Kaderin Kayak Sopası'nın Connie'nin sesini aldığı kısa dönem hariç) folk şarkılarını birbiri ardına öğrendi. Eski gitar bir onda, bir diğerinde kalıyor, Leadbelly'nin cezaevindeyken şüphesiz tıngırdatmış olduğu temel akorları öğreniyorlardı. İkisinin de iyi çaldığı söylenemezdi ama Con'un sesi oldukça güzeldi –gerçi sesinin tonu, sevdiği blues melodileri için fazla tatlıydı– ve Con ve Ron adıyla birkaç kez başkaları önünde çalıp söylemişlerdi. (Kimin isminin önce geleceğine karar vermek için yazı tura atmışlardı.)

Con'un sonradan kendi gitarı oldu. Kırmızı bir Gibson akustik. Berber Hector'ın Silvertone'undan kat kat güzeldi. Eureka Grange'daki Yetenek Gecesi'nde "Seventh Son" ve "Sugarland" gibi şarkıları söylerken bu gitarı çaldılar. Annemler de, Ronnie'ninkiler de bu konuda onları teşvik ediyordu ama ÇGÇÇ kuralı bilgisayarlar için olduğu kadar gitar için de geçerliydi: çöp girer, çöp çıkar.

Con ve Ron'un bir folk ikilisi olarak şöhret basamaklarını tırmanma çabası hiç ilgimi çekmiyordu. Ağabeyimin Gibson gitarına düşkünlüğünün giderek azaldığını da fark etmedim. Peder Jacobs yeni-eski arabasıyla Harlow'dan ayrıldıktan sonra hayatımda bir boşluk oldu. Aynı anda hem Tanrı'yı hem de yegâne yetişkin arkadaşımı kaybetmiştim ve uzun bir süre boyunca kendimi hem üzgün hem huzursuz hissettim. Annem beni neşelendirmeye çalıştı; Claire de öyle. Babam bile denedi. Tekrar mutlu olmaya çalıştım ve sonunda başardım ama 1965 bitip 1966 geldiğinde ve onu geride bırakıp 1967'ye girdiğimizde "Don't Think Twice" gibi şarkıların üst kattan yayılan kötü yorumlarının kesildiğinin farkına bile varmamıştım.

Con'un artık tek düşüncesi lisede yaptığı spordu (sporda, gitarda olduğundan çok daha iyiydi). Bana gelince... kasabaya yeni bir kız taşınmıştı: Astrid Soderberg. İpeksi sarı saçları, boncuk mavisi gözleri ve ileride göğüslere dönüşecek tatlı, minik tomurcukları vardı. Birlikte okula gittiğimiz ilk yıllarda aklından geçti-

ğimi bile sanmıyorum – ödevimin bir kopyasını istediği zamanlar hariç. Öte yandan ben onu aklımdan çıkaramıyordum. Saçına dokunmama izin verse kalp krizi geçireceğimden emindim. Bir gün sınıftaki raftan Webster's sözlüğünü aldım, sıramın üstüne koydum ve kalp çarpıntıları ve ürpertiler eşliğinde *öpmek* kelimesinin karşısına ASTRID yazdım. *Yanık* bu tür durumlara uygun bir sözdü çünkü karşılıksız aşkımla yanıp kavruluyordum.

Con'un Gibson'ını elime almak aklımdan bile geçmedi; canım müzik dinlemek isterse radyoyu açıyordum. Ama yetenek tuhaf bir şey ve doğru zaman geldiğinde kendini usulca ama kararlılıkla göstermek gibi bir huyu var. Bazı uyuşturucular gibi, siz bir zorba olduğunu keşfetmeden önce dost gibi görünüyor. Bunu on üçüme girdiğim yıl anladım.

Önce bunu, sonra da onun aracılığıyla diğerini.

Müzik yeteneğimin olağanüstü olduğu söylenemezdi ama Con'dan... ve ailemin diğer üyelerinden çok daha iyi olduğum muhakkaktı. Bunu 1969 yılının sonbaharında sıkıcı, kapalı bir cumartesi günü keşfettim. Ailedeki herkes –hafta sonu için kolejden eve gelen Claire bile– futbol maçı için Gates Falls'a gitmişti. Con o sırada lise birdeydi ve okul takımı olan Gates Falls Gators'ta oynuyordu. Ben karnım ağrıdığı için evde kalmıştım. Aslında o kadar da çok ağrımıyordu ama futboldan pek hoşlanmıyordum, hem yağmur yağacak gibiydi.

Bir süre televizyon seyrettim ama iki kanalda yine futbol, üçüncüde de golf vardı – daha beter. Claire'in eski odası artık Con'undu ama kitapları hâlâ dolapta duruyordu. Agatha Christie romanlarından birini denemeye karar verdim. Claire okunmalarının kolay, gizemleri Bayan Marple veya Hercule Poirot ile birlikte çözmeninse zevkli olduğunu söylemişti. Odaya girince Con'un bir köşeye attığı Gibson'ı gördüm. Dağınık bir şekilde duran *Sing Out!* dergilerinin yanındaydı. Terk edilip unutulmuş gitara baktım ve *acaba "Cherry, Cherry"yi çalabilir miyim* diye düşündüm.

O anı ilk öpücüğüm gibi net hatırlıyorum çünkü bu fikir, egzotik bir yabancıydı. Odaya girerken aklımda olanlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. İncil'e el basarak buna yemin edebilirim. Tam olarak bir fikir bile sayılmazdı. Bir ses gibiydi.

Gitarı alıp Con'un yatağına oturdum. Önce tellere hiç dokunmadan bir süre şarkıyı düşündüm. Connie'nin akustik gitarıyla kulağa hoş geleceğini biliyordum çünkü "Cherry, Cherry" akustik motif üzerine kurulmuştu (gerçi o günlerde bunu ifade edecek bilgiye sahip değildim). Şarkıyı kafamda dinledim. Akor değişimlerini zihnimde hem duyabildiğimi hem görebildiğimi fark edince hayretler içinde kaldım. Notaların gitardaki yerleri hariç haklarındaki her şeyi biliyordum.

Sing Out!'un bir sayısını rasgele çekip aldım ve bir blues parçası aradım, herhangi bir tane olurdu. "Turn Your Money Green" adında bir tane buldum, mi majör akorunun nasıl çalındığını gördüm (*Bu bokların hepsi mi ile başlar,* demişti Berber Hector Con ve Ronnie'ye) ve denedim. Ses boğuk ama notalar doğruydu. Gibson kaliteli bir gitardı ve epeydir ihmal edilmiş halde bir kenarda durmasına rağmen akordu bozulmamıştı. Sol elimin üç parmağını daha fazla bastırdım. Acıyordu ama umursamadım. Çünkü mi doğruydu. Mi muhteşemdi. Kafamın içindeki sesle bire bir aynıydı.

Con'un "The House of the Rising Sun"ı öğrenmesi altı ay sürmüştü ve re'den fa'ya akıcı bir geçiş yapmayı hiçbir zaman becerememişti. Üç akorlu "Cherry, Cherry" motifini –mi'den la'ya, re'ye ve tekrar la'ya– on dakikada öğrendim ve aynı akorları Shadows of Knight'tan "Gloria" ve Kingsmen'den "Louie, Louie"yi çalarken de kullanabileceğimi keşfettim. Parmak uçlarım acıyla feryat edene ve sol elimin bileğini bükemez hale gelene dek çaldım. Sonunda istediğimden değil, mecbur kaldığımdan bıraktım. Tekrar başlamak için sabırsızlanıyordum. New Christy Minstrels, Ian and Sylvia ya da onlara benzeyen diğer folk şarkı-

cıları beni ilgilendirmiyordu ama "Cherry, Cherry"yi bütün gün çalabilirdim: Nedense içimi kıpır kıpır ediyordu.

İyi çalmayı öğrenebilirsem Astrid Soderberg'in beni sırf ödev kaynağı olarak görmeyi bırakabileceğini düşünüyordum. Ama bu fikir bile geri planda kalıyordu çünkü gitar çalmak, içimdeki boşluğu doldurmuştu. Başlı başına bir şeydi, duygusal bir gerçekti. Gitar çalmak kendimi tekrar gerçek biri gibi hissetmemi sağlamıştı.

Üç hafta sonra yine bir cumartesi günü Con, maç sonrası mangal partisine katılmayıp eve her zamankinden daha erken döndü. Merdivenin tepesindeki sahanlıkta, "Wild Thing"i çalıyordum. Çılgına dönüp gitarı elimden alacağını, "Blowin' in the Wind" gibi hassas protest şarkıları çalmak için yaratılmış bir enstrümanla Troggs'un üç akorlu saçmalığını çalmaya nasıl cüret ettiğimi sorarak beni azarlayacağını sandım.

Ama Con o gün üç gol atıp kat edilen mesafede okul rekorunu kırmıştı ve Gators, C Klasmanı'nda finallere kalmayı başarmıştı. Tek söylediği, "Radyolarda çalınan en aptalca şarkı bu," oldu.

"Hayır," dedim. "Bence o ödül Surfin' Bird'e ait. Dinlemek istersen onu da çalabilirim."

"Aman almayayım o da çok boktan." Rahatça böyle konuşabiliyordu çünkü annem bahçede, Terry ile Yol Roketi III üzerinde çalışan babam garajdaydı ve böyle şeyleri hiç tasvip etmeyen mutaassıp Andy artık bizimle yaşamıyordu. Claire gibi o da Maine Üniversitesi'nde okuyordu (ve okulun "işe yaramaz hippilerle" dolu olduğunu söylüyordu).

"Ama çalmamın bir sakıncası yok, değil mi Con?"

"Keyfine bak," dedi basamakları tırmanıp yanımdan geçerken. Bir yanağı morarmıştı ve maçın terinin kokusu üstünden buram buram yayılıyordu. "Ama kırarsan parasını ödersin."

"Kırmam."

Kırmadım ama tellerini pek çok kez kopardım. Rock and roll, tellere folk müzikten daha gaddarca davranıyor.

Androscoggin Nehri'nin diğer yakasındaki Gates Falls'ta 1970'te liseye başladım. Artık son sınıfta olan ve spordaki başarıları ve şeref listesine girmesini sağlayan notları yüzünden okulun en gözde öğrencilerinden biri haline gelen Con beni görmüyordu bile. Önemli değildi; olabilirdi. Ama ne yazık ki ana sınıfta hemen arkamda, İngilizce dersindeyse yanımdaki sırada oturuyor olmasına rağmen Astrid Soderberg de görmüyordu. Saçını atkuyruğu yapıyor, dizlerinin en az beş santim üstüne kadar çıkan kısa etekler giyiyordu. Bacak bacak üstüne her atışında ölüyordum sanki. Ona her zamankinden daha yanıktım ama öğle yemeği sırasında arkadaşlarıyla konuşurken kulak misafiri olmuş ve sadece popüler tipleri beğendiklerini öğrenmiştim. Ben ise yeni başladıkları şaşaalı lise hayatındaki figüranlardan biriydim sadece.

Ama birinin dikkatini çekmiştim – Andy'nin işe yaramaz hippiler dediği tiplere benzeyen, uzun saçlı, zayıf bir son sınıf öğrencisiydi. Spor salonunun tribününde, Astrid ve sürekli kikirdeyen arkadaşlarının iki sıra ötesinde öğle yemeğimi yerken yanıma geldi.

"Sen Jamie Morton mısın?" diye sordu.

Temkinli bir şekilde onayladım. Dizleri yamalı bir blucin giymişti. Gözlerinin altı, gecede iki üç saat uyuyormuş gibi mosmordu. Ya da çok fazla otuz bir çekiyormuş gibi.

"Müzik Odası'na gel," dedi.

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim, çaylak."

Gülüşen, bağıran, itişen, dolaplarının kapağına vuran öğrenciler arasından geçerek onu takip ettim. Dayak yememeyi diliyordum. Bir ikinci sınıf öğrencisinin sudan bir sebeple beni dövmeye kalkması çok şaşırtıcı olmazdı –ikinci sınıfların birinci

sınıflara türlü işkenceler yapması prensip olarak yasaktı ama bu yasağı pek takan yoktu– ama son sınıflar böyle işlere tenezzül etmezdi. Birinci sınıfların varlığından bihaber gibiydiler. Ağabeyim gibi.

Müzik odası boştu. Bir nebze rahatladım. Beni benzetmeye niyetliyse hiç olmazsa yanında arkadaşları olmadan yapacak demekti. Korktuğum olmadı, aksine bana elini uzattı. Parmakları gevşek ve nemliydi. "Norm Irving."

"Memnun oldum." Pek emin değildim aslında.

"Duyduğuma göre gitar çalıyormuşsun çaylak."

"Kim söyledi?"

"Ağabeyin. Bay Futbol." Norm Irving içi gitar kılıflarıyla dolu bir dolabı açtı. Kılıflardan birini çıkarıp açtı ve içinden siyah renkte, muhteşem bir Yamaha elektrogitar çıkardı.

"SA 30," dedi kısaca. "İki yıl önce almıştım. Bunu almak için bütün yaz babamla çalışıp ev boyamıştım. Amfiyi aç. Hayır, büyüğü değil, önünde duran Bullnose'u."

Mini-amfiye gidip açma kapama düğmesi aradım ama yoktu.

"Arkada, çaylak."

Düğmeyi bulup açtım. Kırmızı bir ışık yandı ve alçak bir uğultu oldu. Bu sesi daha ilk duyuşta sevdim. Gücün sesiydi.

Norm gitar dolabından bir kablo çıkarıp ucunu taktı. Parmaklarını tellerin üstünden geçirdi ve küçük amfiden kısa bir *DRONGG* sesi yükseldi. Melodisi yoktu, notası yoktu ve harikuladeydi. Gitarı bana uzattı.

"Ne?" Hem tedirgin olmuş hem heyecanlanmıştım.

"Ağabeyin ritim çaldığını söyledi. Çal bakalım."

Gitarı aldım ve ayaklarımın dibindeki küçük Bullnose amfiden yine aynı *DRONGG* sesi yükseldi. Gitar, ağabeyimin akustiğinden çok daha ağırdı. "Daha önce hiç elektrogitar çalmadım," dedim.

"Farkı yok."

"Ne çalayım?"

" 'Green River'a ne dersin? Çalabilir misin?" Bol blucininin cebinden bir pena çıkarıp bana uzattı.

Düşürmeden almayı başardım. "Mi'den mi?" Sanki sormama gerek varmış gibi. Bu bokların hepsi mi ile başlardı.

"Sen karar ver, çaylak."

Askıyı kafamın üstünden geçirdim ve süngerli kısmını omzuma yerleştirdim. Yammie çok alçakta kalmıştı –Norm Irving'in boyu benden epey uzundu– ama o kadar heyecanlıydım ki ayarlamak aklımdan bile geçmedi. Mi akorunu çaldım ve kapalı odada çıkan yüksek sesle irkildim. Norm sırıttı ve o sırıtış –ihmal ederse ileride başına pek çok dert açabilecek dişleri ortaya sermişti– kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Kapı kapalı nasılsa çaylak. Sesi aç ve çalmaya bak."

Ses düğmesi 5'e ayarlıydı, 7'ye yükselttim. Çıkan *VAANNGG* sesi tatmin edecek kadar yüksekti.

"Şarkı söylemeyi hiç beceremem," dedim.

"Söylemek zorunda değilsin. Ben söylerim. Sen sadece ritim çal."

"Green River"ın basit bir rock and roll ritmi vardı – "Cherry Cherry" gibi değildi ama ona yakındı. Şarkının ilk kıtasını kafamın içinde dinleyerek akoru tekrar çaldım ve doğru olduğuna karar verdim. Norm şarkıyı söylemeye başladı. Sesi, gitarın sesinin arasında neredeyse boğulmuştu ama iyi olduğu anlaşılıyordu. "Beni serin suların aktığı yere götür, evet..."

Ben la'ya geçince sustu.

"Mi ile devam, değil mi?" dedim. "Pardon, pardon."

İlk üç dize hep mi'ydi ama tekrar çoğu rock parçasının temeli olan la'ya geçtiğimde yine bozuldu.

"Hangisi?" diye sordum Norm'a.

Tek yaptığı, elleri ceplerinde durarak bana bakmak oldu. Kafamın içinde şarkıyı bir daha dinledim ve çalmaya tekrar başladım. Dördüncü dizeye geldiğimde do'ya geçtim. Bu kez doğruydu. Bir kez daha baştan başlamak zorunda kaldım ama ondan

sonra sorun yaşamadım. Artık tek gereken davul, bas... ve solo gitardı elbette. Creedence'ten John Fogerty, gitarı hayal edemeyeceğim kadar iyi çalıyordu.

"Gitarı ver," dedi Norman.

Ayrıldığıma üzülerek gitarı ona uzattım. "Çalma fırsatı verdiğin için teşekkürler," dedim ve kapıya yöneldim.

"Dur bakalım Morton." Çok büyük bir fark sayılmazdı ama hiç olmazsa çaylaklıktan terfi etmiştim. "Deneme daha bitmedi."

Deneme mi?

Dolaptan daha küçük bir kılıf çıkardı ve kapağını açtı. İçinde çiziklerle kaplı, oyuk gövde bir Kay 900G vardı.

"Büyük amfiye tak ama dörde düşür. O Kay'in gürültüsü felaket."

Söyleneni yaptım. Kay, bedenime Yammie'den daha iyi uymuştu, çalarken kambur durmam gerekmiyordu. Tellerin arasına geçirilmiş olan penayı aldım.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Bir... ki... bir ki üç ve..."

"Green River"ın basit ritim düzenini çözerken heyecanlanmıştım ama o sırada Norman'ın ne kadar iyi çaldığını biliyor olsaydım tek nota bile çalamazdım sanırım; odadan kaçıp giderdim. Fogerty'nin Fantasy solosunu bire bir aynı çalmayı başardı. Nefesim kesilmişti.

"Daha yüksek!" diye bağırdı. "Gürültüyü siktir et, aç sesi!"

Büyük amfinin sesini 8'e getirdim ve çalmaya devam ettim. Norm'un sesi, iki gitarın ve amfinin polis sirenini andıran geri beslemesinin gürültüsü arasında kaybolmuştu. Önemli değildi. Kendimi kaptırdım ve Norm'un öncülüğünde çalmaya devam ettim. İki buçuk dakika boyunca kırılmayan devasa bir dalga üzerinde sörf yapmak gibiydi.

Sona erdiğinde odayı derin bir sessizlik sardı. Kulaklarım çınlıyordu. Norm düşünceli bir ifadeyle tavana baktıktan sonra

başını salladı. "Muhteşem değil ama berbat da değil. Biraz çalışmayla Snuffy'den iyi olabilirsin."

"Snuffy kim?" diye sordum. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

"Massachusetts'e taşınan şerefsizin biri," dedi. "Hadi 'Needles and Pins'i deneyelim. Searchers'ı biliyor musun?"

"Mi mi?"

"Hayır, bu re ama düz re değil. Biraz ayar yapman gerek." Serçeparmağımla ince mi'yi nasıl basacağımı gösterdi ve hemen kaptım. Şarkıdakiyle tıpatıp aynı değildi ama yakındı. Bitirdiğimizde yüzümden ter damlıyordu.

"Tamam," dedi Norm gitarın askısını çıkarırken. "Haydi dışarı çıkalım. Bir sigara tüttürmem lazım."

Sigara içme alanı, meslek lisesi binasının arkasındaydı. Hippiler ve serseriler, dar etekli, sallantılı küpeli, aşırı makyajlı kızlarla birlikte orada takılıyordu. Metal atölyesinin bulunduğu köşede iki kişi yere çömelmişti. Norman'ı olduğu gibi onları da daha önce görmüştüm ama tanımıyordum. Birinin kum rengi saçları ve sivilceli bir suratı vardı. Diğerinin dağınık kızıl saçları, kafasından dokuz ayrı yöne fırlıyor gibiydi. Ezik bir görünümleri vardı ama umurumda değildi. Norman Irving de onlar gibi görünüyordu ama plaktan dinlemeyip kulaklarımla duyduğum en iyi gitaristti.

"Nasıl?" diye sordu sarışın olan, beni kastederek. Sonradan adının Kenny Laughlin olduğunu öğrendim.

"Snuffy'den daha iyi," dedi Norman.

Dağınık kızıl saçlı olan sırıttı. "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Evet ama birine ihtiyacımız var, yoksa cumartesi gecesi Grange'da çalamayacağız." Bir paket Kools çıkarıp bana doğru tuttu. "İçer misin?"

"Yok, içmiyorum," dedim. Sonra kendimi salak gibi hissetsem de kendimi tutmadan ekledim: "Kusura bakma."

Norman son söylediğime aldırmadan sigarasını, yan tarafında bir yılan resmi ve ÜSTÜME BASMA yazan bir Zippo ile yaktı. "Bu Kenny Laughlin. Bas çalıyor. Kızıl kafaysa Paul Bouchard. Davul. Bu çaylak da Connie Morton'ın kardeşi."

"Jamie," dedim. Beni sevmeleri –aralarına almaları– için can atıyordum ama olası ilişkimize Bay Futbol'un küçük kardeşi olarak başlamak istemiyordum. "Ben Jamie," diyerek elimi uzattım.

Tokalaşırken elleri Norman'ınki gibi gevşekti. Norman Irving'in beni GFL'nin müzik odasında denediği günden sonra yüzlerce müzisyenle çaldım ve neredeyse hepsinin el sıkışması, ölü balık tutuyormuşum hissi verdi. Sanki müzisyenler parmaklarındaki bütün kuvveti enstrümanlarına saklamak zorundaymış gibi.

"Eee, ne diyorsun?" diye sordu Norman. "Bir gruba katılmak ister misin?"

İster miydim? Girmek için ayakkabılarımın bağcıklarını yememi söyleseler o saniyede yere oturup çıkarır, çiğnemeye başlardım.

"Elbette ama alkollü içki servisi yapılan yerlerde çalamam. Daha on dört yaşındayım."

Birbirlerine şaşkınca bakıp güldüler.

"Holly ve Deuce-Four'da çalma konusunu menajerimiz olduğunda düşünürüz," dedi Norman dumanı burnundan çıkararak. "Şimdilik sadece ergenlerin dans partilerinde çalıyoruz. Eureka Grange'daki gibi. Sen de oradansın, değil mi? Harlow'dan?"

"How-Low,"(*) dedi Kenny sırıtarak. "Aramızda öyle diyoruz. Daha ne kadar alçalabilirsin, der gibi."

"Çalmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Norm. Bir ayağını kaldırıp sigarasını eski Beatle çizmesinin tabanıyla ezdi. "Ağabeyin Gibson'ını çaldığını söyledi ama elektro lazım, Kay'i çalabilirsin."

(*) Ne alçak. (ç.n.)

"Müzik Bölümü izin verecek mi?"

"Haberleri olmayacak. Perşembe öğleden sonra Grange'a gel. Ben Kay'i getiririm. Kırma yeter. Düzeni kurup prova yaparız. Akorları yazmak için bir defter getir."

Zil çaldı. Çocuklar sigaralarını söndürüp okula doğru yürümeye başladı. Kızlardan biri geçerken Norman'ı yanağından öptü ve sarkık blucininin kıçına hafifçe vurdu. Norm'un onu fark etmemiş gibi görünmesi beni çok etkiledi ve ona duyduğum saygı arttı.

Grup arkadaşlarımın hiçbiri yerinden kımıldamayınca tek başıma okula doğru yürümeye başladım. Sonra aklıma bir şey geldi ve onlara döndüm.

"Grubun adı ne?"

"Eskiden Silahşorlar diyorduk ama biraz, şey, militarist bulanlar oldu. O yüzden değiştirdik, artık Krom Güller adını kullanıyoruz. Babamın evinde hep birlikte kafayı bulmuş halde bir bahçıvanlık programını seyrederken Kenny'nin aklına geldi. Güzel, değil mi?"

Sonraki çeyrek yüzyılda J-Tones, Robin and the Jays ve Hey-Jays (hepsinin de lideri Jay Pederson adında bir gitaristti) ile çaldım. Heaters, Stiffs, Undertakers, Last Call ve Andersonville Rockers adlı grupların bir parçası oldum. Punk türünün yeşerdiği günlerde Patsy Cline's Lipstick, Test Tube Babies, Afterbirth ve The World Is Full of Bricks ile çaldım. Duzz Duzz Call the Fuzz adında bir eski rock grubuyla bile çaldım. Ama bana göre hiçbirinin adı Krom Güller'den güzel değildi.

"Bilmiyorum," dedi annem. Kızgın görünmüyordu, başı ağrıyor gibiydi. "Daha on dört yaşındasın Jamie. Conrad o çocukların *çok* daha büyük olduğunu söyledi." Claire ve Andy yokken daha büyük görünen masada akşam yemeğimizi yiyorduk. "Sigara içiyorlar mı?"

"Hayır," dedim.

Annem Con'a döndü. "İçiyorlar mı?"

Kremalı mısırı Terry'ye uzatmakta olan Con hiç tereddüt etmedi. "Hayır."

O an ona sarılabilirdim. Bütün erkek kardeşler gibi yıllar içinde pek çok takışmamız olmuştu ama böyle anlarda birbirimize destek çıkmayı da bilmiştik.

"Barlarda falan çalmayacağız anne," dedim... içten içe, yirmi bir yaşımızdan önce bir gün barlarda *çalacağımızı* bilerek. "Sadece Grange'da. Bu perşembe provamız var."

"Daha çok prova yapmanız gerekecek," dedi Terry ukalaca. "Bana bir domuz pirzolası daha ver."

"Lütfen demeyi unutma Terry," dedi annem dalgınca.

"*Lütfen* bana bir pirzola daha ver."

Babam tabağı uzattı. Hiçbir şey dememişti. Bu iyiye işaret de olabilirdi, kötüye de.

"Provaya nasıl gideceksin? Ayrıca bu... *konserlere* nasıl gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Norm'un bir VW minibüsü var. Aslında babasının tabii ama yan tarafına grubun ismini yazmasına izin vermiş!"

"Bu Norm dediğinin yaşı on sekizden fazla olamaz," dedi annem. Yemeyi bırakmıştı. "İyi bir şoför olduğunu nereden bileyim?"

"Bana *ihtiyaçları* var anne! Ritim çalan üyeleri Massachusetts'e taşınmış. Ben gitmezsem cumartesi günkü işi kaybedecekler!" Bir düşünce aklımdan bir meteor gibi geçti: Astrid Soderberg de o dansta olabilirdi. "Çok önemli! Kaçırılmayacak bir iş!"

"Hoşuma gitmiyor," dedi annem şakaklarını ovmaya başlayarak.

Babam sonunda konuştu. "Bırak yapsın Laura. Endişelendiğini biliyorum ama çocuğun yetenekli olduğu alan bu."

Annem içini çekti. "Pekâlâ. Olur herhalde."

"Teşekkürler anne! Teşekkürler baba!"

Annem çatalını eline aldı, sonra yine bıraktı. "Sigara, esrar ve içki içmeyeceğine söz ver."

"Söz," dedim ve sözümü iki yıl boyunca tuttum.

Yani aşağı yukarı o kadar.

Eureka Grange No. 7'deki ilk performansımızdan en net hatırladığım, küçük sahneye dördümüz sığışmışken yaydığım leş gibi ter kokum. İş tere gelince kimse on dördünde bir ergenden beter olamaz. İlk gösterimin öncesinde yirmi dakika boyunca duş yaptım –sıcak su bitene kadar– ama ödünç gitarımı almak için eğildiğimde üstümden korkunun iğrenç kokusu yayılıyordu. Askısını omzuma geçirdiğim Kay, yüz kilo gibiydi. Korkmakta haklıydım. Norm Irving'in bana yüklediği görev –perşembe öğleden cumartesi akşama kadar otuz şarkı öğrenmek– rock and roll'un doğasında olan basitliğine rağmen imkânsızdı ve bunu ona da söylemiştim.

Omuz silkmiş ve bir müzisyene verilebilecek en iyi tavsiyeyi vermişti: Şüphen varsa salla gitsin. "Ayrıca..." demişti çürüyen dişlerini haşin bir sırıtışla gözler önüne sererek. "Benim gitarımın sesi o kadar yüksek olacak ki senin ne yaptığını fark etmeyecekler bile."

Paul, kalabalığın ilgisini çekmek için davuluyla kısa bir parça çalıp zile vurarak bitirdi. Beklenti yüklü kısa bir alkış oldu. Bütün gözler (bana milyonlarca gibi geliyordu) spotların aydınlattığı, neredeyse birbirimize çarpacak kadar yakın durduğumuz küçük sahneye çevrilmiş gibiydi. Zımbalı yeleğimle (yelekler, Krom Güller'in Silahşorlar olduğu kısa dönemden kalmaydı) kendimi salak gibi hissediyor, kusup kusmayacağımı merak ediyordum. Mümkün görünmüyordu zira öğle yemeğinde birkaç lokmayı zor yutmuştum, akşam yemeğinde ise boğazımdan hiçbir şey geçmemişti ama kusacağımdan emin gibiydim. Sonra, *hayır kusmak değil,* diye düşündüm. *Bayılmak. Kesin bayılacağım.*

Gerçekten de bayılabilirdim ama Norm bana fırsat vermedi. "Adımız Krom Güller. Haydi herkes ayağa, dans etmeyen kalmasın." Sonra bize döndü: "Bir... iki... çalalım haydi."

Paul Bouchard, "Hang On Sloopy"nin girişindeki tamtam ritmini çaldı ve öylece başladık. Norm şarkıların neredeyse ta-

mamını söyledi. Sadece birkaç şarkıda mikrofonu her zamanki gibi Kenny devraldı. Paul ve ben geri vokal yaptık. İlk başlarda çok utanıyordum ama hoparlörlerden yayılan sesimin ne kadar değişik, ne kadar yetişkin gibi olduğunu fark edince utancım yok oldu. Sonraları, geri vokale zaten kimsenin dikkat etmediğini anladım... ama eksik olsalar, mutlaka hissederlerdi.

Çiftlerin piste gelip dans etmeye başlamasını izledim. Oraya bunun için gelmişlerdi ama içten içe buna hiç inanmamıştım – benim bir parçası olduğum müzik eşliğinde dans edecek olmaları imkânsızdı sanki. Yuhalanarak sahneden kovulmayacağımızı anladığım an içimi bir coşku kapladı. O günden sonra bir savaş gemisini batıracak kadar uyuşturucu aldım ama en iyileri bile bana o ilk coşkunun benzerini yaşatamadı. *Biz* çalıyorduk. *Onlar* da dans ediyordu.

Saat dokuz civarı yirmi dakikalık bir ara vererek yediden on buçuğa kadar çaldık. Norm ve Kenny, ara verdiğimizde enstrümanlarını bırakıp, amfilerini kapatıp dışarı, sigara içmeye çıktılar. O akşam saatler, benim için rüyada gibi geçti. O yüzden yavaş parçalardan biri sırasında –galiba "Who'll Stop the Rain"di– annemle babamın dans ederek önümden geçmesine hiç şaşırmadım.

Annem, başını babamın omzuna dayamıştı. Gözleri kapalıydı. Yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Babamın gözleri açıktı. Sahnenin önünden geçerlerken bana bakıp göz kırptı. Varlıklarından utanmaya gerek yoktu; Lewiston Roller Rink'teki eğlenceler ve lise dansları sadece gençler içindi ama Eureka Grange'da, Elks'te ve Gates'teki Amvets'te çaldığımızda, mekânda daima yetişkinler de oluyordu. O ilk performansımızın tek kötü tarafı, arkadaşları orada olmasına rağmen Astrid'in gelmemesiydi.

Annemler erkenden ayrıldı. Norm, eski minibüsle beni eve bıraktı. Başarılı geçen gecenin ardından hepimiz mutlu ve neşeliydik. Gülüyor, geceyi tekrar yaşıyor, şakalaşıyorduk. Norm'un o arada bana uzattığı on doların ne için olduğunu önce anlamadım.

"Senin payın," dedi. "Elli papel kazandık. Yirmisi benim -çünkü minibüs benim ve grubun lideri benim- size de onar düşüyor."

Kendimi hâlâ bir rüyadaymış gibi hissederek parayı aldım ve acıyan sol elimle kapıyı kaydırarak açtım.

"Perşembe günü prova var," dedi Norm. "Derslerden sonra Müzik Odası'nda. Ama sonrasında seni eve bırakamam. Babama yardım etmem gerek, Castle Rock'ta bir evi boyayacağız."

Sorun olmayacağını söyledim. Con beni götüremezse otostop yapardım. Gates Falls ve Harlow arasındaki 9. Karayolu'nu kullananların çoğu beni tanır ve arabasına alırdı.

" 'Brown-Eyed Girl' üzerinde çalışsan iyi olur. Çok geriden geldin."

Çalışacağımı söyledim.

"Ve Jamie?"

Ona baktım.

"Onun dışında, fena değildin."

"Snuffy'den daha iyiydin," dedi Paul.

"*Çok* daha iyiydi," diye ekledi Kenny.

Bunları duymak, Astrid dansa gelmediği için duyduğum hayal kırıklığını bir nebze azaltmıştı.

Babam yatmıştı ama annem, elinde bir fincan çayla mutfak masasında oturuyordu. Üstünü değişip pamuklu geceliğini giymişti fakat makyajı hâlâ duruyordu ve çok güzeldi. Gülümsedi ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark ettim.

"Anne? İyi misin?"

"Evet," dedi. "Senin adına çok mutluyum Jamie. Biraz da korkuyorum."

"Korkma," dedim ona sarılarak.

"O çocuklarla sigara içmeye başlamayacaksın, değil mi? Söz ver bana."

"Verdim ya zaten anne."

"Tekrar söz ver."

Dediğini yaptım. On dört yaşındayken söz vermek çok kolaydır.

Con yatağına uzanmış, bir bilim kitabı okuyordu. İnsanların (özellikle de bir futbol yıldızının) bu tür kitapları zevk için okumak isteyebileceğine inanmakta zorlanıyordum ama Connie okuyordu işte. Geldiğimi duyunca kitabı bırakıp bana döndü. "Gayet iyiydin."

"Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Çaktırmadan bir göz attım. Sadece bir dakikalığına. O boktan şarkıyı çalıyordunuz."

"Wild Thing," dedim hangisini kastettiğini bilerek.

Sonraki cuma akşamı Amvets'te çaldık, cumartesi akşamı da okul dansında. Norm, dansta "Artık Yüreğimi Kollamayacağım"ın sözlerini değiştirip "Artık Sevgilimi Yalamayacağım" şeklinde söyledi. Dansta görevli yetişkinler bunu fark etmedi, şarkı sözlerine hiç dikkat etmezlerdi ama gençler duydu ve bayıldı. Gates'in spor salonu çok büyük olduğu için sesi iyice yükseltiyordu ve çıkardığımız ses, özellikle de "Good Lovin'" gibi gürültülü şarkılarda olağanüstüydü. Slade'in sözünü değiştirerek şöyle diyebilirim: Biz çocuklar büyük patırtı koparıyorduk. Ara verdiğimizde Kenny de Norm ve Paul ile sigara içme alanına gitti. Ben de geride tek başıma kalmak istemediğimden onlara takıldım.

Dışarıda, aralarında Hattie Greer'ın da olduğu birkaç kız vardı – beni gruba almak için denediği gün Norm'un kıçına vuran kız. Kollarını boynuna dolayarak vücudunu Norm'unkine yapıştırdı. Norm, ellerini Hattie'nin arka ceplerine sokarak onu iyice kendine çekti. Gözümü dikip bakmamaya çalıştım.

Arkamdan çekingen bir ses geldi. "Jamie?"

Döndüm. Astrid'di. Beyaz bir etek ve kolsuz, mavi bir bluz giymişti. Okula giderken hep atkuyruğu yaptığı saçları bu kez açıktı ve yüzünü çevreliyordu.

"Selam," dedim. Sonra bunu az bulduğum için ekledim: "Selam Astrid. İçeride seni görmedim."

"Bonnie ve babasıyla geldiğim için biraz geç kaldım. *Gerçekten* çok iyisiniz."

"Teşekkürler."

Norm ve Hattie hararetle öpüşüyordu. Norm'un öpüşü epey sesliydi ve bana annemin Electrolux'ünü hatırlatıyordu. Daha sessizce öpüşen başka çiftler de vardı ama Astrid onları fark etmişe benzemiyordu. Parlak gözleri yüzümden bir an bile ayrılmamıştı. Kurbağa şeklinde küpeleri vardı. Bluzuyla takım, *mavi* küpeler. Öyle anlarda her detay, insanın aklına kazınıyor.

Başka bir şey daha söylememi bekliyor gibiydi, o yüzden son sözümü pekiştirdim: "Çok teşekkürler."

"Sigara içecek misin?"

"Ben mi?" Bir anlığına annem için casusluk yaptığını düşündüm. "Hayır, içmiyorum."

"O zaman içeri dönerken bana eşlik eder misin?"

Birlikte salona yürüdük. Spor salonuyla sigara içme alanı arasında dört yüz metre mesafe vardı. Dört kilometre olması için neler vermezdim.

"Dansa birlikte geldiğin biri var mı?" diye sordum.

"Sadece Bonnie ve Carla," dedi. "Biriyle buluşmaya falan gelmedim. Annemler on beş yaşımı doldurmadan erkeklerle buluşmamı istemiyor."

Sonra bu fikri çok aptalca buluyormuşçasına uzanıp elimi tuttu. Kapıya vardığımızda başını kaldırıp bana baktı. Neredeyse onu öpecektim ama cesaretimi bir anda kaybettim.

Erkekler çok salak olabiliyor.

Danstan sonra Paul'ün davul setini minibüse yerleştirirken Norm yanıma geldi ve sert bir sesle, neredeyse bir baba otoritesiyle konuştu. "Aradan sonraki performansın berbattı. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kusura bakma. Bir daha olmaz."

"Umarım olmaz. İyi olduğumuz sürece iş buluruz. Yoksa kimse iş vermez." Minibüsün paslı gövdesine vurdu. "Betsy suyla çalışmıyor. Ben de öyle."

"O kız yüzündendi," dedi Kenny. "Beyaz etekli küçük sarışın."

Norm, kafasının içinde bir ampul yanmış gibi göründü. Ellerini omuzlarıma koydu ve babacan bir tavırla konuşarak hafifçe sarstı. "Kızla işi pişir birader. Mümkün olduğunca çabuk. Gör bak, daha iyi çalmaya başlayacaksın."

Sonra bana on beş dolar verdi.

Yılbaşı gecesi, Grange'da çaldık. Kar yağıyordu. Astrid de oradaydı. Kapüşonu kürklü bir parka giymişti. Elinden tutup onu yangın merdiveninin altına çektim ve öptüm. Çilek tadında bir ruj sürmüştü. Geri çekildiğimde iri gözleriyle bana baktı.

"Hiç öpmeyeceksin sanmıştım," dedi kıkırdayarak.

"İyi miydi?"

"Tekrar öpersen söylerim."

Norm omzuma dokunana kadar yangın merdiveninin altında öpüşmeye devam ettik. "Yeter bu kadar çocuklar. Müzik yapma vakti geldi."

Astrid yanağıma bir öpücük kondurdu. " 'Wild Thing'i çalın," dedi. "O şarkıya bayılıyorum." Sonra arka kapıya doğru koşup içeri girdi.

Norm ile peşinden gittik. "Çok mu azdın?" diye sordu.

"Ha?"

"Boş ver. Önce onun şarkısını çalalım. Nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. İstek parçaları sık sık çalıyorduk. Ve çalmaktan mutluydum çünkü Kay'i çalarken kendime güvenim artıyordu. Önümde elektrikli bir kalkan var gibiydi.

Sahneye çıktık. Paul davuluyla, çalmaya hazır olduğumuzu belirten sinyali verdi. Norm gitarının düzeltilmesi gerekmeyen

askısını düzeltirken başını bana doğru hafifçe salladı. Ortada duran mikrofona yaklaştım ve bağırdım: "Sıradaki şarkı Astrid'e geliyor çünkü... *vahşi şey, galiba seni SEVİYORUM!*" Ve bu işi genelde liderimiz olan Norm yapmasına rağmen başlama işaretini verdim: bir... iki... çalalım haydi. Astrid'in pistteki arkadaşları onu heyecanla itip kakıyor ve çığlıklar atıyordu. Astrid'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bana bir öpücük gönderdi.

Astrid Soderberg bana öpücük gönderdi.

Krom Güller grubunun üyelerinin sevgilileri vardı. Ya da belki hayranları. Belki hem hayran hem sevgiliydiler. Bir gruba mensupken bu ikisini ayırt etmek güçleşiyor. Norm'un Hattie'si vardı. Paul'ün Suzanne Fournier'i. Kenny'nin Carol Plummer'ı. Benim de Astrid'im.

Hattie, Suzanne ve Carol, bazen minibüse doluşarak bizimle çalacağımız mekâna giderdi. Ailesi Astrid'e izin vermiyordu ama Suzanne annelerinin arabasını alabilirse kızlarla birlikte gelebiliyordu.

Bazen piste çıkıp birbirleriyle dans ettikleri oluyordu ama çoğunlukla bir kenarda durup bizi izliyorlardı. Astrid ile araları öpüşerek geçiriyorduk ve son günlerde nefesinden sigara kokusu almaya başlamıştım. Benim için önemli değildi. Bunu görünce (kızlar bir şekilde anlıyordu) yanımda da içmeye başladı, hatta birkaç kez öpüşme sırasında dumanı ağzıma üfledi. O an öylesine tahrik oldum ki duvarı delebilirdim.

Astrid, on beşinci doğum gününden bir hafta sonra bizimle minibüse binmek için izin alabildi ve Lewiston'daki eğlenceye birlikte gittik. Dönüş yolculuğu boyunca öpüştük ve elimi ceketinin içine sokup artık iyice büyümüş olan göğsünü tuttum. Bu kez elimi itmedi.

"Çok güzel," diye fısıldadı kulağıma. "Yanlış olduğunu biliyorum ama harika bir his."

"Belki o yüzden güzeldir," dedim. Erkekler her zaman aptal olmuyor.

Elimi sutyeninden içeri sokmama izin vermesi için bir ay, eteğinin altına sokmak için ise iki ay daha beklemek zorunda kaldım ve yine hoşuna gitti. Ama daha ötesine yanaşmıyordu.

"İlk seferde hamile kalırım kesin," diye fısıldadı bir gece kulağıma. Öncesinde epey hararetlenmiştik.

"Eczaneden korunma alabilirim. Lewiston'a giderim, orada beni kimse tanımaz."

"Carol o şeylerin bazen yırtıldığını söylüyor. Kenny ile bir keresinde başlarına gelmiş ve bir ay boyunca korkuyla beklemiş. Âdet görmeyeceğini sanmış. Ama yapabileceğimiz başka şeyler var. Bana anlattı."

O başka şeyler de oldukça iyiydi.

Ehliyetimi on altı yaşımdayken aldım, kardeşlerim arasında ilk denemede alan sadece ben olmuştum. Bu başarımı kısmen Sürücü Eğitimi'ne, büyük oranda ise Cicero Irving'e borçluydum. Norm, iyi kalpli, saçları sarıya boyalı bir kadın olan annesiyle Gates Falls'ta yaşıyor ama çoğu hafta sonunu, Motton'ın Harlow tarafında kalan bir karavan parkında yaşayan babasıyla geçiriyordu.

Cumartesi akşamı çalacaksak genellikle öğleden sonra grupça –ve kız arkadaşlarımızla– Cicero'nun karavanında toplanıp pizza yiyorduk. Toplandığımızda esrar da içiliyordu. Bir yıl kadar direndikten sonra ben de pes edip aralarına katılmıştım. Önceleri dumanı içimde tutmakta zorlanmıştım ama –pek çok okuyucum da tecrübe sayesinde biliyordur– zamanla kolaylaştı. O günlerde hiç aşırıya kaçmıyor, sadece sahne öncesi rahatlatacak kadar içiyordum. Kafayı hafiften bulmuşken daha iyi çalıyordum ve karavanda daima çok gülüyorduk.

Cicero'ya bir hafta sonra ehliyet sınavına gireceğimi söylediğimde Castle Rock'ta mı şehirde mi –kastettiği Lewiston,

Auburn'dü– gireceğimi sordu. L-A olduğunu söyleyince başını bilgece salladı. "Demek ki sınavını Joe Cafferty yapacak. Yirmi yıldır o işi yapıyor. Eskiden, ben asayiş görevlisiyken, Castle Rock'taki Mellow Tiger'da onunla içerdik. O günlerde Castle Rock, bir polis teşkilatı olacak kadar büyük değildi."

Cicero Irving'in –kızarık gözlü, saçı başı dağınık, sıska, tişört ve haki pantolondan başka bir şeyi nadiren giyen, serseri görünümlü biriydi– bir zamanlar toplumun güvenliği için çalıştığına inanmak güçtü ama insanlar değişiyordu; bazen hayatın üst basamaklarına tırmanıyorlar, bazen de aşağı iniyorlardı. Aşağı inenlere genellikle çeşitli maddeler eşlik ediyordu. Sarmakta usta olduğu ve oğlunun ergen arkadaşlarıyla paylaştığı gibi maddeler.

"Sevgili Joey kimseye ilk denemesinde ehliyet vermez," dedi Cicero. "Bunun doğru olmadığına inanır."

Biliyordum; Claire, Andy ve Con, Joe Cafferty ile ilk denemelerinde başarısız olmuştu. Terry'ye başkası denk gelmişti (belki memur Cafferty o gün hastaydı) ama mükemmel bir sürücü olmasına rağmen o gün heyecandan eli ayağına dolanmış, paralel park etmeye çalışırken bir yangın musluğuna çarpmıştı.

"İlk denemede geçmek istiyorsan yapman gereken üç şey var," dedi Cicero, yeni sardığı malı Paul Bouchard'a uzatırken. "Birincisi, sınavdan önce bu boku içme."

"Tamam." Aslında biraz rahatlamıştım. İçmek hoşuma gidiyordu ama her nefeste anneme verdiğim sözü tutmadığım aklıma geliyordu... Bununla birlikte hâlâ sigara ve içki içmemiş olmakla kendimi avutuyordum. Hiç olmazsa yasak üçlünün ikisinden uzak durmayı başarmıştım.

"İkincisi, ona hep efendim diye hitap et. Arabaya binerken de inerken de teşekkür ederim efendim demelisin. Bu hoşuna gider. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Üçüncüsü ve en önemlisi, saçlarını kestir. Joe Cafferty hippilerden nefret eder."

Bu hiç hoşuma gitmemişti. Gruba katıldığımdan beri boyum on santim uzamıştı ama saçlarım, boyum kadar hızlı değildi. Omuzlarıma yaklaşması bir sene sürmüştü. Uzun saçlarım, evde de tartışma konusu oluyordu. Annemler, evsizlere benzediğimi söylüyordu. Andy'nin yorumları daha acımasızdı. "Madem kızlara benzemek istiyorsun, elbise giy." Mantıklı bir Hıristiyan gibisi yok, değil mi?

"Of yaa, saçımı kestirirsem ineklere dönerim!"

"Şimdi de öylesin zaten," dedi Kenny ve herkes güldü. Astrid bile güldü (sonra telafi etmek için elini bacağıma koydu).

"Evet," dedi Cicero Irving. "Ehliyetli bir inek. Paulie, elindekini yakacak mısın yoksa öylece oturup bakacak mısın?"

Esrarı bıraktım. Memur Cafferty'ye efendim diye hitap ettim. Saçımı kestirip Bay İşadamı modeli yaptırdım. Bu gelişme beni kahrederken annemi çok mutlu etmişti. Paralel park ederken arkadaki arabanın tamponuna dokundum ama Memur Cafferty yine de ehliyetimi verdi.

"Sana güveniyorum evlat," dedi.

"Teşekkürler efendim," dedim. "Yüzünüzü kara çıkarmayacağım."

On yedinci yaş günümde, önünden geçen yol artık asfaltla kaplanmış olan evimizde şerefime bir parti verildi. Astrid de davetliydi elbette ve bana doğum günü hediyesi olarak kendi ördüğü bir kazağı verdi. Ağustos ayında olmamıza rağmen kazağı hemen üstüme geçirdim.

Annem, Kenneth Roberts'ın tarihi romanlarından bir set hediye etti (hepsini okudum). Andy, kapağına altın yaldızla ismim işlenmiş olan, deri ciltli bir İncil verdi (onu da okudum, daha çok Andy'ye inat). Baştaki boş sayfaya Vahiy Kitabı 3'ten bir alıntı yazmıştı: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir

ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim." Yolumu kaybettiğim iması net bir şekilde anlaşılıyordu.

Claire'in –artık yirmi beş yaşındaydı ve New Hampshire'da öğretmenlik yapıyordu– hediyesi, şık bir spor ceketti. Oldum olası cimri olan Con, altı set gitar teli verdi. En azından Dollar Slicks'ti.

Annem pastayı getirirken herkes geleneksel doğum günü şarkısını söyledi. Norm orada olsaydı muhtemelen rock and roll sesiyle mumları söndürürdü ama yoktu. O yüzden mumları kendim söndürdüm. Annem tabakları dağıtırken babam ve Terry'nin hiçbir şey vermediğini fark ettim – bir Çiçek Gücü kravatı bile almamışlardı.

Pasta ve dondurma (çikolata-vanilya-çilek elbette) faslından sonra Terry'nin babama kaçamak bir bakış fırlattığını gördüm. Babam anneme baktı ve annem gergin bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Evlatları birer birer büyüyüp gerçek hayata atılırken annemin yüzünde bu tebessümü pek çok kez gördüğümü hatırlıyorum.

"Ahıra gel Jamie," dedi babam ayağa kalkarak. "Terence ile sana küçük bir sürprizimiz var."

"Küçük sürpriz" 1966 model bir Ford Galaxie'ydi. Yıkanmış, cilalanmıştı ve kar üstündeki ay ışığı gibi bembeyazdı.

"Aman Tanrım," dedim cılız bir sesle ve herkes güldü.

"Gövdesi iyi durumdaydı ama motorun üzerinde epey çalışmamız gerekti," dedi Terry. "Babamla valfleri yeniden yerleştirdik, bujileri değiştirdik, yeni akü taktık... hepsini elden geçirdik."

"Lastikler de yeni," dedi babam eliyle işaret ederek. "Beyaz yanaklı değiller ama hepsi yeni. Beğendin mi evlat?"

Ona sarıldım. İkisine de sarıldım.

"Sadece alkollüyken direksiyon başına geçmeyeceğine söz ver. İleride bir gün, kendini ve başkalarını incitebilecek bir hediye verdiğimizi düşünüp pişman olmayalım."

"Söz veriyorum," dedim.

Astrid –daha sonra yeni arabamla onu evine bıraktığımda otun son nefeslerini paylaştığım– kolumu sıktı. "Ben de sözünü tutmasını sağlayacağım."

Harry's Pond'a iki kere gidip geldikten sonra (herkesi götürebilmek için iki sefer yapmam gerekmişti) tarih tekerrür etti. Birinin kolumu çektiğini hissettim. Claire'di. Peder Jacobs'ın Elektrikli Sinir Uyarıcı'sıyla Connie'nin sesini geri getirdiği gün yaptığı gibi beni bir kuytuya çekti.

"Annem bir şey için daha söz vermeni istiyor ama kendisi söylemeye utandı," dedi. "O yüzden ben gönüllü oldum."

Bekledim.

"Astrid iyi bir kız," dedi Claire. "Sigara içtiği nefesinden anlaşılıyor ama içiyor oluşu onu kötü biri yapmıyor. Ayrıca zevkli bir kız. Üç yıldır seninle birlikte olması bunun ispatı."

Bekledim.

"Akıllı da bir kız. Önünde kolej var. Söz vermeni istediğimiz konu şu Jamie: Arabanın arka koltuğunda onu hamile bırakayım deme. Tamam mı?"

Neredeyse gülümseyecektim. Gülümseseydim, tebessümüm biraz neşeli, biraz da acılı olurdu. Astrid ile son iki yıldır bir parolamız vardı: *mola*. Karşılıklı mastürbasyon anlamına geliyordu. İlk seferden sonra pek çok kez prezervatif almayı önerdim, hatta gidip üç paket Trojan aldım (birini cüzdanıma koydum, diğer ikisini yatağımın başlığının gerisine sakladım) ama ilk kullanışımızda yırtılacağından veya delineceğinden emindi. O yüzden... *mola*.

"Bana kızdın, değil mi?" diye sordu Claire.

"Hayır," dedim. "Sana asla kızamam Claire." Ve hiçbir zaman da kızmadım. O şeref, ileride kocası olacak canavara aitti ve ona öfkem hiç dinmedi.

Ona sarıldım ve Astrid'i hamile bırakmayacağıma söz verdim. Sözümü tutabilmiştim ama Skytop'ın yakınındaki kulübede olduğumuz o gün, tehlikenin kıyısından döndük.

O yıllarda Charles Jacobs bazen rüyama girerdi –uyduruk dağımda parmaklarıyla mağaralar oluşturduğunu ya da mavi alevler elektrikli bir taç gibi başını sararken Korkunç Vaaz'ı verdiğini görürdüm– ama 1974 yılının o haziran gününe dek bilinçli bir şekilde onu düşünmemiştim. On sekiz yaşındaydım. Astrid de öyle.

Okul kapanmış, tatile girmiştik. Krom Güller, yaz boyunca çeşitli mekânlarda çalacaktı (içlerinden birkaçı, annemlerin izin kâğıdını gönülsüzce imzaladığı içkili barlardı) ve gündüzleri, önceki yaz yaptığım gibi Marstellar'ların çiftliğinde çalışacaktım. Morton Akaryakıt'ın işleri iyi gidiyordu, annemler Maine Üniversitesi'ndeki eğitimimi karşılayabilecekti ama benden de üzerime düşeni yapmam bekleniyordu. Çiftlikte işbaşı yapmama daha bir hafta vardı, o yüzden vaktimin çoğunu Astrid ile geçiriyordum. Bazen bizim eve, bazen de onlarınkine gidiyorduk. Pek çok günü, Galaxie'm ile gezerek geçirdik. Park edecek bir yer buluyorduk, sonra... *mola*.

O gün, 9. Karayolu üzerinde, kullanılmayan çakıllı bir açıklığa çekmiş, pek de kaliteli olmayan otu paylaşıyorduk. Hava bunaltıcıydı, fırtına bulutları batıdan yaklaşıyordu. Şimşek çaktı ve gök gürledi. Arabanın hoparlöründen yükselen cızırtı, Güller'in o sene her mekânda çaldığı "Smokin' in the Boys' Room"u bir anlığına böldü.

Peder Jacobs o an, uzun zamandır görünmeyen bir misafir gibi aklıma düştü ve arabayı çalıştırdım. "Söndür onu," dedim. "Hadi biraz gezelim."

"Nereye gideceğiz?"

"Birinin uzun zaman önce bana bahsettiği bir yere. Hâlâ oradaysa tabii."

Astrid, otun kalanını bir Sucrets kutusuna koydu ve kutuyu koltuğun altına doğru itti. 9. Karayolu üzerinde iki üç kilometre ilerledikten sonra batıya, Goat Dağı Yolu'na döndüm. Yolun iki

yanında sıralanmış ağaçlar vardı. Fırtına bulutları, gün ışığının son kalıntılarını perdeledi.

"Tatil merkezini diyorsan bizi içeri alacaklarını hiç sanmıyorum," dedi Astrid. "Annemler üyeliklerini iptal etti. Boston'da koleje gideceksem tasarruf etmemiz gerekiyormuş." Burnunu kırıştırdı.

"Hayır, oraya gitmiyoruz," dedim.

MGB'nin yıllık mangal partisini yaptığı Longmeadow'u geçtik. Piknik sepetlerini ve örtülerini aceleyle toplayan insanlar, tedirgin gözlerle sık sık gökyüzüne bakıyordu. Gök gürültüsünün şiddeti artmıştı, yüklü bulutlar iyice yaklaşıyordu. Bir şimşeğin, Skytop'ın diğer tarafında belirdiğini gördüm. Heyecanlanmaya başlamıştım. *Çok güzeldir,* demişti Charles Jacobs o son gün. *Güzel ve ürkütücü.*

Üzerinde GOAT DAĞI GİRİŞİ 1 KİLOMETRE LÜTFEN ÜYELİK KARTINIZI GÖSTERİN yazan bir tabelanın önünden geçtik.

"Jamie..."

"Skytop'a giden bir yol olmalı," dedim. "Belki artık yok olmuştur ama..."

Hâlâ oradaydı ve çakıllıydı. Biraz hızlı dönünce Galaxie'nin arkası savruldu.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Astrid. Doğruca bir yaz fırtınasının içine dalma fikri onu korkutmuş gibi değildi. Sesi ilgili ve heyecanlıydı.

"Ben de."

Yol dikleşti. Galaxie'nin arkası, gevşek çakıllar yüzünden birkaç kez hafifçe savrulsa da sağ salim devam ettik. Sapağın beş kilometre ilerisinde ağaçlar birden sonlandı ve Skytop görüş alanımıza girdi. Astrid nefesini aniden çekerek koltuğunda dikleşti. Frene asıldım ve sertçe durduk.

Sağ tarafımızda yosun kaplı, sarkmış çatısı ve kırık pencereleriyle köhne bir kulübe vardı. Çoğu okunamayacak kadar solmuş yazılar, kulübenin gri, boyasız duvarlarını kaplıyordu.

Karşımızda, biraz yukarıda, büyük, granit bir çıkıntı vardı. Tepesinde, Jacobs'ın yarı ömrüm önce söylediği gibi demirden bir direk vardı ve artık dokunabileceğimiz kadar alçak görünen, siyah bulutlara doğru uzanıyordu. Astrid'in o sırada bakıyor olduğu sol tarafımızda tepeler, tarlalar ve gri-yeşil ormanlık alan, okyanusa doğru uzanıyordu. Güneş o yönde hâlâ parlıyor, ışıklarının vurduğu alan ışıldıyordu.

"Aman Tanrım, bu hep burada mıydı? Ve beni daha önce hiç getirmedin?"

"Ben de ilk kez geliyorum," dedim. "Eski rahibimiz bana..."

O kadar devam edebildim. Gökyüzünden kör edici bir ışık indi. Astrid çığlık atarak elleriyle başını korumaya çalıştı. Bir an için –tuhaf, korkunç, harika– havanın yerini elektrikli yağ almış gibi hissettim. Vücudumdaki bütün tüyler, burnumun ve kulaklarımın içindekiler bile dikleşti. Sonra, görünmez bir dev parmaklarını şaklatmış gibi bir *tık* sesi duyuldu. İkinci bir şimşek demir çubuğa indi ve rüyamda Peder Jacobs'ın başında gördüğüm taç gibi parlak maviye dönüştü. Kör olmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tekrar açtığımda demir çubuk kıpkırmızıydı. *Demircinin dövdüğü at nalı gibi,* demişti Jacobs ve gerçekten de öyleydi. Arkadan gelen gök gürültüsü gümbürdedi.

"Gidelim mi?" diye bağırdım. Bağırmaya mecburdum zira kulaklarım öyle çınlıyordu ki kendi sesimi duyamıyordum.

"Hayır!" diye bağırdı Asrid de. *"İçeri girelim!"* Viran kulübeyi gösterdi.

Arabada daha güvende olacağımızı söylemeyi düşündüm –kauçuk lastiklerin yalıtım sağlayıp yıldırımdan korumasıyla ilgili bir şeyler duymuştum sanki– ama Skytop'ta binlerce fırtına olmuştu ve eski kulübe hâlâ yerinde duruyordu. El ele kulübeye koşarken bunun iyi bir sebebinin olduğunu fark ettim. Demir direk, bütün yıldırımları çekiyordu. En azından o güne dek öyle yapmıştı.

Açık duran kapıya varmıştık ki dolu başladı. Çakıltaşı iriliğindeki buz parçaları tıkırdatarak granite çarpıyordu. "Ay, ay, *ay*!" diye acıyla bağırdı Astrid... ama gülüyordu da. İçeri daldı. Şimşek tekrar çakarken ben de peşinden gittim. Sanki kıyametin koptuğu bir cephedeki ilahi silahlardan birinin parlamasıydı. Bu kez onu takip eden ses *tık* değil, kopma sesiydi.

Astrid omzumu tuttu. *"Bak!"*

Demir direğe ikinci yıldırımın düştüğü anı kaçırmıştım ama ardından geleni net bir şekilde gördüm. Aziz Elmo'nun ateş topları zıplayarak taş yığınlarıyla kaplı eğimli alanda yuvarlandı. Yarım düzineydiler. Birer birer, aniden yok oldular.

Astrid bana sarıldı ama yetmemiş olacak ki ellerini ensemde birleştirip bacaklarını belime dolayarak üstüme *tırmandı*. *"Bu muhteşem!"* diye haykırdı.

Dolu, yağmura dönüştü ve bir su perdesi gibi yeryüzüne inmeye başladı. Skytop görünmez olmuştu ama demir direği hep görebildik çünkü yıldırımlar birbiri ardına düşüyordu. Kâh masmavi, kâh mosmor parlıyor, sonra kızıla dönüyor ve tekrar isabet alana dek gözden kayboluyordu.

Öyle yağmurlar nadiren uzun sürer. Hafifleyince, demir direğin bulunduğu granit yokuşun bir dereye dönmüş olduğunu gördük. Gök gürültüleri devam ediyordu ama hışmını kaybetmiş, gümbürtüsü hafiflemişti. Toprak fısıldıyormuş gibi kesintisiz şırıltılar duyuluyordu. Güneş batıda, Brunswick, Freeport ve Jerusalem's Lot üzerinde parlamaya devam ediyordu. Bir veya iki değil, yarım düzine kadar gökkuşağı, olimpik halkalar gibi iç içe geçmişti.

Astrid beni kendisine çevirdi. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi alçak sesle.

"Neymiş o?" Bir an, ayrılmak istediğini söyleyerek o olağanüstü anı mahvedeceğinden korktum.

"Annem geçen ay beni doktora götürdü. İlişkimizin ne kadar ciddi olduğunu bilmek istemediğini, o kısmın bize kaldığını

ama gerekli önlemleri aldığımdan emin olmak istediğini söyledi. Şöyle dedi: 'Tek yapman gereken, âdet dönemin düzensiz ve sancılı olduğu için istediğini söylemek. Seni benim götürdüğümü göreceği için bu kadarı yetecektir.' "

Herhalde anlayıp tepki göstermekte ağır kalmıştım ki göğsüme bir yumruk attı.

"Doğum kontrol hapları, sersem. Ovral. Güvendeyiz çünkü hapları almaya başladıktan sonra âdet gördüm. Doğru anı bekliyordum ve bundan iyisini düşünemiyorum."

Işıldayan gözlerle bana bakıyordu. Sonra önüne bakarak dudağını ısırdı.

"Sadece... kendini kaptırma, olur mu? Beni de düşün ve nazik ol. Çünkü korkuyorum. Carol ilk seferinde canının çok yandığını söyledi."

Bulutlar dağılıp güneş yüzünü tekrar gösterir, yağmur sularının şırıltıları azalırken birbirimizi soyduk – nihayet çırılçıplak kalana dek. Kolları ve bacakları bronzlaşmıştı bile. Geri kalan her yeri bembeyazdı. Altın rengi kasık tüyleri, cinsel organını gizlemekten ziyade vurguluyordu. Çatının hâlâ sağlam olduğu köşede eski bir şilte vardı – kulübeyi o amaçla kullanan ilk çift değildik.

Beni bacaklarının arasına yönlendirdikten sonra durdurdu. Ona iyi olup olmadığını sordum. İyi olduğunu ama kendisinin yapmak istediğini söyledi. "Kıpırdama canım. Kıpırdamadan dur."

Öylece durdum. Hareketsiz kalmak zor, aynı zamanda harikaydı. Kalçasını kaldırdı. İçine biraz girdim. Tekrar kaldırdı, biraz daha girdim. Kirli şiltenin solmuş desenine, üstündeki lekelere ve yürümekte olan karıncaya baktığımı hatırlıyorum. Sonra kalçasını tekrar kaldırdı ve içine tamamen girdim.

"Tanrım!"

"Acıyor mu? Astrid, acıyorsa..."

"Hayır, muhteşem. Sanırım... artık yapabilirsin."

Yaptım. *Yaptık.*

O yaz, aşk yazımızdı. Birçok yerde seviştik -bir keresinde Norm'un Cicero'nun karavanındaki odasındaydık ve yatağı kırdığımız için tamir etmemiz gerekmişti- ama çoğunlukla Skytop'taki kulübeyi kullandık. Orası bizim yerimizdi. Duvarlarındaki onlarca isim arasına kendimizinkini ekledik. Ama bir daha fırtına çıkmadı. O yaz olmadı.

Sonbaharda Maine Üniversitesi'ne gittim. Astrid ise Boston'daki Suffolk Üniversitesi'ne gitti. Bu ayrılığın geçici olacağını düşünüyordum – tatillerde görüşecek ve ikimiz de mezun olduktan sonra bir gün evlenecektik. O günden sonra öğrendiğim, iki cins arasındaki temel farklardan biri de şu: Erkekler varsayımlarda bulunur ama kadınlar bunu nadiren yapar.

Astrid o yaz fırtınası günü, eve dönerken bana, "İlk seferim seninle olduğu için mutluyum," dedi. Ben de mutlu olduğumu söyledim bunun ne manaya geldiğini düşünmeden.

Ayrılığımız olaylı olmadı. Zamanla birbirimizden uzaklaştık ve bunda birinin parmağı varsa o da Astrid'in güzel, sessiz annesi Delia Soderberg'di. Hep kibar davrandı ama bana, bir dükkân sahibinin sahte olduğundan şüphelendiği yirmi dolarlık banknota baktığı gibi bakardı. *Belki sahte değildir,* diye düşünür dükkân sahibi. *Ama bir... gariplik var sanki.* Astrid hamile kalsaydı geleceğimize yönelik varsayımım büyük ihtimalle tutacaktı. Ve çok mutlu bir hayatımız da olabilirdi: üç çocuk, iki araçlık garaj, arka bahçede havuz, hepsi. Ama sanmıyorum. Muhtemelen birbiri ardına gelen işler -ve rock gruplarını hiç yalnız bırakmayan kızlar- yüzünden ayrılırdık. Geriye dönüp baktığımda, Delia Soderberg'in şüphelenmekte haklı olduğunu görüyorum. *Gerçekten* sahte bir banknottum. Belki birçok yerde fark edilmeden kullanılacak kadar iyiydim ama *onun* dükkânında değil.

Krom Güller ile ayrılığımız da olaysız oldu. Orono'daki okulumdan eve geldiğim ilk hafta sonunda, grupla birlikte cuma

akşamı Amvets'te, cumartesi akşamı ise Kuzey Conway'deki Scooter's Pub'da çaldım. Her zamanki gibi iyiydik ve artık performans başına yüz elli dolar alıyorduk. Bazen "Shake Your Moneymaker"da solistlik yapıyor ve arp solosunu oldukça iyi çalıyordum.

Ama Şükran Günü için geldiğimde Norm'un yeni bir gitaristi işe aldığını ve grubun adını Norman'ın Şövalyeleri olarak değiştirdiğini öğrendim. "Kusura bakma birader," dedi omuz silkerek. "Teklifler birikti. Üç kişiyle devam edemezdim. Davul, bas ve iki gitar – rock and roll bu."

"Sorun değil," dedim. "Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordum çünkü haklıydı. Yani neredeyse. Davul, bas, iki gitar ve her şeyin mi akoruyla başlaması.

"Yarın akşam Winthrop'taki Ragged Pony'de çalacağız, istersen sen de gel. Konuk sanatçı gibi?"

"Almayayım," dedim. Yeni ritim gitaristi duymuştum. Benden bir yaş küçük ama daha yetenekliydi. Ayrıca bu, cumartesi akşamını Astrid ile geçirebileceğim anlamına geliyordu. Ve öyle de yaptım. Muhtemelen o sırada başkalarıyla çıkmaya başlamıştı –tek başına kalmayacak kadar güzeldi– ama belli etmedi. İlgili ve sevgi doluydu. Güzel bir Şükran Günü tatiliydi. Krom Güller'i (nam-ı diğer Norman'ın Şövalyeleri – bu isme kesinlikle alışamayacaktım) hiç özlemedim.

Şey. Yani...

Neredeyse hiç özlemedim.

Noel tatilinden kısa bir süre önce bir gün, hamburger yiyip kola içmek için Maine Üniversitesi Memorial Union'daki Bear's Den'e gittim. Çıkarken duraksayıp ilan tahtasına baktım. Satılık okul kitapları, satılık arabalar ve yol arkadaşı arayanlar arasında şu ilan gözüme ilişti:

GÜZEL HABER!

The Cumberlands tekrar bir araya geliyor!

KÖTÜ HABER!

Ritim gitaristimiz yok!

GÜRÜLTÜLÜ VE GURURLU bir COVER GRUBUYUZ!

Beatles, Stones, Badfinger, McCoys, Barbarians, Standells, Byrds vs. çalabiliyorsanız Cumberland Salonu, 421 numaralı odaya gelin ve gitarınızı getirin. Emerson, Lake & Palmer veya Blood, Sweat & Tears seviyorsanız uzak durun.

O sırada parlak kırmızı bir Gibson SG'm vardı. Gitarımı aldım ve o gün, derslerden sonra Cumberland Salonu'na giderek Jay Pederson'la tanıştım. Ders saatlerinde gürültü kısıtlaması olduğu için odasında tenis raketi çalar gibi çaldık. O günün akşamında, yatakhanenin salonunda gitarlarımızı amfilere bağladık ve yarım saatin sonunda gruba alındım. Benden çok daha iyi çalıyordu ama bu duruma alışıktım; ne de olsa rock and roll kariyerime Norm Irving ile çalarak başlamıştım.

"Grubun ismini Heaters olarak değiştirmeyi düşünüyorum," dedi Jay. "Ne dersin?"

"Hafta içinde çalışmak için zamanım olduğu ve payıma düşeni adil bir şekilde verdiğin sürece grubun adını Cehennemden Çıkan Pezevenkler de yapsan umurumda değil."

"İyi isim, neredeyse Doug and the Hot Nuts kadar iyi ama o isimle lise danslarında iş bulabileceğimizi hiç sanmıyorum." Elini uzattı ve ölü balık tokalaşmasını yaptık. "Gruba hoş geldin Jamie. Prova çarşamba akşamı. Ya orada ol ya da bir daha hiç gelme."

Oradaydım. Neredeyse yirmi yıl boyunca, bir düzine farklı grupla, yüzlerce şehirde çaldım. Bir ritim gitarist, ayakta güçlükle duracak kadar kafayı bulmuşken bile iş bulabilir. Sonuçta önemli olan iki şey vardır: orada olmak ve mi akorunu çalabilmek.

Benim sorunlarım, gitmeyi bırakınca başladı.

V

Zamanın Hızlı Akışı. Şimşekten Portreler. Uyuşturucu Sorunum.

Maine Üniversitesi'nden mezun olduğumda (ortalama notum 2.9'du, şeref listesine girememiştim) yirmi iki yaşındaydım. Charles Jacobs'ı tekrar gördüğümde ise otuz altı yaşındaydım. Yaşından genç görünüyordu, belki bunun sebebi onu son görüşümde kederinden harap olmuş ve zayıflamış olmasıydı. 1992'de, olduğumdan çok daha yaşlı görünüyordum.

Filmleri oldum olası sevmişimdir. 1980'lerde pek çoğunu, genellikle tek başıma izledim. Bazen uyuyakaldığım oluyordu (örneğin *Heathers* – ninni gibi gelmişti) ama kafayı ne kadar bulmuş olsam da büyük bölümünü ses, renk ve açık saçık giyinmiş güzel kadınlara kapılıp giderek sonuna dek izledim. Kitaplar iyiydi ve epey okudum. Televizyon da fırtınalı bir günde motel odasında mahsur kalmışken iyi bir seçenekti ama Jamie Morton için sine-

mada izlemek gibisi yoktu. Sadece ben, patlamış mısırım, büyük boy kolam ve beyazperde. Artı eroinim, elbette. Kolayı alırken fazladan bir pipet alır, ikiye böler ve elimin üstüne döktüğüm eroini burnuma çekerdim. İğneye 1990 veya 1991'e kadar geçmedim ama geçişim kaçınılmazdı. Çoğumuz için öyleydi. Bu konuda sözüme güvenebilirsiniz.

Filmlerin en sevdiğim tarafı, zamanın hızlı akışıydı. Filmin başındaki içine kapalı ergen – arkadaşsız, parasız, ailesi berbat- birden Brad Pitt'e dönüşebiliyordu. Ergeni tanrıdan tek ayıran, ekranda beliren 14 YIL SONRA yazısıydı.

"Zamanın geçmesini istemek kötüdür," derdi annem bize –genellikle şubatta yaz tatilinin gelmesini isterken ya da Cadılar Bayramı gelsin diye sabırsızlanırken– ve muhtemelen haklıydı ama ileri bir tarihe atlayıvermenin, kötü hayatlar yaşayan insanlara iyi gelebileceğini düşünmeden edemiyorum. Ben de 1980'deki Reagan yönetimi ve 1992'deki Tulsa Eyalet Fuarı arasında çok kötü bir dönem yaşadım. Filmlerdeki gibi bir geçiş olmadı. O yılları oluşturan her bir günü yaşamak zorunda kaldım. Kafayı bulamadığım zamanlarda bir gün, yüz saatmiş gibi geldi.

Dönemin başlangıcı şöyle oldu: The Cumberlands, isim değiştirip Heaters oldu, sonra da J-Tones. Bir üniversite grubu olarak son performansımız 1978 yılında, Memorial Spor Salonu'ndaki büyük ve komik Mezuniyet Dansı'ydı. Akşam sekizden gece ikiye kadar çaldık. Jay Pederson, danstan kısa bir süre sonra gruba o civarda çok popüler olan bir solist aldı. Kız aynı zamanda hem tenor hem alto saksofon çalıyordu ve çok da başarılıydı. Adı Robin Storrs'tu. Gruba cuk oturmuştu. Ağustos ayına geldiğimizde J-Tones olan adımız değişti ve Robin and the Jays oldu. Maine'in en önde gelen parti gruplarından biri haline geldik. Çalmamız için talepler ardı ardına geliyordu ve hayat güzeldi.

Sonra çözülme başladı.

Jamie Morton, on dört yıl sonra Tulsa'da uyandı. İyi bir otelde değildi, fena sayılmayacak bir zincir otelde bile değildi; Faigrounds Inn adında bir hamamböceği yuvasıydı. Böyle yerler, Kelly Van Dorn'un tasarruf anlayışıydı. Saat sabah on birdi ve yatak ıslaktı. Şaşırmamıştım. Madam E'nin katkısıyla on dokuz saat boyunca kendinizden geçerseniz altınızı ıslatmanız kaçınılmazdır. Bu uyuşturucu katkılı uykudan hiç uyanamayabilirsiniz de. İyi tarafından bakarsanız o şekilde kendinizi idrarınız içinde yatarken de bulmazsınız.

Yaşayan ölüler gibi banyoya yürüdüm. Gözlerim yaşarıyordu. Burnumu çekiyor, bir yandan da ıslak külotumu çıkarmaya çalışıyordum. Önce tıraş çantama uzandım... ama tıraş olmak için değil. Her şey yerli yerindeydi. İçinde birkaç gram olan ve çantanın içine yapıştırılmış torba dahil. Birinin bu zavallı zulayı çalacağı yoktu elbette ama kontrol etmek, her müptelanın doğasında vardı.

Kontrol ettikten sonra klozete yöneldim ve geceki kazadan beri mesanemde birikmiş olan idrarı boşaltmaya koyuldum. Klozetin başında dikilirken, önemli bir şeyi unuttuğumu fark ettim. O sıralarda bir country pop grubunda çalıyordum ve önceki akşam Tulsa Eyalet Fuarı'ndaki büyük Oklahoma Sahnesi'nde, Sawyer Brown'dan önce çalacaktık. Önemli bir işti, özellikle de White Lightning gibi henüz Nashville'e hazır olmayan bir grup için.

"Saat beşte son kontroller var," demişti Kelly Van Dorn. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Elbette," demiştim. "Merak etme."

Yalan olmuştu tabii.

Banyodan çıkarken, kapının altından atılmış bir kâğıt gördüm. Üstünde ne yazdığını az çok tahmin ediyordum ama yine de alıp okudum. Kısaydı ve pek hoş değildi.

Union High Müzik Bölümü'nü aradım ve şanslıymışım ki bizi idare edebilecek kadar ritim gitar çalan bir genç buldum. Payına düşen 600 dolara mutlulukla el koydum. Bunu okuduğun sıralarda Wildwood Green yolunda olacağız. Sakın peşimizden geleyim deme. Kovuldun. Üzgünüm ama bıçak kemiğe dayandı.

Kelly

Not: Muhtemelen bu dediklerime pek aldırış etmeyeceksin ama kendine çekidüzen vermezsen kendini bir yıl sonra hapiste bulabilirsin Jamie. O da şanslıysan. Değilsen mezarda bulacaksın.

Notu arka cebime koymak istedim ama yıpranıp incelmiş yeşil halının üstüne düştü – altımda bir şey olmadığını unutmuştum. Yerden alıp çöpe attım ve pencereden dışarı baktım. Otopark, eski bir Ford ve bir çiftçinin külüstür pikabı dışında boştu. Grubun seyahat ettiği Explorer da, ses teknisyenimizin kullandığı, malzemelerimizi taşıyan minibüs de gitmişti. Kelly şaka yapmamıştı. Yeteneksiz ezikler beni bırakıp gitmişti. Belki en iyisi buydu. İçmek ve aldatmakla ilgili bir şarkı daha çalmak zorunda kalırsam, zaten az olan aklımın geri kalanını da yitireceğimden korkmaya başlamıştım.

Odayı bir geceliğine daha tutmayı, yapılacaklar listemin başına koydum. Aslında Tulsa'da bir gün daha kalmayı hiç istemiyordum. Özellikle de Eyalet Fuarı caddenin aşağısında tam gaz sürerken. Ama kariyerimin bir sonraki adımını düşünmek zorundaydım. Kafayı bulmam da gerekiyordu ve bir eyalet fuarında uyuşturucu satan birini bulamıyorsanız, aramıyorsunuz demekti.

Islak külotumu banyonun köşesine doğru tekmeledim *–temizlik görevlisine bahşiş,* diye düşündüm ukalaca– ve çantamın fermuarını açtım. İçinde sadece kirli çamaşırlar vardı (önceki gün bir çamaşırhane aramaya karar vermiştim, unuttuğum bir şey daha) ama hiç olmazsa kuruydular. Giyinip motelin önündeki

çatlak asfalt üstünde yürümeye başladım. Yaşayan ölülerinkini andıran adımlarım bir nebze hızlanmıştı. Her yutkunuşumda boğazım acıyordu. Eğlencenin başka bir parçası.

Motelin resepsiyonunda elli yaşlarında, bir volkanı andıran kabarık kızıl saçlı, sert hatlı bir kadın oturuyordu. Karşısındaki küçük televizyonun ekranında bir söyleşi programı sunucusu, Nicole Kidman ile konuşuyordu. Televizyonun üstündeki çerçeve içindeki resimde İsa, küçük bir kızla oğlana bir köpek yavrusu getiriyordu. Hiç şaşırmamıştım. Kırsal bölgede nedense İsa ve Noel Baba'yı hep karıştırıyorlardı.

"Grubun ayrıldı," dedi adımı kayıt defterinde bulduktan sonra. Sesi, akortsuz bir banjoya benziyordu ve yerel ağızla konuşuyordu. "Birkaç saat oldu. Kuzey Carolina'ya gideceklerini söylediler."

"Biliyorum," dedim. "Artık onlarla değilim."

Bir kaşını kaldırdı.

"Sanatçılara özgü fikir ayrılıkları," dedim.

Kaşı daha da yükseldi.

"Bir gece daha kalacağım."

"Hı hı, tamam. Ödeme nakit mi kredi kartıyla mı olacak?"

İki yüz dolar kadar nakit param vardı ama çoğunu, almayı umduğum mala ayırmıştım, o yüzden kadına BankAmericard kartımı uzattım. Telefonda kart bilgilerini girip ahizeyi omzuyla yanağı arasına sıkıştırıp bekledi. Küçük televizyonda, Michigan Gölü'nü emecek kadar kuvvetliymiş intibaı uyandıran bir tuvalet kâğıdı reklamı vardı. Kadınla birlikte seyrettim. Söyleşi programı geri döndüğünde Nicole Kidman'a Tom Selleck'in katıldığını gördük. Kadın hâlâ bekliyordu. Pek umursuyormuş gibi görünmüyordu ama benim acelem vardı. İhtiyacım artmış, sakat bacağım zonklamaya başlamıştı. Tekrar reklam arasına gitmişlerdi ki kadın olduğu yerde dikleşti. Sandalyesinin üzerinde döndü ve mavi Oklahoma göğüne bakarak kısaca konuştu. Sonra telefonu kapatıp kartımı bana geri verdi.

"Reddedildi. Ne yalan söyleyeyim, nakit ödeme konusunda da şüphelerim var. Yeteri kadar paran varsa tabii."

Zalimce bir yorumdu, yine de ona gülümseyerek baktım. "Kartım geçerli. Bir yanlışlık olmuştur. Sık sık rastlıyorum buna."

"O halde şansını başka bir motelde denersin," dedi. "Yol üstünde dört tane daha var ama pek iyi değiller."

Burası Ritz-Carlton sanki, diye düşündüm. "Kartı tekrar deneyin, lütfen," dedim.

"Şekerim," dedi. "Sana bir kez bakmak, buna gerek olmadığını gösteriyor."

Başımı çevirip Charlie Daniels Band tişörtümün koluna doğru hapşırdım. Zaten kirli olduğu için sorun değildi. Hatta epeydir kirliydi. "O ne demek oluyor?"

"İlk kocamı, iki kardeşiyle uyuşturucu müptelası olduğunda terk ettim demek oluyor. Alınma ama durumun belli. Dün gecenin ücreti ödendi –grubun kredi kartıyla– ama görünüşe bakılırsa artık solo takılıyorsun. Odayı saat bire kadar boşaltman gerek."

"Kapıda üç yazıyor."

Kısa tırnaklı parmağıyla Köpek-Veren İsa'nın yanında duran levhayı gösterdi: 25 EYLÜL – 4 EKİM EYALET FAARI SÜRESİNCE ODADAN ÇIKIŞ SAATİ 13.00'tür.

"*Fuar* yanlış yazılmış," dedim. "Düzeltsen iyi olur."

Levhaya bir göz attıktan sonra bana döndü. "Haklısın. Ama belirtilen saatte bir yanlışlık yok." Kol saatine baktı. "Yani bir buçuk saatin var. Bana polisi çağırtma tatlım. Fuar zamanı taze köpek bokunun üstünde uçuşan sinekler kadar çok oluyorlar, anında gelirler."

"Atıyorsun," dedim.

Benim için bulanık bir dönemdi ama kadının dediğini, iki dakika önce kulağıma söylemiş gibi net bir şekilde hatırlıyorum: "Hayır tatlım, gerçek bu."

Sonra bir budalanın step dansı yaptığı küçük televizyona geri döndü.

Gündüz vakti mal almaya çalışmayacaktım, eyalet fuarında bile güpegündüz olmazdı bu işler. O yüzden, bir buçuğa kadar (sırf resepsiyondaki kadına inat) Fairgrounds Inn'de kaldım. Sonra bir elime spor çantamı, diğerine gitarımı alıp çıktım. Kuzey Detroit Bulvarı'nın Güney Detroit olduğu yerin yakınındaki Texaco istasyonuna uğradım. O sırada artık topallamaya başlamıştım ve kalçam, kalp atışlarımın ritmiyle zonkluyordu. Erkekler tuvaletinde zulamın yarısını pişirip sol omzuma enjekte ettim. Hemen ardından içimi tatlı bir his kapladı. Boğazımın acısı ve bacağımın ağrısı azalmaya başladı.

Sağlıklı bacağım, 1984 yazında bir gün, sakatlandı. Bir Kawasaki'yi sürüyordum; karşı yönden gelen yaşlı ibneyse kocaman bir Chevrolet kullanıyordu. Şeridime girip bana sadece iki seçenek bıraktı: ya yol kenarına doğru sürecek ya da arabayla kafa kafaya çarpışacaktım. Bariz olanı seçtim ve arabayla çarpışmaktan kurtuldum. Hatam, saatte altmış kilometre hızla giderken yola dönmeye çalışmaktı. Buradan acemi sürücülere sesleniyorum: Mıcırların üstünde o hızla dönmeye kalkmayın. Motosikletin kontrolünü kaybettim ve bacağım beş yerden kırıldı. Kalçamı da dağıttım. Kazadan kısa bir süre sonra, Morfin Mutluluğu'nu keşfettim.

Bacağımdaki ağrıdan kurtulup uyuşturucu ihtiyacımı dizginledikten sonra canlanmış bir şekilde akaryakıt istasyonundan ayrıldım. Otobüs terminaline vardığım sıralarda kendi kendime nasıl olup da Kelly Van Dorn ve o berbat country grubuyla takılıp kaldığımı soruyordum. İçli, ağır şarkılar çalmak (hem de do akoruyla, düşünsenize) hiç bana göre değildi. Ben bir rock müzisyeniydim, kovboy değil.

Ertesi gün öğlen Chicago'ya gidecek olan otobüse bir bilet aldım ve biletin sağladığı hakla çantamı ve Gibson SG'mi -sahip olduğum yegâne kıymetli eşyaydı- bagaj odasına bıraktım. Bilet bana yirmi dokuz dolara patlamıştı. Bir tuvalet kabininde oturup geri kalanını saydım. Yüz elli dokuz dolarım vardı. Gelecek daha parlak görünüyordu. Fuardan mal alacak, uyuyacak bir yer bulacak -belki bir evsizler sığınağı, belki parkta bir bank- ve ertesi gün otobüse atlayıp Shytown'a(*) gidecektim. Bütün büyük şehirlerde olduğu gibi orada da müzisyenlerin toplandığı bir merkez vardı. Orada sohbet ederler, fıkralar anlatırlar, dedikodu yaparlar ve iş ararlardı. Kimileri için bulmak kolay değildi (mesela akordeon çalanlar için) ama her zaman vasatın üstü bir ritim gitarist arayan bir grup olurdu ve ben de oldukça iyi sayılırdım. 1992'de bazen solo bile çalabiliyordum. Kafayı fazla bulmadıysam tabii. Önemli olan bir an önce Chicago'ya varmak ve Kelly Van Dorn etrafa güvenilmez olduğuma dair söylentiler yaymadan bir gruba kapağı atabilmekti. Onu yüzüstü bıraktığım için hakkımda olumsuz yorumlar yapmasına pek şaşırmazdım.

Havanın kararmasına daha altı saat vardı. Zulamın geri kalanını da enjekte ettim ve bir gazete bayiinden bir kovboy kitabı alıp parkta bir banka oturdum. Kitabın ortalarında bir sayfayı açıp uyuklamaya başladım. Bir hapşırık tufanıyla uyandığımda saat yediydi ve White Lightning'in eski ritim gitaristinin iyi mal avına çıkma vakti gelmişti.

Fuar alanına vardığımda ufuk, batan güneşin son ışıklarıyla kızıl bir çizgi halini almıştı. Paramı başka şeylere harcamaya gönülsüz olsam da kendimi pek iyi hissetmediğim için fuara taksiyle gitmiştim. Her zamanki kasılmalar ve ağrılar da değildi. Boğazımın acısı geri dönmüştü. Kulaklarımda şiddetli bir uğultu

(*) Chicago için kullanılan bir kısaltma. Açılımı: Shit Headed Yahoo Town - Bok Kafalı Kırolar Şehri. (ç.n.)

vardı ve bütün bedenim yanıyor gibiydi. Kendime sonuncusunun normal olduğunu söyledim, ne de olsa çok sıcak bir geceydi. Diğerlerine gelince, altı yedi saatlik bir uyku beni kendime getirirdi. Otobüste uyurdum. Rock and Roll Ordusu'nda tekrar iş bulmadan önce kendimi toparlamak istiyordum.

Fuarın ana girişini hızlı adımlarla geçtim çünkü ancak bir aptal elişi ürün tezgâhından veya canlı hayvan sergisinden eroin almaya kalkardı. Daha ileride, Bell's Lunaparkı vardı. Tulsa Eyalet Fuarı'nın bu parçası artık yok ama 1992'de tüm ihtişamıyla oradaydı. Her iki hız treni de –ahşap Zingo ve daha modern Wildcat– mutlu çığlıklar eşliğinde tepelerden iniyor, tırmanıyor, keskin dönüşler yapıyordu. Su kaydırakları Himalaya ve Phantasmagoria önünde uzun sıralar oluşmuştu.

Bunlara pek aldırış etmeden yiyecek tezgâhlarının önünden geçtim. Normalde iştah açıcı olan kızarmış hamur ve sosis kokuları bu kez midemi kaldırmıştı. Satıcıya benzeyen biri, Fırlat Kazan'ın etrafında dolaşıyordu. Tam adama yaklaşmıştım ki durdum. Tişörtü (üstünde KOKAİN! ŞAMPİYONLARIN KAHVALTISI! yazıyordu) biraz fazla davetkârdı. Polis olabileceğinden şüphelenerek yürümeye devam ettim ve atış galerisinin, çarkıfeleğin ve halka atma tezgâhının önünden geçtim. Kendimi giderek daha kötü hissediyordum. Tenim alev alevdi, kulaklarımın uğultusuysa iyice artmıştı. Boğazım öyle acıyordu ki her yutkunuşta yüzüm buruşuyordu.

Az ötemde özenle inşa edilmiş bir mini golf alanı vardı. İçi, kahkaha atan gençlerle doluydu. Doğru yere geldiğime karar verdim. Nerede eğlenmeye çıkmış genç bir kalabalık varsa, yakınlarında eğlencelerine katkıda bulunmak suretiyle para kazanmaya çalışan satıcılar olurdu. Ve evet, tipleri buna uygun bir iki kişi görmüştüm bile. Tedirgin bakışları ve yağlı saçları onları eleveriyordu.

Yürüdüğüm yol, mini golf sahasının ötesinde ikiye ayrılıyor, bir kolu panayır alanına, diğer kolu ise yarış alanına gidiyordu.

İkisi tarafa da gitmeye niyetli değildim ama sağ tarafımdan tuhaf bir elektrik çatırtısı, alkışlar ve şaşkın çığlıklar geliyordu. Yol ayrımına yaklaşınca çatırtıyla aynı anda, bana şimşeği hatırlatan mavi ışık patlamaları olduğunu gördüm. Tam olarak belirtmek gerekirse Skytop'taki şimşekleri. Yıllardır orayı düşünmüyordum. Gösteri her neyse, önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Mini golf sahasının yakınındaki satıcıların birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar verdim. Öyle tipler gece sona ermeden bir yere ayrılmazdı nasılsa. O açık ve sıcak Oklahoma gecesinde şimşekleri kimin yarattığını merak etmiştim.

Bir ses, hoparlörlerden yayıldı: Şimşek Makinesi'nin gücünü gördüğünüze göre –dünyada tek bir tane olduğunu garanti ederim– cüzdanınızdan çıkaracağınız bir Alexander Hamilton portresi sayesinde satın alabileceğiniz olağanüstü bir başka portreyi size gösterme zamanı geldi! Elektrik Stüdyo'mu açıp size ömrünüzde bir kez elde edebileceğiniz, fotoğraf benzeri temsilinize sahip olma imkânı sunmadan önce görebileceğiniz *inanılmaz* bir gösteri! Ama önce bir gönüllü istiyorum! Sadece on dolara ne alabileceğinizi *tam olarak* görün diye! Var mı bir gönüllü? Yok mu? Son derece güvenli olduğuna inanabilirsiniz! Hadi ama millet, Oklahoma'lıların cesaretleriyle ünlü olduğunu sanırdım!"

Yüksek sahnenin önünde elli altmış kişi vardı. Sahnenin gerisindeki çadır bezinden perde iki metre eninde ve en az altı metre yükseklikteydi. Üstünde, sinema perdesindeki görüntüler kadar büyük bir fotoğraf vardı. Bir balo salonundaki genç, güzel bir kadının fotoğrafıydı. Uzun siyah saçları, yapımının saatler sürdüğü belli olan karmaşık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Askısız elbisesinin alçak yakası, göğüslerinin üst kısmını abartılı olmayacak bir şekilde sergiliyordu. Elmas küpeler takmış ve kan kırmızısı bir ruj sürmüştü.

Balodaki dev kızın tam karşısında eski model bir fotoğraf makinesi vardı. On dokuzuncu yüzyıldakiler gibi üç ayaklı sehpa üstünde duran, fotoğrafçının başının üstüne siyah örtü

örttüğü bir makineydi. Konumuna bakılırsa, balo salonundaki kızın sadece dizlerden aşağısını fotoğraflayabilecek gibi görünüyordu. Hemen yanında, direk üstünde bir flaş cihazı vardı. Bir elini gevşekçe fotoğraf makinesinin üstüne koymuş, silindir şapkalı, siyah takım elbiseli adamı görür görmez tanıdım.

Buraya kadar her şey net ama itiraf edeyim, daha sonra olanlar konusunda hafızama tam olarak güvenemiyorum. İki yıl önce iğneye terfi etmiş, önce deri altından başlamış, son zamanlarda sık sık damarı hedefleyen, hayatının büyük bir bölümünde uyuşturucu kullanmış bir bağımlıydım. Kötü besleniyordum ve neredeyse bir deri bir kemiktim. Üstüne üstlük ateşim vardı. Grip aniden bünyemi ele geçirmişti. O sabah kalktığımda her zamanki eroin akıntısı, en kötü ihtimalle nezle olduğunu düşünmüştüm ama Charles Jacobs'ı, perdedeki dev kızın ve ŞİMŞEKTEN PORTRELER yazısının karşısındaki on dokuzuncu yüzyıldan kalma fotoğraf makinesinin yanında dikilirken gördüğümde kendimi bir rüyada gibi hissetmeye başlamıştım. Şakakları grileşmiş, ağzının kenarlarında çizgiler belirmiş (çok derin değillerdi) eski rahibimizi görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Merhume annem ve ablam, Playboy tavşanları gibi giyinmiş halde sahnede ona katılsa yine şaşırmayacaktım.

Birkaç adam, Jacobs'ın gönüllü çağrısına elini kaldırarak cevap verdi ama Jacobs gülerek arkasındaki kızı işaret etti. "Eminim çok cesursunuzdur baylar, ama hiçbiriniz askısız elbiseyle bu kadar iyi görünmezsiniz."

Bunun üzerine neşeli gülüşmeler oldu.

"Bir *hatun* istiyorum," dedi daha küçücük bir çocukken bana Barışçı Göl'ü gösteren adam. "*Güzel* bir hatun istiyorum! Güzel bir *Sooner*(*) hatun! Ya siz, millet? Siz istiyor musunuz?"

(*) Birleşik Devletler'in güneyindeki bölgelere ilk yerleşenler olan Oklahoma'lılar için kullanılan bir isim. (ç.n.)

Kalabalık, alkışlayarak onayladı. Hedefini çoktan belirlediğinden emin olduğum Jacobs, elindeki kablosuz mikrofonu ön sırada duran birine doğru tuttu. "Ya siz, bayan? Kimsenin itiraz edemeyeceği kadar güzelsiniz!"

Arkalardaydım ama kalabalık, üzerimde uzaklaştırıcı bir büyü varmışçasına önümde ayrılıyor gibiydi. Muhtemelen insanlara dirsek atarak ilerliyor ve bunu hatırlamıyordum. Onlar da bana dirsek atmış olabilirdi, onu da hatırlamıyordum. Havada süzülerek ilerliyor gibiydim. Renkler artık çok daha parlaktı. Atlıkarıncanın müziği ve Zingo'dan gelen çığlıklar daha yüksekti. Kulaklarımdaki uğultu, melodik bir çınlamaya dönmüştü; galiba sol[7]. İç içe geçen parfüm, tıraş losyonu ve ucuz saç spreyi kokuları arasında ilerledim.

Güzel Sooner kız itiraz ediyor ama arkadaşları onu dinlemiyordu. Arkasından ittiler ve kız, sahnenin sol tarafındaki basamakları tırmanmaya başladı. Uçları yıpranmış kısa kot eteği, bronzlaşmış bacaklarını gözler önüne seriyordu. Üstündeki gömleğin düğmeleri boğazına dek ilikliydi ama kısa olduğu için göbeğini açıkta bırakıyordu. Sarı saçları uzundu. Birkaç adam ıslık çaldı.

"Her güzel kızda, ona özel bir pozitif akım vardır!" dedi Jacobs kalabalığa ve silindir şapkasını çıkardı. Şapkayı tutan elinin kasıldığını gördüm. Bir an için, Skytop'taki o günden beri yaşamadığım hisler içimi sardı: kollarımdaki tüyler ürperdi, ensemdekiler dikildi, ciğerlerimdeki hava ağırlaştı. Sonra fotoğraf makinesinin yanında duran flaş patladı ama sıradan bir flaş olmadığı belliydi. Çadır bezinden perde, göz kamaştırıcı mavi bir ışıkla aydınlandı. Balo salonundaki kızın yüzü görünmez oldu. Parıltı azalıp perdedeki görüntü tekrar belirince kızın yerini dokuz saat önce beni Fairgrounds Inn'den kovan elli yaşlarındaki kadının aldığını gördüm – ya da gördüğümü sandım. Sonra askısız elbiseli güzel kız geri döndü.

Kalabalık büyülenmiş gibiydi, ben de öyle... ama şaşırdığım söylenemezdi. Peder Jacobs her zamanki gibi numaralarından birini sergiliyordu. Kolunu kızın omzuna atıp bize döndürdüğünde onu bir anlığına Astrid Soderberg sanışıma da şaşırmadım. Hamile kalmaktan korkan, on altı yaşındaki Astrid. Bazen Virginia Slims sigarasının dumanını ağzıma üfleyerek sertleşmeme yol açan Astrid.

Sonra yine o güzel Sooner kıza dönüştü. Çiftlikteki işlerini bitirmiş, eğlenceli bir akşam geçirmeye gelmişti besbelli.

Jacobs'ın asistanı olan, saçı kötü kesilmiş, suratı sivilceli delikanlı sahneye sıradan bir ahşap sandalye getirdi. Sandalyeyi fotoğraf makinesinin karşısına koyduktan sonra abartılı hareketlerle Jacobs'ın frakının tozunu aldı. "Otur hayatım," dedi Jacobs, kızı sandalyeye yönelterek. "Seni *şok edecek* kadar çok eğleneceksin."

Kaşlarını oynattı ve asistanı elektriğe kapılmış gibi sarsıldı. Kalabalığın coşkusu arttı. Artık en ön sıradaydım. Jacobs'ın gözleri beni buldu, diğerlerine geçti, sonra yine bana döndü. Bir anlık duraksamadan sonra tekrar kalabalığa baktı.

"Acır mı?" diye sordu kız ve Astrid'e aslında hiç benzemediğini gördüm. Elbette benzemiyordu. İlk kız arkadaşımın o an olması gereken yaştan çok daha gençti... ve Astrid her neredeyse, soyadının artık Soderberg olmadığından emindim.

"Hem de hiç," diye güvence verdi Jacobs. "Ve bundan sonra sahneye gelmeye cesaret edecek hanımların aksine senin portren..."

Gözlerini kızdan ayırıp kalabalığa döndü ve bu kez doğruca bana baktı.

"...bedava olacak."

Konuşmaya devam ederek kızı sandalyeye oturttu ama hareketleri ve konuşması artık önceki kadar akıcı değildi. Sanki bir kopukluk yaşamıştı. Asistanı kızın gözlerini beyaz, ipek bir kumaş parçasıyla bağlarken Jacobs bana kaçamak bakışlar attı

durdu. Dikkati dağılmışsa da kalabalık fark etmemişti; güzel, narin bir kız, bir diğer güzel kızın kocaman görüntüsünün önünde fotoğraflanacaktı –hem de gözleri bağlıyken– ve tüm bunlar, çok ilginçti. Oturan kızın bacaklarının büyük bölümünün gözler önünde oluşu ve perdedeki kızın dekoltesi de öyle.

"Kim benim..." diye başladı kız ve Jacobs, kalabalığın da duyması için mikrofonu hemen ağzına yaklaştırdı. "...gözlerim kapalı fotoğrafımı ister ki?"

"Geri kalanın kapalı değil güzelim!" diye bağırdı biri ve kalabalıktan neşeli gülüşmeler yükseldi. Sandalyedeki kız dizlerini sıkıca birleştirdi ama hafifçe gülümsüyordu da. *Oyunbozanlık yapmıyorum uyumlu davranıyorum* tebessümü.

"Bence çok şaşıracaksın hayatım," dedi Jacobs ve izleyicilere döndü. "Elektrik! Varlığını kanıksamış olsak da dünyadaki en harika doğal mucize! Giza Piramitleri, ona kıyasla karınca yuvası gibi kalır! Uygarlığımızın temel taşı! Kimileri bu mucizeyi çözdüğünü iddia ediyor bayanlar baylar, ama evreni ahenkli bir bütün haline getiren güç olan *gizli* elektriği kimse anlamıyor. *Ben* anlıyor muyum? Hayır. Tam olarak değil. Bununla birlikte yok edebilen, iyileştirebilen ve büyülü bir güzellik yaratabilen gücünün farkındayım! Adın ne güzelim?"

"Cathy Morse."

"Cathy, eskilerin *güzellik bakan gözdedir* diye bir deyişi vardır. Sen, ben ve bu gece burada olan herkes, bu deyişin doğruluğuna tanık olacak ve buradan ayrılırken, torunlarına gösterebileceğin bir portren olacak. Onların da *kendi* torunlarına göstereceği bir portre! Ve henüz doğmamış torunların portreyi gördüğünde hayran kalmazsa, benim de adım Dan Jacobs değil."

Değil zaten, diye düşündüm.

Atlıkarıncanın müziğiyle ve kulaklarımın içinde duyduğum melodiyle hafifçe dans ediyormuş gibi olduğum yerde öne arkaya sallanıyordum. Durmaya çalıştım ama başaramadım.

Bacaklarımda, kemiklerim santim santim kesilip çıkarılıyormuş ve geride sadece löp et kalıyormuş gibi bir his vardı.

Adın Dan değil, Charles – ağabeyime sesini geri veren adamı tanımayacağımı mı sandın?

"Şimdi, bayanlar baylar, gözlerinizi koruyun!"

Asistan, abartılı bir hareketle elini gözlerine siper etti. Jacobs hızla döndü, fotoğraf makinesinin gerisindeki siyah kumaşı kaldırdı ve altına girdi. "Gözlerini kapat Cathy!" diye bağırdı. "Bağlı bile olsalar, bu şiddette bir elektrik akımı gözlerini kamaştırabilir! Üçe kadar sayacağım! Bir... ve... iki... ve... *üç!*"

Havadaki o tuhaf yoğunlaşmayı bir kez daha hissettim ve bu kez yalnız olmadığımı gördüm; kalabalık, bir iki adım geriledi. Sonra biri sağ kulağımın dibinde parmak şaklatmış gibi sert bir ses duyuldu. Mavi bir ışık patlaması, dünyayı aydınlattı.

Kalabalıktan bir *aaaaaa* sesi yükseldi. Tekrar görmeye başlayıp büyük perdenin üstündeki görüntüyü fark ettiklerinde ise hayret dolu bir: *AAAAAAAAAA!*

Askısız elbise aynıydı – gümüş rengi, açık yakalı. Göğüslerin görünen kısmının davetkâr kıvrımı ve saçının topuzu da aynıydı. Ama göğüsler şimdi daha küçük, saçlar ise siyah değil, sarıydı. Yüz de değişmişti. Balo salonunda duran, artık Cathy Morse'tu. Sonra gözümü kırptım ve güzel Sooner kız yok oldu. Yine Astrid olmuştu. On altı yaşındaki, günlerimin aşkı, gecelerimin daha sonra kavuştuğum şehveti.

Seyircilerden şaşkın bir mırıltı yükseldi ve aklıma hem çılgınca hem de inandırıcı bir fikir geldi: Onlar da perdede geçmişlerinden birini görüyordu. Artık hayatlarında olmayan veya değişmiş birini.

Sonra yine Cathy Morse'u gördüm ama bu da oldukça şaşırtıcıydı. Gerçek hayatta asla sahip olmayacağı pahalı bir gece elbisesinin içinde, altı metre yüksekliğindeydi. Kulaklarında, daha önce gördüğümüz elmas küpeler vardı ama sandalyedeki kızın ruju şeker pembesi, perdedeki aksinin ise parlak kırmızıydı.

Ve gözleri bağlı değildi.

Peder Jacobs yine aynı, diye düşündüm. *Ama artık Barışçı Göl'ün üstünden süzülerek ilerleyen Elektrikli İsa'dan veya içinde oyuncak motoru olan kumaş kemerden daha gösterişli numaralar yapıyor.*

Siyah kumaşın altından çıktı, kumaşı geriye attı ve makinenin arkasından bir levha çıkardı. Seyircilere doğru tutunca kalabalıktan yine bir *AAAAAAAA* sesi yükseldi. Jacobs eğilerek selam verdikten sonra afallamış görünen Cathy'ye döndü. Levhayı ona uzattı ve "Gözündeki bağı çözebilirsin Cathy," dedi. "Artık güvenli."

Kız ipek kumaşı aşağı çekip levhanın üstündeki resmi gördü: Oklahomalı bir kız, her nasılsa Fransız bir afete dönüşmüştü. Ellerini şaşkınca ağzına götürdü. Jacobs, mikrofonu tam önünde tuttuğu için tepkisini duyduk: *Aman Tanrım.*

"Şimdi arkana dön ve bak!" diye bağırdı Jacobs.

Kız sandalyeden kalktı, döndü, baktı ve altı metre yüksekliğindeki ihtişamlı görüntüsü karşısında şaşkınca bir adım geriledi. Jacobs, elini beline dolayarak ona destek oldu. Aynı anda gizli bir başka cihaza kumanda ettiği mikrofonlu eli tekrar kasıldı ve bu kez kalabalıktan daha da şaşkın bir uğultu yükseldi. Hatta birkaç kişi çığlık attı.

Perdedeki dev Cathy Morse, podyumdaki bir manken gibi yavaşça döndü ve elbisesinin, önünden daha da açık olan arkası gözler önüne serildi. Sonra tek omzu üzerinden geriye baktı... ve göz kırptı.

Jacobs, mikrofonu doğru yerde tutmayı ihmal etmemişti –bu işte tecrübeli olduğu belliydi– ve kalabalık, bu sayede Cathy'nin tepkisini ilki gibi net bir şekilde duydu: *"Yok artık, daha neler!"*

İzleyiciler bu tepkiye güldü ve ardından coşkuyla bağırmaya başladı. Cathy'nin kıpkırmızı olan yanaklarını görünce neşeleri iyice arttı. Jacobs ve kızın gerisindeki dev Cathy değişmeye başladı. Sarı saçlarının rengi bulanıklaştı. Hatları belirsizleşmeye başladı ama *Alice Harikalar Diyarında*'daki Cheshire Kedisi'nin

gülüşünü andıran, kırmızı rujlu dudakları hâlâ net bir şekilde görülüyordu.

Sonra ilk kızın görüntüsü yine perdede belirdi. Cathy Morse'un resmi, artık yok olmuştu.

"Ama *buradaki* görüntü asla silinmeyecek," dedi Jacobs elindeki levhayı havaya kaldırarak. "Asistanım bunu basıp çerçeveleyecek, bu gece evinize dönmeden önce uğrayıp alabilirsiniz."

"Hey, dikkat et!" diye bağırdı ön sıralardan biri. "Kız bayılacak!"

Ama bayılmadı. Sadece olduğu yerde biraz sallandı.

Bayılan ben oldum.

Gözlerimi açtığımda, çift kişilik bir yataktaydım. Üstümdeki battaniye çeneme kadar çekilmişti. Sağıma döndüğümde, ahşap görünümlü bir malzemeyle kaplı bir duvar gördüm. Sol tarafımda ise güzel bir mutfak alanı vardı: buzdolabı, lavabo, mikrodalga fırın. Mutfağın ötesinde bir kanepe, dört sandalyeli küçük bir masa ve duvara monte edilmiş televizyonun karşısında bir baba koltuğu vardı. Başımı, direksiyonun olduğu yeri görecek kadar çeviremiyordum ama on binlerce kilometre yol kat etmiş gezgin bir müzisyen olduğum için bunun gibi araçlarda (gerçi hiçbiri bu kadar bakımlı ve düzenli değildi) defalarca yolculuk etmiştim. Büyükçe bir karavanın içindeydim, muhtemelen bir Bounder'dı. Birinin evden uzaktaki evi.

Ateşler içinde yanıyordum. Ağzım, kum yutmuş gibi kupkuruydu. Ayrıca yoksunluk krizindeydim. Battaniyeyi üstümden attım ve anında titremeye başladım. Üzerime bir gölge düştü. Jacobs'tı ve elinde çok güzel bir şey tutuyordu: içinde pipet olan koca bir bardak portakal suyu. Daha iyisi, dolu bir şırınga olurdu ama her şeyin sırası vardı. Bardağı almak için elimi uzattım.

Önce battaniyeyi üstüme tekrar örttü ve yatağın yanında, tek dizi üstüne çöktü. "Yavaş iç Jamie. Maalesef çok hastasın."

Bir yudum içtim. Boğazıma çok iyi gelmişti. Bardağı alıp hepsini dikmek istedim ama geri çekti. "Yavaş dedim."

Elimi indirince bir yudum daha içirdi. Bu da iyiydi ama üçüncü yudumda karnım kasıldı ve titremeler geri döndü. Bu grip değildi.

"Mal almam gerek," dedim. Eski rahibimiz ve ilk yetişkin arkadaşım olan adama, yıllar sonraki ilk karşılaşmamızda bu şekilde merhaba demek istemezdim ama bir müptela, kriz adında hiç utanç duymaz. Ayrıca onun da gizlemek istediği yönleri olmalıydı. Yoksa neden adını değiştirecekti?

"Evet," dedi. "İzleri gördüm. Ve ihtiyacını karşılayacağım, en azından şu hastalıktan kurtulana kadar. Aksi halde sana vereceğim her şeyi kusarsın ve bunu istemeyiz, değil mi? Hele ideal kilondan en az yirmi beş kilo eksiğin varken."

Cebinden küçük, kahverengi bir şişe çıkardı. Kapağına iliştirilmiş ufak bir kaşık vardı. Elimi uzatınca başını iki yana sallayıp şişeyi geri çekti.

"Kural aynı. Kontrol bende olacak."

Kapağı açtı, şişedeki beyaz tozdan bir kaşık aldı ve burnumun altına doğru tuttu. Sağ burun deliğimden içeri çektim. Kaşığı tekrar doldurup uzattı. Bu kez sol burun deliğimden çektim. Yetmemişti –daha fazlasına *ihtiyacım* vardı– ama titremeler azalmıştı ve kendimi artık o güzelim portakal suyunu geri çıkaracakmış gibi hissetmiyordum.

"Şimdi uyuyabilirsin," dedi. "Tavuk çorbası pişireceğim. Annenin yaptığı gibi değil elbette, sadece Campbell's. Elimde olan bu."

"Midemde tutabilir miyim bilmiyorum," dedim ama başardım. Kâsedeki çorbayı bitirince biraz daha mal istedim. İki kez daha burnuma çektirdi.

"Nereden buldun?" diye sordum kahverengi şişeyi blucininin ön cebine koymasını izlerken.

Gülümsedi. Yüzü aydınlanmış ve âşık olduğu bir karısı ve taptığı oğlu hâlâ hayatta olan yirmi beş yaşındaki haline dönmüştü sanki. "Jamie," dedi. "Çok uzun zamandır lunaparklarda ve karnavallarda çalışıyorum. Uyuşturucu bulamamak için ya beyinsiz ya da kör olmam gerekir."

"Daha fazlasına ihtiyacım var. Damardan almam lazım."

"*İstemek* ve ihtiyaç duymak farklı şeyler ve kusura bakma, sana yardım etmeyeceğim. Krize girip karavanımda ölmemen için ne kadar gerekiyorsa o kadarını alacaksın. Uyu artık. Neredeyse gece yarısı oldu. Sabah kendini daha iyi hissedersen konuşuruz. Özellikle de bu beladan nasıl kurtulabileceğini. Daha iyi olmazsan da seni St. Francis'e veya OSU Tıp Merkezi'ne götürürüm."

"Beni kabul ederlerse şaşarım," dedim. "Meteliksiz sayılırım ve sigortam yok."

"Scarlett O'Hara'nın deyişiyle, o konu için yarın endişeleniriz, yarın bambaşka bir gün."

"Yarını boş ver, bana şimdi mal lazım," dedim çatlak sesle.

"Eminim öyledir."

"Biraz daha ver." Verdiği iki küçük doz, hayatı boyunca Chesterfield King içmiş birine verilen Marlboro Light gibiydi ama hiç yoktan iyiydi.

Biraz düşündükten sonra iki kaşık daha uzattı. Miktar, öncekilerden de azdı.

"Ağır bir grip geçiren birine eroin veriyorum," dedi ve güldü. "Delirmiş olmalıyım."

Battaniyenin altına baktım ve beni sadece külotum kalana dek soymuş olduğunu gördüm. "Kıyafetlerim nerede?"

"Dolapta. Benimkilerden ayrı bir yere koydum. Biraz tuhaf kokuyorlardı."

"Cüzdanım blucinimin ön cebinde. İçinde çantam ve gitarımı almak için lazım olan fiş var. Kıyafetlerin önemi yok ama gitarım önemli."

"Otobüs terminali mi tren istasyonu mu?"

"Otobüs." Malı sadece toz halinde ve tıbbi dozda almıştım ama ya kaliteliydi ya da bedenim fazlaca etkilenecek kadar güçsüzdü. Sıcak çorba çok iyi gelmişti. Gözkapaklarım, kilolarca ağırlık bağlanmış gibiydi.

"Uyu, Jamie," dedi ve omzumu hafifçe sıktı. "Hastalığı atlatmak istiyorsan uykunu almalısın."

Başımı yastığa koydum. Fairgrounds Inn'dekinden çok daha yumuşaktı. "Niye adının Dan olduğunu söylüyorsun?"

"Çünkü öyle. Adım Charles Daniel Jacobs. Hadi uyu şimdi."

Uyuyacaktım ama sormam gereken bir şey daha vardı. Yetişkinler de değişirdi elbette ama çok ciddi bir hastalık veya görünümlerini değiştirecek bir kaza geçirmedikleri sürece tanınmaları zor olmazdı. Öte yandan çocuklar...

"Beni tanıdın. Gördüm. Nasıl?"

"Çünkü annen, yüzünde yaşıyor Jamie. Umarım Laura iyidir."

"Öldü. Claire de."

Nasıl karşıladığını bilmiyorum. Gözlerimi kapattım ve on saniye içinde dalıp gittim.

Uyandığımda önceki gibi yanmıyordum ama titremeler yeniden başlamıştı. Jacobs, alnıma ateş ölçücü bir bant koydu, bir dakika kadar tuttu ve başını salladı. "Yaşayacak gibisin," dedi. Sonra kahverengi şişedeki tozdan minicik iki doz daha verdi. "Kalkıp yağda yumurta yiyebilecek kadar iyi misin?"

"Önce banyo."

Eliyle yerini gösterdi ve tutuna tutuna küçük bölmeye gittim. Sadece işeyecektim ama ayakta duracak halim olmadığından oturup kızlar gibi yaptım. Dışarı çıktığımda Jacobs ıslık çalarak yumurta çırpıyordu. Karnım guruldadı. En son ne zaman mideme konserve çorbadan başka bir şey girdiğini hatırlamaya çalıştım. İki gece önceydi galiba. Sahneye çıkmadan önce, şarküteri-

den alınmış et dilimleri yemiştik. Ondan sonra bir şey yediysem de hatırlamıyordum.

"Yavaş yavaş ye," dedi Jacobs ufak masanın üstüne bir tabak koyarken. "Anında geri çıkarmak istemezsin herhalde?"

Acele etmeden yedim ve hepsini bitirdim. Karşımda oturmuş, kahve içiyordu. İsteyince yarım fincan da bana verdi. Kremasını bol koymuştu.

"Şu fotoğraf numarası," dedim. "Nasıl yaptın?"

"Numara mı? Beni incitiyorsun. Perdedeki görüntü, fosforlu bir maddeyle kaplı. Makine de bir elektrikli jeneratör..."

"O kadarını anladım."

"Flaş çok güçlü ve çok... özel. Öznenin görüntüsünü, balo salonundaki kıza aktarıyor. Uzun süre kalamıyor, alan çok geniş. Ama sattığım resimler çok daha uzun dayanıyor."

"Torunlarına gösterecek kadar mı? Gerçekten?"

"Şey," dedi. "Hayır."

"Ne kadar dayanıyor?"

"İki yıl. Aşağı yukarı."

"Ve sen çoktan gitmiş oluyorsun."

"Öyle. Ve önemli olan görüntüler..." Şakağına dokundu. "Burada. Hepimiz için öyle. Sence değil mi?"

"Ama... Peder Jacobs..."

Bir an için Lyndon Baines Johnson'ın hâlâ başkan olduğu dönemde Korkunç Vaaz'ı veren adamı görür gibi oldum. "Lütfen bana öyle deme. Sadece Dan diye hitap etsen yeter. Artık Dan Jacobs'ım. Şimşek Portrecisi Dan. Veya senin için daha kolay olacaksa Charlie de."

"Ama döndü. Perdedeki kız üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaptı."

"Basit bir film hilesi." Bunu söylerken bakışlarını benden kaçırmıştı. Tekrar bana döndü. "İyileşmek ister misin Jamie?"

"*İyiyim* zaten. Şu yirmi dört saat içinde gelip geçen şeylerden olsa gerek."

"Yirmi dört saatlik bir şey değil, grip bu ve buradan ayrılıp terminale gitmeye kalkarsan öğleye kalmadan bütün hışmıyla geri döner. Kalırsan evet, birkaç güne kalmadan daha iyi olacağını sanıyorum. Ama kastettiğim grip değildi."

"İyiyim," dedim ama bakışlarını kaçıran bu kez ben olmuştum. Tekrar ona dönmemi sağlayan, küçük, kahverengi şişe oldu. Kaşıktan tutup, bir hipnoz uzmanı gibi gümüş zincirinin ucunda sallıyordu. Elimi uzattım. Geri çekti.

"Ne zamandır kullanıyorsun?"

"Eroini mi? Yaklaşık üç yıldır." Altı yıl olmuştu. "Bir motosiklet kazası geçirdim. Kalçam ve bacağım pek çok yerden kırıldı. Morfin verdiler..."

"Elbette verdiler."

"...sonra kodeine düşürdüler. İşe yaramadığı için hapları öksürük şurubuyla yutmaya başladım. Terpin hidrat. Duymuş muydun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Karnavalcılar arasında GI Cin olarak bilinir."

"Bacağım iyileşti ama hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Sonra –Andersonville Rockers adında bir gruptaydım ya da belki isimleri o sırada Georgia Giants'tı, emin değilim– biri beni Tussionex'le tanıştırdı. Ağrı kontrolünde, doğru yönde atılmış çok büyük bir adım oldu. Bunları geçekten duymak istiyor musun?"

"Kesinlikle."

Benim için fark etmiyormuş gibi omuz silktim ama anlatmak, rahatlatıyordu. Jacobs'ın Bounder'ındaki o günden önce kimseye anlatmamıştım. Birlikte çaldığım gruplarda herkes omuz silkerek görmezden gelmeyi tercih etmişti. Sahnede yerimi aldığım ve "In the Midnight Hour"un akorlarını hatırladığım sürece yani. O da hiç zor değildi, inanın.

"Bir başka öksürük şurubu. İyi kısmına ulaşmayı bilirsen terpin hidrattan daha güçlüdür. Bunun için şişenin boynuna bir ip bağlayıp deli gibi çevirmek gerekiyor. Merkezkaç kuvveti, şu-

rubu üç katmana ayırıyor. İyi kısım –hidrokodon– ortadaki. Bir pipetle çekiyorsun."

"Enteresan."

Pek sayılmaz, diye düşündüm. "Bir süre sonra ağrılarım geçmemeye başladı ve tekrar morfine döndüm. Sonra eroinin de işe yaradığını keşfettim. Hem de yarı fiyatına." Gülümsedim. "Bir tür uyuşturucu borsası var, biliyor muydun? Herkes kokain kullanmaya başlayınca eroin fiyatları dip yaptı."

"Bacağın bana iyi göründü," dedi sakince. "Kötü bir yara izi var, biraz da kas erimesi ama o kadar ciddi değil. Doktorun her kimse iyi iş çıkarmış."

"Evet, yürüyebiliyorum. Ama metal parçalar ve çivilerle dolu bir bacağın üstünde, sıcak spotların altında, dört buçuk kiloluk bir gitarı taşıyarak gecede üç saat boyunca durmayı bir dene. İstediğin kadar nutuk çek, beni kötü bir anımda yakaladın, yalan yok, sana borçluyum ama bana acıdan bahsetme. Yaşamadan kimse bilemez."

Başını salladı. "Kendisi de... kayıplar yaşamış biri olarak... anlayabiliyorum. Ama bahse girerim şunu içten içe biliyorsundur; acı çeken aslında *beynin* ve suçu bacağına atıyor. Beyinler öyle konularda çok maharetlidir."

Şişeyi tekrar cebine koydu (gözden kayboluşunu mutsuzca izledim) ve gözlerini bana dikerek öne eğildi. "Ama durumunu elektrikle tedavi edebileceğime inanıyorum. Garanti veremem, tedavinin etkisi bir süre sonra geçebilir de ama deyim yerindeyse sana biraz hareket alanı sağlayabileceğimi düşünüyorum."

"Connie'yi tedavi ettiğin gibi sanırım. Boğazına darbe alıp sesini kaybettiğinde yaptığın gibi."

Bir an şaşkınca baktıktan sonra güldü. "Hatırlıyorsun."

"Elbette! Nasıl unutabilirim?" Con'un Korkunç Vaaz'dan sonra Jacobs'ı görmeye gitmek istemediğini de hatırlıyordum. Petrus'un İsa'yı inkâr etmesi gibi olmasa da ona yakındı.

"Tedavi ettiğim şüpheli Jamie. Muhtemelen psikolojikti. Sana *gerçek* bir tedavi sunuyorum, acılı arınma sürecini devre dışı bırakabilecek bir tedavi – en azından ben öyle olacağına inanıyorum."

"Eh, öyle söyleyeceksin elbette, değil mi?"

"Beni karnavaldaki şovmen kimliğimle yargılıyorsun. Ama o sadece bir maske Jamie. Sahnede değilken hep gerçekleri söylerim. Aslında sahnedeyken de çoğunlukla doğruları söylüyorum. O resim, Bayan Cathy Morse'un arkadaşlarını *sahiden* büyüleyecek."

"Evet," dedim. "İki yıl için. Aşağı yukarı."

"Savuşturmayı bırak ve soruma cevap ver. İyileşmek istiyor musun?"

Aklıma, Kelly Van Dorn'un kapının altından attığı notun son kısmı geldi. Kendime çekidüzen vermediğim takdirde bir sene sonra kendimi hapiste bulabileceğimi yazmıştı. O da şanslıysam.

"Üç yıl önce bıraktım." Bir bakıma doğruydu, gerçi Marihuana Süreklilik Programı'ndaydım. "Tüm titremeleri, terlemeleri, altıma kaçırmaları yaşayarak zorlu süreçten geçtim ve vücudumdan attım. Bacağım o kadar kötüydü ki topallarken bile zorlanıyordum. Bir tür sinir hasarı."

"Onu da halledebileceğime inanıyorum."

"Nesin sen? Mucizeler mi yaratıyorsun? Buna inanmamı mı istiyorsun?"

Yatağın yanındaki halıda oturuyordu. Ayağa kalktı. "Şimdilik bu kadar yeter. Uyuman gerek. İyileşmek için önünde uzun bir yol var."

"O halde bana yardım edecek bir şey ver."

İtiraz etmeden verdi ve faydası da oldu. Ama yetmedi. 1992'de asıl yardım, iğneyle geliyordu. Başka bir şey yoktu. Bu boktan durumu, sihirli bir değnek sallayıp ortadan kaldıramazdınız.

Ya da ben öyle sanıyordum.

O haftanın neredeyse tamamını Bounder'da geçirdim. Çorba içiyor, sandviç yiyor ve burnumdan, titremeleri kontrol altında

tutmaya yetecek kadar eroin alıyordum. Çantamla gitarımı getirmişti. Eroini hazırlamak için kullandığım malzemelerimi çantamda taşırdım ama baktığımda (ikinci gece, Şimşekten Portreler gösterisi için sahneye çıktığı sıradaydı) orada olmadıklarını gördüm. Bir miktar malla birlikte geri vermesi için ona yalvardım.

"Hayır," dedi. "Damardan almak istiyorsan..."

"Sadece deri altına zerk ediyordum!"

Külahıma anlat der gibi baktı. "İstiyorsan gereken malzemeleri kendin bulman gerek. Belki bu gece bunun için yeteri kadar güçlü değilsin. Ama muhtemelen yarın olacaksın ve böyle bir ortamda bulmakta zorlanacağını hiç sanmıyorum. İstediğini yap ama yaparsan geri gelme."

"Şu sözde mucize tedaviyi ne zaman yapacaksın?"

"Beyninin ön lobuna küçük bir miktar elektrik alabilecek kadar iyi olduğunda."

Bunu duyunca buz kestim. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım (Jacobs kanepede uyuyordu) ve gösteride giydiği kıyafetleri çıkarıp dolaba dikkatle asmasını ve akıl hastanesinde geçen bir korku filminin setinde, hastaları oynayan figüranların giyebileceklerine benzeyen düz beyaz pijamalarını üstüne geçirmesini izledim. Bazen onun da yerinin bir akıl hastanesi olup olmadığını düşünürdüm. Yaptığı gösteriden dolayı değil. Bazen -özellikle elektriğin tedavi edici güçlerinden bahsederken– gözlerinde, sağlıklı bir insanınkine benzemeyen bir bakış oluyordu. Harlow'daki işinden olduğu gün de öyle görünüyordu.

"Charlie..." Artık ona böyle hitap ediyordum. "Şok tedavisinden mi bahsediyorsun?"

Pijamasının en üst düğmesini ilikleyerek bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Hem evet hem hayır. Alışılagelmiş anlamda değil zira niyetim seni alışılagelmiş elektrikle tedavi etmek değil. Gösterimdeki sözlerim kulağa inanılmaz geliyor çünkü müşterilerin istediği o. Bana gerçekler için değil, fantezi için geliyorlar Jamie. Ama gizli elektrik gerçekten var ve kullanım alanları çok fazla.

Henüz hepsini keşfetmedim ve keşfetmediklerime, beni en çok ilgilendiren de dahil."

"Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır. Bu gece üst üste birkaç gösteri yaptım ve çok yoruldum. Uyumam gerek. Umarım sabah kalktığımda burada olursun, olmazsan da senin seçimin."

"Bir zamanlar seçim diye bir şeyin aslında olmadığını, her şeyin Tanrı'nın iradesi olduğunu söylerdin."

"O başka biriydi. Saf inançlara sahip genç bir adamdı o. Bana iyi geceler diyecek misin?"

Dedim ve ben kullanayım diye feragat ettiği yatağa uzandım. Artık bir din adamı değildi ama pek çok yönden hâlâ iyi bir insandı. Eriha'ya giderken soyguna uğrayan adam gibi çıplak değildim ama eroin kesinlikle beni pek çok şeyden mahrum etmişti. Jacobs beni doyurmuş, sığınacak bir yer sunmuş ve akıl sağlığımı korumama yetecek miktarda mal vermişti. Şimdi soru, ona beyin dalgalarımı şoklama fırsatı verip vermeyeceğimdi. Ya da kafama megavoltlarca "özel elektrik" verip beni öldürme fırsatı.

Beş kez, belki de on ya da on beş kez kalkıp gitmeyi, bana istediğimi verecek birini bulana dek yürümeyi düşündüm. İhtiyaç, beynimi delip derinlere doğru ilerleyen bir matkap ucu gibiydi. Burundan aldığım minik dozlar yetmiyordu. Doğrudan merkezi sinir sistemime yükleme yapmam gerekiyordu. Bir keresinde kalkıp gitmeye kararlı bir şekilde bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp tişörtüme uzandım ama sonra titreyerek, terleyerek, seğirerek tekrar uzandım.

Nihayet uyku bastırdı. *Yarın,* diye düşünerek kendimi uykunun kollarına bıraktım. *Yarın giderim.* Ama kaldım. Ve beşinci günün sabahında –tahminimce beşinci gündü– Jacobs, Bounder'ının direksiyonuna geçti, motoru çalıştırdı ve, "Hadi biraz gezelim," dedi.

Onunla gitmek istemiyorsam kapıyı açıp atlamaktan başka seçeneğim yoktu zira ilerlemeye başlamıştık bile.

VI

Elektrik Tedavisi.
Bir Gece Gezintisi.
Kızgın Bir Oklahoma'lı.
Dağ Ekspresi'ne Bir Bilet.

Jacobs'ın elektrik atölyesi Batı Tulsa'daydı. Şehrin o kısmı şimdi nasıldır bilmiyorum ama 1992'de pek çok firmanın ölmüş veya ölmekteymiş gibi göründüğü terk edilmiş bir sanayi bölgesiydi. Karavanı, Olympia Bulvarı üzerindeki metruk alışveriş merkezinin önündeki otoparka çekti ve Wilson Oto Tamir'in önüne park etti.

"Uzun zamandır boşmuş, emlakçı öyle söyledi," dedi Jacobs. Üstünde solmuş bir blucin ve mavi bir golf tişörtü vardı. Saçları temiz ve taranmış, parlak gözleri heyecan doluydu. Sırf ona bakmak bile beni tedirgin ediyordu. "Bir yıllık kirayı peşin ödemek zorunda kaldım ama yine de çok ucuza geldi. İçeri gel."

"Tabelayı indirip kendininkini koysana," dedim. Hafifçe titreyen parmaklarımı birleştirip bir çerçeve oluşturdum. "'Şimşekten Portreler, C. D. Jacobs.' İyi görünürdü."

"Tulsa'da o kadar uzun kalmayacağım," dedi. "Ve portreler de sadece deneyler yaparken kendime maddi kaynak sağlamak için yaptığım bir ek iş. Rahiplik günlerimden sonra çok mesafe kat ettim ama önümde hâlâ uzun bir yol var. Tahmin bile edemezsin. İçeri gel Jamie. İçeri gel."

Kapının kilidini açtı ve mobilyasız bir ofisten geçtik. Masanın ayaklarının leş gibi döşeme üstünde bıraktığı kare şeklindeki izleri görebiliyordum. Duvarda, 1989 yılına ait bir takvim vardı.

Çatısı oluklu metalden olan garajın eylül güneşiyle pişiyor olacağını sanmıştım ama aksine, içeride tatlı bir serinlik vardı. Klimanın hafif uğultusunu duyabiliyordum. Jacobs bir dizi düğmeye basınca –açık deliklerden çıkan dağınık kablolara bakılırsa yakın zamanda değiştirilmişti– bir düzine kadar parlak ışık yandı. Yağ lekelerinin kararttığı beton zemin ve eskiden araçların yükseltildiği dikdörtgen boşluklar olmasa bir ameliyathane olduğu sanılabilirdi.

"Buranın havalandırmasına bir servet ödüyor olmalısın," dedim. "Özellikle de bütün ışıklar yanarken."

"Sudan ucuza geliyor. Klimalar benim tasarımım. Çok az elektrik harcıyorlar ve onun da çoğunu ben üretiyorum zaten. Aslında tamamını da üretebilirim ama Tulsa Elektrik İdaresi'nden kaçak elektrik kullandığım şüphesiyle kontrole gelmelerini istemiyorum. Işıklara gelince... ampulü yanmadan çıplak elinle kavrayabilirsin. Tenin ısınmaz bile."

Ayak seslerimiz boş alanda yankılanıyordu. Seslerimiz de öyle. Hayaletlerle iç içe gibiydik. *Minicik dozlarla idare ettiğim için bana öyle geliyor,* dedim kendi kendime.

"Charlie... radyoaktif maddelerle uğraşmıyorsun, değil mi?"

Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Nükleerle hiç işim olmaz. Geri zekâlılar için bir enerji kaynağı o. Çıkmaz bir sokak."

"O zaman sen nasıl üretiyorsun?"

"Ne yaptığını biliyorsan elektrikle elektrik elde edebilirsin. Bu kadarını bil yeter. Buraya gel Jamie."

Geniş alanın sonunda, üzeri elektronik malzemelerle dolu üç veya dört uzun masa vardı. Aralarından tanıyabildiklerim bir osiloskop, spektrometre ve Marshall amfilere benzeyen birkaç şeydi ama bir tür batarya da olabilirlerdi. Büyük bölümü parçalara ayrılıp dağıtılmış bir kontrol paneli ve üst üste dizilmiş, kadranları kararmış konsollar vardı. Kalın kablolar, dört bir yöne doğru fışkırmıştı. Kimileri, Craftsman alet kutuları olabilecek metal hazneler içinde gözden kayboluyordu, diğerleriyse karanlık cihazlara dönüyordu.

Bütün bunlar bir hayalin parçası olabilir, diye düşündüm. *Sadece onun hayalinde hayat bulan malzemeler.* Ama Şimşekten Portreler uydurma değildi. Nasıl yaptığını bilmiyordum, açıklamaları hep muğlaktı ama bir şekilde *yapıyordu* işte. Ve o parlak ışıklardan birinin tam altında olmama rağmen geçekten de sıcaklık hissetmiyordum.

"Burada pek fazla şey yok gibi," dedim kuşkulu bir ifadeyle. "Daha fazlasını beklemiştim."

"Yanıp sönen ışıklar! Bilimkurgu filmlerinden fırlamışa benzeyen konsollar üstündeki metal düğmeler! *Uzay Yolu*'ndaki gibi ekranlar! Muhtemelen bir de teleportasyon bölmesi ve Nuh'un Gemisi'nin hologramı!" Neşeyle güldü.

"Öyle şeyler değil," dedim aslında tam üstüne basmış olmasına rağmen. "Burası biraz... boş gibi."

"Öyle. Şu an için olabildiğince ilerledim. Malzemelerimin bir kısmını sattım. Diğerlerini –daha alışılmadık olanları– parçalarına ayırıp bir depoya koydum. Çok az vaktim olmasına rağmen Tulsa'da iyi iş çıkardım. Beden ve ruhu bir arada tutabilmek sinir bozucu bir iş, sen de biliyorsundur."

Kesinlikle biliyordum.

"Ama evet, asıl hedefim doğrultusunda epey ilerleme kaydettim. Şimdi düşünmem gerek ve bunu gecede beş altı kez topladığım bahşişlerle yapamam."

"Asıl hedefin nedir?"

Sorumu yine duymazdan geldi. "Buraya gel Jamie. Başlamadan önce ufak bir doz ister misin?"

Başlamak isteyip istemediğimden emin *değildim* ama bir doza hayır demezdim elbette. Kahverengi şişeyi elinden kapıp kaçmayı kim bilir kaçıncı kez düşündüm. Muhtemelen beni yakalayıp şişeyi elimden alırdı. Ondan daha gençtim ve gribi neredeyse atlatmıştım ama yine de fiziksel açıdan benden daha formdaydı. Ayrıca onun bacağı ve kalçası bir motosiklet kazasında kırılmamıştı.

Üstüne boya sıçramış, ahşap bir sandalyeyi aldı ve Marshall amfilere benzeyen siyah kutulardan birinin önüne koydu. "Buraya otur."

Ama hemen oturmadım. Masalardan birinin üstünde, ayaklı bir çerçevenin içinde bir fotoğraf vardı. Jacobs, elimi uzattığımı görünce beni durduracak oldu. Sonra vazgeçip olduğu yerde kaldı.

Radyoda duyduğunuz bir şarkı, sizi bir anda geçmişe götürebilir: ilk öpücüğe, dostlarla geçirilen hoş bir zamana veya mutsuz bir döneme. Fleetwood Mac'in "Go Your Own Way" şarkısını ne zaman duysam, annemin acılar içinde geçen son haftalarını hatırlarım; o baharda radyoyu ne zaman açsam bu şarkı çalıyor gibiydi. Bir fotoğraf da aynı etkiyi yaratabilir. Görür görmez bir anda sekiz yaşıma dönmüştüm. Patsy Jacobs, piyanoda "Bringing in the Sheaves"i çalıyor, sarı saçları şarkının ritmiyle dalgalanıyordu. Aynı anda ablam, Oyuncak Köşesi'nde Morrie'nin domino taşlarını dizmesine yardım ediyordu.

Stüdyoda çekilmiş bir portreydi. Patsy'nin üstünde, modası seneler önce geçmiş, uzun, etekleri bol bir elbise vardı ve ona çok yakışmıştı. Bir şort ve örgü hırka giymiş olan Morrie, annesinin

kucağındaydı. Kafasının gerisindeki bir tutam saç, çok iyi hatırladığım şekilde havaya dikilmişti.

"Ona Kuyruk Morrie derdik," dedim çerçevenin camına dokunarak.

"Öyle mi?"

Başımı kaldırıp ona bakmadım. Sesindeki titremeyi duyunca gözlerinde görebileceklerimden korkmuştum. "Evet. Ve bütün oğlanlar karına âşıktı. Hatta Claire de. Sanırım onu kendine örnek alıyordu."

Ablamı düşününce gözlerim doldu. Size bunun fiziksel güçsüzlüğüm ve uyuşturucu ihtiyacımdan kaynaklandığını söyleyebilirdim, doğru söylemiş de olurdum ama gerçeğin tamamı bu değildi.

Gözlerimi koluma sildikten sonra çerçeveyi yerine bıraktım. Ona döndüğümde, kurcalanması gerekiyormuş gibi görünmeyen bir voltaj regülatörünü kurcalıyordu. "Bir daha evlenmedin mi?"

"Hayır," dedi. "Aklımdan bile geçmedi. Patsy ve Morrie'den başka kimseyi istemiyordum. Tek ihtiyaç duyduğum onlardı. Onları düşünmediğim bir gün, rüyamda iyi olduklarını görmediğim bir ay geçmiyor. Asıl kazanın bir rüya olduğunu görüyorum. Sonra uyanıyorum. Bir şey soracağım Jamie. Annen ve ablanın nerede olduğunu merak ediyor musun hiç? Bir *yerde* olup olmadıklarını?"

"Hayır." Korkunç Vaaz'ın yok etmediği inanç kırıntıları, lise ve üniversitede yok olmuştu.

"Ah. Anlıyorum." Regülatörü bırakıp Marshall amfisine -birlikte çaldığım grupların parasının nadiren yettiği amfi- benzeyen cihazı açtı. Bir uğultu yükseldi ama Marshall amfininki gibi değildi. Bu ses daha alçak, neredeyse melodikti. "Eh, artık başlayalım, ne dersin?"

Sandalyeye baktım ama oturmadım. "Önce bir doz verecektin."

"Doğru." Kahverengi şişeyi çıkardı ve bir an düşündükten sonra bana uzattı. "Bunun son kez olmasını umduğumuza göre neden kendin yapmıyorsun?"

Hiç ikiletmeden şişeyi aldım. Kaşığı tepeleme doldurarak iki kez burnuma çektim. Daha da devam edecektim ama şişeyi elimden çekip aldı. Yine de kafamın içinde, tropik bir kumsala bir pencere açılmıştı. Ilık bir esinti içeri girdi ve beyin dalgalarıma ne olacağına dair endişelerim uçtu gitti. Sandalyeye oturdum.

Duvarın önüne dizilmiş dolaplardan birini açıp eski, üstü bantlarla kaplı, kulaklara denk gelen kısmı metal tellerle örülmüş gibi görünen bir kulaklık çıkardı. Kablosunu amfiye benzer cihaza taktı ve kulaklığı bana uzattı.

"Eğer 'In-A-Gadda-Da-Vida'yı duyarsam bir saniye bile durmam, giderim," dedim.

Gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

Kulaklığı taktım. Metal ağın serinliğini kulaklarımda hissedebiliyordum. "Bunu başkasında denedin mi hiç?" diye sordum. "Acıyacak mı?"

"Acımayacak," dedi ilk soruma cevap vermeyerek. Az önce söylediğini yalanlarcasına bana, sporcuların taktığına benzer bir diş koruyucu uzattı ve yüzümdeki ifadeye güldü.

"Sadece bir önlem. Ağzına yerleştir."

Diş koruyucuyu taktım.

Cebinden, bir kapı zilinden büyük olmayan beyaz, plastik bir kutu çıkardı. "Bence sen..." Ama sonra küçük kutunun üstündeki düğmeye bastı ve gerisini kaybettim.

Karanlığa gömülmedim, zaman geçişini hissetmedim, hiçbir kesinti yaşamadım. Jacobs en azından bir buçuk metre uzakta olmasına rağmen sanki kulağımın dibinde parmak şaklatmış gibi sert bir *klik* sesi duydum. Ama birden yanımda bitiverdi. Küçük beyaz kutu görünürde yoktu ve beynime bir şey olmuştu. Takılıp kalmıştı.

"Bir şey," dedim. "Bir şey, bir şey, bir şey. Oldu. Oldu. Bir şey oldu. Bir şey oldu, oldu, bir şey oldu. Oldu. Bir şey."

"Kes şunu. Gayet iyisin." Ama sesi pek emin değildi. Korkmuş gibiydi.

Kulaklık başımda değildi. Ayağa kalkmak istedim ama onun yerine, öğretmeninin sorusuna cevap vermek için can atan bir ikinci sınıf öğrencisi gibi elimi kaldırdım.

"Bir şey. Bir şey. Bir şey. Oldu. Oldu, oldu. Bir şey oldu."

Yanağıma bir tokat attı. Sert bir tokat. Geriye savruldum. Sandalye, tezgâhın metal kısmına neredeyse dayanmış bir şekilde durduğu için düşmedim.

Elimi indirdim, aynı şeyleri tekrarlamayı bıraktım ve ona baktım.

"Adın ne?"

Adımın bir şey oldu olduğunu söyleyeceğim, diye düşündüm. *Adım Bir Şey, soyadım Oldu.*

Ama öyle demedim. "Jamie Morton."

"Göbek adın?"

"Edward."

"Benim adım?"

"Charles Jacobs. Charles *Daniel* Jacobs."

Küçük eroin şişesini çıkarıp bana verdi. Şişeye baktım ve ona geri uzattım. "Şu an için iyiyim. Daha yeni verdin."

"Öyle mi dersin?" Bana kolundaki saati gösterdi. Geldiğimizde daha öğlen olmamıştı. Oysa saat, ikiyi çeyrek geçiyordu.

"Bu mümkün değil."

Bu söylediğim, ilgisini çekmiş gibiydi. "Neden?"

"Çünkü hiç zaman geçmedi. Ama... galiba geçti. Değil mi?"

"Evet. Uzun uzun konuştuk."

"Ne hakkında?"

"Baban. Ağabeylerin. Annenin ölümü. Ve Claire'in."

"Claire hakkında ne anlattım?"

"Kocasının onu dövdüğünü ve utandığı için bunu üç yıl boyunca gizlediğini. Sonunda içini Andy'ye döktüğünü ve..."

"İsmi Paul Overton'dı," dedim. "New Hampshire'da pahalı bir okulda İngilizce öğretmeniydi. Andy okula gidip otoparkta onu beklemiş, Overton geldiğinde de ağzını yüzünü dağıtmış. Claire'i hepimiz çok severdik –Paul Overton da kendince seviyordu eminim– ama Andy ile ikisi en büyüktü ve çok yakınlardı. Sana bunları mı anlattım?"

"Neredeyse kelimesi kelimesine. Andy, 'Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm,' demiş."

"Başka neler anlattım?"

"Claire'in evi terk ettiğini, mahkemeden koruma kararı çıkarttığını ve boşanma işlemlerini başlattığını. Kuzey Conway'e taşınıp bir başka öğretmenlik işi bulmuş. Overton boşanma işleminin resmen sona ermesinden altı ay sonra oraya gitmiş ve sınıfta sınav kâğıtlarını kontrol etmekte olan Claire'i vurup öldürmüş. Ardından kendi şakağına sıkmış."

Evet. Claire ölmüştü. Cenaze töreni geniş, kavgacı ama genellikle mutlu olan ailemin son bir araya gelişi olmuştu. Güneşli bir ekim günüydü. Bittikten sonra, sırf daha önce hiç görmedim diye Florida'ya gitmiştim. Bir ay sonra, Jacksonville'de, Patsy Cline's Lipstick grubuyla çalıyordum. Benzin fiyatları pahalı, hava genellikle ılıktı, o yüzden arabamı bir Kawasaki ile değiştirmiştim. Bunun pek de iyi bir karar olmadığı sonradan ortaya çıkmıştı.

Geniş atölyenin köşesinde bir buzdolabı vardı. Jacobs, dolaptan bir şişe elma suyu çıkarıp bana verdi. Beş yudumda hepsini içtim.

"Ayağa kalkmayı bir dene bakalım."

Sandalyeden kalkınca olduğum yerde sendeledim. Jacobs dirseğimden tutarak bana destek oldu.

"Şimdilik güzel. Karşı duvara kadar yürümeyi dene."

Önce sarhoş gibi yalpalayarak ilerledim ama Jacobs'ın yanına dönerken yürüyüşüm düzelmişti.

"Güzel," dedi. "Topallamıyorsun. Hadi fuar alanına dönelim. Dinlenmen gerek."

"Bir şey *oldu* gerçekten," dedim. "Ne oldu?"

"Beyin dalgalarında küçük çaplı bir yeniden düzenlenme olduğuna inanıyorum."

"İnanıyorsun."

"Evet."

"Ama *bilmiyorsun*?"

Çok uzun bir süre düşünmüş gibi geldi ama aslında birkaç saniyeden fazla olamazdı; zamanı gerçek anlamda hissedebilmem, bir haftamı almıştı. "Bazı önemli kitaplar çok zor bulunuyor," dedi sonunda. "Ve bu yüzden çalışmalarımda daha kat etmem gereken uzun bir yolum var. Bu da bazen küçük riskler almam gerektiği anlamına geliyor. Sadece kabul edilebilir riskler. İyisin, değil mi?"

Buna karar vermek için henüz çok erken olduğunu düşündüm ama bunu ona söylemedim. Nasılsa olan olmuştu.

"Hadi Jamie. Önümde çalışmam gereken uzun bir gece var. Benim de dinlenmem lazım."

Bounder'a varınca kapıyı açmak için uzandım ama elim yine havaya dikildi. Dirseğim, eklem yerim demire dönüşmüş gibi kilitlenmişti. Dehşet dolu bir an, kolumu bir daha hiç indiremeyeceğimi, ömrüm boyunca öyle kalacağımı sandım. *Öğretmenim! Öğretmenim!* Ama sonra dirseğim gevşedi. Kolumu indirip kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Geçecek," dedi Jacobs.

"Tam olarak ne yaptığını bilmezken bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü daha önce de gördüm."

Fuar alanındaki her zamanki yerine park ettikten sonra kahverengi şişeyi bana tekrar gösterdi. "İstiyorsan alabilirsin."

İstemiyordum. Kendimi, mükellef bir ziyafet sofrasından kalktıktan sonra çikolatalı tatlıya bakan bir adam gibi hissediyordum. Tatlının nefis olduğunu, başka zaman olsa hapır hupur yiyeceğimi biliyordum ama o an değil. Ağır bir öğünden sonraki tatlı, istenen bir tat olmaktan çıkıyor. Olmasa da olur sınıfına giriyor.

"Belki sonra," dedim ama o sonra hiç gelmedi. Artık mafsal iltihabı yüzünden yazmakta zorlanan ihtiyar bir adam oldum ve o isteği bir daha hiç duymayacağımı biliyorum. Beni tedavi etti ama tehlikeli bir tedaviydi ve bunu o da biliyordu. Kabul edilebilir riskler olduğunu söylemişti ama asıl soru şuydu: *Kimin için kabul edilebilir?* Charlie Jacobs, iyi bir vatandaştı. Aynı zamanda yarı deli bir bilimadamıydı ve terk edilmiş oto tamircisindeki o gün, deneği bendim. Beni öldürebilirdi ve bazen –aslında pek çok kez– keşke öldürseydi diye düşünürüm.

O günün geri kalanını uyuyarak geçirdim. Uyandığımda, kendimi eski Jamie Morton gibi hissediyordum: neşeli ve enerjik. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp gösteri için giyinmekte olan Jacobs'ı izledim. "Bir şeyi merak ediyorum," dedim.

"Batı Tulsa'daki küçük maceramız hakkındaysa o konuda konuşmamayı tercih ederim. Önce bekleyip bu durumunun sürüp sürmeyeceğini, uyuşturucu ihtiyacının nüksedip nüksetmeyeceğini görelim... Kahrolası kravat, düğümünü hiçbir zaman düzgün yapamıyorum ve Briscoe da işe yaramazın teki."

Briscoe, Jacobs'ın yardımcısıydı. Gösteri esnasında kalabalığın arasına girip yankesicilik yapar veya gerekli anlarda dikkatlerini dağıtırdı.

"Dur," dedim. "Beceremiyorsun. Bana bırak."

Arkasında durup kollarımı omuzlarının üstünden uzatarak kravatı bağladım. Ellerim artık titremediği için kolay olmuştu. Şokun etkisi geçtiğinden beri yürüyüşüm de gayet düzgündü, artık topallamıyordum.

"Bağlamayı nereden öğrendin?"

"Kazadan sonra, birkaç saat boyunca ayakta durabilecek duruma gelince Undertakers adında bir grupla çalmaya başlamıştım." Pek başarılı sayılmazlardı. Üyeleri içinde en iyi müzisyenin ben olduğum hiçbir grup iyi olamazdı. "Sahnede frak ve silindir şapka giyer, kravat takardık. Davulcu ve basçı, bir kız için kavga edince grup dağıldı, ben de yeni bir beceri kazandığımla kaldım."

"Eh... teşekkürler. Bana ne soracaktın?"

"Şimşekten Portreler hakkındaydı. Sadece kadınların fotoğrafını çekiyorsun. Bana kalırsa bu yüzden kârının yüzde ellisini baştan kaybediyorsun."

Yüzünde, rahip konutunun bodrumunda sıkça tanık olduğumuz o çocuksu sırıtış belirdi. "Portre makinesini icat ettiğimde –aslında jeneratörle projektörün birleşimi olduğunu biliyorsundur eminim– hem erkeklerin hem kadınların fotoğrafını çekmeyi *denedim*. O sırada Kuzey Carolina'da, deniz kenarında, Joyland adında bir lunaparktaydım. Artık iflas etti ama bir zamanlar harika bir yerdi Jamie. Orada olmaktan büyük keyif alırdım. Lunaparkın Joyland Bulvarı denen geniş yolunun üstünde, Mysterio'nun Aynalı Malikânesi'nin yanında, Kanunsuzlar Galerisi vardı. İçinde, yüzlerinin bulunduğu yerde boşluklar olan, insan boyutunda, mukavvadan figürler vardı. Aralarında bir korsan, otomatik silahını doğrultmuş bir gangster, Batman'deki Joker ve Kedi Kadın, bir de silahlı bir kadın haydut vardı. İnsanlar, yüzlerini o boşluklara denk getirir ve lunaparkın fotoğrafçıları –adları Hollywood Kızları'ydı– fotoğraflarını çekerdi."

"Fikri oradan mı aldın?"

"Evet. O sıralarda kendime Bay Elektriko diyordum –Ray Bradbury'ye ithafen ama kimsenin anlamadığından eminim– ve şimdiki projektörümün kaba bir versiyonunu icat etmiş olmama rağmen gösterilerimde kullanmak hiç aklıma gelmemişti. Çoğunlukla Tesla Bobini'ni ve Jacobs'ın Merdiveni adını verdiğim kıvılcım üreticiyi kullanıyordum. Rahibiniz olduğum günlerde siz çocuklara Jacobs'ın Merdiveni'nin ufak bir örneğini göster-

miştim Jamie. Yükselen kıvılcımların renk değiştirmesi için kimyasal maddeler kullanmıştım. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum.

"Kanunsuzlar Galerisi sayesinde projektörümle yapabileceklerimi fark ettim ve böylece Şimşekten Portreler'i yarattım. Bir başka numara sadece diyebilirsin... ama aynı zamanda çalışmalarımda ilerlememe yardım etti, hâlâ da ediyor. Joyland'deki numaramda, perdede, güzel kızın yanı sıra bir de pahalı bir smokin giymiş bir adam vardı. Erkekler bazen katılmak istiyordu ama sayıları şaşılacak kadar azdı. Galiba arkadaşları, onları pahalı bir smokin içinde görünce dalga geçtiği içindi. Kadınlar ise asla gülmüyordu çünkü giyinip süslenmeye *bayılıyorlardı.* Bir baktım, kadınlar sahnenin önünde sıraya girmiş."

"Bu işi ne zamandır yapıyorsun?"

Tek gözünü kısarak hesap etti. Sonra iki gözünü de şaşkınca açtı. "Neredeyse on beş yıl oldu."

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Din adamlığından şarlatanlığa."

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz acımasızca bir söz olduğunu fark ettim ama eski rahibimizin karnavallarda gösteri yapıyor oluşuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum. Gücenmiş gibi değildi. Kravatının kusursuz düğümünü aynada tekrar kontrol ettikten sonra bana göz kırptı.

"Aralarında bir fark yok," dedi. "İkisinin de hedefi, budalaları ikna etmek. Şimdi müsaadenle gidip biraz şimşek satacağım."

Eroini, Bounder'ın ortasındaki ufak masanın üstünde bırakmıştı. Ara sıra gözüm ona kaydı, hatta bir kez şişeyi elime aldım ama kullanma ihtiyacı hissetmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse hayatımın büyük bölümünü bu meret için nasıl mahvettiğimi aklım almıyordu. O çıldırtıcı ihtiyaç hissi, bir rüya gibiydi. Takıntılarından kurtulmuş olan herkesin böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Bilmiyordum.

Hâlâ bilmiyorum.

Briscoe, yankesicilerin sık sık yaptığı gibi sırra kadem basınca Jacobs'a asistanlığını yapıp yapamayacağımı sordum ve o da hemen kabul etti. Çok önemli bir iş değildi ama ben yanında işe başlayınca yerel halk arasından makineyi sahneye getirip götürecek, ona silindir şapkasını uzatacak ve elektrik çarpmış gibi yapacak birini bulma derdinden kurtulmuştu. Gösteriler sırasında Gibson'ım ile birkaç nota çalmamı bile önerdi. "Şöyle gerilimli bir melodi," diye buyurdu. "Enayilere kızın gerçekten kızarabileceğini düşündürtecek bir şey."

İstediği oldukça kolaydı. La minör ve mi (eğer ilgilenirseniz "House of the Rising Sun" ve "The Springhill Mining Disaster"ın temel akorları) arasında geçiş yapmak daima kıyametin yaklaştığı hissini yaratırdı. Hoşuma gidiyordu ama yavaş bir davul sesi eklense daha büyük bir etki yaratabileceğini düşünüyordum.

"İşine çok bağlanma," dedi Charlie Jacobs. "Buradan yakında ayrılmayı düşünüyorum. Fuar kapanınca Bell's hayalet şehre dönüyor."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum ama tek başıma yolculuk etmeye alışığım." Omzumu hafifçe sıktı. "Bil istedim."

Zaten biliyordum. Charlie Jacobs, karısı ve oğlu öldükten sonra hayata tek başına devam etmeyi seçmişti.

Atölyesine yaptığı ziyaretlerin süresi gitgide kısaldı. Arada bazı malzemeler getirip Bounder'ın arkasına takılı olan, üstü kapalı küçük römorka yerleştiriyordu. Amplifikatör olmayan amplifikatörleri getirmedi; dört uzun metal kutunun ikisini de. Her nereye gidecekse, orada sıfırdan başlamaya niyetli gibiydi. Sanki bir yolda mümkün olduğunca ilerlemiş, artık başka bir yolu deneme vakti gelmişti.

Artık uyuşturucusuz (ve bacak ağrısız) olan hayatımda ne yapmak istediğimden emin değildim ama Yüksek Voltaj Kralı ile yolculuk etmek istemediğimi biliyordum. Ona minnettardım

ama duyduğum minnet, eroin bağımlılığının korkunç yanlarını artık pek hatırlamadığım için (çocuk doğuran bir kadının doğum sancılarını daha sonra hatırlamaması gibi) düşündüğünüz kadar çok değildi. Ayrıca Jacobs beni ürkütüyordu. Gizli elektriği de. Hakkında konuşurken abartılı ifadeler kullanıyordu *-evrenin sırrı, sonsuz bilgiye giden yol-* ama babasının dolabında bir tabanca bulmuş bebek gibi bilgisizdi.

Ve dolaplardan bahsetmişken... içlerine gizlice göz attım, itiraf ediyorum. İçi Patsy, Morrie ve üçünün fotoğraflarıyla dolu bir albüm buldum. Defalarca bakıldığı belliydi, albümün cildi gevşemişti ama baktığını bir kez bile görmemiştim. Albüm bir sırdı.

Elektriği gibi.

Tulsa Eyalet Fuarı'nın kapılarını bir yıl için kapatacağı ekim ayının üçüncü günü, sabahın erken saatlerinde, Jacobs'ın beynime verdiği şokun bir başka yan etkisini yaşadım. Jacobs bana asistanlığını yaptığım için bir ücret veriyordu (işin hak ettiğinden fazla) ve kendime, fuardan dört sokak ötede bir oda tutmuştum. Beni ne kadar seviyor olsa da (seviyorduysa) yalnız kalmak istediği belliydi ve ben de yatağını yeteri kadar işgal ettiğimi düşünüyordum.

Gecenin son gösterisini bitirdikten bir saat sonra, gece yarısı gibi odaya döndüm ve hemen uyudum. Artık neredeyse her gece böyle oluyordu. Uyuşturucuyu bünyemden tamamen attığım için iyi uyuyordum. Ama o gece yattıktan iki saat sonra, kaldığım binanın yabani otlarla kaplı arka bahçesinde uyandım. Buzla kaplı gibi görünen ay, gökyüzünde parlıyordu. Altında duran Jamie Morton ise tek ayağındaki çorap hariç çırılçıplaktı. Koluna bir parça lastik hortum bağlanmış ve sıkılmıştı. Nereden bulduğumu bilmiyordum ama lastiğin üstünde kalan kısımdaki damarlarım -hepsi de iğne için uygundu- şişmişti. Kolumun aşağıda kalan kısmı ise bembeyaz, soğuk ve hissizdi.

"Bir şey oldu," dedim. Bir elimde bir çatal vardı ve kolumun şiş kısmına batırıp duruyordum. En azından bir düzine delikten kan süzülüyordu. "Bir şey. Oldu. Bir şey oldu. Ah, bir şey oldu. Bir şey, bir şey."

Kendime durmayı emrettim ama önce duramadım. Tam olarak kontrolden çıkmış sayılmazdım ama *kendi* kontrolümden çıkmıştım. Gizli bir ray üstünde Barışçı Göl'ün yüzeyinde ilerleyen Elektrikli İsa'yı düşündüm. Onun gibiydim.

"Bir şey."

Çatalı batırdım.

"Bir şey oldu."

Tekrar tekrar.

"Bir şey..."

Dilimi çıkarıp ısırdım. O *klik* sesi yine duyuldu ama bu kez kulağımın dibinden değil, beynimin derinliklerinden gelmişti. Konuşup çatalı batırma dürtüsü anında yok oldu. Çatal elimden kayıp düştü. Turnikeyi çıkardım ve kan hücum eden kolum karıncalanmaya başladı.

Titreyerek aya baktım ve beni kimin veya neyin kontrol etmekte olduğunu merak ettim. Çünkü kontrol *altındaydım*. Odama geri döndüğümde (kimseye çırılçıplak yakalanmadığıma memnundum) kırık camlara basıp ayağımı kötü bir şekilde kesmiş olduğumu gördüm. Acı beni uyandırmış olmalıydı ama uyanmamıştım. Neden? Çünkü uyumuyordum. Bundan emindim. Bir şey beni bedenimden ayırıp kontrolü ele geçirmiş, vücudumu araba kullanır gibi yönlendirmişti.

Ayağımı yıkayıp yatağa geri döndüm. Jacobs'a bu deneyimden hiç bahsetmedim – ne faydası olacaktı? Küçük bir gece yarısı gezintisi sırasında ayağı kesmenin, eroin bağımlılığından mucizevi bir şekilde kurtulmanın küçük bir bedeli olduğunu söyleyecekti ve haklı da olacaktı. Yine de:

Bir şey olmuştu.

Tulsa Eyalet Fuarı o yıl 10 Ekim'de kapandı. Akşamüstü saat beş buçuk gibi Jacobs'ın Bounder'ına gittim. Gitarımı akort etmek ve kravatını bağlamak için bolca vakit vardı – aramızda bir gelenek haline gelmişti. Gitarımı akort ederken kapı çaldı ve Jacobs, kaşlarını çatarak açmaya gitti. O akşam, sonuncusu tam gece yarısında olmak üzere altı gösteri yapacaktı ve öncesinde rahatsız edilmekten hiç hoşlanmazdı.

"Önemli bir şey değilse daha sonra gelmenizi tercih..." diye başlamıştı ki şapkalı, tulum giymiş bir çiftçi (öfkeden deliye dönmüş, Oklahoma'lı bir çiftçi) ağzına yumruğunu indirdi. Jacobs geriye savruldu, kendi ayağına takıldı ve başını küçük masaya çarpıp yere düştü.

Kapıdaki ziyaretçi içeri daldı, eğildi ve Jacobs'ın yakasına yapıştı. Onunla aynı yaşlarda görünüyordu ama çok daha iri yapılıydı. Ve cinleri tepesindeydi. Bunun sonu iyi değil, diye düşündüm. Hastanede uzun süre kalmayı gerektirecek bir şekilde sonuçlanabilirdi.

"Senin yüzünden tutuklandı!" diye bağırdı adam. "Sabıkayı hayatı boyunca kara bir leke gibi taşıyacak! Bir köpeğin kuyruğuna bağlanmış boş konserve kutusu gibi!"

Hiç düşünmedim, sadece uzanıp lavabodan boş bir tencere aldım ve tam şakağının üstüne geçirdim. Sert bir darbe değildi ama adam Jacobs'ı bırakıp hayretle bana baktı. Gözyaşları, büyük burnunun iki yanından aşağı akmaya başlamıştı.

Charlie yerde hızla uzaklaştı, ellerini yere dayayıp destek aldı ve ayağa kalktı. İki yerinden yarılmış olan altdudağı kanıyordu.

"Kendi cüssende birine saldırsana," dedim. Pek mantıklı olmadığını biliyordum ama insan kendini böyle bir yüzleşmenin ortasında bulunca bir anda ilkokul yıllarına dönüveriyor.

"Kızımı mahkemeye verdiler!" diye bağırdı akortsuz bir banjoyu hatırlatan Oklahoma aksanıyla. "Hepsi bu herifin suçu! Kahrolası bir *yengeç* gibi kaçıyor bir de!"

Tencereyi ocağın üstüne koyup boş ellerimi ona gösterdim. En sakinleştirici ses tonumla konuştum. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum ve eminim..." Neredeyse *Charlie* diyecektim. "...eminim Dan de bilmiyordur."

"Kızımdan bahsediyorum! Kızım Cathy! Cathy Morse! Resmin bedava olduğunu söylemişti –sahneye çıktığı için– ama değildi! Ona çok pahalıya patladı! O kahrolası resim kızımın hayatını mahvetti!"

Kolumu adamın omzuna temkinli bir şekilde attım. Bir an beni paralayacağını sandım ama o ilk öfkesi dinmiş gibiydi. Artık yüzünde şaşkınlıkla karışık bir hüzün vardı. "Hadi dışarı çıkalım," dedim. "Gölgede bir banka otururuz ve bana her şeyi anlatırsın."

"Sen kimsin?"

Bay Jacobs'ın asistanı diyecektim ama kulağa biraz zayıf geliyordu. Müzisyen olarak geçirdiğim yıllar imdadıma yetişti. "Menajeriyim."

"Öyle mi? Bana tazminat ödeyebilir misiniz? Çünkü tazminat istiyorum. Avukat masrafları yüzünden iflas etmek üzereyim." Parmağını Jacobs'a uzattı. "Hepsi senin yüzünden! Tüm bunlar senin kabahatin!"

"Ne... neden bahsettiğinizi..." Charlie, çenesindeki kanı sildi. "...bilmiyorum Bay Morse. Sizi temin ederim ki hiçbir fikrim yok."

Morse'u kapıya kadar götürmeyi başarmıştım ve çabalarımın boşa gitmesini istemiyordum. "Hadi bunları dışarıda konuşalım."

Morse onu çıkarmama izin verdi. Personel otoparkının yanında bir meşrubat tezgâhı vardı. Yırtık pırtık şemsiyeler, paslı masaları sözde güneşten koruyordu. Büyük bir bardak Coke alıp adama uzattım. Üstten bir kısmını sakarca masaya döktükten sonra iri yudumlarla yarısına kadar içti. Sonra bardağı masaya koyup elini alnına dayadı.

"Soğuk içecekleri yavaş içmeyi bir türlü öğrenemedim," dedi. "İnsanın beynine çivi saplanmış gibi oluyor, değil mi?"

"Evet," dedim ve ay ışığında çırılçıplak durup şişmiş damarlarıma çatal saplayışımı hatırladım. *Bir şey oldu.* Anlaşılan Cathy Morse'a da bir şey olmuştu.

"Sorun nedir, anlat bakalım."

"Sorun, verdiği resim. Cathy gittiği her yere onu da götürüyordu. Arkadaşları onunla dalga geçmeye başlamıştı ama aldırmıyordu. '*Asıl* görünüşüm böyle,' diyordu insanlara. Bir akşam aklını başına devşirmesi için onunla konuşmaya çalıştım ama annesi bırakmamı, zamanla geçeceğini söyledi. Ve öyle de oldu. En azından ben öyle sandım. Resmi iki üç gün boyunca odasında bıraktı. Kuaförlük okuluna giderken yanında götürmedi. O tuhaf dönemin bittiğini düşündük."

Bitmemişti. Cathy 7 Ekim'de, yani üç gün önce, Tulsa'nın güneydoğusunda bir kasaba olan Broken Arrow'daki J. David Kuyumcusu'na girmişti. Elinde bir alışveriş çantası vardı. Satış görevlilerinin ikisi de onu hemen tanımıştı zira Jacobs'ın gösterisinde yer alışından beri oraya birkaç kez gitmişti. İçlerinden biri, ona yardımcı olup olamayacağını sormuştu. Cathy cevap vermeden adamın yanından geçmiş ve en pahalı mücevherlerin olduğu camekâna gitmişti. Çantasından bir çekiç çıkarmış ve camekâna indirip paramparça etmişti. Kulakları sağır edici alarma ve kolunda oluşan, dikiş gerektirecek kadar derin kesiklere aldırmadan ("İzleri kalacak," dedi babası kederle) uzanıp bir çift elmas küpeyi almıştı.

"Bunlar benim," demişti. "Elbiseme uyuyorlar."

Morse anlatmayı bitirmişti ki siyah tişörtlerinin üstünde GÜVENLİK yazan iki iriyarı genç belirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu içlerinden biri.

"Hayır," dedim, gerçekten de yoktu. Hikâyeyi anlatmak, Morse'un hiddetini dindirmişti ve bu iyiydi. Ama aynı zamanda bir şekilde güçsüzleştirmişti ve bu o kadar da iyi değildi. "Bay Morse gidiyordu zaten."

Yarısı dolu bardağını masadan alarak kalktı. Parmak eklemlerinde hâlâ Charlie Jacobs'ın kanı vardı. Nereden geldiğini anlamamış gibi baktı.

"Onu polise şikâyet etmenin bir faydası yok, değil mi?" diye sordu. "Tek yaptığı, fotoğrafını çekmekmiş, diyecekler. Hatta para bile almamış."

"Hadi bayım," dedi güvenlik görevlilerinden biri. "Fuarı gezmek isterseniz elinize mührü seve seve basarım."

"Hayır, almayayım," dedi Morse. "Bu fuardan nasibimizi yeterince aldık. Eve gidiyorum." Birkaç adım attıktan sonra durup döndü. "Bunu daha önce de yaptı mı bayım? Cathy'm gibi başkalarının da ayarını bozdu mu?"

Bir şey oldu, diye düşündüm. *Bir şey, bir şey, bir şey.*

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey hiç olmadı."

"Sanki olsa söylerdin. Ne de olsa menajerisin."

Sonra başı öne eğik halde uzaklaştı. Bir kere bile dönüp arkasına bakmadı.

Jacobs, kanla lekelenmiş gömleğini değiştirmişti. İçine buz doldurduğu küçük havluyu, şişmiş dudağına bastırıyordu. Morse'un anlattıklarını aktarırken sessizce dinledi. "Kravatımı tekrar bağlar mısın?" dedi sonra. "Geç kaldık."

"Dur bakalım," dedim. "Dur, dur, dur. Kızı düzeltmen lazım. Bana yaptığın gibi. Kulaklıkla."

Bana küçümsemeye tehlikeli derecede yakın bir ifadeyle baktı. "Sevgili babası kızın yanına yaklaşmama izin verir mi sence? Ayrıca kızın bu problemi... takıntısı... zamanla kendiliğinden geçecektir. Merak etme, düzelir. Diplomasını hak etmiş her avukat

da kendinde olmadığı savunmasını kullanarak kızı kurtarabilir. Bir uyarıyla atlatır."

"Bu senin için yeni bir şey değil, değil mi?"

Omuz silkti. Benden tarafa bakıyor ama benimle göz göze gelmiyordu. "Ara sıra sonradan ortaya çıkan etkiler görüldü ama hiçbiri Bayan Morse'un soygun girişimi kadar ciddi değildi."

"Bunlar hep senin icadın, değil mi? Yani bütün müşterilerin senin için birer denek. Hiçbiri bunu bilmiyor. *Ben* de deneklerinden biriydim."

"Şimdi daha iyi misin değil misin?"

"İyiyim." Gece yarısı kendimi çatalla şişleme seansları sayılmazsa.

"Öyleyse lütfen kravatımı bağla."

Neredeyse yapmayacaktım. Ona kızgındım –tüm yaptıklarının üstüne bir de gizlice gidip güvenlikçileri çağırmıştı– ama ona borçluydum. Hayatımı kurtarmıştı, bu çok iyiydi. Artık *düzgün* bir hayat yaşıyordum, bu daha da iyiydi.

O yüzden kravatını bağladım. Gösteriyi yaptık. Hatta üst üste altı tane yaptık. Fuarın kapanışı şerefine yapılan havai fişek gösterisini izleyen kalabalıktan hayranlık dolu sesler yükseldi ama sesleri, Şimşekten Portreler Çeken Dan'in sihirli gösterisini izlerken daha yüksekti. Kızların perdedeki devasa görüntülerine büyülenmişçesine bakmalarını izleyip gitarımla gerilim yüklü melodiyi çalarken aralarından hangisinin aklının bir parçasını kaybettiğini keşfedeceğini merak etmeden duramadım.

Kapımın altından atılmış bir not vardı. Dejavu, derdi Yogi. Ama bu kez yatağımı ıslatmamıştım, ameliyatlı bacağım ağrımıyordu, grip olmuyordum ve uyuşturucu bağımlısı değildim. Eğilip zarfı aldım ve yırtarak açtım.

Jokerim, belli ki dokunaklı vedaları hiç sevmiyordu. Zarfın içinden bir Amtrak bileti ve ona ataşla iliştirilmiş küçük bir not

çıktı. Üstte, Nederland, Colorado'da bir adres ve bir isim vardı. Altta ise Jacobs'ın karaladığı üç cümle. *Bu adam istersen sana bir iş verecek. Bana borcu var. Kravatımı bağladığın için teşekkürler. CDJ.*

Tulsa'dan Denver'a giden Dağ Ekspresi'ne alınmış tekyönlü bir biletti. İade edip parasını alıp almamaya karar vermeye çalışarak uzun bir süre bilete baktım. Ya da belki bileti kullanır, iner inmez Denver'daki müzisyen pazarına giderdim. Ama o işe geri dönmek zaman alabilirdi. Parmaklarım iyice paslanmıştı. Ayrıca bir de uyuşturucu meselesi vardı. Grupla birlikte yollardayken her yerde insanın karşısına çıkıyordu. Jacobs, Şimşekten Portreler'in sihrinin iki yıl sonra tükendiğini söylemişti. Bağımlılık tedavisinde de aynı şeyin geçerli olmadığını nereden bilecektim? Kendisi bile bilmezken ben *nasıl* bilebilirdim?

O gün öğleden sonra bir taksi tutup Batı Tulsa'da kiraladığı oto tamircisine gittim. Terk edilmişti. İçerisi bomboştu. Motoryağıyla kararmış zeminde minik bir kablo parçası bile yoktu.

Burada bana bir şey oldu, diye düşündüm. Zamanda geri gidebilsem kulaklığı yine takar mıydım? Biraz düşündükten sonra takacağıma karar verdim ve bu düşünce, anlayamadığım bir şekilde bilet konusunda kararımı vermeme yardım etti. Bileti iade etmedim ve Denver'a varınca Kayalık Dağlar'ın batı yamacındaki Nederland'e giden bir otobüse bindim. Orada Hugh Yates ile tanıştım ve hayatıma üçüncü kez başladım.

VII

Eve Dönüş. Wolfjaw Çiftliği. Tanrı Yıldırım Gibi İyileştirir. Detroit'te Sağır. Prizmatikler.

Karısı ve beş evladının ikisinden daha uzun bir ömür yaşayan babam, 2003'te öldü. Claire Morton Overton, ayrıldığı kocası canını aldığında otuzunda bile değildi. Hem annem hem de en büyük ağabeyim, elli bir yaşında öldü.

Soru: Ölüm, nerede acın?

Cevap: Her yerde.

Babamın cenaze töreni için Harlow'a gittim. Artık sadece 9. Karayolu ve evimizin önündeki değil, çoğu yol asfalttı. Yüzmeye gittiğimiz yere bir site inşa edilmiş, Shiloh Kilisesi'nin bir kilometre ötesineyse bir Big Apple mağazası açılmıştı. Yine de kasaba, pek çok yönden aynıydı. Kilisemiz, hâlâ Myra Harrington'ın evinin biraz ötesindeydi (ama Haminne, yıllar önce gökyüzündeki büyük partiye gitmişti) ve evimizin arka bahçesindeki ağacın dalındaki lastik salıncak hâlâ yerinde duruyordu. Herhalde Terry'nin çocukları salıncağı eskiden kullanmıştı ama artık bu-

nun için epey büyümüşlerdi. Salıncağın ipi yıpranmış, rengi kararmıştı.

Belki yenilerim, diye düşündüm... ama neden? Kimin için? Kendi çocuğum yoktu, hiç olmamıştı ve artık burada yaşamıyordum.

Evin önündeki tek araba, 51 model, bakımsız bir Ford'du. Orijinal Yol Roketi'ne benziyordu ama o olması mümkün değildi elbette – Duane Robichaud Yol Roketi I'i Castle Rock Pisti'ndeki yarışın ilk turunda hurdaya çevirmişti. Ama bunun da arkasında Delco Akü çıkartması ve yan tarafında kan kırmızısı boyayla yazılmış *19* rakamı vardı. Bir karga gelip üstüne kondu. Babamın her karga görüşümüzde kem göz işaretini yapmamızı öğretişini hatırladım (*belki bir etkisi yoktur ama yapmaktan zarar gelmez,* demişti) ve düşündüm: *Bu hiç hoşuma gitmedi. Bir gariplik var.*

Con'un gelmeyişini anlayabilirdim, Hawaii, Colorado'dan çok daha uzaktı ama Terry neredeydi? O ve eşi Annabelle hâlâ burada *yaşıyordu.* Ya Bowie'ler? Clukey'ler? Paquette'ler? DeWitt'ler? Ya Morton Akaryakıt'ın personeli? Babamın yaşı ilerlemişti ama birlikte çalıştığı insanların hepsi birden ondan önce ölmemişti herhalde?

Park edip arabadan indim ve artık Portland'daki Hertz'in otoparkından aldığım Ford Focus olmadığını gördüm. Babamla ağabeyimin on yedinci doğum günümde bana verdiği 66 Galaxie'ydi. Yolcu koltuğunda, annemin verdiği Kenneth Roberts romanları vardı: *Oliver Wiswell, Arundel* ve diğerleri.

Bu bir rüya, diye düşündüm. *Daha önce gördüğüm bir rüya.*

Bunu fark etmek beni rahatlatmamış, aksine içimdeki sıkıntıyı artırmıştı.

Bir karga, içinde büyüdüğüm evin çatısına kondu. Bir diğeri, lastik salıncağın bağlı olduğu dala tünedi. Üstündeki bütün kabuklar soyulmuş olan dal, ağacın gövdesinden bir kemik gibi uzanıyordu.

Eve gitmek istemedim çünkü içeride ne bulacağımı biliyordum. Yine de ayaklarım beni oraya doğru götürdü. Basamakları

tırmandım. Terry sekiz yıl önce (belki de on yıl) verandayı yenileyip fotoğrafını göndermişti ama ikinci basamak, ağırlığımı üstüne verdiğimde çocukluğumda olduğu gibi gıcırdadı.

Beni yemek odasında bekliyorlardı. Bütün aile değil, sadece ölü olanlar. Annem, bir mumyadan halliceydi. O soğuk şubat ayında, ölüm döşeğinde olduğu gibi. Babamın benzi solmuş, kırışıklıklarla dolmuştu. Geçirdiği son kalp krizinden kısa bir süre önceki Noel'de ailece çekildikleri ve Terry'nin bana gönderdiği fotoğraftaki gibiydi. Andy iyice şişmanlamıştı –eskiden çiroz gibi olan ağabeyim, orta yaşa geldiğinde çok kilo almıştı– ama yüksek tansiyonun sonucu olan kızarıklığı, yerini mezarın solgunluğuna bırakmıştı. En beteri Claire'di. Psikopat eski kocası onu sadece öldürmekle yetinmemiş, onu terk etme cüretini gösteren karısını cezalandırıp tamamen yok etmek istemişti. Kendi beynine sıkmadan önce, son ikisi sınıfın zemininde yatarken olmak üzere Claire'in suratına üç el daha ateş etmişti.

"Andy," dedim. "Sana ne oldu?"

"Prostat," dedi. "Seni dinlemeliydim Jamie."

Masanın üstünde küflü bir pasta vardı. Ben bakarken pastanın kreması kabardı, yarıldı ve içinden biberlik büyüklüğünde, kapkara bir karınca çıktı. Ölü ağabeyime doğru yürüyüp koluna tırmandı, omzuna çıktı ve sonra yüzüne geçti. Annem başını çevirdi. Boynunun, eski bir mutfak kapısını tutan paslı bir yay gibi gıcırdadığını duydum.

"Doğum günün kutlu olsun Jamie," dedi. Sesi gıcırtılı, düzdü.

"Doğum günün kutlu olsun oğlum," dedi babam.

"Doğum günün kutlu olsun ufaklık," dedi Andy.

Sonra Claire, sadece kanlı bir göz çukurunun olduğu yüzünü bana çevirdi. *Konuşma,* diye düşündüm. *Konuşursan aklımı kaçıracağım.*

Ama konuştu. Sözcükler, kırık dişlerle dolu, kurumuş bir deliğe dönmüş ağzından döküldü.

"Sakın kızı arabanın arka koltuğunda hamile bırakayım deme."

Annem, küflü pastadan dev karıncalar çıkmaya devam ederken bir vantriloğun kuklası gibi başını sallıyordu.

Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama ellerim çok ağırdı. İki yanımdan gevşekçe sarkıyorlardı. Verandaya çıkan ikinci basamağın yine gıcırdadığını duydum. Bir değil, iki kere. İki kişi gelmişti ve kim olduklarını biliyordum.

"Hayır," dedim. "Daha fazla olmasın. Lütfen, olmasın."

Ama sonra omzumda Patsy Jacobs'ın elini hissettim. Kuyruk Morrie de kollarını bacağıma doladı.

"Bir şey oldu," dedi Patsy kulağıma. Saçları yanağımı gıdıkladı. Kaza sırasında kafasından ayrılıp yanağına düşen kafa derisinden sarkan saçlar olduğunu anladım.

"Bir şey oldu," diye onayladı Morrie bacağıma daha sıkı sarılarak.

Sonra hepsi şarkı söylemeye başladı. Doğum günü şarkısıydı ama sözlerini değiştirmişlerdi.

"Bir şey oldu SANAAA! Bir şey oldu SANAAA! Bir şey oldu, sevgili Jamie, bir şey oldu SANA!"

Ve çığlık atmaya başladım.

Bu rüyayı ilk kez, trenle Denver'a giderken görmüştüm ama çığlıklarım gerçek hayatta –benimle aynı vagonda olan yolcuların şansına– bir dizi homurtu olarak kendini göstermişti. Sonraki yirmi yıl içinde bu rüyayı belki yirmi beş kez gördüm. Ve her defasında aklımda aynı düşünceyle, panik içinde uyandım: *Bir şey oldu.*

O sırada Andy hâlâ hayatta ve iyiydi. Onu arayıp prostatına baktırmasını söylemeye başladım. İlk başlarda sadece güldü, sonra sinir olmaya başladı ve babamızın gayet sağlıklı olduğuna dikkat çekerek daha uzun yıllar yaşayacağına inandığını söylemeye başladı.

"Belki," dedim ona. "Ama annemiz genç yaşta kanserden öldü. Onun annesi de."

"Fark etmediysen söyleyeyim, ikisinin de prostatı yoktu."

"İrsiyet tanrıları için bunun bir fark teşkil ettiğini sanmıyorum," dedim. "Büyük C'yi(*) neresi müsaitse oraya gönderiveriyorlar. Tanrı aşkına, nedir bu naz? Alt tarafı kıçına parmak sokuyorlar ve iş on saniyede bitiyor. Doktorun her iki elini de omuzlarında hissetmediğin sürece arka tarafının bakirliğinden endişe etmene gerek yok."

"Elli yaşıma geldiğimde yaptırırım," dedi. "Tavsiye edilen bu, benim de yapacağım bu, konu kapanmıştır. Kendine çekidüzen verdiğine sevindim Jamie. Müzik endüstrisinde bir yetişkin işi bulduğun için de mutluyum. Ama bunların hiçbiri sana hayatıma müdahale etme hakkı vermiyor. Onu Tanrı yapıyor zaten."

Elli çok geç olacak, diye düşündüm. *Elli yaşına geldiğinde çoktan kök salmış olacak.*

Ağabeyimi sevdiğim için (büyüyünce sinir bozucu bir yobaz olduğunu düşünüyor olsam da) son çare olarak karısı Francie ile konuştum. Dudak bükeceğini bildiğim için Andy'ye söyleyemeyeceğim şeyi, yani içime doğduğunu, hem de çok kuvvetli bir his olduğunu ona söyleyebilirdim. Lütfen Francie, *lütfen* prostatına baktırsın.

Kırk yedi yaşındayken sonunda pes etti ve kahrolası teste güvenilmeyeceğini iddia edip söylenmesine rağmen ("Sırf çenenizi kapatmak için!") gidip muayene oldu. Belki her teste güvenilmezdi ama İncil'den ezbere pasajlar okuyan, doktor fobisi olan ağabeyim bile bunun sonucunu tartışmaya kalkmadı: bir Bo Derek 10'uydu. Sonrasında Lewiston'da bir ürologa gitti ve ardından ameliyat oldu. Üç yıl sonra ise kanserden tamamen kurtuldu. Ondan bir yıl sonra –elli bir yaşındayken– bir gün, bahçeyi sularken kalp krizi geçirdi ve ambulans onu hastaneye yetiştiremeden

(*) Kanserli bir kadının hayat mücadelesini anlatan Amerikan TV dizisi. (ç.n.)

İsa'nın kollarına gitti. Bunlar, New York'ta oldu ve cenaze töreni de orada düzenlendi. Harlow'da bir anma töreni yapılmadı. Buna sevinmiştim. Jacobs'ın uyuşturucu bağımlılığımı tedavi edişinin uzun süreli artçı etkisi yüzünden eve rüyalarımda yeterince sık gidiyordum zaten. Rüyaların bir yan etki olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yıl 2008, aylardan haziran, güneşli bir pazartesi sabahı. Yine aynı rüyadan uyandım ve on dakika boyunca kalkmadan yatakta kendimi toparlamaya çalıştım. Nefes alıp verişim bir süre sonra yavaşladı ve ağzımı açtığımda *bir şey oldu* dışında başka bir şey diyemeyeceğim korkusu zamanla yok oldu. Kendime ayık ve sağlıklı olduğumu ve bu sayede daha iyi bir hayat sürdüğümü hatırlattım. Rüyalar artık iyice seyrekleşmişti ve kendimi şişleyerek son uyanışımın üstünden dört sene geçmişti (neyse ki bu kez elimdeki bir çatal değil, ıspatulaydı, yani sıfır hasarla atlatmıştım). *Ufak bir ameliyat izinden kötü değil,* dedim kendime. Böyle düşünmeyi genellikle başarıyordum aslında. Sadece uyanışımın hemen ardından, rüyanın *gerisinden* kötücül bir şeyin baktığını hissediyordum. Dişi bir varlık. Bundan emindim.

Duş yapıp giyindiğim sırada, rüya uzak bir anıya dönüşmüş oluyordu. Kısa bir süre sonra da aklımdan tamamen çıkıyordu. Bunu, tecrübelerim sonucu öğrenmiştim.

Nederland'deki Boulder Canyon Bulvarı'ndaki bir apartmanın ikinci katında oturuyordum. 2008 yılında bir ev satın alabilecek duruma gelmiştim ama ev, kredi almak anlamına geliyordu ve borca girmek istemiyordum. Bekârdım ve oturduğum daire bana yetiyordu. Yatağım, Jacobs'ın karavanındaki gibi çift kişilikti ve yıllar içinde pek çok kadınla paylaşmıştım. Bu ara sayıları azalmış ve seyrekleşmişlerdi ama bu beklenen bir şeydi sanırım. Yakında elli iki olacaktım, her durakta sevgilisi olan zamparaların ihtiyar, sarkık keçilere dönüştüğü yaşlara çok yaklaşmıştım.

Ayrıca tasarruf hesabımdaki miktarın yavaş yavaş arttığını görmek hoşuma gidiyordu. Pinti değildim ama parayı önemse-

mediğim de söylenemezdi. Fairgrounds Inn'de hasta ve beş parasız uyandığım günü unutamıyordum. Kredi kartımın bakiyesinin yetersiz olduğunu söyleyen kızıl saçlı kadının yüzünü de. *Tekrar deneyin,* demiştim kadına. *Sana bir kez bakmak, buna gerek olmadığını gösteriyor şekerim,* demişti.

Bir de şimdi bak bakalım güzelim, diye düşündüm 4Runner'ımla Caribou Yolu üzerinde batıya doğru ilerlerken. Tulsa'da Charlie Jacobs ile karşılaştığım geceden beri yirmi kilo almıştım. Bir seksen beş boya doksan beş kilo fena değildi. Tamam, karnım dümdüz değildi ve son kolesterol sayım pek iyi sayılmazdı ama eskiden Dachau kampından kurtulmuş biri gibi görünüyordum. Carnegie Hall'da veya E Street Band ile arenalarda hiçbir zaman çalamayacaktım ama hâlâ gitar tıngırdatıyordum -bolca- ve hem sevdiğim, hem de iyi olduğum bir işim vardı. Kendi kendime, daha fazlasını istemenin tanrıları kışkırtmak olacağını söylüyordum. Yani, kışkırtma onları Jamie. Ve Peggy Lee'nin Leiber ve Stoller imzalı o hüzünlü klasiğine denk gelirsen -"Is That All There Is?"- kanalı değiştir ve neşeli bir şarkı bul.

Caribou Yolu'nda sekiz kilometre ilerledikten sonra, tam eğimin artmaya başladığı yerde, üstünde WOLFJAW ÇİFTLİĞİ, 3 KM yazan bir tabela vardı. Anayoldan ayrılıp tabelanın işaret ettiği yola saptım. Kapıdaki tuş takımına şifremi girdikten sonra PERSONEL VE SANATÇILAR için ayrılmış çakıllı otoparka girdim ve park ettim. Otoparkı sadece bir kez dolu görmüştüm, o da Rihanna'nın Wolfjaw'da EP'sini kaydettiği gündü. Yol kenarları bile park etmiş arabalarla dolmuştu. Hatun oldukça kalabalık bir ekiple çalışıyordu.

Pagan Starshine (gerçek adı: Hillary Katz) atları iki saat önce beslemişti muhtemelen ama yine de çift sıra halindeki bölmelere gidip onlara elma dilimleri ve havuç parçaları verdim. Çoğu iri ve güzeldi - bazen onların dört ayaklı Cadillac limuzinler olduğunu düşünürdüm. Ama en sevdiğim, daha ziyade eski bir Chevrolet olan Bartleby'ydi. Safkan olmayan, benekli bir attı ve elimde

gitarım ve çantamla, heyecan içinde Wolfjaw'a geldiğim günden beri oradaydı. O zaman da genç sayılmazdı, artık iyice ihtiyarlamıştı. Dişlerinin çoğu dökülmüştü ama kalanlarla elma dilimini çiğneyebiliyordu. Çenesi tembelce sağa sola oynuyordu. Sakin, kahverengi gözlerini yüzümden hiç ayırmıyordu.

"Gayet iyisin Bart," dedim burnunu okşayarak. "Benim gibisin."

Onaylıyormuşçasına başını salladı.

Pagan Starshine– arkadaşlarının deyişiyle Paig– önlüğündeki yemlerle tavukları besliyordu. El sallayamadığı için bağırarak merhaba dedi, onu "Mashed Potato Time"ın ilk iki dizesi takip etti. Sonraki iki dizede ona eşlik ettim: en sonuncu, en harikası vs. vs. Pagan eskiden geri vokal yapıyordu ve en parlak günlerinde sesinin, Pointer Sisters gibi olduğu söyleniyordu. Ama sigara tiryakisi olduğu için kırkına vardığında sesi Woodstock'taki Joe Cocker'a benzemeye başlamıştı.

Stüdyo 1 kapalı ve karanlıktı. Işığı yaktım ve o günün programını görmek için duyuru panosuna baktım. Dört seans olacaktı: saat onda, ikide, altıda ve dokuzda. Sonuncusu muhtemelen gece yarısına kadar sürecekti. Stüdyo 2 de yoğun olurdu herhalde. Nederland, batı yamacında minik bir kasabaydı –nüfusu bin beş yüzden azdı– ama müzik endüstrisindeki yeri, fiziksel büyüklüğüyle kıyaslanamayacak kadar önemliydi. Araba tamponlarında rastlanan NEDERLAND! NASHVILLE'İN KAFAYI BULDUĞU YER! çıkartmaları pek abartı sayılmazdı. Joe Walsh, ilk albümünü, Hugh Yates'in babasının döneminde Wolfjaw 1'de, John Denver'sa son albümünü Wolfjaw 2'de kaydetmişti. Hugh bir keresinde bana, satın aldığı Long-EZ adındaki deneysel uçak hakkında grubuyla konuşmakta olan Denver'ın ses kayıtlarını dinletmişti. Dinlerken tüylerim diken diken olmuştu.

Merkezde, haftanın her akşamı canlı müzik dinleyebileceğiniz dokuz ayrı bar ve bizimkinin dışında üç aktif kayıt şirketi vardı. Ama Wolfjaw içlerinde en büyük ve en iyisiydi. Çekingen

adımlarla Hugh Yates'in ofisine girip beni Charlie Jacobs'ın gönderdiğini söylediğim gün duvarlarda, içlerinde Eddie Van Halen, Lynyrd Skynyrd, Axl Rose (zirvedeyken) ve U2 dahil olmak üzere en az iki düzine fotoğraf vardı. Ama içlerinde onu en çok gururlandıran –ve bizzat parçası olduğu tek grup– Staples Singers'tı. "Mavis Staples bir tanrıçadır," demişti bana. "Amerika'daki en iyi kadın vokal. Diğerleri eline su dökemez."

Sürekli yolculuk edip farklı mekânlarda çaldığım yıllarda, payıma düştüğü kadar kötü şarkı ve indie albümler kaydettim ama Neil Diamond'ın hastalanan ritim gitaristinin yerine kayda girdiğim güne dek hiç önemli bir albümün parçası olmamıştım. O gün dehşet içindeydim –eğilip gitarımın üstüne kusacağımdan emindim– ama sonrasında pek çok kayıtta yer aldım. Bazıları başkasının yerini doldurmak için, bazıları ise talep üzerineydi. Kazancım çok iyi değildi ama kötü de sayılmazdı. Hafta sonları, Comstock Lode adında bir yerel barın grubuyla çalıyordum, bazen de Denver'daki işlere gidiyordum. Bunların yanı sıra, Hugh'un babası öldükten sonra başlattığı yaz programı çerçevesinde yetenekli lise öğrencilerine gitar dersi veriyordum. Programın adı, Rock-Atomik'ti.

"Yapamam," diye itiraz etmiştim Hugh programa dahil olmamı önerdiğinde. "Müziği okuyamıyorum!"

"*Notaları* okuyamadığını söylüyorsun herhalde," demişti Hugh. "Tab okuyabiliyorsun ve çocukların öğrenmek istediği de bu zaten. Şanslarına –ve şansımıza– ihtiyaçlarının büyük bölümünü de bu teşkil ediyor. Burada, tepelerde bir Segovia bulmayacaksın dostum."

Haklıydı. Zamanla korkum geçti ve derslerden keyif almaya başladım. Krom Güller'e dair anılarımı canlandırıyorlardı. Ayrıca... belki bunu söylemeye utanıyor olmalıyım ama Rock-Atomik gençleriyle çalışırken, bu sabah Bartleby'ye elma verip burnunu okşarken aldığım zevke benzer bir keyif alıyordum.

Bu çocuklar *rock* yapmak istiyordu ve çoğu, yapabileceğini keşfediyordu... Mi akorunu öğrendikten sonra tabii.

Stüdyo 2 de karanlıktı ama Mookie McDonald, ses masasını açık bırakmıştı. Her şeyi kapattım ve onunla bu konuyu konuşmaya karar verdim. İyi bir ses teknisyeniydi ama kırk yıldır içtiği ot yüzünden hafızası zayıflamıştı. Gibson SG'm, diğer enstrümanlarla birlikte hazır bekliyordu çünkü o gün daha sonra Gotta Wanna adında yerel bir rockabilly ikiliyle bir demo çalacaktım. Bir tabureye oturdum ve on dakika boyunca "Hi-Heel Sneakers" ve "Got My Mojo Working" gibi parçaları tenis raketi misali çalar gibi yaparak çalıştım. Artık yollarda çaldığım günlerden çok daha iyiydim ama hiçbir zaman bir Clapton olmayacaktım.

Telefon çaldı – daha doğrusu kenarlarındaki mavi ışık yandı. Tüm stüdyolarda olduğu gibi bunun da sesi yoktu. Gitarımı bırakıp telefona cevap verdim. "Stüdyo 2, Curtis Mayfield konuşuyor."

"Ölümden sonraki hayat nasıl Curtis?" diye sordu Hugh Yates.

"Karanlık. İyi tarafı, artık felçli değilim."

"İyi, senin adına sevindim. Büyük eve gel. Görmeni istediğim bir şey var."

"Tanrı aşkına, yarım saat sonra kayda gireceğiz. Galiba şu uzun bacaklı country şarkıcısıyla."

"Mookie onu kayda hazırlar."

"Hayır, hazırlamaz. Daha gelmemiş. Ayrıca 2'deki masayı açık bırakmış. Yine."

Hugh iç geçirdi. "Konuşup kulağını çekerim. Hadi gel şimdi."

"Tamam ama Mookster ile *ben* konuşacağım. İşim bu. Tamam mı Hugh?"

Güldü. "Bazen işe aldığım, ağzını bıçak açmayan o çekingen herif nerede diye merak ediyorum," dedi. "Gel hadi. Aklın başından gidecek."

Hugh'un klasik Continental'i, büyük çiftlik evinin önüne park edilmişti. Adam lüks olan her şeye düşkündü ve karşılayacak paraya sahipti. Wolfjaw'ın kazancı, masrafını anca karşılıyordu ama Yates ailesinin pek çok alanda, çok kazançlı yatırımları vardı ve Hugh –iki kez boşanmış ama ikisinde de evlilik öncesi anlaşmalar imzalatmış, çocuksuz bir adamdı– Yates aile ağacının son dalıydı. Atları, tavukları, koyunları ve birkaç domuzu vardı ama bunlar onun için hobi sayılırdı. Aynı şey arabaları ve güçlü motorlu pikap kamyonetleri için de geçerliydi. Onun için en önemlisi, en çok değer verdiği, müzikti. Bir zamanlar kendisinin de çaldığını iddia ederdi ama eline bir enstrüman aldığını hiç görmemiştim.

"Müzik önemlidir," dedi bana bir keresinde. "Popüler kurgu yok olur, televizyon programları unutulur. Bahse girerim iki yıl önce sinemada izlediğin bir filmi şimdi hatırlayamazsın. Ama müzik kalıcıdır. Pop müzik bile. Hatta *özellikle* pop müzik. 'Raindrops Keep Fallin' on My Head'e istediğin kadar burun kıvır, insanlar o boktan şarkıyı elli yıl sonra bile dinliyor olacak."

Onunla tanıştığım günü hatırlamak kolaydı çünkü Wolfjaw, o gün nasılsa bugün de aynıydı. Ön tarafa park edilmiş gece mavisi Connie'ye varıncaya kadar her şey aynı duruyordu. Ama ben değişmiştim. 1992 sonbaharında o gün, beni kapıda karşılamış, elimi sıkmış ve ofisine buyur etmişti. Üstüne bir Piper Cub sığacakmış kadar büyük görünen masasının gerisindeki büyük koltuğa oturarak bana bakmıştı. Peşinden ofise girerken heyecanlıydım; duvarlardaki ünlü simaları görünce, var olan tükürüğüm de yok olmuş, ağzım iyice kurumuştu.

Yates beni baştan ayağa süzmüş –üstünde kirli bir AC/DC tişörtü, altında ondan da kirli bir blucin olan bir ziyaretçi– ve, "Charlie Jacobs beni aradı," demişti. "Pedere birkaç yıl öncesin-

den kalma büyük bir borcum var. Ödeyemeyeceğim kadar büyük bir borç ama seni işe alırsam ödeşmiş olacağımızı söyledi."

Dilim tutulmuş halde masanın önünde dikiliyordum. Bir gruba girmek için seçmelere katıldığım olmuştu ama bu ondan çok farklıydı.

"Eskiden uyuşturucu müptelasıymışsın, öyle dedi."

"Evet," demiştim. İnkâr etmek anlamsızdı.

"Eroin kullanıyormuşsun."

"Evet."

"Ama artık temizsin, öyle mi?"

"Evet."

Ne zamandır temiz olduğumu soracak sanmıştım ama sormamıştı. "Otursana Tanrı aşkına. Kola alır mısın? Bira? Limonata? Belki buzlu çay?"

Oturmuştum ama arkama yaslanacak kadar rahatlayamamıştım. "Buzlu çay alırım."

Masasındaki iç haberleşme cihazının düğmesine basmıştı. "Georgia? İki buzlu çay hayatım." Sonra bana dönmüştü. "Burası işleyen bir çiftlik Jamie ama beni asıl ilgilendiren hayvanlar, ellerinde enstrümanlarıyla gelenler."

Gülümsemeye çalışmış ama kendimi aptal gibi hissederek vazgeçmiştim.

Fark etmemiş gibiydi. "Rock grupları, country grupları, solo sanatçılar. Esas para kaynağımız onlar ama aynı zamanda Denver'daki radyo kanalları için reklam müzikleri yapıyor, yılda yirmi ila otuz sesli kitap kaydediyoruz. Michael Douglas, Wolfjaw'da bir Faulkner romanı kaydetti. Georgia heyecandan neredeyse altına işeyecekti. Adam çok sıcakkanlı ama stüdyoda tam bir mükemmeliyetçi."

Buna söyleyecek bir şey bulamadığım için sessiz kalmış ve buzlu çayın bir an önce gelmesi için dua etmiştim. Ağzımın içi çöl kumu gibi kuruydu.

Yates öne eğilmişti. "İşleyen bir çiftlikte her şeyden çok neye ihtiyaç vardır, bilir misin?"

Başımı iki yana sallamıştım. Tam lafına devam edecekti ki içeri genç, güzel, siyahi bir kadın girmişti. Elindeki gümüş tepside iki büyük bardak buzlu çay vardı. İçlerine birer nane yaprağı eklenmişti. Çayıma iki dilim limon sıkmış ama şeker kâsesine dokunmamıştım. Eroinle geçen yıllarımda deli gibi şeker tüketiyordum ancak oto tamircisinde kulaklığı taktığım günden beri tatlı olan her şeyden iğrenir olmuştum. Tulsa'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra trendeki yemek vagonunda bir Hershey almış ama yiyememiştim. Kokusu bile midemi bulandırmıştı.

"Teşekkürler Georgia," demişti Yates.

"Rica ederim. Ziyaret saatlerini unutma. Saat ikide başlıyor, Les seni bekliyor olacak."

"Unutmam." Genç kadın dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapatmış, Yates yine bana dönmüştü. "Her çiftliğe lazım olan, bir kâhyadır. Wolfjaw'da işin çiftçilik ve hayvancılık kısmının sorumlusu, Rupert Hall. İşinin ehlidir ve sağlığı gayet iyi ama *müzik* kâhyam, şu an Boulder Community Hastanesi'nde iyileşmeye çalışıyor. Les Calloway. Bu ismi daha önce duyduğunu sanmam."

Başımı iki yana sallamıştım.

"Peki Excellent Board Brothers'ı duydun mu?"

Bu tanıdık gelmişti. "Enstrümantal bir gruptu, değil mi? Sörf müziği, Dick Dale ve His Del-Tones gibi?"

"Evet, doğru. İki okyanustan da olabildiğince uzak olan Colorado'dan olmaları çok ilginç aslında. İlk kırka giren bir hitleri vardı – 'Aloona Ana Kaya.' Hadi sevişelim cümlesinin Hawaii dilinde kötü bir tercümesi."

"Tabii ya, hatırlıyorum." Hatırlamamam mümkün değildi çünkü ablam binlerce kez dinlemişti. "Bir kızın başından sonuna güldüğü şarkı."

Yates sırıtmıştı. "O gülüş, tek şarkılık şöhretin yolunu açmıştı ve şarkıya ekleme fikri benimdi. Sonradan aklıma gelmişti. O günlerde burayı hâlâ babam idare ediyordu. Katıla katıla gülen kız da burada çalışıyor. Adı Hillary Katz ama bugünlerde kendine Pagan Starshine diyor. Artık kullanmıyor ama o gün gülme gazıyla kafayı bulmuştu ve gülmeden *duramıyordu.* Orada sesini kaydetmiştim – hiç haberi yoktu. Şarkıya eklenince ona yedi bin dolar verdiler."

Başımı sallamıştım. Rock tarihi, böyle şanslı kazalarla doluydu.

"Neyse, Excellent Board Brothers sadece bir turneye çıktı, sonra kaçınılmaz son gerçekleşti. Ne olduğunu biliyor musun?"

Kişisel tecrübelerim sonucu biliyordum. "Paralar suyunu çekti ve dağıldılar."

"Hı hı. Les eve döndü ve benim için çalışmaya başladı. Prodüktörlükte, çalmaktan çok daha başarılı ve on beş yıldır Wolfjaw'ın müzik tarafında sağ kolum oldu. Charlie Jacobs aradığında, seni Les'in yanına vermeyi düşünmüştüm. Hem çalışacak hem öğrenecektin, bir yandan da çalmaya devam edecektin. Hâlâ öyle düşünüyorum ama hızlı öğrensen iyi olur evlat çünkü Les geçen hafta kalp krizi geçirdi. İyileşecek –öyle dediler– ama epey kilo vermesi ve bir sürü ilaç içmesi gerekiyormuş. Seneye emekli olmaktan bahsediyor. Senin bu işe uygun olup olmadığını görmek için yeterli bir süre."

İçimde paniğe yakın bir his belirmişti. "Bay Yates..."

"Hugh."

"Hugh, stüdyoda kayıt yapmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Şimdiye kadar sadece çaldığım gruplarla saatlik kiralanan stüdyolarda bulundum."

"Kira ücretini genellikle solo gitaristin evlatlarına düşkün ebeveynleri öder," demişti. "Ya da davulcunun, günde sekiz saat garsonluk yapıp şiş ayaklarla bahşiş peşinde koşan karısı."

Evet, genellikle öyle olurdu. Ta ki kadın aklını başına devşirip adamı kapının önüne koyana dek.

Ellerini birleştirerek öne eğilmişti. "Ya öğrenirsin ya da öğrenemezsin. Peder yapabileceğini söyledi, bu da benim için yeterli. Yeterli olmalı. Ona borçluyum. Şimdilik tek yapman gereken stüdyoları hazırlamak ve SS'nin takibini yapmak – ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sanatçı saatleri."

"Evet. Bir de geceleri stüdyoları kilitleyeceksin. Les dönene kadar Mookie McDonald sana etrafı gösterebilir. Mookie'nin doğru yaptıklarına olduğu kadar yanlış yaptıklarına da dikkat edersen çok şey öğrenebilirsin. Ne olursa olsun kayıtları tutmasına izin verme. Ve bir şey daha. Ot içecek olursan işe vaktinde gelmeye ve yangın çıkarmamaya çalış. Ama tekrar eroin kullandığını duyarsam..."

Bütün kararlılığımla gözlerine bakmıştım. "O yola geri dönmeyeceğim."

"Cesurca bir cümle. Daha önce pek çok kişiden duydum, içlerinden bazıları şimdi hayatta değil. Ama bazen doğru çıktığı da oluyor. Umarım sende de öyle olur. Ama şunu bil, kullandığını görürsem borçlu olayım olmayayım kovulursun. Anlaşıldı mı?"

Anlaşılmıştı. Net bir şekilde.

Georgia Donlin, 2008'de de 1992'de olduğu kadar güzeldi ama biraz kilo almış, siyah saçlarında gümüş teller belirmiş ve son zamanlarda çift mercekli gözlükler takmaya başlamıştı. "Sabah sabah niye böyle coştuğunu biliyor musun?" diye sordu bana.

"Hiçbir fikrim yok."

"Küfretmeye başladı, sonra güldü, sonra yine küfretti. Bildiğini söyledi, o orospu çocuğu dedi, sonra da bir şey fırlattı gibi duydum. Bilmek istediğim tek şey, birinin kovulup kovulmayacağı. Kovulacaksa mazeret izni alacağım. Yüzleşmeleri hiç beceremem."

"Geçen kış eti getiren adama saksı fırlatan kadın mı diyor bunu?"

"O başkaydı. Aşağılık herif kıçımı ellemeye çalıştı."

"Zevkli herifmiş," dedim ve bana ters ters bakınca ekledim: "Öylesine dedim."

"Hıh. İçerisi birkaç dakikadır sessiz. Umarım kalp krizi falan geçirmemiştir."

"Belki televizyonda gördüğü bir şeye sinirlenmiştir. Ya da gazetedeki bir habere."

"Televizyon, ben geldikten on beş dakika sonra kapandı. *Camera* ve *Post*'u ise iki aydır almıyoruz. Artık her şeyi internette bulabildiğini söylüyor. Ona internetteki haberleri tıraş olamayacak kadar genç oğlanlar ve ilk sutyenlerini giyen kızların yazdığını, hiçbirine güven olmayacağını söyleyip duruyorum. Teknolojiden kopuk bir ihtiyar olduğumu düşünüyor. Açık açık söylemiyor ama gözlerinden anlıyorum. Sanki üniversitede bilgisayar dersi alan bir kızım yokmuş gibi. O blog denen sitelere güvenilmemesi gerektiğini bana söyleyen *Bree*. Hadi gir içeri. Ama koltuğunda baygın halde bulursan suni teneffüs için beni çağırayım deme."

On altı yıl önce Hugh'un ofisine buzlu çay getiren kadın o günkü gibi zarifçe yürüyerek uzaklaştı.

Kapıyı tıklattım. Hugh baygın değildi ama gereğinden fazla büyük masasının gerisindeki koltuğunda kaykılarak oturmuş, migreni varmış gibi şakaklarını ovuyordu. Bilgisayarı önünde açıktı.

"Birini kovacak mısın?" diye sordum.

Başını kaldırıp baktı. "Hı?"

"Georgia birini kovacaksan bugün izin alacağını söyledi."

"Kimseyi kovmayacağım, saçmalamayın."

"Bir şey fırlattığını söyledi."

"Palavra." Duraksadı. "Ama kutsal yüzüklerle ilgili saçmalığı görünce çöp kutusuna tekme attım."

"Şu kutsal yüzükleri bana da anlat bakalım. Ben de çöpe tekmeyi atıp işimin başına döneyim. Bugün yapmam gereken milyonlarca iş var, Gotta Wanna seansı için öğrenmem gereken iki şarkı da cabası. Çöp kutusuyla atacağım bir gol bana başlamak için gereken enerjiyi verebilir."

Hugh tekrar şakaklarını ovmaya başladı. "Bunun olabileceğine ihtimal vermiştim, içinde olduğunu biliyordum ama bu kadar... bu kadar *abartılı* bir şey beklemiyordum. Ama ne derler bilirsin, ya büyük oyna ya da bırak."

"Ne anlattığına dair hiçbir fikrim yok."

"Anlayacaksın Jamie, anlayacaksın."

Masasının köşesine oturdum.

"Her sabah egzersiz bisikletime binerken saat altı haberlerini izlerim. Çoğunlukla hava durumunu sunan hatunu görmek kalbime ekstra egzersiz yaptırdığı için. Bu sabah, kırışıklıkları yok eden sihirli krem ve eski şarkılar albümleri reklamlarının arasında bir başka reklam gördüm. İnanamadım. Kesinlikle inanamadım. Ama aynı zamanda doğruluğundan hiç şüphe duymadım." Sonra güldü. *Çok komik* gülüşü değil, *inanamıyorum* gülüşüydü. "Ve aptal kutusunu kapatıp internette araştırmaya giriştim."

Masanın çevresinden dolaşıp yanına gitmeye niyetlenmiştim ki beni durdurdu. "Önce benimle birlikte bir yere gitmek ister misin diye sormam gerek Jamie. Birkaç yanlış başlangıcın ardından kaderinde yazılı olanı nihayet gerçekleştirmiş bir adamı görmeye."

"Olur, elbette. Justin Bieber konseri olmadığı sürece varım. Bieb için biraz fazla yaşlıyım."

"Ah, bu Bieb'den çok daha iyi. Bir bak. Ama dikkat et gözlerin yanmasın."

Masanın etrafından dolaşıp baktım ve jokerimle üçüncü kez karşılaştım. İlk dikkatimi çeken, hipnotize edici bakışıydı. Ellerini, yüzünün iki yanına kaldırmıştı. Her iki elinin de ortaparmağında kalın, altın bir yüzük vardı.

Bir internet sitesindeki postere bakıyordum. Başlığı:

RAHİP C. DANNY JACOBS
ŞİFA VEREN DİRİLİŞ TURNESİ 2008.

ESKİ USUL ÇADIR TOPLANTISI!

13-15 HAZİRAN
NORRIS KASABASI FUAR ALANI
Denver'ın 30 Kilometre Doğusu

ESKİ "SOUL ŞARKICISI" AL STAMPER

THE GOSPEL ROBINS
VE
DEVINA ROBINSON

VE

GEZİCİ VAİZ C. DANNY JACOBS

DANNY JACOBS'IN ŞİFALI HAKİKİ GÜCÜN SAATİ'NDE OLDUĞU GİBİ

RUHUNUZU ŞARKILARLA YENİLEYİN
ŞİFAYLA İNANCINIZI TAZELEYİN
KUTSAL YÜZÜKLERİN HEYECAN VERİCİ HİKÂYESİNİ
RAHİP DANNY'DEN DİNLEYİN!

"Koş" dedi. "Kentin caddelerine, sokaklarına çık; yoksulları, kötürümleri, körleri, sakatları buraya getir. Çıkıp yolları ve çit boylarını dolaş, bulduklarını gelmeye zorla da evim dolsun."
Luka 14:21 ve 23

TANRI'NIN HAYATINIZI DEĞİŞTİRME KUDRETİNE TANIKLIK EDİN!

13 HAZİRAN CUMA: 19.00
14 HAZİRAN CUMARTESİ: 14.00 ve 19.00
15 HAZİRAN PAZAR: 19.00

TANRI YUMUŞAK SESLE KONUŞUR (1. KRALLAR 19:12)
TANRI ŞİMŞEK GİBİ GELİR (MATTA 24:27)

BİRİNİZ GELİN!

HEPİNİZ GELİN!

YENİLENİN!

En altta, coşkuyla ayakta alkışlayan kalabalığın önünde koltuk değneklerini fırlatıp atan bir gencin fotoğrafı vardı. Altındaki yazı şöyleydi: *Robert Rivard, KAS ERİMESİ tedavi edildi, 30/05/07, St. Louis, Mo.*

Eski bir dostunun öldüğünü veya ciddi bir suç yüzünden tutuklandığını öğrenen birinin şaşkınlığını yaşadım. Bununla birlikte bir parçam –değişen, iyileşen parça– hiç şaşırmamıştı. O parçam, bunu görmeyi uzun zamandır bekliyordu.

Hugh güldü. "Ağzına bir kuş kaçmış ve yutmuş gibi görünüyorsun," dedi. Sonra o an aklımdan geçen tek tutarlı düşünceyi dile getirdi. "Peder eski numaralarına dönmüş görünüyor."

"Evet," dedim ve Matta İncili'nden yapılan alıntıyı gösterdim. "Ama bu, Tanrı'nın gelişi, iyileşmeyle ilgili değil."

Kaşlarını kaldırdı. "İncil'i bildiğinden haberim yoktu."

"Bilmediğin çok şey var," dedim. "Çünkü ondan hiç bahsetmiyoruz. Ama Charlie Jacobs'ı Tulsa'dan çok önce tanıdım. Ben küçükken kilisemizin rahibiydi. İlk rahiplik işiydi ve aynı zamanda son olduğunu sanıyordum. Şu ana kadar."

Gülümsemesi soldu. "Hadi oradan! Kaç yaşındaydı, on sekiz falan mı?"

"Sanırım yirmi beş civarıydı. Ben de altı yedi yaşındaydım."

"O günlerde de insanları iyileştiriyor muydu?"

"Hayır." Ağabeyim Con hariç. "O günlerde tam bir Metodist'ti – komünyon ayinlerinde şarap yerine Welch's üzüm suyu kullanıyordu. Herkes onu severdi." En azından Korkunç Vaaz'a kadar öyleydi. "Trafik kazasında karısıyla oğlunu kaybedince bıraktı."

"Peder evli miydi? Çocuğu da mı vardı?"

"Evet."

Hugh bir süre düşündü. "Demek o alyanslardan birini takmaya hakkı var gerçekten – *alyans* iseler tabii. Pek sanmıyorum gerçi. Şuna bak."

İmleci sayfanın üst tarafındaki menüye götürüp MUCİZE ÖRNEKLERİ başlığına tıkladı. Ekranda bir dizi YouTube videosu belirdi. En azından bir düzine vardı.

"Charlie Jacobs'ı görmeye gitmek istiyorsan seve seve seninle gelirim ama bu sabah onun hakkında konuşmaya gerçekten hiç vaktim yok."

Bana dikkatle baktı. "Kuş yutmuş biri gibi *değil,* karnına sıkı bir yumruk yemiş gibisin. Şu videoya bak, ondan sonra git istersen."

Sayfanın yarısına varınca posterdeki çocuğun videosu belirdi. Hugh üzerine tıklayınca yaklaşık bir dakika uzunluğunda olduğunu ve o ana dek yüz bin kereden fazla izlendiğini gördüm. Tam viral sayılmazdı ama yakındı.

Video başladı ve biri, Robert Rivard'ın yüzüne, üstünde KSDK yazan bir mikrofon uzattı. Görünmeyen bir kadının sesi

duyuldu: "Bu sözde şifa verme işlemi gerçekleştiğinde neler olduğunu anlat Bobby."

"Anlatayım hanımefendi," dedi Bobby. "Başımı kavradığında, kutsal evlilik yüzüklerini iki tarafta hissettim. Şuralarda." Şakaklarını gösterdi. "Bir dalın kırılmasına benzer bir çıtırtı duydum. Bir iki saniyeliğine kendimden geçmiş olabilirim. Sonra bu... bilmiyorum... *sıcaklık* bacaklarıma indi... ve..." Bobby ağlamaya başladı. "Artık ayakta durabiliyordum. Yürüyebiliyordum! İyileşmiştim! Tanrı Rahip Danny'yi korusun!"

Hugh arkasına yaslandı. "Bütün videoları izlemedim ama *izlediklerim* aşağı yukarı bununla aynı. Sana bir şey hatırlattı mı?"

"Belki," dedim. Temkinle. "Ya sana?"

Jacobs'ın Hugh için yaptığı iyilikten hiç bahsetmemiştik – Wolfjaw Çiftliği'nin patronunun bağımlılıktan yeni kurtulmuş niteliksiz bir adamı tek bir telefon görüşmesiyle işe almasını sağlayacak kadar büyük olan iyilik.

"Vaktin darken bunlara girmeyelim. Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Pizza söyleyeceğim. Country söyleyen hatundan sonra programda Longmont'tan bir adam var. Programdaki açıklamada 'popüler şarkının bariton yorumu' diye yazıyor..."

Hugh bir süre boş bir ifadeyle baktıktan sonra alnına vurdu. "Tanrım, George Damon mı yoksa?"

"Evet, isim oydu."

"Vay canına, o herif çoktan öldü sanıyordum. Çok zaman oldu – sen gelmeden önceydi. Bizimle yaptığı ilk albümün adı *Damon Does Gershwin*'di. CD'lerin çıkmasından çok önceydi ama müzik kartuşları hâlâ kullanılıyordu sanırım. Her şarkı, ama her *kahrolası* şarkı, kulağa Kate Smith'in 'God Bless America'yı söylemesi gibi geliyordu. Bırak onunla Mookie ilgilensin. Birbirlerini tanıyorlar. Mookster sıçarsa montajda düzeltirsin."

"Emin misin?"

"Evet. Pederin kutsal gösterisini izlemeye gideceksek hakkında neler bildiğini duymak istiyorum. Aslında bu konuşmayı yıllar önce yapmalıydık."

Bir süre düşündüm. "Tamam... ama duymak istiyorsan sen de döküleceksin. Birbirimize her şeyi anlatacağız."

Ellerini, kovboy gömleğinin altındaki koca göbeğinin üstünde birleştirdi ve koltuğunda öne arkaya sallandı. "Aklından geçen oysa, utanılacak bir şey değil. Sadece... inanılması güç."

"Ben inanırım," dedim.

"Belki. Gitmeden önce İncil'den o alıntının aslının ne olduğunu ve bunu nasıl bildiğini söyle."

"Bunca yıldan sonra kelimesi kelimesine aktaramam ama şöyle bir şeydi: 'Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi, doğuda çakıp batıya kadar her yerden görülen şimşek gibi olacaktır.' Şifa ile değil, kıyamet günüyle ilgili. Hatırlıyorum çünkü Peder Jacobs'ın en sevdiklerinden biriydi."

Saate bir göz attım. Uzun bacaklı country şarkıcısı –Mandy bir şey– daima erken gelirdi ve muhtemelen o sırada yanında gitarıyla Stüdyo 1'in önündeki basamaklara oturmuş bekliyordu ama öğrenmeden gidemeyeceğim bir şey vardı. "Alyans olduklarından şüpheli olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Sende halkaları kullanmadı yani? Şu küçük uyuşturucu sorununu çözerken?"

Terk edilmiş oto tamircisini düşündüm. "Hayır. Bir kulaklık vardı."

"Ne zamandı? 1992 mi?"

"Evet."

"Benim peder ile deneyimim 1983 yılındaydı. O günden sonra yöntemleri değişmiş olmalı. Muhtemelen kulaklıktan daha uhrevi göründüğü için yüzüklere döndü. Ama bahse girerim benim zamanımdan beri işinde çok ilerleme kaydetmiştir... *ve* senin zamanından beri. Peder böyle işte, değil mi? Hep bir basamak üste çıkmaya çalışır."

"Ona peder diyorsun. Onunla tanıştığında din adamlığı mı yapıyordu?"

"Hem evet hem hayır. Biraz karışık. Hadi git artık, kızı bekletme. Belki mini etek giymiştir. Aklını Rahip Danny'den biraz olsun uzaklaştırır."

Hatun gerçekten de mini etek giymişti ve bacakları kesinlikle muhteşemdi. Ancak neredeyse fark etmedim bile. Kayıtlara bakmadan kadının o gün hangi şarkıyı söylediğini bile bilemezdim. Aklım, Charles Daniel Jacobs'taydı, nam-ı diğer peder. Ve görünüşe göre artık yeniden Rahip Danny.

Mookie McDonald, cihazları açık bıraktığı için işittiği azarı başı öne eğik halde, sessizce kabullendi ve bir dahaki sefere daha dikkatli olacağına söz verdi. Olacaktı da. Bir süreliğine. Ama bir, en fazla iki hafta sonra yine açık bırakacaktı. Esrar içtiği için birini hapse atma fikri bana göre çok saçmaydı ama uzun süreli kullanımın HBH'ye yol açtığından emindim. Yani Hiçbir Bok Hatırlamamak.

George Damon'ı kaydedeceğini söylediğimde yüzü aydınlandı. "O adamı oldum olası çok severim!" diye bağırdı heyecanla. "Şarkı söylerken tıpkı..."

" 'God Bless America'yı söyleyen Kate Smith'e benziyordu, biliyorum. İyi eğlenceler."

Büyük evin gerisindeki akçaağaç korusunda şirin bir piknik alanı vardı. Georgia ve ofiste çalışan birkaç kız, orada öğle yemeği yiyordu. Hugh beni onlara en uzak masaya götürdü ve yanındaki büyük çantadan kâğıda sarılmış sandviçlerle iki Dr Pepper çıkardı. "Tubby's'ten tavuklu ve tonbalıklı sandviç aldım. İstediğini seç."

Tonbalığını seçtim. Bir süre, dağların gölgesinde sessizce yemeğimizi yedik. "Ben de ritim gitar çalıyordum," dedi Hugh sonra. "Ve senden çok daha iyiydim."

"Pek çok kişi gibi."

"Kariyerimin son döneminde, Michigan'dan Johnson Cats adında bir gruptaydım."

"Yetmişli yıllardaki grup mu? Askeri tişörtler giyen ve şarkıları Eagles'ınkilere benzeyen grup?"

"Asıl çıkışımız seksenlerin başında oldu ama evet, o bizdik. İlk albümümüzden dört hit şarkı çıkardık. O albümün dikkat çekmesini sağlayan neydi, biliyor musun? Adı ve kapağı. İkisi de benim fikrimdi. Adı, *Jack Amcanız Bütün Büyük Hitleri Çalıyor*'du. Kapağındaysa amcam Jack Yates'in bir fotoğrafı vardı. Oturma odasında bir koltukta, ukulele çalarken çekilmişti. İçindeki şarkılar ise oldukça sertti. Grammy töreninde en iyi albüm ödülünü almayışımıza şaşmamalı. Toto'nun revaçta olduğu dönemdi. 'Africa' ne boktan şarkıdır."

Bir süre geçmişe dalıp gitti.

"Her neyse, iki senedir Cats'teydim ve çıkış albümlerinde çalan bendim. Turnenin ilk iki ayağında çaldım, sonra atıldım."

"Neden?" diye sordum, *uyuşturucu yüzünden olmalı, o dönemde en yaygın sebep buydu,* diye düşünerek. Ama cevabı beni şaşırttı.

"Sağır oldum."

Johnson Cats turnesi Bloomington'da –Circus One– başlamış, sonra Oak Park'taki Kongre Tiyatrosu'na geçmişti. Küçük mekânlarda, açılışı yerel grupların yaptığı bir nevi ısınma turuydu. Sonraki adım olan Detroit ile asıl turne başlayacaktı: Johnson Cats'in Bob Seger ve Silver Bullet Band'in öncesinde sahneye çıkacağı otuz büyük şehir. Stadyum konserleri. Hayallerin gerçekleşmesi.

Hugh'un kulaklarındaki çınlama, Bloomington'da başlamıştı. Önce bunu, ruhunu müziğe satmasının ufak bir bedeli olarak görmüş ve üstünde durmamıştı – kendine saygısı olan hangi müzisyen ara sıra bu çınlama derdini çekmemişti? Mesela Pete Townshend. Eric Clapton. Neil Young. Ancak Oak Park'ta bulantı

ve baş dönmesi de başlamıştı. Hugh konserin yarısında sahneden koşarak uzaklaşıp kum dolu bir kovanın içine kusmuştu.

"Üstündeki yazıyı hâlâ hatırlıyorum," dedi. "SADECE KÜÇÜK YANGINLAR İÇİN."

Konseri bir şekilde bitirebilmiş, seyirciyi selamlamış ve sahne arkasına gitmişti.

"Neyin var senin?" diye sormuştu Felix Granby. Grubun solisti ve gitaristiydi, yani hayranların çoğunluğu için, Johnson Cats *oydu*. "Sarhoş musun?"

"Midemi üşütmüşüm," demişti Hugh. "Geçiyor."

Öyle olduğuna inanıyordu gerçekten. Amfiler kapanınca çınlama hafiflemişti. Ama ertesi sabah tekrar başlamıştı ve şiddetli çınlama dışında neredeyse hiçbir şey duyamıyordu.

Johnson Cats'in iki üyesi, yaklaşan felaketi fark etmişti: Felix Granby ve Hugh. Pontiac'taki Silverdome'da verecekleri konser sadece üç gün sonraydı. Doksan bin kapasiteli bir alandı. Detroit'in gözdesi Bob Seger sahneye çıkacağı için neredeyse tamamen dolması bekleniyordu. JC, şöhrete sadece bir adım uzaklıktaydı ve rock and roll dünyasında böyle fırsatlar nadiren yakalanıyordu. Bu yüzden Felix Granby, Hugh'a, White Lightning'in Kelly Van Dorn'unun bana yaptığını yapmıştı.

"Ona hiç kin tutmadım," dedi Hugh. "Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapabilirdim. Detroit'teki L'Amour Stüdyosu'ndan bir gitarist kiraladı. Dome'da grupla birlikte sahneye çıkan da o oldu."

Granby, kovma işini bizzat yapmıştı ama konuşarak değil, kâğıtlara notlar yazıp okuması için ona göstererek. JC'nin diğer üyelerinin orta sınıfa mensup ailelerden geldiğini belirtmişti. Hugh'un ailesinin ise hali vakti yerindeydi. Uçağın birinci sınıfında, konforlu bir koltukta yolculuk ederek Colorado'ya dönebilir, en pahalı doktorlara görünebilirdi. Granby'nin büyük harflerle yazdığı son cümle şöyleydi: KISA ZAMANDA ARAMIZA DÖNECEĞİNDEN EMİNİM.

"Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi," dedi Hugh, gölgede oturmuş, sandviçlerimizi yerken.

"Hâlâ özlüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hayır." Uzunca bir süre duraksadı. "Evet."

Colorado'ya geri dönmemişti.

"Dönseydim de uçakla gitmezdim. Yirmi bin fite çıktığımızda kafamın infilak edebileceğine inanıyordum. Ayrıca eve gitmek istemiyordum. Tek istediğim, hâlâ kanamakta olan yaralarımı yalamaktı ve Detroit, bunun için herhangi bir yer kadar iyiydi. En azından kendime anlattığım hikâye buydu."

Semptomlar yok olmamıştı: baş dönmesi, şiddeti değişen bulantı ve bazen hafif, bazen de kafası ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissettirecek yoğunluktaki o korkunç çınlama. Bazen bu belirtiler, geri çekilen bir gelgit dalgası gibi hep birlikte azalıyor ve öyle zamanlarda on, on iki saat boyunca uyuyordu.

Daha iyisine yetecek parası olmasına rağmen Grand Bulvarı'nda, pire yuvası bir motelde kalıyordu. Beyninde habis ve ameliyatla alınamayacak bir tümör olduğunu söyleyecekler korkusuyla iki hafta boyunca doktora gitmemişti. Sonunda cesaretini toplayıp Inkster Yolu üzerinde bir kliniğe gitmişti. On yedi yaşından büyük görünmeyen Hintli bir doktor şikâyetlerini dinlemiş, başını sallamış, birkaç test yapmış ve Hugh'a, daha fazla test yaptırması ve onun yazamayacağı deneysel bulantı ilaçlarını alabilmesi için bir hastaneye yatmasını salık vermişti.

Hugh, hastaneye gitmek yerine Detroit Yolu'nun 8-Mile olarak bilinen ünlü kısmında uzun ve amaçsız yürüyüşlere çıkmaya başlamıştı (baş dönmesinin azaldığı zamanlarda). Bir gün tozlu vitrininde radyolar, gitarlar, pikaplar, kasetçalarlar, amplifikatörler ve televizyonlar olan bir dükkânın önünden geçmişti. Tabelada, Jacobs Yeni ve İkinci El Elektronikler yazıyordu... ama vitrindekilerin hiçbiri yeni görünmüyordu.

"İçeri neden girdiğimi tam olarak bilmiyorum. Belki tüm o aletleri ve enstrümanları görünce bir çeşit nostalji yaşamıştım. Belki kendime işkence yapmak içindi. Belki içeride klima olacağını düşünüp sıcaktan bir süreliğine kurtulmak istemiştim – ve fena halde yanılmıştım. Ya da belki içeri girmemin sebebi, kapıdaki yazıydı."

"Ne yazıyordu?" diye sordum.

Hugh bana gülümsedi. *"Pedere Güvenebilirsiniz."*

Tek müşteri oydu. Raflar, vitrindekilerden çok daha ilginç aletlerle doluydu. İçlerinden bazılarını biliyordu: metreler, salınımölçerler, voltmetreler, voltaj regülatörleri, güç regülatörleri, adaptörler, akım çeviriciler. Diğerlerini ilk kez görüyordu. Elektrik kabloları, zemini damarlar gibi kaplamıştı. Her yerden teller fışkırıyordu.

Dükkân sahibi, yanıp sönen Noel ışıklarıyla çevrelenmiş bir kapıdan çıkıp gelmişti ("Muhtemelen içeri girdiğimde bir zil çalmış ama duymamıştım," dedi Hugh). Jokerimin üstünde rengi solmuş bir blucin ve bütün düğmeleri ilikli, beyaz bir gömlek vardı. Dudakları kıpırdamış, *merhaba* demişti. Ve bir de *yardımcı olabilir miyim* olması muhtemel bir cümle. Hugh elini kaldırmış, başını iki yana sallamış ve raflara bakmaya devam etmişti. Sonra bir Stratocaster'ı almış, tellerine vurmuş, akortlu olup olmadığını merak etmişti.

Jacobs onu ilgiyle izlemişti. Yıkanmamış, yağlı saçları ve leş gibi kıyafetleriyle Hugh'un evsiz berduşları andıran hali onu endişelendirmişe benzemiyordu. Yaklaşık beş dakika sonra, tam dükkândaki mallara olan ilgisi azalıp pire yuvası motele dönmeye niyetlenmişken başı dönmeye başlamıştı. Dengesini kaybeder gibi olmuş ve tutunacak bir yer ararken, hiçbir yere bağlı olmayan bir hoparlörü devirmişti. Neredeyse toparlayacaktı ama son günlerde doğru düzgün bir şey yememesinin de etkisiyle gözleri

kararıvermişti. Dükkânın ahşap zeminine boylu boyunca yığılırken bilincini kaybetmişti. Tıpkı benim hikâyem gibiydi ama gerçekleştiği yer farklıydı.

Uyandığında, kendini Jacobs'ın ofisinde bulmuştu. Alnında ıslak bir bez vardı. Özür dilemiş ve kırdığı herhangi bir şey varsa parasını ödeyeceğini söylemişti. Jacobs bunun üzerine gözlerini şaşkınca kırparak gerilemişti. Hugh'un son haftalarda sıkça karşılaştığı bir tepkiydi.

"Çok yüksek sesle konuştuysam özür ilerim," demişti Hugh. "Kendimi duyamıyorum. Sağırım."

Jacobs, üstü kalabalık masasının (kablo parçaları ve pillerle dolu olduğunu hayal edebiliyordum) çekmecesinden bir defter çıkarmıştı. Bir şeyler yazıp defteri ona göstermişti.

Yakın zamanda mı oldu? Seni gitarla gördüm.

"Çok yakın," diye onaylamıştı Hugh. "Ménière hastalığı denen bir musibet. Müzisyenim." Sonra kendi sözlerini düşünüp gülmüştü... sesini kendi duyamasa da. Jacobs gülümseyerek karşılık vermişti. "*Eskiden* öyleydim yani."

Jacobs defterin boş bir sayfasını açıp yazdıktan sonra ona göstermişti: *Ménière ise sana yardımcı olabilirim.*

"Görüyorum ki olmuş," dedim.

Öğle tatili bitmiş, kızlar içeri dönmüştü. Benim de yapmam gereken işler vardı ama Hugh'un hikâyesinin geri kalanını dinlemeden oradan ayrılmaya niyetli değildim.

"Ofisinde epey oturduk – taraflardan biri yazarak anlatınca sohbet uzun sürüyor. Bana nasıl yardım etmeyi düşündüğünü sordum. Yakın zamanda deri içinden uygulanan elektrikli sinir uyarımı -kısaca TENS– üzerinde çalışmaya başladığını yazdı. Elektriğin, hasar görmüş sinirleri tedavi etmek için kullanılmasının binlerce yıl önce başladığını söyledi. Bir Romalı..."

Hafızamda tozlu bir kapı aralandı. "Scribonius adında bir Romalı. Bacağında sorun olan birinin ağrısının, elektrikli yılan-

balığının üstüne basmasıyla yok olabildiğini keşfetmiş. 'Yakın zamanda' lafı yalan Hugh. Senin peder, TENS ile daha resmen icat edilmeden önce uğraşıyordu."

Kaşlarını kaldırıp bana bakakaldı.

"Devam et," dedim.

"Tamam ama sonra buna geri döneceğiz, değil mi?"

Başımı salladım. "İkimiz de eteğimizdeki taşları dökeceğiz. Anlaşma böyleydi. Sana bir ipucu vereyim: Benim hikâyemde de bir bayılma sahnesi var."

"Tamam. Ona Ménière hastalığının bir muamma olduğunu söyledim – doktorlar ortakulaktaki kronik sıvı birikiminin sebebinin bir virüs veya bakteri olup olmadığını, hastalığın genetik mi yoksa sinirlerle mi ilgili olduğunu bilmiyordu. *Bütün hastalıkların doğasında elektrik vardır,* diye yazdı. Bunun kulağa çılgınca geldiğini söylediğimde gülümsedi ve yeni bir sayfa açarak daha uzun bir şeyler yazdı. Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum –üstünden çok zaman geçti– ama ilk cümleyi hiçbir zaman unutmayacağım: *Elektrik, hayatın temelidir.*"

Tam Jacobs'ın ağzından çıkacak cümleydi. Onu bir parmak izi gibi tanımlıyordu.

"Gerisi de şunun gibi bir şeydi: *Mesela kalbin. Mikrovoltlarla çalışıyor. Akımın kaynağı potasyum, bir elektrolit. Vücudun, potasyumu iyonlara çevirir –elektrik yüklü partiküller– ve onları sadece kalbini değil, beynini ve DİĞER HER ŞEYİ düzenlemekte kullanır.*

Diğer her şey kelimeleri büyük harfle yazılmış ve daire içine alınmıştı. Defteri geri verdiğimde yeni bir sayfaya hızla bir şey çizdi ve gözlerimi, kulaklarımı, göğsümü, karnımı ve bacaklarımı işaret etti. Sonra çizdiği şeyi gösterdi. Bir şimşekti."

Elbette öyleydi.

"Sadede gel Hugh."

"Şey..."

Hugh düşünmesi gerektiğini söylemişti. Dile getirmediği (ama kesinlikle aklından geçirdiği) ise Jacobs'ı hiç tanımadığı ve adamın bir ruh hastası olabileceğiydi.

Jacobs, Hugh'un tereddüt etmesini gayet iyi anladığını ve kendisinin de tereddütleri olduğunu yazmıştı. "Teklif etmem bile bir risk aslında. Ne de olsa ben de seni hiç tanımıyorum."

"Tehlikeli mi?" diye sormuştu Hugh tonlamasını kaybetmeye ve bir robotunkine dönüşmeye başlamış olan sesiyle.

Peder omuz silkerek yazmıştı.

Seni kandıracak değilim, elektrik akımını doğrudan kulaklardan vermenin kapsadığı riskler var. Ama VOLTAJ DÜŞÜK OLACAK, tamam mı? Muhtemel en kötü yan etki, altını ıslatman olabilir.

"Bu çılgınlık," demişti Hugh. "Bu konuşmayı yapıyor oluşumuz bile acayip."

Peder yine omuz silkmiş ama bu kez bir şey yazmamış, sadece bakmakla yetinmişti.

Hugh ofiste oturmuş, az önce alnında olan bezi tutarak (hâlâ nemliydi ama artık ısınmıştı) Jacobs'ın teklifini ciddi ciddi düşünüyordu ve zihninin büyük bir bölümü, Jacobs'la yeni tanışmış olmasına rağmen bu teklifi değerlendirmesini gayet normal buluyordu. Sağır olmuş ve kurulmasında payı olan ve şöhretin kıyısına ulaşan gruptan atılmış bir müzisyendi. Sağır olmuş ve hayatını bu şekilde sürdürmüş başka müzisyenler ve en azından bir muhteşem deha –Beethoven– vardı ama Hugh'un tek derdi işitme kaybı değildi. Baş dönmeleri, titremeler ve kısa süreli görme kayıpları yaşıyordu. Bulantı, kusma, ishal ve çarpıntı da vardı. En kötüsü de kulaklarındaki neredeyse kesintisiz çınlamaydı. Sağırlığı hep sessizlik olarak düşünmüş ama en azından kendisi için öyle olmadığını görmüştü. Hugh Yates'in kafasının içinde hiç susmayan bir yangın alarmı vardı.

Bir etken daha vardı. O ana dek varlığını açıkça kabul etmediği ama gözucuyla görür gibi ara sıra hissettiği bir gerçek.

Detroit'te kalışının sebebi, cesaretini toplamaya çalışmasıydı. 8-Mile üzerinde, bir tabanca bulabileceği pek çok rehinci dükkânı vardı. Bu Jacobs denen adamın teklifi, üçüncü el bir 38'liğin namlusunu ağzına sokup tetiği çekme fikrinden daha mı kötüydü?

Sonunda, gereğinden yüksek robot sesiyle konuşmuştu. "Aman canım. Yapın gitsin."

Hugh, dağlara bakarak hikâyesinin geri kalanını anlattı. Konuşurken sağ eli sık sık kulağına gitmişti. Farkında olduğunu sanmıyordum.

"Cama KAPALI levhasını astıktan sonra kapıyı kilitledi ve panjurları indirdi. Sonra beni yazarkasanın yanındaki sandalyeye oturttu ve tezgâhın üstüne çelik bir kutu koydu. İçinde, altından tellerle örülmüşe benzeyen bir metal ağla kaplı iki metal halka vardı. Georgia'nın taktığı iri küpeleri biliyorsun, onlarla yaklaşık aynı büyüklükteydiler. Hatırladın, değil mi?"

"Evet."

"Her birinin altında, içinden bir kablo çıkan plastik bir zımbırtı vardı. Kablolar, kapı zili büyüklüğünde bir kontrol kutusuna giriyordu. Kutunun altındaki kapağı açıp içini bana gösterince kalem pile benzeyen bir şey gördüm. Biraz rahatladım. *Fazla hasar veremez,* diye düşündüm ama Jacobs'ın lastik eldivenleri giydiğini -hani şu kadınların bulaşık yıkarken giydikleri– ve metal halkaları bir maşayla aldığını görünce yine tedirgin oldum."

"Charlie'nin kalem pilleri, dükkânlardan satın aldıklarımızdan biraz farklı sanırım," dedim. "Çok daha güçlü. Sana gizli elektrikten hiç bahsetmedi mi?"

"Tanrım, hem de pek çok kez. Kafayı ona takmış. Ama ondan daha sonra bahsetti ve hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Onun da anladığını sanmıyorum. Gözlerindeki bakış..."

"Kafası karışmış gibi," dedim. "Kafası karışık, endişeli ve heyecanlı. Hepsi aynı anda."

"Evet, öyleydi. Maşalarla tuttuğu halkaları kulaklarıma dayadı ve elleri dolu olduğu için benden, kontrol kutusundaki düğmeye basmamı istedi. Bir an basmamayı düşündüm ama sonra gözümün önüne rehinci dükkânlarının camekânlarındaki tabancalar geldi ve düğmeye bastım."

"Sonra kendinden geçtin." Bu bir soru değildi zira öyle olduğundan emindim. Ama beni şaşırttı.

"Kendimde olmadığım zamanlar oldu, onlara prizmatikler diyorum ama onları daha sonra yaşadım. Düğmeye bastığım an kafamın içinde şiddetli bir *çıtırtı* oldu. Ayaklarım aniden karşıya uzandı ve ellerim, öğretmeninin sorduğu soruya cevap vermek için can atan bir çocuk gibi havaya dikildi."

Bu anılarımı canlandırmıştı işte.

"Bir de ağzımın içinde bir tat belirdi. Madeni paraları emmişim gibi. Jacobs'a bir bardak su içip içemeyeceğimi sordum, kendi sesimi *duydum* ve gözyaşlarına boğuldum. Uzunca bir süre ağladım. Bana sarıldı." Hugh sonunda gözlerini dağlardan ayırıp bana baktı. "Ondan sonra benden ne istese yapardım Jamie. *Ne istese.*"

"O hissi bilirim."

"Kendimi biraz toparladığımda beni dükkânın arka tarafına götürdü ve bir çift Koss kulaklık uzattı. Kulaklığı taktım ve radyoyu açıp ses ayarıyla oynayarak duyup duymadığımı sordu. Sesi sıfıra indirene dek duyabildim, hatta ondan sonra bile duyabildiğime yemin edebilirim. İşitme yetimi geri getirmekle kalmadı, on dört yaşımda ilk kez gitar çalmaya başladığım günlerdeki gibi keskinleştirdi."

Hugh, Jacobs'a borcunu nasıl ödeyebileceğini sormuştu. Saç tıraşına ve bir banyoya ihtiyacı varmış gibi pejmürde bir görüntüsü olan peder, bunu bir süre düşünmüştü.

"Bak ne diyeceğim," diye başlamıştı sonunda. "Burada işler kesat, gelip giden tipler de pek tekin değil. Bir sonraki adımıma

karar verene dek buradaki her şeyi bir depoya koymak istiyorum. Bana o konuda yardım edebilirsin."

"Daha da iyisini yapabilirim," demişti kendi sesini büyük bir mutlulukla dinleyen Hugh. "Depoyu ben kiralar, eşyaları taşımak için de adam tutarım. Param yokmuş gibi görünüyor olabilirim ama var. Sahiden."

Bu teklif Jacobs'ı dehşete düşürmüş gibiydi. "Kesinlikle olmaz! Sattığım mallar çoğunlukla hurda ama malzemelerim çok değerli ve arka taraftakilerin –laboratuvarımdakilerin– büyük bölümü çok hassas. Yardım etmen benim için en güzel ödeme olur. Ama önce biraz dinlenmen gerek. Ve yemek yemen. Bir iki kilo alsan iyi olur. Zor bir dönemden geçtin. Asistanım olmayı düşünür müydün?"

"İstediğiniz buysa hayhay," demişti Hugh. "Konuşurken sesinizi duyabildiğime hâlâ inanamıyorum."

"Bir haftaya kalmaz kanıksarsın," demişti Jacobs aldırmazca. "Mucizeler böyledir. Öfkelenip hatırlatmanın faydası olmaz, insan doğası işte. Eh, Motor City'nin bu ücra köşesinde seninle bir mucizeyi *paylaştığımız* için bana Bay Jacobs demen doğru olmaz. Peder diyebilirsin."

"Bir din adamı gibi yani?"

"Kesinlikle," demişti sırıtarak. "Peder Charles D. Jacobs, Birinci Elektrik Kilisesi'nin başpiskoposu. Seni çok çalıştırmayacağım, söz. Acelemiz yok, ağırdan alabiliriz."

"Eminim öyle yapmışsınızdır," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne paranı almış ne de nakliye için adam tutmanı istemiş. Asıl istediği zamanındı bence. Muhtemelen seni gözlemliyordu. Sonradan oluşabilecek etkileri görebilmek için. *Sen* ne düşündün?"

"O zaman mı? Hiçbir şey. Mutluluktan uçuyordum. Peder benden banka soymamı istese onu bile denerdim. Ama şimdi

düşündüm de, haklı olabilirsin. Yardım edilecek çok fazla bir şey yoktu, zaten satabileceği çok az mal vardı. Arkadaki atölyesinde daha çok malzeme vardı ama onları da iki günde taşıyıp bitirebilirdik. Oysa bizim işimiz bir hafta sürdü." Duraksayıp düşündü. "Evet, doğru. Beni izliyordu."

"*İnceliyordu.* Herhangi bir artçı etki olup olmadığını görmeye çalışıyordu." Saatime baktım. On beş dakika içinde stüdyoda olmam gerekiyordu ve piknik alanında biraz daha oyalanırsam geç kalacaktım. "Hadi Stüdyo 1'e kadar birlikte yürüyelim. Bir yandan da bana şu etkileri anlat."

Yürümeye başladık ve Hugh, Jacobs'ın elektrik tedavisinden sonra yaşadığı bilinç kayıplarını anlattı. İlk birkaç gün kısa süreli ama sık gerçekleşmişlerdi ve bayılma hissi yoktu. Kendini bir anda başka bir yerde buluyor ve aradan beş dakika geçmiş olduğunu anlıyordu. Ya da on. İlk seferi, malzemelerle ikinci el malları Jacobs'ın birinden ödünç aldığı (belki o da mucize tedavisini uyguladığı biriydi ama Hugh öğrenememişti, peder o konularda ketum davranıyordu) kamyonete yükledikleri sırada gerçekleşmişti.

"Ona kaybettiğim zaman dilimlerinde ne olduğunu sorduğumda hiçbir şey olmadığını, sohbete ve eşyaları taşımaya devam ettiğimizi söyledi."

"Ona inandın mı?"

"O zaman inanmıştım. Şimdi bilmiyorum."

Bir gece –tedaviden beş altı gün sonra– pire yuvası motel odasındaki tek koltukta oturmuş kitap okuyorken kendini bir anda yüzü duvara dönük halde köşede dikilir bulmuştu.

"Bir şey diyor muydun?" diye sordum, *bir şey oldu,* diye düşünerek. *Bir şey, bir şey, bir şey.*

"Hayır," dedi. "Ama..."

"Ama ne?"

Hatırlayınca başını iki yana salladı. "Pantolonumu çıkarmış ve spor ayakkabılarımı tekrar giymiştim. İç çamaşırım ve Reebok'larımla köşede duruyordum. Acayip, değil mi?"

"Muy loco," dedim. "Bu mini bilinç kayıpları ne kadar devam etti?"

"İkinci hafta sadece birkaç kez oldu. Üçüncü hafta tamamen kesildi. Ama daha uzun süren bir şey daha vardı. Gözlerimle ilgili bir şey. Bu... olaylar. Prizmatikler. Başka ne ad vereceğimi bilmiyorum. Sonraki beş yıl içinde belki on beş kez oldu. Ama sonra onlar da kesildi."

Stüdyoya vardık. Broncos kepini ters giymiş olan ve dünyanın en yaşlı kaykaycısı gibi görünen Mookie bizi bekliyordu. "Grup içeride. Prova yapıyorlar." Sesini alçalttı. "Çok kötüler baylar."

"Biraz geç başlayacağımızı söyle," dedim. "Telafi etmek için geç bitireceğiz."

Mookie önce Hugh'a, sonra bana, sonra tekrar Hugh'a bakarak ruh halimizi anlamaya çalıştı. "Hey, kimse kovulmayacak, değil mi?"

"Cihazları yine açık bırakmadığın sürece hayır," dedi Hugh. "Hadi şimdi içeri gir de büyükler konuşsun."

Mookie asker selamı verdi ve içeri girdi.

Hugh tekrar bana döndü. "Prizmatikler, bilinç kayıplarından çok daha tuhaftı. Tam olarak nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum. Yaşamak gerek."

"Dene yine de."

"Ne zaman olacağını her seferinde biliyordum. Günlük yaşantıma devam ederken görüşüm birden *keskinleşiyor* gibiydi."

"Tedaviden sonra daha iyi duyabilmen gibi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o gerçekti. Kulaklarım hâlâ pederin tedavisinden öncekinden daha iyi işitiyor. Bir testle bunu kanıtlayabilirim aslında ama gerek görmedim. Hayır, görüşümün keskinleşmesi... sara hastaları bir nöbetin yaklaştığını bileklerin-

deki karıncalanmadan veya olmayan bir kokuyu almalarından anlar ya hani?"

"Haberciler."

"Evet. Görüşümün keskinleşmesi hissi bir haberciydi. Onun ardından... renkler geldi."

"Renkler."

"Dünya kırmızılar, maviler, yeşillerle doldu. Her şeyin kıyısındalardı ve ileri geri hareket ediyorlardı. Her şeyi büyüten, aynı zamanda parçalara ayıran bir prizmadan bakmak gibiydi." Alnına sinirle hafifçe vurdu. "En iyi böyle tarif edebiliyorum. Ve bunun gerçekleştiği otuz kırk saniyede dünyanın ötesinde bir başka dünya görür gibi oluyorum. Daha *gerçek* bir dünya."

Ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Prizmatikler bunlar işte. Bugüne kadar kimseye bahsetmedim. Ödümü patlattılar."

"Pedene bile mi anlatmadın?"

"Anlatırdım aslında ama ilk kez geçekleştiğinde o çoktan gitmişti. Öyle dokunaklı veda sahneleri falan olmadı. Sadece Joplin'de bir iş fırsatı yakaladığını söyleyen bir not bırakmıştı. Mucize tedavinin üstünden altı ay geçmişti ve burada, Nederland'deydim. Prizmatiklerin... asla tarif edemeyeceğim bir güzellikleri vardı ama umarım geri dönmezler. Çünkü öteki dünya gerçekten oradaysa bir daha görmek istemiyorum. Sadece kafamın içinde olan bir yerse, orada kalmasını tercih ederim."

Mookie yanımıza geldi. "Başlamaya hazırlar Jamie. İstersen sensiz başlayabilirim. Daha da beter etmem söz konusu olamaz çünkü bu heriflerin yanında Dead Milkmen, Beatles gibi kalıyor."

Kötü bir grup olabilirlerdi ama stüdyonun ücretini nakit ödemişlerdi. "Hayır, hemen geliyorum. İki dakikaya orada olacağımı söyle."

Mookie tekrar içeri döndü.

"Eee, ben anlattım ama seni dinleyemedim," dedi Hugh. "Ve dinlemeyi çok istiyorum."

"Bu akşam saat dokuz civarı bir saat boşum. Büyük eve gelip anlatırım. Çok uzun sürmez zaten. Hikâyem temelde seninkiyle aynı: tedavi, iyileşme, sonrasında görülen ve zamanla kesilen etkiler." Tam olarak doğru değildi ama yapmam gereken bir kayıt vardı.

"Prizmatikler yok mu?"

"Hayır. Başka şeyler var. Küfürsüz Tourette sendromu mesela." Ölü aile mensuplarını gördüğüm rüyaları o an için kendime saklamaya karar verdim. Belki o rüyalar, Hugh'un bahsettiği öteki dünyaya dair *benim* gördüklerimdi.

"Gidip onu görmeliyiz," dedi Hugh kolumu kavrayarak. "Görmemiz gerek."

"Haklısın."

"Ama öyle buluşup yemeğe çıkmak falan yok, tamam mı? Onunla konuşmak bile istemiyorum, sadece gözlemlemek istiyorum."

"Tamam," dedim ve kolumdaki eline baktım. "Morartmadan bırak istersen. Gidip biraz müzik kaydetmem lazım."

Kolumu bıraktı. Stüdyoya girdim ve yerel bir punk grubunun, Ramones'un 70'lerde çok daha iyi yaptığı *deri ceket çengelliiğne* müziğini çalmaya çalıştığını duydum. Omzumun üstünden geriye baktığımda Hugh'un hâlâ bıraktığım yerde, dağlara bakmakta olduğunu gördüm.

Dünyanın ötesindeki dünya, diye düşündüm ve sonra bu fikri zihnimden uzaklaştırıp –en azından deneyip– işimin başına döndüm.

Sonunda pes edip kendime dizüstü bilgisayar almadan önce bir yıl dayanmıştım ama bilgisayarlar, Stüdyo 1 ve 2'de işimizin büyük bir parçası haline gelmişti – 2008'e geldiğimizde neredeyse her şeyi Mac programlarıyla kaydediyorduk. Saat beş gibi mola verdik ve Google'ı açıp C. Danny Jacobs'ı aradım. Binlerce sonuç çıkmıştı. Anlaşılan "C. Danny"nin on yıl önce ülke sahnesinde

belirmesinden beri çok şey kaçırmıştım ama kendimi suçlamıyordum. Neredeyse hiç televizyon izlemezdim, popüler kültüre olan ilgim müzikle sınırlıydı ve kiliseye gittiğim günler çok geride kalmıştı. Wikipedia'daki tanımında "yirmi birinci yüzyılın Oral Roberts'ı" diye bahsedilen rahibi duymamış olmama şaşmamalıydı.

Bir mega kilisesi yoktu ama haftalık *Şifalı Hakiki Gücün Saati* programı ülkenin her yerinde olan, alış fiyatı ucuz, karşılığında elde edilen "sevgi ikramlarının" muhtemelen bol olduğu kanallardan yayınlanıyordu. Ülkenin büyük bir bölümünde (insanların daha az inançlı olduğu düşünülen Doğu Kıyısı hariç) farklı şehirlerde gerçekleştirdiği Diriliş Toplantıları kaydedilip televizyondan yayınlanıyordu. Yıllar içinde çekilen fotoğraflarda Jacobs'ın giderek yaşlandığını, saçlarının ağardığını görebiliyordum ama gözlerindeki bakış hiç değişmemişti: fanatik ve bir şekilde yaralı.

Hugh ile Jacobs'ı doğal ortamında seyretmeye gitmemizden bir hafta kadar önce Georgia Donlin'i aradım ve Colorado Üniversitesi'nde bilgisayar okuyan kızının numarasını rica ettim. Kızının adı Brianna'ydı.

Bree ile aramızda son derece ilginç bir konuşma geçti.

VIII

Diriliş Toplantısı.

Nederland ile Norris Kasabası Fuar Alanı arasındaki yüz on kilometrelik mesafe, Hugh ile bana konuşmamız için epey zaman sunmuştu ama Denver'ın doğusuna varana dek neredeyse hiç konuşmadık; sadece oturup manzarayı seyrettik. Arvada'nın üstündeki hiç yok olmayan fabrika dumanı bulutu dışında kusursuz bir yaz günüydü.

Sonra Hugh, eski şarkıları çalan KXKL kanalını dinlediğimiz radyoyu kapattı ve sordu: "Ağabeyin Conrad, pederin larenjitini ya da her neyse onu tedavi etmesinden sonra herhangi bir etki yaşadı mı?"

"Hayır ama bu pek şaşırtıcı değil. Jacobs o tedavinin gerçek olmadığını, Con'un inancının kendisini iyileştirdiğini söylemişti ve doğru söylediğine inanıyorum. Çok eskidendi ve o günlerdeki en büyük projesi, televizyonda daha fazla kanal izlemek üzerineydi. Con'un zihninin, ona iyileşme izni vermesi gerekiyordu."

"İnanç, büyük bir güçtür," diye onayladı Hugh. "İman da öyle. Artık kimse almıyor ama baksana kaç solo sanatçı ve grup

CD yapmak için hâlâ sıraya giriyor. C. Danny Jacobs üzerine araştırma yaptın mı hiç?"

"Epey yaptım. Georgia'nın kızı o konuda bana yardım ediyor."

"Ben de biraz araştırdım ve pek çok tedavinin ağabeyininki gibi olduğunu düşünüyorum. Psikosomatik rahatsızlıklara sahip insanlar, Rahip Danny onlara *sihirli Tanrı yüzükleriyle* dokununca iyileştiğine inanıyor."

Bu doğru olabilirdi ama Jacobs'ın Tulsa'daki fuarda yaptıklarını gördükten sonra işin gerçek sırrını çözmüş olduğuna inanıyordum: enayilere gösterişin yanı sıra sonuç da sunmak. Migrenlerinin yok olduğunu söyleyen kadınlar ve siyatikten kurtulduğunu iddia eden adamlar iyiydi, güzeldi ama bunlar göze hitap etmiyordu. Şimşekten Portreler gibi değillerdi yani.

Jacobs'ın foyasını ortaya çıkardığını iddia eden en azından iki düzine web sitesi vardı. Birinin adı, C. DANNY JACOBS: İNANÇ SAHTEKÂRI'ydı. Bu sitelere yorum yazan yüzlerce insan, Rahip Danny'nin çıkardığı "habis tümörlerin" aslında domuz ciğeri veya keçi midesi olduğunu iddia ediyordu. C. Danny'nin gösterilerini kameraya almak ve fotoğraf çekmek yasaktı ve görevliler, çekildiğini görürse dosyalara el koyuyordu ama yine de internete sızmış pek çok fotoğraf vardı. Pek çoğu, C. Danny'nin resmi sitesindeki videoları tamamlıyor gibi görünüyordu. Bazılarındaysa Rahip Danny'nin ellerindeki et parçası, gerçekten de bir domuzun ciğeriymiş gibiydi. Benim tahminim, tümörlerin sahte *olduğuydu* – gösterinin o kısmı, karnavallara yaraşır türdendi. Ama bu, Jacobs'ın her yaptığının sahte olduğu anlamına gelmezdi. Tekne büyüklüğündeki Lincoln Continental'de seyahat etmekte olan bu iki adam, buna tanıklık etmişti.

"Uyurgezerlik ve istemsiz hareketler olduğunu söylemiştin," dedi Hugh. "İnternet Doktoru sitesine göre buna miyoklonus deniyor. Sende gelip geçiciymiş. Kendini şişlemen de enjektörü hatırlatıyor. Derinlerde bir yerde, hâlâ eroin kullanmak istediğine işaret."

"Hepsi doğru."

"Konuşup hareket ettiğim bilinç kayıpları yaşadım – çok sarhoş olunduğundaki gibi ama alkol olmadan."

"Bir de prizmatikler var," dedim.

"Hı hı. Ve Tulsa'daki kız. Küpe çalan kız. Dünyanın en küstah soygunu."

"Jacobs'ın çektiği fotoğrafta oldukları için küpelerin kendisinin olduğunu sanıyordu. Bahse girerim Tulsa'da mağaza mağaza dolaşıp o elbiseyi de aramıştır."

"Camekânı kırdığını hatırlıyor muymuş?"

Başımı iki yana salladım. Tulsa'dan, Cathy Morse'un davasının başlamasından çok önce ayrılmıştım ama Brianna Donlin internette onun hakkında küçük bir haber bulmuştu. Cathy mahkemede hiçbir şey hatırlamadığını söylemiş ve hâkim ona inanmıştı. Psikolojik bir değerlendirme yapılmasını emretmiş ve ailesinin gözetiminde serbest bırakmıştı. Ondan sonra Cathy Morse'a dair herhangi bir habere rastlanmıyordu.

Hugh bir süre konuşmadı. Ben de. Önümüzde uzayan yolu izledik. Artık dağlardan indiğimiz için ufka kadar dümdüz uzanıyordu. Sonunda Hugh sordu: "Bütün bunlar ne için Jamie? Para mı? Bir süre kendi halinde uğraştıktan sonra aniden, iki yakamı bir araya zor getiriyorum, bari bir kilise kurayım da köşeyi döneyim mi dedi?"

"Belki ama Charlie Jacobs hiçbir zaman paraya önem veriyormuş gibi görünmedi. Küçük kasabamızdaki işinden olduğu günden sonra üç yüz altmış derecelik bir değişim göstermediyse Tanrı da umurunda değil. Tulsa'da onunla birlikteyken de bana pek dindar görünmedi. Karısı ve oğlunu seviyordu – karavanındaki fotoğraf albümüne o kadar çok bakılmıştı ki neredeyse parçalanacak hale gelmişti. Onlar dışında önem verdiği bir şey varsa, o da deneyleri. İş kıymetli elektriğine gelince arabasına âşık Bay Kurbağa gibi oluyor."

"Anlamadım."

"Takıntılı yani. Bana sorarsan parayı, deneylerine devam edebilmek için istiyor. Karnavallarda gösteri yaparken kazandığı para artık yetmiyor olsa gerek."

"Yani şifa vermek amaç değil, araç?"

Emin olamamakla birlikte şifa vermenin amaç olduğunu *sanmıyordum*. Bu gösterilerin amacı, uzun zaman önce terk ettiği dini, "sevgi ikramları" vasıtasıyla hızlı para kazanmak için alaycı bir yaklaşımla kullanmak olsa gerekti. Ama Jacobs beni para için iyileştirmemişti. Belki etiketini taşımayı reddediyordu ama bana yaptığı yardım, İsa'nın iki önemli öğretisinin ifadesiydi: hayırseverlik ve merhamet.

"Amacını bilmiyorum," dedim.

"Sence *o* biliyor mu?"

"Evet."

"Şu gizli elektrik. Kendisi ne olduğunu biliyor mu acaba?"

Ya da umursuyor muydu? Ürkütücü bir düşünceydi.

Norris Kasaba Fuarı, eylülün ikinci yarısında açık oluyordu. Birkaç yıl önce bir hanım arkadaşımla gitmiş ve büyüklüğüne şaşırmıştım. Haziranda olduğumuz için fuar alanı, büyük bir çadır dışında boştu. Fuarın açık olduğu dönemde en eften püften tezgâhların bulunduğu alana kurulmuş olması uygundu aslında – hileli kumar alanları ve çıplak meme gösterileri. Büyük otopark arabalar ve kamyonetlerle doluydu. Çoğu, tamponunda İSA BENİM İÇİN ÖLDÜ, BEN ONUN İÇİN YAŞIYORUM gibi çıkartmalar olan eski araçlardı. Çadırın tepesinde, muhtemelen ana direğe monte edilmiş olan devasa bir elektrikli haç vardı. Berberlerin önündeki direkler gibi dönerek yükselen mavi, kırmızı ve beyaz renklerden oluşuyordu. İçeriden ritmik alkış sesleri geliyordu. İnsanlar hâlâ akın akın çadıra giriyordu. Çoğunluğu ileri yaştaydı ama aralarında gençler de vardı.

"Eğleniyor gibiler," dedi Hugh.

"Evet. Sevgi Birader'in Gezici Kurtuluş Gösterisi."

Çadırın dışındaki sıcaklık, düzlüklerden esen serin rüzgârın etkisiyle on sekiz derece civarıydı ama içerisi en az beş derece daha sıcak olmalıydı. Tulumları içinde çiftçiler ve yüzleri kızarmış, mutlu görünen eşlerini gördüm. Denver'daki ofislerinden çıkıp gelmiş gibi görünen takım elbiseli adamlar ve iş kıyafetli kadınlar vardı. Blucin ve gömlek giymiş, sıvadıkları kollarında hapishanede yapılmışa benzeyen dövmeler görünen, Meksika kökenli çiftlik işçileri bir grup halinde yerini almıştı. Birkaçında gözyaşı dövmesi bile olduğunu fark ettim. En önde, Tekerlekli Sandalye Tugayı vardı. Altı kişiden oluşan orkestra, olduğu yerde sallanarak aralıksız çalmaya devam ediyordu. Önlerinde, şarap rengi bol koro kıyafetleri içindeki altı iri kadın, bir sağa bir sola adım atarak müziğe uygun bir ritimle el çırpıyordu: Devina Robinson and the Gospel Robins. Bembeyaz dişleri, kahverengi yüzlerinde parlıyordu.

Elinde kablosuz bir mikrofon olan Devina dans ederek öne çıktı ve Aretha'nın en iyi zamanlarını anımsatan melodik bir çığlık attıktan sonra şarkıya başladı.

"Kalbimde İsa var,
Evet var, evet var,
Ben cennete gidiyorum,
Siz de gidebilirsiniz, siz de!
Bugün de gidebilirdim,
Çünkü günahlarımı temizledi,
Kalbimde İsa var, evet var!"

İnançlılardan ona katılmalarını istedi ve onlar da söyleneni coşkuyla yaptı. Hugh ile arkalarda yerimizi aldık zira muhtemelen bin kişilik olan çadırda artık sadece ayakta duracak yer kalmıştı. Hugh eğilip kulağıma bağırdı: "Sesine bayıldım! Kadın çok iyiymiş!"

Başımı salladım ve ben de alkış tutmaya başladım. İçinde bol bol *evet var* geçen beş kıta vardı. Bitirdiğinde, Devina'nın yüzü terle parlıyordu ve tekerlekli sandalyedekiler bile kendini kaptırmıştı. Mikrofonu havaya kaldırarak Aretha tarzı bir başka çığlıkla zirveye ulaştı. Orgcu ve gitarist, son notayı uzattıkça uzattı.

Sonunda bitirdiklerinde Devina bağırdı: *"Tanrıya şükür deyin güzel insanlar!"*

Dediler.

"Şimdi de Tanrı sevgisini biliyormuş gibi bana gösterin!"

Gösterdiler.

Aldığı karşılıktan tatmin olmuş görünen kadın, Al Stamper için hazır olup olmadıklarını sordu. Bağırıp tezahürat ederek hazırdan da öte olduklarını gösterdiler.

Orkestra sinsi ve yavaş bir parça çalmaya başladı. Seyirciler, sıralar halindeki katlanan sandalyelere yerleşti. Kel kafalı, siyahi bir adam, yüz elli kiloluk ağırlığını kolayca taşıyarak hızlı adımlarla sahneye çıktı.

Artık daha alçak sesle konuşabilen Hugh bana doğru eğildi. "Yetmişli yıllarda Vo-Lites'ın bir üyesiydi. O günlerde dal gibi incecikti ve saçları kafasının üç katıydı. Öldüğünü sanıyordum. Çektiği onca kokainden sonra hayatta oluşu bir mucize."

Stamper bunu anında doğruladı. "Büyük bir günahkârdım," diye itiraf etti izleyicilere. "Tanrıya şükür şimdi sadece oburum."

Seyirciler güldü. O da onlarla birlikte güldükten sonra tekrar ciddileşti.

"İsa'nın mucizesi beni kurtardı, Rahip Danny Jacobs da beni iyileştirdi. Beni bağımlılıklarımdan azat etti. Aranızdan bazıları Vo-Lites ile yaptığım dinsiz şarkıları hatırlıyor olabilir. Daha da azınız, tek başıma yaptığım şarkıları biliyordur belki. Bugünlerde farklı şarkılar söylüyorum, bir zamanlar reddettiğim, Tanrı'nın gönderdiği şarkıları..."

"Tanrı'ya hamt olsun!" diye bağırdı biri kalabalıktan.

"Doğru, kardeşim, O'na hamt olsun, şimdi ben de öyle yapacağım."

Çocukluğumdan çok iyi hatırladığım bir ilahi olan "Let the Lower Lights Be Burning"i söylemeye başladı. Sesi o kadar güzel ve derindi ki boğazım sıkıştı. Bitirdiği sırada, inançlıların çoğu yaşlı gözlerle ona eşlik ediyordu.

İki şarkı daha söyledikten sonra (ikincisinin melodisi ve ritmi, Al Green'in "Let's Stay Together"ına şüphe uyandıracak kadar benziyordu) Gospel Robins'i tekrar takdim etti. Koro şarkıya başladı, o da onlarla söyledi, sonra kalabalığı coşturup Tanrı sevgisiyle kendilerinden geçirdiler. Kalabalık ayağa fırlayıp elleri kızarırcasına alkışlarken çadırdaki tüm ışıklar, sahneye çevrilmiş tek spot haricinde söndü ve C. Danny Jacobs sahneye çıktı. Benim Charlie'm, Hugh'un pederiydi gerçekten ama onu son görüşümden beri çok değişmişti.

Bol, siyah paltosu -Johnny Cash'in sahnede giydiğine benziyordu- zayıflığını kısmen gizliyordu ama kemikleri fırlamış yüzü, gerçeği ortaya seriyordu. Bundan başka gerçekler de vardı. Hayatlarında büyük kayıplar -büyük trajediler- yaşamış insanlar bir yol ayrımına geliyor bence. Kaybı yaşadıkları an değil, şoku atlattıkları zaman. Belki aylar sonra, belki yıllar. Deneyimin sonucunda ya genişliyorlar ya da büzülüyorlar. Bunlar kulağa uçuk kaçık geliyor olabilir, bu yüzden özür dilemeyeceğim. Ne kastettiğimi iyi biliyorum.

Charles Jacobs, büzülmüştü. Ağzı soluk bir çizgiye dönüşmüştü. Mavi gözleri parlıyordu ama etrafları kırışıklıklarla doluydu ve ufalmış gibi görünüyorlardı. Bir şekilde kalkan gerisinde gibi. Altı yaşımdayken Kafatası Dağı'nda mağaralar yapmama yardım eden, Con'un sesini kaybettiğini söylediğimde beni merhametle dinleyen neşeli genç adam artık yoktu. Yerini, itaatsiz bir öğrenciyi dövmeye hazırlanan bir okul müdürü gibi görünen bir adam almıştı.

Sonra gülümsedi ve içimde, arkadaşım olan genç adamın, dini gösteriler yapan sahtekârın içinde bir yerlerde olduğuna dair ufacık bir ümit belirdi. O tebessüm, yüzünü aydınlatıvermişti. Kalabalıktan bir alkış yükseldi. Sebebi, biraz da rahatlamış olmalarıydı sanırım. Ellerini kaldırdı, sonra avuç içlerini aşağı çevirerek indirdi. "Oturun, kardeşlerim. Oturun, kızlar ve delikanlılar. Haydi birlik olalım."

Herkes yerine oturdu. Çadır bir anda sessizleşti. Bütün gözler onun üstündeydi.

"Size daha önce de duymuş olduğunuz iyi bir haberle geldim: Tanrı sizi seviyor. Evet, her birinizi. Hayatı boyunca doğruları yapanı da, boğazına kadar günaha batmış olanı da. Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz – Yuhanna 3:16. Oğlu, çarmıha gerilmesinden bir gece önce, kötülüğün sizden uzak durması için dua etti – Yuhanna 17:15. Tanrı bize yükler ve dertler verdiğinde bunları sevgiyle yapar. Peki o yükleri ve dertleri sevgisiyle yok edemez mi?"

"Eder, şükürler olsun!" diye bağırdı Tekerlekli Sandalye Sırası.

"Bir gezgin ve Tanrı'nın sevgisinin taşıyıcısı olarak Amerika'nın huzurundayım. Sizi kabul ettiğim gibi beni kabul edecek misiniz?"

Bağırarak edeceklerini söylediler. Yüzümden, Hugh'un yüzünden, yanımızdakilerin yüzünden ter süzülüyordu ama spot ışığı altında olmasına rağmen Jacobs'ın yüzü kupkuruydu ve parlıyordu. Üstelik üstünde bir de siyah palto vardı.

"Bir zamanlar evliydim ve bir oğlum vardı," dedi. "Korkunç bir kaza oldu ve ikisi de boğuldu."

Yüzüme buzlu su çarpılmış gibi oldum. Hiç gereği yokken yalan söylemişti. En azından ben bir sebep göremiyordum.

Kalabalıktan mırıltılar –neredeyse üzüntülü inlemeler– yükseldi. Kadınların çoğu, erkeklerin de birkaçı ağlıyordu.

"O kazadan sonra Tanrı'dan yüz çevirdim ve kalbimde O'nu lanetledim. Kendimi yollara vurdum. New York, Chicago, Tulsa,

Joplin, Dallas, Tijuana, Portland Maine, Portland Oregon, her yer aynıydı. Hepsi yabandı. Tanrı'dan uzaklaşmıştım ama sevgili karımla küçük oğlumun anısı daima yanı başımdaydı. İsa'nın öğretilerini bir kenara bırakmıştım ama bunu hiç terk etmedim."

Sol elini kaldırarak alelade bir alyans olmak için fazla geniş ve kalın görünen yüzüğü gösterdi.

"Başka kadınları istediğim oldu –elbette oldu, ben bir erkeğim ve Potifar'ın karısı daima aramızda– ama sadakatimi sürdürdüm."

"Hamt olsun!" diye bağırdı bir kadın. Yolda karşılaşsa Potifar'ın karısını tanıyacağından eminmiş gibiydi.

"Sonra bir gün, alışılmadık derecede yoğun bir çekim hissettikten sonra... son derece *baştan çıkarıcı* bir kadını reddettikten sonra... Şam'a giden Saul gibi Tanrı'dan bir işaret aldım."

"Tanrı'nın sözü!" diye bağırdı bir adam ellerini göğe (çadırın tepesine) doğru kaldırarak.

"Tanrı bana çalışmam gerektiğini ve işimin, diğerlerinin yükünü hafifletmek olduğunu söyledi. Rüyamda bana geldi ve *bir başka* yüzük takmamı söyledi. Tanrı'nın Kutsal Sözü ve Oğlu İsa'nın öğretileriyle olan evliliğimin sembolü olacak bir yüzük. O sırada Phoenix'teydim, dinsiz bir karnaval gösterisinde çalışıyordum ve Tanrı bana, İncil'deki bir hacı gibi yemeksiz susuz çöle gitmemi söyledi. Çölün yabanlığında, ikinci ve son nikâhımın yüzüğünü bulacağımı söyledi. Bu nikâha sadık kaldığım takdirde büyük iyilikler yapacağımı, cennette karım ve oğlumla buluşacağımı ve gerçek evliliğimizin O'nun kutsal tahtı ve ışığıyla yeniden kutsanacağını söyledi."

Yine coşkulu sesler yükseldi. Şık bir takım, ten rengi ince çorap ve alçak topuklu pahalı ayakkabılar giymiş bir kadın, sandalyeler arasındaki boşluğa düştü ve sadece sesli harflerden oluşuyormuşa benzeyen bir dilde şahadet etmeye başladı. Yanındaki adam –kocası veya sevgilisi– kadının dibinde diz çökerek başına destek oldu ve şefkatle gülümseyerek ona baktı.

"Tek bir kelimesine bile inanmıyor," dedim. Hayretler içindeydim. "Her kelimesi yalan. Bunu görüyor olmaları gerek."

Ama görmüyorlardı ve Hugh da beni duymamıştı. Gözlerini kırpmadan izliyordu. Çadırın her yerinden mutluluk ve coşku dolu, şükreden sesler yükseliyor, Jacobs'ın sesi ise elektrik (ve kablosuz mikrofon) sayesinde hepsini bastırıyordu.

"Koca bir gün yürüdüm. Bir dinlenme alanındaki çöpe atılmış yemek artıklarını yedim. Yol kenarında yarısı içilmiş bir Co'cola buldum ve içtim. Sonra Tanrı bana yoldan ayrılmamı söyledi ve havanın kararmakta olmasına, benden daha deneyimlilerin çölde kaybolup ölmesine rağmen dediğini yaptım."

Kırsal alanda bir yer olmalı, diye düşündüm. *Belki zenginlerin yaşadığı Kuzey Scottsdale.*

"Gökyüzü bulutlu, gece kapkaranlıktı. Tek bir yıldız bile görünmüyordu. Ama gece yarısından sonra bulutlar dağıldı ve ay ışığı, bir taş yığınını aydınlattı. Taşların yanına gittim ve altlarında... bunu buldum."

Sağ elini kaldırdı. Yüzükparmağında bir başka altın halka vardı. Kalabalıktan bir alkış tufanı ve şükür nidaları yükseldi. Gördüklerime bir açıklama getirmeye çalıştım ama bir türlü başaramadım. Bunlar, her gün bilgisayarları aracılığıyla arkadaşlarıyla görüşen, uydu sistemleri ve akciğer nakillerini sıradan şeyler olarak kabul eden, büyük büyükbabalarından otuz kırk yıl daha fazla yaşamaları öngörülen insanlardı. Ve bir çadıra doluşmuş, Noel Baba'yla Diş Perisi'ni solda sıfır bırakacak bir hikâyeye tereddütsüzce inanıyorlardı. Sıktığı palavraları hiç şüphelenmeden doğru kabul ediyorlardı. İçimden bir ses, Jacobs'ın bu durumdan zevk aldığını söylüyordu – ki bu daha da beterdi. Bu, Harlow'da tanıdığım veya o gece Tulsa'da beni kanatlarının altına alan adam değildi. Sonra Cathy Morse'un şaşkın ve üzgün babasına davranışını hatırladım. Bu adamın gelişinin sinyalleri daha o günlerden görülmeye başlanmıştı aslında.

Bu insanlardan nefret edip etmediğini bilmiyorum, diye düşündüm. *Ama hepsini küçümsediği belli.*

Belki öyle de değildi. Belki artık hiç umursamıyordu. Belki artık tek önemsediği, gösterinin sonunda kasada biriken paraydı.

Bu arada, konuşmasına devam ediyordu. Geri planda çalmaya başlayan orkestra, seyircilerin coşkusunu kamçılıyordu. Gospel Robins olduğu yerde sallanarak alkış tutuyor, kalabalık onlara eşlik ediyordu.

Jacobs, iki evliliğine –seküler ve kutsal– ait yüzüklerle şifa vermeye nasıl başladığını anlattı. Tanrı'nın, sevgi ve şifa mesajını daha geniş bir kitleye yaymasını istemesinden bahsetti. Defalarca –acı içinde diz çöküp– buna layık olmadığını söyleyişini anlattı. Tanrı, öyle olsaydı yüzükleri ona bahşetmeyeceğini söyleyerek karşılık vermişti. Jacobs, Tanrı ile bu meseleleri gökyüzünde bir odada, pipolarını içip süzülen bulutları izleyerek uzun uzadıya konuşmuşlar izlenimi yaratıyordu.

O anki görünümünden nefret etmiştim – bir deri bir kemik, okul müdürünü andıran sert hatlı yüzünden ve dik dik bakan mavi gözlerinden. Siyah paltodan da nefret etmiştim. Karnavallarda çalışanlar bu tür paltolara numara ceketi derdi. Bell's Lunaparkı'nda Jacobs'ın Şimşekten Portreler gösterisinde çalışırken öğrenmiştim bunu.

"Benimle dua edin, olur mu?" diye sordu Jacobs ve yüzü bir anlığına acıyla buruşarak diz çöktü. Romatizma mıydı? Mafsal iltihabı? *Kendine şifa versene Rahip Danny,* diye düşündüm.

Seyirciler, hışırtılar ve mırıltılar eşliğinde diz çöktü. Çadırın arka tarafında ayakta dikilmekte olan bizler de öyle yaptık. Neredeyse çökmeyecektim –gösteri, benim gibi bir inançsıza bile dine küfür gibi görünmüştü– ama Tulsa'da olduğu gibi dikkatini çekmek istemiyordum.

Hayatını kurtardı, diye düşündüm. *Bunu unutma.*

Doğruydu. Ve sonrasındaki yıllar oldukça iyi geçmişti. Dua için değil, aklım karıştığı için gözlerimi kapadım. Gelmemiş olmak isterdim ama başka seçeneğim yoktu gerçekten. Georgia Donlin'den üniversitede bilgisayar dersleri alan kızının iletişim bilgilerini istememiş olmayı kim bilir kaçıncı kez diledim.

Artık çok geçti.

Rahip Danny, orada olanlar için dua etti. Orada olmak isteyip olamayanlar için de dua etti. Kalbi güzel kadınlar ve erkekler için dua etti. Amerika Birleşik Devletleri için ve Tanrı'nın liderlerine bilgelik bahşetmesi için dua etti. Sonra sadede geldi ve Tanrı'ya, onun elleri ve yüzükleri aracılığıyla şifa vermesi için dua etti.

Ve orkestra çalmayı sürdürdü.

"Aranızda iyileşmek isteyen var mı?" diye sordu yüzünü hafifçe buruşturup, güçlükle ayağa kalkarak. Al Stamper ona yardım edecek oldu ama Jacobs elini sallayarak şarkıcıyı durdurdu. "Aranızda yüklerinden kurtulmak, feraha çıkmak isteyen var mı?"

Kalabalıktan coşkulu onay nidaları yükseldi. Tekerlekli Sandalye Grubu ve ilk iki sıradaki kronik hastalar umutla ona bakıyordu. Onların arkalarındaki hasta ve bitkin görünümlü seyirciler de. Kimilerinde bandajlar, kimilerinde oksijen maskeleri vardı. Bazılarının uzvu eksikti, bazılarındaysa şekil bozuklukları vardı. Beyin hasarı olanlar, oldukları yerde çaresizce sallanıyor, bedenleri seğiriyordu.

Devina ve Gospel Robins, "Jesus Says Come Forth"u çölde esen bahar rüzgârı gibi yumuşacık bir sesle söylemeye başladı. Ütülü blucinler, beyaz gömlekler ve yeşil yelekler giymiş yer göstericiler bir anda sihirliymiş gibi beliriverdi. İçlerinden bir kısmı, iyileşme umudu olan insanların ortadaki koridorda sıra oluşturmasına yardım etmeye başladı. Diğer yeşil yelekliler –sayıları bir hayli fazlaydı– ellerinde neredeyse küfeler kadar büyük hasır bağış sepetleriyle sıralar arasında dolaşmaya koyuldu. Madeni paraların şıkırtısını duydum ama dağınık ve seyrekti. Gelenlerin çoğu, sepetlere katlanmış banknotlar atıyordu – karnaval tayfası bunlara "voli" diyordu. Kendini yere atıp anlaşılmaz sesler çıkaran bir kadın, kocası veya sevgilisi olan adamın yardımıyla tekrar sandalyesine geçti. Uzun saçları, heyecanla kızarmış yüzünü çevreliyordu. Takımının ceketi çamur olmuştu.

Kendimi de çamura bulanmış gibi hissediyordum ama artık görmek istediğim kısma gelmiştik. Cebimden bir bloknot ve tükenmezkalem çıkardım. İçinde daha önce tuttuğum notlar vardı. Bir kısmı kendi bulduklarım, bir kısmı da Brianna Donlin'den öğrendiklerimdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hugh alçak sesle.

Başımı iki yana salladım. İyileştirme faslı başlamıştı ve Rahip Danny'nin web sitesindeki videoları, birazdan neler olacağını bilecek kadar izlemiştim. *Bunlar eski yöntemler,* demişti Bree videoların birkaçını izledikten sonra.

Tekerlekli sandalyede bir kadın öne çıktı. Jacobs adını sorup mikrofonu kadına doğru tuttu. Kadın titreyen sesiyle adının Rowena Mintour olduğunu söyledi. Öğretmendi ve ta Des Moines'ten gelmişti. İleri derecedeki mafsal iltihabı yüzünden artık yürüyemiyordu.

İsmi, defterimdeki diğer isim olan Mabel Jergens'in altına yazdım. Bir ay önce Albuquerque'de hasarlı olan omuriliği iyileşmişti.

Jacobs, mikrofonu paltosunun yan cebine koydu ve kadının kafasını iki taraftan kavradı. Yüzüklerini şakaklarına, başını da kendine çekerek göğsüne dayadı. Gözlerini kapadı. Dudakları sessiz bir duayla kıpırdadı... ya da belki "Here We Go Round the Mulberry Bush"u söylüyordu, her şey olabilirdi. Kadın aniden irkildi. Elleri iki yana açıldı ve kanat çırpan beyaz kuşlar gibi sallandı. Gözleri hayretle ya da elektroşokun etkisiyle irileşerek Jacobs'a baktı.

Sonra ayağa kalktı.

Kalabalık yine coştu ve Tanrı'ya şükretti. Kadın Jacobs'a sarılıp yanaklarına öpücük yağdırırken birkaç adam şapkasını havaya fırlattı. Sadece filmlerde gördüğüm bu olaya gerçek hayatta ilk kez rastlıyordum. Jacobs kadını omuzlarından kavrayıp seyircilere doğru çevirdi -hepsi heyecanlıydı, ben dahil- ve mikrofonu cebinden ustalıkla çıkardı.

"Kocana doğru yürü Rowena!" diye bağırdı mikrofona. "Ona doğru yürü ve her adımında İsa'ya şükret! Tanrı'ya hamt et! Kutsal adına şükret!"

Gözyaşları içindeki kadın, dengesini korumak için kollarını iki yana açarak kocasına doğru sarsak adımlarla yürüdü. Yeşil yelekli bir yer gösterici, bacaklarının onu taşımaması ihtimaline karşı tekerlekli sandalyeyi kadının peşinden itti... ama kadın yürümeye devam etti.

Bu şekilde bir saat boyunca devam etti. Bu süre içinde ne müzik durdu, ne de hasır sepetleri taşıyan yeşil yelekliler. Jacobs herkesi iyileştirmedi ama bağış toplama ekibi, enayileri limitleri dolmuş kredi kartlarına varana dek söğüşledi. Tekerlekli Sandalye Grubu'ndakilerin çoğu, kutsal yüzüklerin dokunuşuna rağmen ayağa kalkamadı ama içlerinden altı kişi kalkabildi. Hepsinin ismini not aldım, Jacobs'ın şifa veren dokunuşundan sonra bir değişim göstermeyenlerin üstünü çizdim.

Artık görebildiğini söyleyen kataraktlı bir kadın vardı ve parlak ışıklar altında, gözlerindeki perde hakikaten kalkmış gibi görünüyordu. Çolak bir kol düzeldi. Kalbinde bir sorun olan ve durmaksızın ağlayan bir bebek, düğmesine basılmış gibi susuverdi. Koltuk değnekli, boyunluk takmış bir adam, değnekleri ve boyunluğu bir kenara fırlattı. İleri derecede KOAH hastası bir kadın, oksijen maskesini çıkarabildi. Rahatça nefes alıp verebildiğini ve göğsündeki ağırlığın gittiğini söyledi.

Sonucu gözle görülemeyen birçok vaka vardı ve aralarından bazılarının sahte olması muhtemeldi. Örneğin, üç yıldan sonra ilk kez sancıdan kurtulduğunu söyleyen ülser hastası adam. Ya da bir bacağının dizinden aşağısı kesilmiş, ellerini ve diğer ayağının parmaklarını tekrar hissetmeye başladığını söyleyen şeker hastası kadın. Veya ağrılarının tamamen yok olduğunu söyleyen, migreni olan birkaç kişi.

İsimleri yine de yazdım ve –söylerlerse– şehirlerini ve eyaletlerini de not ettim. Bree Donlin araştırma konusunda iyiydi, proje

ilgisini çekmişti ve ona üzerinde çalışabilmesi için mümkün olduğunca çok malzeme vermek istiyordum.

Jacobs o akşam sadece bir tümör çıkardı ve adamın adını yazmaya tenezzül bile etmedim zira sihirli yüzüklerini dokundurmadan önce bir elini hızla paltosunun içine soktuğunu fark etmiştim. Hayretle yutkunan, şok içindeki izleyicilere gösterdiği parça, marketten alınmış domuz ciğerine fazlasıyla benziyordu. Parçayı yeşil yeleklilerden birine verdi ve o da bir kavanoza koyarak sahneden uzaklaştı.

Jacobs sonunda şifalı dokunuşun gücünün o akşam için tükenmiş olduğunu duyurdu. Şifalı dokunuşun gücünü bilmiyordum ama *onun* bitkin göründüğü muhakkaktı. Hatta tükenmiş gibiydi. Yüzü hâlâ kupkuruydu ama gömleği, ıslanarak göğsüne yapışmıştı. O akşam iyileşme fırsatı bulamayanlar gönülsüzce dağılırken (çoğunun bir sonraki toplantıya da gideceğinden şüphem yoktu) Jacobs sahnede sendeledi. Al Stamper hemen yanına koştu ve Jacobs bu kez yardımını kabul etti.

"Haydi dua edelim," dedi Jacobs. Nefes almakta zorluk çekiyor gibiydi. Düşüp bayılacağından veya kalp krizi geçireceğinden korktum. "Yüklerimizi O'na devrederken şükranlarımızı sunalım. Ondan sonra, kardeşlerim, Al, Devina ve Gospel Robins sizi bir şarkıyla uğurlayacak."

Bu kez diz çökmeye kalkmadı ama çadırın içindekiler çöktü – o akşamdan önce hayatları boyunca bir daha diz çökemeyeceğini sanan birkaç kişi dahil. Kumaşların hışırtısı, yanı başımdan gelen öğürtüyü neredeyse bastıracaktı. Dönüp bakınca Hugh'un seri adımlarla çadırın çıkışına yöneldiğini gördüm.

Onu beş metre ötedeki sokak lambasının dibinde, ellerini dizlerine dayamış, iki büklüm halde buldum. Hava iyiden iyiye serinlemişti. Hemen önünde, yerdeki birikintinin üstünden hafifçe buhar tütüyordu. Ben yaklaşırken tekrar öğürdü ve birikinti

büyüdü. Koluna dokunduğumda irkildi. Neredeyse kendi kusmuğunun içine düşecek ve kokulu bir yolculuk yapmamıza neden olacaktı.

Bana bakan gözlerinde, bir orman yangınının ortasında kalmış bir hayvanın paniğini gördüm. Sonra rahatlayarak doğruldu ve arka cebinden mendilini çıkardı. Ağzını sildi. Elleri titriyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu. Sebebi kısmen sokak lambasının soğuk, beyaz ışığıydı ama hepsi o değildi.

"Kusura bakma Jamie. Beni korkuttun."

"Fark ettim."

"Sıcaktan oldu sanırım. Hadi artık gidelim, ne dersin? Yollar kalabalıklaşmadan."

Lincoln'e doğru yürümeye başladı. Dirseğine dokundum. Hemen çekti. Daha doğrusu *korkuyla sindi.*

"Gerçekte ne oldu, söyle?"

Önce cevap vermedi, otoparkta arabasına doğru yürümeye devam etti. Ona eşlik ettim. Arabaya varınca, destek almak istercesine elini üstüne koydu.

"Bir prizmatik. Uzun, çok uzun zaman sonra yaşadığım ilk prizmatik. O son adamı iyileştirirken yaklaştığını hissettim – trafik kazasında belden aşağısının felç olduğunu söyleyen adamı. Sandalyesinden kalktığında her şey *keskinleşti.* Her şey *netleşti.* Anlayabiliyor musun?"

Anlamamıştım ama yine de başımı salladım. Arkamızda kalan çadırdaki insanlar neşeyle alkış tutup boğazlarını patlatırcasına "How I Love My Jesus"ı söylüyordu.

"Sonra... peder dua etmeye başladığında... renkler." Dudakları titreyerek bana baktı. Yirmi yaş yaşlanmış görünüyordu. "Çok parlak oldular. Her şeyi paramparça ettiler."

Uzanıp yakama yapıştı ve iki düğmeyi koparacak şiddetle kendine çekti. Boğulmakta olan bir adamın kavrayışıydı. Gözleri dehşetle irileşmişti.

"Sonra... sonra bütün parçalar tekrar birleşti ama renkler yok olmadı. Bir kış gecesindeki kuzey ışıkları gibi dans edip dalgalandılar. Ve insanlar... artık insan değillerdi."

"Neydiler peki?"

"Karıncalar," diye fısıldadı. "Sadece tropik ormanlarda yaşaması gereken dev karıncalar. Kahverengi, siyah, kırmızı karıncalar. Ölü gözlerle ona bakıyorlar ve zehirleri –formik asit– ağızlarından damlıyordu." Uzun, titrek bir soluk aldı. "Bunun gibi bir şeyi bir kez daha görürsem kendimi öldürürüm."

"Ama artık geçti, değil mi?"

"Evet. Geçti. Şükürler olsun."

Titreyen parmaklarla anahtarları cebinden çıkardı ve yere düşürdü. Hemen eğilip aldım ve, "Dönüşte ben kullanırım," dedim.

"Peki. Sen kullan." Yolcu tarafına doğru yürümeye başladıktan sonra durup bana baktı. "Sen de öyleydin Jamie. Sana baktığımda senin de dev bir karınca olduğunu gördüm. Döndün... bana baktın..."

"Bakmadım Hugh. Çadırdan çıktığını son anda gördüm."

Duymamış gibiydi. "Döndün... bana baktın... ve galiba *gülümsemeye* çalıştın. Her tarafında renkler oynaşıyordu ama gözlerin ölüydü. Diğerleri gibi. Ve ağzın zehir doluydu."

Wolfjaw'a giden yolun girişindeki büyük, ahşap kapılara varana dek hiçbir şey söylemedi. Kapılar kapalıydı. Açmak için inmeye yeltendim.

"Jamie."

Dönüp ona baktım. Yüzüne biraz renk gelmiş ama hâlâ normale dönmemişti.

"Bana bir daha onun adını anma. *Asla.* Anarsan buradaki işini bitmiş say. Anlaşıldı mı?"

Anlaşılmıştı. Ama bu, işin peşini bırakacağım anlamına gelmiyordu.

IX

Yatakta Ölüm İlanı Okuma. Yine Cathy Morse. Sürgüler.

Brianna Donlin'le yatakta, ölüm ilanlarını gözden geçiriyorduk. 2009 ağustosunun başında bir pazar sabahıydı. Bree, sadece gerçek ineklere özgü bir bilgisayar hokus pokusuyla bütün büyük gazetelerin ölüm ilanlarını bir araya toplayıp alfabetik sıraya sokmuştu.

Bu hoş koşullarda bu işlemi ilk kez yapmıyorduk ama son sefere giderek yaklaştığımızı ikimiz de biliyorduk. Bree eylülde New York'a gidecek ve başlar başlamaz altı haneli ücretler verebilecek firmaların bilgi işlem departmanlarında çalışmak için görüşmeler yapacaktı –dört mülakatı takvimine işaretlemişti bile– ve benim de kendi planlarım vardı. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman bana pek çok yönden iyi gelmişti. O da aynısını söylüyordu ve inanmamam için bir sebep yoktu.

Yarı yaşından küçük bir kadınla ilişkiye giren ne ilk ne de son erkektim. Mantıklı görünmeyebilir, uzun soluklu olmayabilirdi ama bazen böyle ilişkiler iyi gelirdi. En azından kısa vadede.

İkimiz de yalnızdık ve ikimizin de diğerinden herhangi bir beklentisi yoktu. Oluvermişti. İlk adım, Brianna'dan gelmişti. Norris Kasaba Fuarı'ndaki diriliş toplantısından üç, internet araştırmacılığı maceramızın başlamasından dört ay sonraydı. Kendimi ağırdan sattığım söylenemezdi. Özellikle de bir akşam benim evimdeyken bluzunu ve eteğini çıkarınca.

"Emin misin?" diye sormuştum.

"Kesinlikle," demişti sırıtarak. "Yakında büyük şehirde yeni bir hayata başlayacağım. Öncesinde baba sorunlarımı çözsem iyi olur."

"Baban beyaz bir eski gitarist miydi yani?"

Bu sorum onu güldürmüştü. "Bütün kediler karanlıkta gridir Jamie. Eee, yapacak mıyız yapmayacak mıyız?"

Yapmıştık ve muhteşemdi. Gençliğinin beni heyecanlandırmadığını söylesem yalan olurdu –yirmi dördündeydi– ona daima ayak uydurabildiğim de söylenemezdi. O ilk gece, ikinci seferimizden sonra bitkin halde yatarken ona Georgia'nın ne diyeceğini sormuştum.

"Benden duymayacak. Senden duyacak mı?"

"Hayır ama Nederland küçük yer."

"Doğru. Böyle yerlerde hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyor sanırım. Eğer konuyu *açarsa* ona zamanında Hugh Yates ile kırdığı cevizleri hatırlatırım."

"Ciddi misin?"

Gülmüştü. "Siz beyaz erkekler çok *aptal* olabiliyorsunuz."

Yatağın onun tarafında kahve, benim tarafımdaysa çay vardı, sırtımızı yastıklara dayamış oturarak aramızda duran dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyorduk. Yaz güneşi –sabah güneşi, her zaman en güzeli– eğimli bir açıyla zemine düşüyordu. Bree'nin üstünde sadece tişörtlerimden biri vardı. Kısa, kıvırcık saçları kabarmıştı.

"Bensiz de gayet iyi devam edebilirsin," dedi. "Bilgisayardan hiç anlamıyormuş gibi yapıyorsun –geceleri elinin altında olayım diye bence– ama internette arama yapmak için çok bir şey bilmeye gerek yok. Zaten elinde yeterince veri var, değil mi?"

Vardı gerçekten. C. Danny Jacobs'ın sitesindeki mucizeler bölümünden üç isimle başlamıştık. St. Louis'de kas erimesinden kurtulan genç Robert Rivard, listenin başındaydı. Bree bu üçüne, Norris'teki diriliş toplantısından yüzüklerin etkisinin şüpheye yer bırakmayacak şekilde görüldüğü isimleri eklemişti. Mesela Rowena Mintour – ani ve gözle görülür iyileşmesi tartışma götürmezdi. Kocasına doğru sarsak adımlarla yürüyüşü, yaşlı gözlerindeki ifade rol idiyse kadın Oscar'ı hak ediyordu.

Bree, Peder Danny Jacobs'ın Şifa Veren Diriliş Turnesi'ni Colorado'dan Kaliforniya'ya kadar takip etmişti. Toplam on durak vardı. Web sitesinin Mucize Örnekleri bölümüne eklenen YouTube videolarını, yeni keşfedilen bir balık türünü inceleyen deniz biyologları gibi pür dikkat izliyorduk. Her birinin gerçekliğini tartışıyor (önce oturma odasında, sonra yatakta) ve belirlediğimiz dört kategoriden birine koyuyorduk: *kesinlikle palavra, muhtemelen palavra, emin olmak imkânsız* ve *inkâr etmek güç*.

Bu şekilde yavaş yavaş bir ana liste oluştu. İkinci kattaki dairemin yatak odasındaki o güneşli pazar sabahı listede on beş isim vardı. Bunlar, gerçekten tedavi olduklarından yüzde doksan sekiz emin olduğumuz ve yedi yüz elli ismin arasından eleyerek ulaştığımız isimlerdi. Robert Rivard bu listedeydi. Albuquerque'den Mabel Jergens, Rowena Mintour ve Norris'teki çadırda boyunluğunu ve koltuk değneklerini fırlatıp atan Ben Hicks de on beş isim arasındaydı.

Hicks ilginç bir vakaydı. Karısı da o da, tedavinin gerçekliğini Jacobs'ın gezici gösterisi bir başka şehre geçtikten birkaç hafta sonra *Denver Post*'ta yayımlanan haberde doğrulamıştı. Denver Koleji'nde tarih profesörüydü ve itibarlı bir isimdi. Kendini dine şüpheyle bakan biri olarak tanımlıyor ve Norris'e "son çare" ola-

rak gittiğini söylüyordu. Karısı da onu doğrulamıştı. "Şaşkın ve müteşekkiriz," demişti. Ve tekrar kiliseye gitmeye başladıklarını eklemişti.

Rivard, Jergens, Mintour, Hicks ve ana listedeki diğer tüm isimler, Mayıs 2007'de başlayıp Aralık 2008'de San Diego'da son bulan Şifa Verme Turu sırasında Jacobs'ın "kutsal yüzükleri" tarafından iyileştirilmişti.

Bree, vakaları takip işine keyifle başlamış ama 2008 yılının ekim ayına geldiğimizde ruh hali değişmişti. Monroe kasabasındaki *Weekly Telegram*'da Robert Rivard hakkındaki haberi bulduğu zamandı. Haberde, "mucize gencin eskiden mustarip olduğu kas erimesi rahatsızlığıyla ilgisi olmayan bir sebepten" St. Louis Çocuk Hastanesi'ne yatırıldığı belirtiliyordu.

Bree hem internet hem telefon aracılığıyla bilgi almaya çalıştı. Rivard'ın ailesi onunla görüşmeyi reddetti ama hastanede bir hemşire, Bree'nin C. Danny Jacobs'ın foyasını ortaya çıkarmak istediğini söylemesi üzerine bilgi vermeyi kabul etti. Aslında yaptığımız tam olarak bu değildi ama işe yaramıştı. Hemşire, adının hiçbir haber veya kitapta yayımlanmayacağının garantisini aldıktan sonra Bree'ye, Bobby Rivard'ın hastaneye "kesintisiz baş ağrısı" şikâyetiyle yatırıldığını söyledi. Beyin tümörü olasılığını elemek için bir dizi test yapılmış ve ağrıların sebebinin tümör olmadığı ortaya çıkmıştı. Rivard daha sonra Oakville, Missouri'deki Gad's Ridge'e transfer olmuştu.

"Orası ne tür bir hastane?"

"Ruh sağlığı," dedi hemşire. Ve Bree bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken ekledi. "Oraya gönderilenlerin çoğu bir daha çıkamıyor."

Daha fazla bilgi almak için Gad's Ridge'i arayan Bree duvara tosladı. Rivard'ı ilk hastamız olarak kabul ettiğim için St. Louis'e uçtum, bir araba kiraladım ve Oakville'e gittim. Hastaneye en yakın barda dört beş akşam boyunca takıldıktan sonra altmış dolar

karşılığında konuşmaya razı gelen bir hademe buldum. Dediğine göre Robert Rivard hâlâ gayet iyi yürüyebiliyordu ama odasının köşesinden öteye hiç gitmiyordu. Köşeye gittiğinde, biri onu yatağına veya en yakın koltuğa götürene dek cezalı bir öğrenci gibi öylece dikiliyordu. İyi günlerinde yemek yiyor, sayıları daha fazla olan kötü günlerindeyse tüple besleniyordu. Durumunun yarı katatonik olduğu söyleniyordu. Hademenin deyişiyle uçmuştu.

"Baş ağrıları hâlâ devam ediyor mu?" diye sordum.

Hademe omuz silkti. "Kim bilir?"

Sahi, kim?

Toplayabildiğimiz bilgilere göre listemizden dokuz kişinin durumu iyiydi. Öğretmenliğe geri dönen Rowena Mintour ve tedavisinden beş ay sonra, 2008 kasımında bizzat görüştüğüm Ben Hicks onlara dahildi. Ona her şeyi anlatmadım (mesela elektriğin hiçbir çeşidinden bahsetmedim) ama kendi tecrübelerimi aktardım: Jacobs'ın doksanların başında eroin bağımlılığımı tedavi edişini ve zamanla azalıp sonunda yok olan, endişe verici artçı etkileri anlattım. *Onun* da benzer etkiler yaşayıp yaşamadığını sordum – bilinç kayıpları, parlayan ışıklar, uyurgezerlik, Tourette sendromunu hatırlatan istemsiz konuşmalar.

Hiçbirini yaşamamıştı. Söylediğine göre gayet iyiydi.

"Tanrı onun aracılığıyla bir mucize mi gönderdi bilmiyorum," dedi Hicks ofisinde kahvelerimizi içerken. "Karım öyle olduğuna inanıyor, benim için sakıncası yok. Sebebi umurumda değil. Ağrılarımdan kurtuldum ve günde üç kilometre yürüyorum. Doktorum, iki ay sonra tenis oynamaya başlayabileceğimi söyledi. Sadece çiftler maçları için izin verdi, onlarda daha kısa mesafeler koşuluyor. Benim *umursadığım* şeyler bunlar. Dediğiniz gibi sizi de tedavi ettiyse ne kastettiğimi biliyorsunuzdur."

Doğruydu ama aynı zamanda çok daha fazlasını da biliyordum.

Örneğin Robert Rivard'ın tedavinin tadını, arkadaşlarıyla buluşup eğlenmek yerine bir akıl hastanesinde tüple beslenerek çıkardığını biliyordum.

Cheyenne, Wyoming'de periferal nöropati hastalığı tedavi edilen Patricia Farmingdale'in kendini kör etmek için gözlerine tuz döktüğünü biliyordum. Sebebini bilmek şöyle dursun, öyle bir şey yaptığının bile farkında değildi.

Salt Lake City'den Stefan Drew'un sözde beyin tümöründen kurtulduktan sonra istemsizce uzun yürüyüşlere çıktığını biliyordum. Kimileri otuz kilometrelik maratonlar olan bu yürüyüşlere çıktığında bilinci yerindeydi. Dediğine göre yürüme dürtüsü hissediyor ve kendine engel olamıyordu.

Anaheim'dan Veronica Freemont'un "görmede kesinti" sorunu olduğunu biliyordum. Bu yüzden trafikte seyrederken bir başka arabayla çarpıştı. Vücudunda alkol veya uyuşturucuya rastlanmadı ama kazanın tekrarlanacağından korktuğu için ehliyetini teslim etti.

San Diego'dan Emil Klein'ın, yaşadığı boyun sakatlığı mucize tedaviyle ortadan kalktıktan sonra düzenli aralıklarla arka bahçeye gidip kendine engel olamayarak toprak yediğini biliyordum.

Bir de C. Danny Jacobs'ın 2008 yazında lenf kanserini tedavi ettiğini iddia eden, Las Vegas'tan Blake Gilmore vardı. Tedaviden bir ay sonra, müşterilere küfretmeye başladığı için blackjack masasındaki işinden kovuldu ("Kart istesene, orospu karı," gibi laflar ediyordu). Benzer davranışları üç çocuğuna karşı da göstermeye başlayınca karısı onu evden attı. Fashion Show Bulvarı'nın kuzeyinde ucuz bir motele yerleşti. İki hafta sonra motel odasının banyosunda, elinde bir tüp Japon yapıştırıcıyla ölü bulundu. Yapıştırıcıyla ağzını ve burun deliklerini tıkamıştı. Bree'nin aramaları sonucu bulduğu ve Jacobs ile ilgisi olan tek ölüm ilanı bu değildi ama Jacobs ile doğrudan ilgisi olduğuna inandığımız tek ölüm buydu.

Ta ki Cathy Morse'a kadar.

Kahvaltıda demli bir çay içmiş olmama rağmen hâlâ uykuluydum. Kabahat bence Bree'nin bilgisayarının otomatik sayfa ilerletme özelliğindeydi. Faydalıydı ama hipnotize edici bir etkisi vardı.

"Al Jolson'ın sözünü değiştirip söylemem gerekirse henüz hiçbir şey görmedin hayatım," dedi Bree. "Apple önümüzdeki yıl tablet tarzı bilgisayar çıkaracak ve yepyeni bir devir..." Sözünü bitiremeden bir *ding* sesi oldu ve sayfanın ilerleyişi durdu. Bree, ekrandaki kırmızıyla vurgulanmış isme baktı. "Eyvah. Başladığımızda bana verdiğin isimlerden biri."

"Ne?" Yani *kim*. O sırada Bree'ye sadece birkaç isim verebilmiştim ve içlerinden biri de ağabeyim Con'dı. Jacobs ondaki iyileşmenin psikolojik olduğunu *iddia* etmişti ama...

"Sabret ve linke tıklamamı bekle."

Yakından görmek için doğruldum. İlk hissettiğim, rahatlama oldu: Con değildi, elbette değildi. İkinci hissim ise içimi karartan bir dehşet oldu.

Tulsa *World*'de yayımlanan ölüm ilanı, otuz sekiz yaşında hayatını kaybeden Catherine Anne Morse'a aitti. Ani ölüm, deniyordu ilanda. Ve şu: *Cathy'nin yaslı ailesi, çelenk göndermek yerine İntiharı Önleme Eylem Ağı'na bağış yapılmasını rica ediyor. Bağışlar vergiden düşülebiliyor.*

"Bree," dedim. "Geçen haftaya gidip..."

"Ne diyeceğini biliyorum, bırak yapayım." Sonra yüzüme baktı. "İyi misin?"

"Evet," dedim ama iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Cathy Morse'un yıllar önce Şimşekten Portreler gösterisi için sahneye çıkışı gözümün önünden gitmiyordu. Uçları yıpranmış kot eteğinin altından bronz bacakları görünen o güzel Oklahoma'lı kız. *Her güzel kız kendi pozitif yükünü taşır,* demişti Jacobs ama her nasılsa Cathy'nin yükü daha sonra bir zaman negatife dönüşmüştü. Bir

kocadan bahsedilmemişti, oysa onun gibi güzel bir kızın pek çok talibi olduğundan emindim. Çocuklardan da bahsedilmemişti.

Belki kadınlardan hoşlanıyordu, diye düşündüm ama muhtemelen aslı yoktu.

"Al bakalım tatlım," dedi Bree. Daha kolay okuyabilmem için bilgisayarı bana çevirdi. "Aynı gazeteden."

CYRUS AVERY MEMORIAL KÖPRÜSÜ'NDEN ATLAYAN KADIN ÖLDÜ diyordu manşette. Cathy Morse ardında bir not bırakmamış, kederli ailesi cevapsız sorularla baş başa kalmıştı. "Belki biri onu itmiştir," demişti Bayan Morse... ama habere göre cinayet ihtimali ortadan kalkmıştı. Nasıl kalktığı açıklanmıyordu.

Bunu daha önce de yaptı mı bayım, diye sormuştu Bay Morse bana 1992'de. Eski jokerimi yumruklayıp dudağını patlattıktan sonraydı. *Cathy'm gibi başkalarının da ayarını bozdu mu?*

Evet efendim, diye düşündüm. *Evet, öyle yaptığına inanıyorum.*

"Emin olamazsın Jamie," dedi Bree omzuma dokunarak. "On altı yıl çok uzun bir süre. Bambaşka bir sebebi olabilir. Kanser veya başka bir ölümcül hastalığa yakalandığını öğrenmiş olabilir. Ölümcül ve acılı."

"Oydu," dedim. "Eminim ve artık sen de biliyorsundur sanırım. Dokunduklarının çoğunda bir şey çıkmıyor ama bazıları kafalarının içinde saatli bombayla ayrılıyor. Cathy Morse'ta bomba vardı ve patladı. Önümüzdeki on, yirmi yılda kaçı daha patlayacak?"

Ben de onlardan biri olabilirdim ve eminim bunu Bree de biliyordu. Hugh'dan haberi yoktu çünkü anlatmak bana düşmezdi. Çadırdaki o geceden sonra bir daha prizmatik yaşamamıştı -ve o da muhtemelen stresten kaynaklanmıştı- ama tekrarlanabilirdi ve konuyu bir daha hiç açmamış olmamıza rağmen bunu onun da bildiğinden emindim.

Saatli bombalar.

"Gidip onu bulmaya niyetlisin sanırım."

"Üstüne bastın." Catherine Anne Morse'un ölüm ilanı, aradığım son kanıttı ve kararımı vermemi sağlamıştı.

"Ve onu durmaya ikna etmeye."

"Yapabilirsem."

"Ya durmazsa?"

"O kısmını bilmiyorum."

"İstersen seninle gelirim."

Ama *o* istemiyordu. Yüzünden anlaşılıyordu. Bu işe, zeki bir genç kadının araştırma hevesiyle girişmiş, sevişmelerimiz çeşni katmış ama araştırmalarımız artık bambaşka bir noktaya varmıştı. Onu fena halde korkutmaya yetecek kadarını görmüştü.

"Yanına bile yaklaşmayacaksın," dedim. "Ama sekiz aydır herhangi bir şehirde görülmedi, haftalık televizyon programının da hep tekrarları yayınlanıyor. Şu sıralar nerede kaldığını bulmaya yardım etmeni istiyorum."

"Elbette." Bilgisayarı bir kenara bırakıp çarşafın altına uzandı. "Ama itirazın yoksa önce başka bir şey yapmaya niyetliyim."

Yoktu.

İşçi Bayramı'ndan kısa bir süre önce aynı yatakta Bree Donlin ile birbirimize veda ettik. Çoğunlukla fiziksel bir vedaydı. İkimizi de tatmin eden ama aynı zamanda hüzünlü bir veda. Benim için, onun için olduğundan daha hüzünlüydü sanırım. Genç, bekâr ve güzel bir kadın olarak hayatının ve kariyerinin New York ayağını sabırsızlıkla beklediğinden emindim. Ben ise iki yıldan az bir süre sonra elli beş yaşında olacaktım. Hayatıma bir daha böyle genç, cıvıl cıvıl bir kadının gireceğini sanmıyordum ve bu konuda haklı da çıktım.

Bree, uzun bacaklarını yataktan aşağı sarkıtarak kalktı. Güzel vücudu çıplaktı. "İstediğini buldum," dedi şifonyerin üstündeki çantasını karıştırarak. "Sandığımdan zor oldu çünkü artık Daniel Charles adını kullanıyor."

"Evet, kesinlikle o. Tam olarak sahte isim sayılmaz ama yakın."

"Sanırım tedbir amaçlı. İmza ve fotoğraf isteyen hayranlardan sakınmak isteyen ünlülerin otellere giriş yaparken sahte isim –veya gerçeğinin biraz değiştirilmişini– kullanması gibi. Oturduğu yeri Daniel Charles adıyla kiralamış. Bir banka hesabı olduğu ve çekleri karşılıksız çıkmadığı sürece bunu yapabilir ama kanunların doğru tarafında olmak için bazen gerçek adını kullanmak zorunda."

"Bazen derken?"

"Geçen yıl Poughkeepsie, New York'ta bir araba almış –öyle şatafatlı bir model değil, alelade bir Ford Taurus– ve ruhsatında gerçek adını kullanmış." Yatağa döndü ve bana küçük bir kâğıt uzattı. "Al bakalım yakışıklı."

Üstünde *Daniel Charles (nam-ı diğer Charles Jacobs, nam-ı diğer C. Danny Jacobs), The Latches, Latchmore, New York 12561* yazıyordu.

"The Latches?"

"Kiraladığı ev. Daha doğrusu malikâne. *Duvarlarla* çevrili bir arazi içinde. Latchmore, New Paltz'ın biraz kuzeyinde kalıyor – posta kodları aynı. Rip Van Winkle'ın bir zamanlar cücelerle bovling oynadığı Catskills'te. Gerçi o günlerde –mımmm... ellerin sıcak ve hoş– oyunun adı dokuz lobutmuş."

Bana daha da sokuldu ve ağzımdan, benim yaşımdaki erkeklerin giderek daha sık söylediği cümle döküldü: Teklif için teşekkürler ama şu an buna gücüm yok. Şimdi düşünüyorum da, keşke daha fazla çaba gösterseymişim. Son bir kez sevişmek güzel olurdu.

"Sorun değil tatlım. Sadece sarıl yeter."

Sarıldım. Galiba uyuyakaldık çünkü tekrar kendime geldiğimde güneş ışıkları yataktan yere geçmişti. Bree yataktan fırlayıp giyinmeye başladı. "Gitmem gerek. Bugün yapılacak tonla işim var." Sutyeninin kopçasını ilikledi ve aynadan bana baktı. "Onu görmeye ne zaman gideceksin?"

"Ekimden önce olmaz herhalde. Hugh ben yokken işlerimi yapması için Minnesota'dan birini getirecek ama adam o tarihten önce gelemiyor."

"Benimle iletişimi kesme sakın. Hem e-posta *hem* telefon bekliyorum. Jacobs'ın yanına gittikten sonra senden her gün haber almazsam endişelenirim. İyi olup olmadığını görmek için kalkıp oraya gelebilirim."

"Sakın yapma öyle," dedim.

"Her gün haber verirsen gelmeme gerek kalmaz, beyaz çocuk."

Giyindikten sonra gelip yatağın kenarına oturdu.

"Gitmene gerek olmayabilir. Bu hiç aklına geldi mi? Programlanmış bir turne yok, web sitesi ne zamandır güncellenmedi ve televizyonda hep eski programlarının tekrarı var. Geçen gün *Rahip Danny Nerede?* başlıklı bir blog yazısına rastladım. Altındaki tartışmalar sayfalarca sürmüş."

"Yani?"

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "İnsanlara yardım ederken bazılarına da zarar verdiğini biliyoruz – tamam, *bilmiyoruz* ama en azından emin sayılırız. Bu zararlar artık verildi, yapacak bir şey yok. Ama artık bu işleri bıraktıysa başka kimseye zarar vermeyecek demektir. Öyleyse gidip yüzleşmeye ne gerek var?"

"Tedavileri bıraktıysa bir sonraki adım için yeterince para kazandığı içindir."

"Neymiş o adım?"

"Bilmiyorum ama geçmişine bakılacak olursa büyük ihtimalle tehlikeli bir şey. Ve Bree... dinle beni." Doğrulup diğer elini de tuttum. "Her şey bir yana, biri şimdiye kadar yaptıklarının hesabını sormalı."

Ellerimi dudaklarına götürdü ve önce birini, sonra diğerini öptü. "Ama o biri sen olmak zorunda mısın tatlım? Ne de olsa sen başarılarından birisin."

"Galiba sebebi de o. Ayrıca Charlie ve ben... birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Çok uzun zamandır."

Denver Havalimanı'na gidip onu uğurlamadım –o annesinin işiydi– ama indiğinde beni aradı. Sesi heyecanlı ve mutluydu. Geriye değil, önüne bakıyordu. Onun adına mutluydum. Telefonum yirmi dakika sonra çalınca yine o arıyor sandım. Değildi. Annesiydi. Georgia benimle konuşmak istediğini, müsait olup olmadığımı sordu. Öğle yemeğinde mesela.

Eyvah, diye düşündüm.

McGee'nin Yeri'nde yedik – leziz yemekler eşliğinde, genellikle müzik dünyası üzerine hoş bir sohbetti. Tatlıya hayır deyip kahvelerimizi söyledikten sonra eğilip iri göğüslerini masaya dayadı ve bana baktı. "Eee, Jamie. Artık bitirdiniz mi?"

"Ben... şey... Georgia..."

"Eveleyip geveleme. Neyi kastettiğimi gayet iyi biliyorsun. Seni azarlayacak falan değilim. Öyle bir niyetim olsaydı geçen sene, yatmaya başladığınız ilk günlerde yapardım." Yüz ifademi görünce gülümsedi. "Hayır, o söylemedi ve ben de sormadım. Gerek yoktu. Onu çok iyi tanıyorum. Bahse girerim eskiden Hugh ile aramda geçenlerden sana bahsetmiştir. Doğru mu?"

Dudaklarımı kilitliyormuş gibi bir hareket yaptım. Tebessümü kahkahaya dönüştü.

"Ah, pek güzel. Ne hoş. Seni severim Jamie. Sıskanın teki olduğun ve o pislik her neyse onu sisteminden atmaya çalıştığın ilk günlerden beri hem de. Hayatın sillesini yemiş bir Billy Idol gibiydin. Farklı ırklardan olan kişilerin ilişkiye girmesine karşı da değilim. Yaş farkı da umurumda değil. Ehliyetimi alacak yaşa geldiğimde babam bana ne verdi, biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Izgarasının yarısı kopmuş, lastikleri kabak, gövdesi paslı, motoru yağ canavarı, 1960 model bir Plymouth. Arabaya düldül diyordu. Her acemi şoförün araba kullanmaya bir külüstürle

başlaması gerektiğini söylerdi. Ona göre daha yeni bir modele ancak tecrübe kazanınca geçilmeliydi. Demek istediğimi anlıyor musun?"

Kesinlikle anlıyordum. Bree bir rahibe değildi, benden önce başkalarıyla da beraber olmuştu ama uzun soluklu ilk ilişkisi benimleydi. New York'ta üst modellere geçiş yapacaktı – kendi ırkından olmasa bile yaşı ona daha yakın biriyle olacaktı.

"Asıl söylemek istediğime geçmeden önce bunu aradan çıkarmak istedim." Daha da eğildi. İri göğüsleri neredeyse kahve fincanını devirecekti. "Senin için yaptığı araştırmadan bana pek bahsetmedi ama korktuğunu biliyorum. Bir keresinde Hugh'a soracak oldum, beni konuyu açtığıma pişman etti."

Karıncalar, diye düşündüm. *Çadırdaki herkes ona karıncalar gibi görünüyordu.*

"Şu din adamıyla ilgili. O kadarını biliyorum."

Sessizliğimi bozmadım.

"Dilini kedi mi yuttu?"

"Öyle de denebilir."

Başını sallayıp arkasına yaslandı. "Sorun değil. Önemi yok. Tek istediğim, bundan sonra Brianna'yı bu işin dışında bırak, olur mu? Kızımdan uzak durmanı hiç istemeyişimin hatırına?"

"Dışında zaten. Öyle karar vermiştik."

Başını ciddi bir ifadeyle salladı. "İzne çıkıyormuşsun. Hugh söyledi."

"Evet."

"Rahibi görmeye mi gideceksin?"

Bir şey demedim. Sessizliğim, kabul etmekle eşdeğerdi ve o da bunu biliyordu.

"Dikkatli ol." Masanın üzerinden uzandı ve parmaklarını kızının yaptığı gibi benimkilere geçirdi. "Bree ile araştırdığınız şey ne ise, onu epey ürküttü."

Ekim ayının başında bir gün, Newburgh'daki Stewart Havalimanı'na indim. Latchmore'a giden yolun iki tarafına dizilmiş ağaçlar renk değiştiriyordu ve manzara harikaydı. Vardığımda akşamüstü olmuştu. Motel 6'ya yerleştim. WiFi şöyle dursun, çevirmeli ağ bile yoktu, dolayısıyla dizüstü bilgisayarımın dış dünyayla ilişkisi kesilmişti. Ama The Latches'ı bulmak için internete ihtiyacım yoktu, Bree benim için bulmuştu zaten. Latchmore'un altı kilometre doğusunda, 27. Karayolu üzerindeydi. Malikânenin ilk sahibi, varlıklı bir aileden gelen Vander Zanden adında biriydi. Yirminci yüzyılın sonlarında ailenin parası suyunu çekmiş, The Latches satılarak kilolu hanımlarla sarhoş beyefendilerin kaldığı pahalı bir kliniğe dönüştürülmüştü. Klinik varlığını yirmi birinci yüzyılın başına kadar sürdürmüş, malikâne daha sonra kiralanmak veya satılmak üzere tekrar pazarda yerini almıştı.

Uyumakta zorluk çekeceğimi sanıyordum ama gördüğümde Jacobs'a ne söyleyeceğimi düşünürken dalıp gidiverdim. *Görebilirsem* tabii. Bir başka parlak hazan gününe uyandığımda plan yapmayıp oluruna bırakmanın daha iyi olacağına karar verdim. Mantığıma göre (belki hatalıydı) kendime bir yol çizmezsem yoldan çıkmam da söz konusu olmazdı.

Saat dokuzda, kiraladığım arabaya bindim ve doğu istikametinde altı kilometre ilerledim. Malikâne falan yoktu. Bir iki kilometre daha ilerledikten sonra taze sebze ve meyvelerle dolu bir tezgâhın önünde durdum. Patatesler ufak görünüyordu ama balkabakları kocamandı. Tezgâhla birkaç genç ilgileniyordu ve benzerliklerine bakılırsa kardeştiler. Yüz ifadelerinden, sıkıntıdan patlamak üzere oldukları anlaşılıyordu. Onlara The Latches'a nasıl gidildiğini sordum.

"Geçmişsiniz," dedi kız. En büyükleri o gibi görünüyordu.

"Onu fark ettim ama geçmeyi nasıl becerdim bilmiyorum. Yol tarifini almıştım ve gözden kaçmayacak kadar büyük bir yer olduğunu sanıyordum."

"Eskiden bir tabela vardı," dedi delikanlı. "Ama kiralayan adam kaldırdı. Babama göre adam muhtemelen yabancılardan hoşlanmıyor. Anneme göreyse kasıntının teki."

"Kapa çeneni Willy. Bir şey alacak mısınız bayım? Babam otuz dolarlık mal satmazsak tezgâhı kapatamayacağımızı söylüyor."

"Bir balkabağı alırım. Eğer bana daha açıklayıcı bir yol tarifi *verirseniz.*"

Kız abartılı bir şekilde iç çekti. "Bir balkabağı. Bir buçuk papel. Değmez."

"Ya bir tanesine beş dolar verirsem?"

Willy ve ablası birbirine baktı ve kız gülümsedi. "Olur."

Geldiğim yöne doğru ilerlerken pahalı balkabağım, arka koltukta turuncu bir ay gibi duruyordu. Kız, üstüne sprey boyayla METALLICA yazılmış büyük kayayı gözden kaçırmamamı söylemişti. Kayayı görünce yavaşladım ve dört yüz metre sonra daha önce fark etmediğim sapağı gördüm. Yol asfalttı ama kenardaki yabani otlar çok büyümüş, üstüyse dökülen yapraklarla kaplanmıştı. Bana kamuflaj gibi görünmüştü. Tezgâhtaki gençlere burada oturan adamın ne iş yaptığını bilip bilmediklerini sorduğumda omuz silkmişlerdi.

"Babam adamın büyük ihtimalle bir borsa zengini olduğunu söylüyor," demişti kız. "Öyle bir yerde yaşamak için çuvalla parasının olması lazım. Annem malikânenin elli odalı olduğunu söylüyor."

"Neden onu görmeye gidiyorsunuz?" diye sormuştu Willy.

Ablası ona dirsek atmıştı. "Kabalık etme Willy."

"Eğer düşündüğüm kişiyse onunla çok uzun zaman önce tanışmıştım," demiştim. "Ve sayenizde elim boş gitmeyeceğim." Balkabağını göstermiştim.

"Bol bol tatlı yapılabilir," demişti delikanlı.

Veya Cadılar Bayramı feneri, diye düşündüm The Latches'a giden yola saparken. Dallar, arabanın iki yanına sürttü. *İçinde mum yerine elektrikli, parlak bir ışık olur. Tam gözlerin gerisinde.*

Anayoldan döndükten kısa bir süre sonra genişleyip temizlenen yol, sağlı sollu virajlarla tırmanıyordu. Önüme çıkan geyikler yüzünden iki kez durmak zorunda kaldım. Geçerken arabama ilgisizce baktılar. Herhalde bu bölgede uzun süredir avcılık yapılmıyordu.

Altı kilometre kadar tırmandıktan sonra kapalı bir demir kapıya ulaştım. Sol tarafında ÖZEL MÜLK, sağ tarafındaysa GİRMEK YASAKTIR yazıyordu. Kapının önündeki direğin tepesinde bir kamera, daha alttaysa bir dahili haberleşme kutusu vardı. Kutunun üstündeki düğmeye bastım. Kalbim davul gibi çarpıyor, terliyordum. "Alo? Kimse var mı?"

Önce hiç ses gelmedi. Sonunda: "Nasıl yardımcı olabilirim?" Ses, böyle bir sistemden beklenmeyecek kadar netti –hatta muhteşemdi– ama Jacobs'ın ilgi alanı düşünülürse buna pek şaşmamak gerekirdi. Onun sesi değildi ama tanıdıktı.

"Daniel Charles'ı görmeye geldim."

"Bay Charles randevusuz kimseyle görüşmüyor," diye bilgilendirdi ses.

Bir süre düşündükten sonra tekrar düğmeye bastım. "Peki ya Dan Jacobs? Tulsa'da Şimşekten Portreler gösterisini yaparken kullandığı isim buydu."

Kutudaki ses cevap verdi. "Bahsettiğiniz konuya dair hiçbir şey bilmiyorum. Eminim Bay Charles da bilmiyordur."

Jeton düştü ve tenor sesin kime ait olduğunu buldum. "Ona Jamie Morton geldi deyin, Bay Stamper. Ve ilk mucizesini gerçekleştirdiğinde orada olduğumu hatırlatın."

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Konuşmanın sona erdiğini sandım, akıntıya karşı gitmeye çalışırken küreksiz kalmıştım. Kiraladığım arabayla kapıyı kırıp geçmeyi deneyebilirdim elbette ama öyle bir durumda kapının galip geleceğinden emindim.

Tam geri dönecektim ki Al Stamper'ın sesini duydum. "Neydi o mucize?"

"Ağabeyim Conrad sesini yitirmişti. Peder Jacobs sesini geri getirdi."

"Kameraya doğru bakın."

Baktım. Birkaç saniye sonra başka bir ses konuştu. "Gel Jamie," dedi Charles Jacobs. "Seni görmek çok güzel."

Elektrikli bir motor çalıştı ve kapı, görünmeyen bir ray üstünde kayarak açıldı. *Barışçı Göl'ün üstünde yürüyen İsa gibi,* diye düşündüm arabaya binip sürmeye başlarken. Yaklaşık elli metre ileride yine o keskin virajlardan biri vardı. Virajı dönmeden önce kapının ardımdan kapandığını dikiz aynasında gördüm. Aklıma yasak elmayı yedikleri için cennetten kovulan Âdem ve Havva'nın gelişi pek şaşırtıcı değildi aslında; ne de olsa İncil ile büyümüştüm.

The Latches, varlığına Victoria dönemi stili olarak başlamış ama zaman içinde birçok tarzın karışımı haline gelmiş çok büyük bir yapıydı. Dört katlıydı, pek çok yan duvarı ve vadilere, koruluklara ve Hudson Vadisi'nin gölcüklerine bakan batı ucunda yuvarlak, camlı bir ek bölüm vardı. 27. Karayolu, rengârenk bir manzarayı bölen siyah bir kurdele gibiydi. Ana bina ve dış binalar beyaza boyanmıştı. Binalardan hangisinin Jacobs'ın laboratuvarı olduğunu merak ettim. Birini o amaçla kullandığından emindim. Binaların gerisinde arazi iyice dikleşiyor ve ormanlık alanla birleşiyordu.

Komilerin bir zamanlar zengin müşterilerin lüks araçlarından valizlerini indirdiği sütunlu girişte Jacobs'ın gerçek adıyla aldığı Ford Taurus duruyordu. Arkasına park ettim ve bir futbol sahası kadar büyük gibi görünen verandaya çıkan basamakları tırmandım. Zile uzandım ama çalamadan kapı açıldı. Al Stamper, yetmişlerde revaçta olan İspanyol paça pantolonu ve rengârenk tişörtüyle eşikte duruyordu. Onu çadırda son görü-

şümden beri daha da kilo almış ve neredeyse bir minibüs genişliğine ulaşmıştı.

"Merhaba, Bay Stamper. Jamie Morton. İlk çalışmalarınızın bir hayranıyım." Elimi uzattım.

Sıkmadı. "Ne istediğinizi bilmiyorum ama Bay Jacobs'ın şu an rahatsız edilmemesi gerekiyor. Yapacak çok işi var ve sağlığı pek iyi değil."

"Rahip Danny demek istediniz sanırım?" diye sordum. (Şey... bir bakıma dalga geçtim.)

"Mutfağa gelin." Sesi yumuşak ve sıcaktı ama yüz ifadesi, *senin gibilere mutfak yeter de artar bile,* diyordu.

İtirazım yoktu, mutfak bana yeterdi gerçekten ama Stamper beni oraya götüremeden çok iyi tanıdığım bir ses duyuldu. "Jamie Morton! Zamanlaman yine *müthiş*!"

Hafifçe topallayarak ve sağa doğru eğilerek koridordan geldi. Artık tamamen beyazlamış olan saçlarını geriye doğru taramıştı. Seyrek tellerin arasından parlak kafa derisi görünüyordu. Bununla birlikte mavi gözlerinde, her zamanki gibi keskin bir bakış vardı. Dudakları, yırtıcı bir tebessümle (en azından bana öyle görünmüştü) kıvrılmıştı. Orada yokmuşçasına Stamper'ın yanından geçti ve sağ elini uzattı. Bu elinde yüzük yoktu ama sol elinde sade bir altın yüzük vardı. Üstü çizilmiş, ince bir yüzük. Diğer eşinin Harlow'da bir mezarlıkta, artık sadece kemikten ibaret olan parmağa takılı olduğundan emindim.

Jacobs'ın elini sıktım. "Tulsa'dan epey uzaktayız, değil mi Charlie?"

Elimi oyumu almaya hevesli bir politikacı gibi coşkuyla kaldırıp indirerek başını salladı. "Hem de *çok* uzaktayız. Kaç yaşındasın Jamie?"

"Elli üç."

"Ailen nasıl? İyiler mi?"

"Pek fazla görüşmüyoruz ama Terry hâlâ Harlow'da, babamın işini sürdürüyor. İki oğlu bir kızı var. Üçü de kocaman oldu.

Con hâlâ Hawaii'de yıldızları seyrediyor. Andy'yi birkaç yıl önce kaybettik. Felç."

"Çok üzüldüm. Ama sen harika görünüyorsun. Çok sağlıklı."

"Sen de öyle." Yalanın daniskasıydı. Amerikalı erkeklerin yaşamının üç evresi vardı: gençlik, orta yaş ve harika görünüyorsun. "Yaşın şimdi kaç? Yetmiş oldun mu?"

"Yaklaştın." Hâlâ elimi aşağı yukarı sallıyordu. Kavrayışı güçlüydü ama yine de elinde hafif bir titreme hissettim. "Ya Hugh Yates? Hâlâ onunla mı çalışıyorsun?"

"Evet. O da gayet iyi. Yan odada yere iğne düşse duyuyor."

"Harika. *Harika.*" Sonunda elimi bıraktı. "Al, Jamie ile konuşacağımız çok şey var. Bize limonata getirir misin? Kütüphanede olacağız."

"Kendini zorlamayacaksın, değil mi?" Stamper bana hoşnutsuz ve güvensiz bir ifadeyle bakıyordu. *Kıskanıyor,* diye düşündüm. *Son turne bittiğinden beri Jacobs sadece ona ait ve öyle kalmasını istiyor.* "Çalışmaların için gücünü muhafaza etmen gerek."

"Merak etme. Eski dostlar insana enerji verir. Beni takip et Jamie."

Holden sol taraftaki, bir pulman kadar uzun yemek salonunun ve sağdaki üç oturma odasının önünden geçtik. Ortadaki oturma odasının tavanından sarkan avize, James Cameron'ın *Titanic* filminden fırlamış gibiydi. Cilalı ahşabın bitip, cilalı mermerin başladığı ve ayak seslerimizin yankılandığı kubbeli bir alandan geçtik. Hava sıcaktı ama malikânenin içine tatlı bir serinlik hâkimdi. Klimaların fısıltısını duyabiliyordum. Binayı bunaltıcı ağustos günlerinde soğutmanın maliyetinin ne kadar olabileceğini merak ettim. Sonra Tulsa'daki atölyeyi hatırladım ve çok da yüksek olmayacağını düşündüm.

Kütüphane, binanın ucundaki yuvarlak odaydı. Kıvrımlı raflarda binlerce kitap vardı ama o manzara varken içeride nasıl kitap okunabileceğini bilmiyordum. Batı duvarı tamamen camdı ve fersahlarca uzanan Hudson Vadisi'ni ve ötedeki kobalt mavisi nehrin pırıltısını görebiliyordum.

"Tedaviler iyi kazandırıyor." Zenginlere ait, Morton ailesi gibi ikinci sınıf vatandaşların içeri girmemesi için duvarlarla çevrilmiş olan tatil merkezinin inşa edildiği Goat Dağı'nı düşündüm. Bazı manzaralara sadece parayla tanık olunuyordu.

"Hem de pek çok açıdan," dedi. "Uyuşturuculardan uzak durup durmadığını sormayacağım; kullanmadığın, yüzünün renginden anlaşılıyor. Ve gözlerinden." Ona olan borcumu bu şekilde hatırlattıktan sonra oturmamı söyledi.

Nihayet hedeflediğim yere varmıştım ama ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Al Stamper'ın –artık hem asistanlık hem kâhyalık yapıyor gibi görünüyordu– limonataları getireceğini bildiğim için konuya girmeyi pek istemiyordum aslında. Neyse ki Vo-Lites'ın eski solisti, sessizlik daha fazla uzamadan somurtarak içeri girdi. Elindeki tepsiyi aramızda duran kiraz ağacından sehpanın üstüne koydu.

"Teşekkürler Al," dedi Jacobs.

"Bir şey değil." Beni görmezden gelerek sadece patronuna hitaben konuşmuştu.

"Güzel pantolon," dedim. "Bee Gees'in diskoya geçiş yaptığı günleri hatırlatıyor. Bence altına platform tabanlı ayakkabılar lazım."

Bana ters bir bakış fırlatıp sert adımlarla kütüphaneden çıktı.

Jacobs limonatasına uzanıp bir yudum aldı. Üstünde yüzen posa parçalarından, ev yapımı olduğu anlaşılıyordu. Bardağı tepsiye bırakırken içindeki buzlar birbirine çarptı ve elindeki titreme konusunda yanılmamış olduğumu gördüm. O gün Sherlock'tan aşağı kalır yanım yoktu.

"Kabalık ettin Jamie," dedi Jacobs ama sesinde yeren bir ton yoktu. "Özellikle de davetsiz bir misafir olarak öyle dememeliydin. Laura bilse mahcup olurdu."

Annemden bahsetmesinin –hesaplanmış bir hamle olduğundan emindim– üstünde durmadım. "Davetsiz gelmiş olsam da beni gördüğüne sevinmiş gibiydin."

"Elbette. Neden sevinmeyeyim? Limonatayı bir dene. Sıcaklamış gibisin. Ayrıca dürüst olmam gerekirse rahatsız görünüyorsun."

Rahat olmadığım doğruydu ama en azından artık korkmuyordum. Daha ziyade öfkeliydim. O an, devasa bir arazinin içindeki –muhtemelen bir yüzme havuzu ve kontrolsüzce büyüyen bitki örtüsü yüzünden artık oynanamaz halde olsa da bir golf sahası da olan– kocaman bir evde oturuyordum. Charles Jacobs'ın ihtiyarlık günlerinde elektrik deneylerini yapabileceği lüks bir evdi. Robert Rivard ise başka bir yerde, muhtemelen banyoya gitmeyi akıl edemediği için altına bez bağlanmış halde bir köşede dikiliyordu. Araba kullanmaya cesaret edemeyen Veronica Freemont, işe otobüsle gidiyor; Emil Klein ise avuç avuç toprak yiyordu. Bir de Cathy Morse vardı. Artık bir tabutun içinde olan güzel Sooner kız.

Sakin ol, beyaz çocuk, dedi Bree'nin kafamın içindeki sesi. *Sakin ol, yavaş.*

Limonatayı tattıktan sonra bardağı tepsiye koydum. Pahalı sehpanın üstünde iz bırakmak istememiştim, muhtemelen antikaydı. Ve tamam, belki hâlâ biraz korkuyordum ama hiç olmazsa *benim* bardağımdaki buzlar birbirine çarpmamıştı. Bu arada Jacobs, sağ bacağını solunun üstüne attı. Hareketi yaparken bacağını eliyle desteklediği gözümden kaçmamıştı.

"Mafsal iltihabı mı?"

"Evet ama çok kötü değil."

"Kutsal yüzüklerinle kendini iyileştirmemiş olmana şaşırdım doğrusu. Yoksa suiistimal olacağını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermeyerek olağanüstü manzaraya baktı. Demir grisi, çalı gibi kaşları çatılıp keskin mavi gözleri üstünde birleşmişti.

"Belki de artçı etkilerden çekiniyorsundur. Öyle mi?"

Elini *dur* dercesine kaldırdı. "Bu kadar kinaye yeter. Benimle üstü kapalı konuşmana gerek yok Jamie. Kaderlerimiz bunu gerektirmeyecek kadar iç içe geçmiş durumda."

"Sen Tanrı'ya ne kadar inanıyorsan ben de kadere o kadar inanıyorum."

Bana döndü ve yüzünde yine o sıcaklıktan yoksun tebessüm belirdi. "Tekrarlıyorum: yeter. Sen bana niçin geldiğini söyle, ben de sana neden sevindiğimi anlatayım."

Aklımdakini ifade etmenin başka bir yolu yoktu. "Tedavilere bir son vermeni söylemeye geldim."

Limonatasından bir yudum daha içti. "Bunca kişiye bunca faydası olmuşken neden bırakayım Jamie?"

Neden geldiğimi biliyorsun, diye düşündüm. Sonra aklıma daha da huzursuz edici bir fikir geldi: *Beni bekliyordun.*

Fikri kafamdan uzaklaştırdım.

"Bazıları için o kadar da faydalı değil." Ana liste arka cebimdeydi ama çıkarmama gerek yoktu. İsimler ve yaşadıkları artçı etkiler ezberimdeydi. Hugh ve prizmatikleriyle başladım ve Norris kasabasındaki toplantıda yaşadıklarını anlattım.

Jacobs omuz silkti. "Anın stresi. Daha sonra tekrarlandı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Tekrarlansaydı söylerdi. Son seferinde yanındaymışsın ne de olsa. Eminim Hugh gayet iyidir. Ya sen, Jamie? Sende bir şey var mı?"

"Kâbuslar."

"Herkes arada sırada kâbus görür," dedi dudak bükerek. "Ben dahil. Ama artık şuur kaybı yaşamıyorsun, değil mi? İstemsiz konuşmalar, ani hareketler veya kendini şişlemek gibi şeyler yok?"

"Hayır."

"Eh, gördün mü? Aşı olduktan sonra kolunun sızlamasından daha kötü değil."

"Ama tedavi ettiklerinden bazılarının yaşadıkları çok daha beter. Örneğin Robert Rivard. Onu hatırlıyor musun?"

"İsmi yabancı gelmedi ama çok fazla insanı tedavi ettim, hepsini aklımda tutmam mümkün değil."

"Missouri'den? Kas erimesi? Web sitende videosu var."

"Ah, evet, hatırladım. Ailesi çok cömert bir bağış yapmıştı."

"Hastalığı tamamen ortadan kalktı ama aklını kaybetti. Sebze bahçesi diye bahsedilen hastanelerden birinde kalıyor."

"Çok üzüldüm," dedi Jacobs ve dikkati yine manzaraya döndü – uçsuz bucaksız arazi, kış yaklaşırken alev almış gibi görünüyordu.

Diğerlerini de anlattım ama çoğu hakkında bilgi sahibi olduğu belliydi. Onu sadece en sonda gerçekten şaşırttım. Cathy Morse'tan bahsettiğimde.

"Tanrım," dedi. "Babası çok sinirli olan kız."

"Seni şimdi görse yumruk atmaktan fazlasını yapabilirdi. Önce bulması gerekirdi tabii."

"Belki öyle ama Jamie, büyük resme bakmıyorsun." Ellerini kemikleri fırlamış dizlerinin arasında birleştirerek öne eğildi ve bana baktı. "Çok sayıda zavallı ruha şifa verdim. Sen de biliyorsundur, bazıları –psikosomatik sorunları olanlar– kendi kendilerini iyileştiriyor. Ama diğerleri, *gizli elektrik* sayesinde iyileşti. Ama övgüyü Tanrı alıyor elbette."

Neşesiz bir tebessüm, dişlerini bir anlığına gözler önüne serdi.

"Farazi bir durumdan bahsedelim. Diyelim ki ben bir beyin cerrahıyım ve senin de beyninde, ameliyatla alınması imkânsız olmasa da çok zor olan habis bir ur var. Risk çok büyük. Varsayalım sana ameliyat masasında ölme ihtimalinin... hımm... yüzde yirmi beş olduğunu söyledim. Diğer tek seçeneğinin acılarla dolu bir süreç ve ölüm olduğunu biliyorken şansını ameliyatta denemek istemez miydin? Elbette isterdin. Ameliyat etmem için bana yalvarırdın."

Bir şey söylemedim zira buna karşı çıkmak mümkün değildi.

"Söylesene, sence elektrikle kaç kişiyi iyileştirmişimdir?"

"Bilmiyorum. Asistanımla listeye sadece emin olduklarımızı ekleyebildik. Oldukça kısa bir listeydi."

Başını salladı. "İyi bir araştırma tekniği."

"Onayladığına sevindim."

"Benim de bir listem var ve çok daha uzun. Çünkü ne zaman olduğunu *biliyorum*. İşe yaradığı zamanı. Hiçbir şüpheye yer kalmıyor. Ve yaptığım takibe göre sadece küçük bir kısmı sonradan olumsuz etkiler yaşıyor. Yüzde üçü, belki beşi. Sana az önce verdiğim beyin tümörü örneğiyle kıyaslandığında bence bu oranlar muhteşem."

Takip lafını duyunca duraksadım. Benim yanımda sadece Brianna vardı. Onunsa şifa verdiği insanları gözlemleyebilecek yüzlerce, hatta binlerce destekçisi vardı. Tek yapması gereken istemekti. "Cathy Morse hariç söylediğim bütün isimlerin sonradan neler yaşadığını biliyordun, değil mi?"

Cevap vermedi. Sadece bana baktı. Yüzünde zerre şüphe yoktu.

"Elbette biliyordun. Çünkü hepsini gözlemliyorsun. Senin için hepsi birer kobay fare, aralarından birkaçı hastalanıp ölmüş ne yazar?"

"Haksızlık ediyorsun."

"Bence etmiyorum. Dindarlık kisvesi altında hareket ediyorsun çünkü sahnede yaptıklarını The Latches'ta olduğunu bildiğim laboratuvarında yapsan insanlar üzerinde deney yapmak... ve bazılarının ölümüne sebep olmak suçlarından tutuklanırdın." Gözlerimi onunkilere dikerek öne eğildim. "Gazeteler senden Josef Mengele diye bahsederdi."

"Bir beyin cerrahına ara sıra hasta kaybediyor diye Josef Mengele deniyor mu?"

"Sana beyinlerinde tümörle gelmiyorlar."

"Gelenler oldu ve pek çoğu mezara girmek yerine şimdi mutlu ve sağlıklı bir hayat sürüyor. Turnedeyken bazen sahte tümörler kullandım mı? Evet ve bundan gurur duymuyorum ama *gerekliydi*. Çünkü yok oluveren bir şeyi göstermek mümkün değil." Biraz düşündü. "Gelenlerin hepsinin *ölümcül* hastalığı yoktu, doğru ama ölümcül olmayan bazı fiziksel rahatsızlıklar ölümden beter. O insanlar acılar içinde uzun bir ömür geçiriyor. Bazıla-

rının acısı dayanılmayacak şiddette oluyor. Sen de oturduğun yerden ahkâm kesiyorsun." Başını üzgünce iki yana salladı ama gözlerinde üzüntü yoktu. Öfkeyle parlıyorlardı.

"Cathy Morse acı çekmiyordu ve kendisi gönüllü olmadı. Güzel olduğu için onu sen seçtin. Enayilerin dikkatini çekmek için."

Jacobs da Bree gibi Morse'un intiharının altında başka bir sebebin yatıyor olabileceğini söyledi. On altı yıl çok uzun bir zamandı. Pek çok şey yaşanmış olabilirdi.

"Öyle olmadığını pekâlâ biliyorsun," dedim.

Limonatasından bir yudum daha aldı. Bardağı tepsiye bırakırken eli bariz bir şekilde titriyordu. "Bunları konuşmak anlamsız."

"Durmayacağın için mi?"

"Durduğum için. C. Danny Jacobs bir daha şifa vermeyecek. Şu an internette onun hakkında yoğun tartışmalar ve spekülasyonlar var ama zamanla azalıp yok olacaktır. İnsanlar unutur."

Söyledikleri doğruysa, yıkma niyetiyle önüne geldiğim kapı artık kilitli bile değil demekti. Nedense bu düşünce beni rahatlatacağına tedirgin etti.

"Altı ay, belki bir yıl sonra sitede Rahip Danny'nin sağlık sebepleriyle emekliye ayrıldığı duyurulacak. Ondan sonra site yayından kalkacak."

"Neden? Araştırmaların sona erdiği için mi?" Charlie Jacobs'ın araştırmalarının bitebileceğine inanmıyordum.

Tekrar manzaraya döndü. Uzun bir süre sonra kolçaklardan destek alarak ayağa kalktı. "Benimle arka tarafa gel Jamie. Sana bir şey göstereceğim."

Yetmişlere ait disko pantolonu içinde bir yağ yığını olan Al Stamper, mutfak masasında oturuyordu. Gelen postayı ayıklamakla meşguldü. Önündeki tabakta, üstlerinden tereyağı ve şurup damlayan çörekler, hemen yanındaysa karton bir kutu vardı. Sandalyesinin dibinde, ağzına kadar zarflar ve paketlerle dolu

üç plastik USPS kutusu vardı. Ben izlerken büyük bir zarfı yırtarak açtı. İçinden bir mektup, tekerlekli sandalyedeki bir gencin fotoğrafı ve on dolarlık bir banknot çıktı. Parayı kutuya koydu ve çörekten koca bir lokma ısırarak mektubu okumaya koyuldu. Yanında durmak, Jacobs'ın daha da zayıf görünmesine yol açmıştı. Bu kez aklıma gelen Âdem ile Havva değil, Jack Sprat ve karısı oldu.

"Çadırı katlayıp kaldırmış olabilirsin ama bakıyorum sevgi ikramları gelmeye devam ediyor."

Stamper bana aldırmaz bir kindarlıkla baktı –böyle bir şey oluyorsa– ve zarfları açma işlemine geri döndü. Ve elbette çöreklere.

"Her mektubu okuyoruz," dedi Jacobs. "Değil mi Al?"

"Evet."

"Hepsine cevap veriyor musunuz?" diye sordum.

"Öyle olmalı," dedi Stamper. "En azından *benim* düşüncem o. Ve bana yardım eden biri olsaydı verebilirdik. Bir kişi ve Rahip Danny'nin atölyesine götürdüğü bilgisayarın yerine bir yenisi olsa yeter."

"O konuyu tartıştık Al," dedi Jacobs. "Onlara cevap vermeye başlarsak..."

"Sonu gelmez, biliyorum. Ben sadece Tanrı'nın işine ne olduğunu merak ediyorum."

"Senin yaptığın da o," dedi Jacobs. Sesi nazikti. Ama gözlerinde eğlenir gibi bir ifade vardı: numara yapan bir köpeği izleyen bir adamın ifadesi.

Stamper cevap vermeden bir başka zarfı açtı. Bu seferkinde fotoğraf yoktu – sadece bir mektup ve beş dolar.

"Hadi gel Jamie," dedi Jacobs. "Bırakalım da devam etsin."

Malikâneye giderken diğer binalar bakımlı görünmüştü ama yaklaşınca boyalarının kısmen dökülmüş, bazı yerlerininse yıpranmış olduğunu fark ettim. Arazinin son elden geçirilişinde

ekildiğini tahmin ettiğim pahalı Bermuda çimleri uzamıştı ve biçilmeleri gerekiyordu. Bahçeye yakın zamanda bakım yapılmazsa yabani otlar her yeri kaplayacaktı.

Jacobs durdu. "Sence laboratuvarım hangi bina?"

Ambarı gösterdim. En büyükleri oydu ve yaklaşık Tulsa'daki oto tamircisi kadardı.

Gülümsedi. "Manhattan Projesi'nde çalışan ekibin White Sands'teki ilk atom bombası testinden önce giderek küçüldüğünü biliyor muydun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bomba patladığı sırada, çalışanların kalması için kurulmuş prefabrik evlerin çoğu boştu. Bilimsel araştırmalar hakkında az bilinen bir gerçeği açıklayayım: Son hedefe yaklaşıldığında, destek ihtiyacı azalmaya meyleder."

Sıradan bir ambara benzeyen binanın kapısına vardık ve Jacobs, halka şeklinde bir anahtarlık çıkararak kilidi açtı. İçerisinin sıcak olmasını beklemiştim ama evin içindeki gibi tatlı bir serinlik hâkimdi. Sol taraftaki uzun çalışma masasının üstünde sadece bir Macintosh bilgisayar ve birkaç defter vardı. Monitördeki ekran koruyucu, dörtnala koşan atlardı. Mac'in hemen önünde, pahalı ve ergonomik görünen bir sandalye vardı.

Sağ taraf, gümüş plakalarla kaplı sigara kartonlarına benzeyen kutuların dizili olduğu raflarla kaplıydı... ama sigara kutuları, bekleme konumundaki amplifikatörler gibi uğuldamazdı. Yerde, otellerdeki mini buzdolaplarının boyutunda yeşil bir başka kutu vardı. Tepesine bir televizyon yerleştirilmişti. Jacobs hafifçe el çırptı ve televizyonun ekranında, nefes alıp vermeyi hatırlatan bir ritimle yükselip alçalan bir dizi sütun –kırmızı, mavi, yeşil– belirdi. İzlenme oranı bakımından *Biri Bizi Gözetliyor*'u geride bırakabileceğini pek sanmıyordum.

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Ekipmanın nerede? Enstrümanların?"

Önce bilgisayarı, sonra televizyonu gösterdi. "Burada ve şurada. Ama en önemli parça..." İntihar etmeyi işaretle anlatan biri gibi şakağına dokundu. "...burada. Şu an dünyanın en ileri elektronik araştırma tesisinde bulunuyorsun. Burada yaptığım icatlar, Edison'un Menlo Park keşiflerini gölgede bırakır. Dünyayı değiştirebilirler."

Ama bu değişim iyiye doğru mu olacaktı acaba? Bana neredeyse boşmuş gibi görünen alana bakarken yüzünde beliren sahiplenici, hayalci ifade hiç hoşuma gitmemişti. Yine de iddiasının temelsiz olduğunu düşünüp boş veremezdim. Gümüş rengi kutulardan ve mini buzdolabı büyüklüğündeki yeşil kutudan yayılan bir güç hissi vardı. O an uykuda olan bir güç. Orada bulunmak, tam kapasiteyle çalışan bir elektrik santralinin yakınında durmak gibiydi. Başıboş voltların ağzınızdaki metal dolguları çarptığını hissedeceğiniz kadar yakın.

"Halihazırda jeotermal yöntemlerle elektrik üretiyorum." Yeşil kutuya hafifçe vurdu. "Bu bir jeosenkronize jeneratör. Altında, orta büyüklükte bir mandırayı idare edecek büyüklükte bir kuyu borusu var. Bununla birlikte yarım güçle çalışırken sadece The Latches'a değil, Hudson Vadisi'nin tamamına yetecek kadar buhar üretiyor. Tam güçle çalışırsa bütün yeraltı su tabakasını suyla dolu bir çaydanlık gibi kaynatabilir. Ve bu da amacına ters düşer elbette." Neşeyle güldü.

"Mümkün değil," dedim. Ama elbette beyin tümörlerini ve kopuk omurilikleri kutsal yüzüklerle tedavi etmek de mümkün değildi.

"Seni temin ederim ki mümkün Jamie. Posta yoluyla sipariş edebileceğim basit parçalarla inşa edeceğim daha büyük bir jeneratörle bütün doğu yakasına yetecek kadar güç üretebilirim." Bunu böbürlenerek değil, basit bir gerçeği ifade edercesine sakince söyledi. "Yapmıyorum çünkü enerji yaratımı beni ilgilendirmiyor. Bırakalım dünya kendi pisliğinde boğulsun, bana sorarsan daha iyisini hak etmiyor. Ve korkarım jeotermal enerji benim hedeflerim için uygun değil. Yetmiyor." Bilgisayarının

ekranındaki koşan atlara düşünceli bir ifadeyle baktı. "Burada daha iyi sonuçlar almayı ummuştum. Özellikle de yaz aylarındaki... neyse."

"Ve bunların hiçbiri bildiğimiz elektrikle çalışmıyor?"

Bana eğlenmeyle karışık bir küçümsemeyle baktı. "Elbette hayır."

"*Gizli* elektrikle çalışıyor."

"Evet. Ben öyle diyorum."

"Scribonius'tan beri başka hiç kimsenin keşfetmediği bir tür elektrik. Sen keşfedene kadar. Hobi olarak pilli oyuncaklar yapan bir rahip."

"Ah ama biliniyor. Daha doğrusu biliniyordu. Ludvig Prinn tarafından on beşinci yüzyılda kaleme alınan *De Vermis Mysteriis*'te bahsi geçiyor. Onu *potestas magnum universum*, yani evrene güç veren kuvvet olarak tanımlıyor. Prinn aslında Scribonius'tan alıntı yapıyor. Harlow'u terk ettikten sonra *potestas universum* –onu aramak, dizginleme çabası– hayatımın amacı oldu."

Hayal dünyasında yaşadığına, bunların hepsinin yalan olduğuna inanmak istedim ama tedavileri ve Tulsa'da gördüğüm üçboyutlu portreler aksini söylüyordu. Belki önemi yoktu. Belki önemli olan tek şey, artık tedavileri bıraktığını söylemiş olmasıydı. Eğer mucize tedavileri gerçekten bıraktıysa görevimi tamamlamış sayılırdım. Değil mi?

Sesi, vaaz verir gibi bir tona büründü. "Ne kadar ilerlediğimi ve tek başıma ne kadar çok şey keşfettiğimi anlayabilmek için bilimin, moda endüstrisi gibi gelip geçici heveslerden ibaret olduğunu bilmen gerek. White Sands'teki Trinity patlaması 1945'te gerçekleşti. Ruslar, ilk atom bombalarını dört yıl sonra Semipalatinsk'te patlattı. Elektrik, nükleer füzyonla ilk kez 1951 yılında, Arco, Idaho'da üretildi. O zamandan bu yana geçen yarım asırda elektrik çirkin nedime, nükleer güç ise gördüğünde herkesin iç geçirdiği göz kamaştırıcı gelin oldu. Yakında füzyon

çirkin nedimeye dönüşecek ve güzel gelin füzyon olacak. Elektrik teorisini araştırmak için ödenek ayrılmaz oldu, devlet yardımı kesti. Daha da önemlisi *ilgi* kalmadı. *Bütün* modern güç kaynakları amperlere ve voltlara dönüştürülmek zorunda olmasına rağmen elektriğe artık antika gözüyle bakılıyor!"

Nutuk çekmekten isyanla karışık öfkeli bir iç döküşe dönmüştü.

"Öldürebilen ve tedavi edebilen olağanüstü gücüne, gezegendeki her insanın hayatını yeniden şekillendirmesine ve *hâlâ anlaşılamamış olmasına* rağmen bu alanda yapılan bilimsel araştırmalara hor gözle bakılıyor! Nötronlar seksi! Elektrik ise sıkıcı. İçinden değerli tüm eşyalar alınmış ve geriye sadece işe yaramaz ıvır zıvırlar bırakılmış tozlu bir depo gibi. Ama içerisi boş değil. Arkada keşfedilmemiş bir kapı var; insanların hiç görmediği, harikulade güzelliklerle dolup taşan odalara açılan bir kapı. Ve bu odaların sonu yok."

"Beni tedirgin etmeye başlıyorsun Charlie." Şakayla karışık söylemek istemiştim ama sesim çok ciddi çıkmıştı.

Bana aldırış etmeden çalışma masasıyla raflar arasında topallayarak mekik dokumaya başladı. Gözlerini yerden ayırmıyor, önünden her geçişinde, orada olduğundan emin olmak istercesine yeşil kutuya dokunuyordu.

"Evet, o odaları başka ziyaret edenler oldu. Ben ilk değilim. Örneğin Scribonius. Veya Prinn. Ama çoğu, tıpkı benim gibi keşiflerini kendine sakladı. Çünkü söz konusu güç, aklın hayalin alamayacağı kadar büyük. Sınırlarını kestirmek zor. Nükleer güç ha? Pöh! Koca bir balon!" Yeşil kutuya dokundu. "Yeterince kuvvetli bir kaynağa bağlanmış bu gücün yanında nükleer enerji, bir çocuğun mantar tabancası gibi kalır."

Limonatayı yanımda getirmiş olmayı diledim zira boğazım kupkuru olmuştu. Konuşmadan önce genzimi temizlemem gerekti. "Charlie, diyelim ki bu söylediklerinin hepsi doğru. Neyle uğraştığını biliyor musun? Nasıl işlediğini?"

"Mantıklı bir soru. Ben de sana sorayım. Duvardaki düğmeye dokunduğunda ne olduğunu *sen* biliyor musun? Işığın yanıp karanlık odayı aydınlatmasına kadar gerçekleşen olayları sıralayabilir misin?"

"Hayır."

"Düğmeye bastığında devreyi açıyor musun, yoksa kapatıyor musun? Bunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama bu ışığı yakmanı hiç engellemedi, değil mi? Ya da elektrogitarını çalmanı?"

"Öyle ama doğu yakasının tamamını aydınlatabilecek bir amfinin fişini hiç takmadım."

Bana paranoyaya yakın, karanlık bir şüpheyle baktı. "Ne demek istiyorsun yani?"

Beni anlamadığına inanıyordum ve belki de en korkutucu olan buydu.

"Boş ver." Onu durdurmak için omuzlarından tuttum ve gözlerime bakana dek bekledim. Ama irileşmiş gözleri bana dönükken bile benden öteye bakıyor gibiydi.

"Charlie, insanları artık tedavi etmeyeceksen ve dünyadaki enerji sıkıntısına bir çözüm getirmeyeceksen amacın *ne*?"

Önce cevap vermedi. Transa girmiş gibiydi. Sonra benden uzaklaşıp yine mekik dokumaya ve ders anlatan bir profesör edasıyla konuşmaya başladı.

"Transfer cihazları –insanlar üzerinde kullandıklarım– zamanla birçok değişimden geçti. Hugh Yates'in sağırlığını tedavi ettiğim sırada altın ve paladyum kaplı büyük halkalar kullanıyordum. Şimdi gözüme çok ilkel görünüyorlar. Bilgisayar çağında video kasetler gibi. Sende kullandığım kulaklık daha ufak ve daha güçlüydü. Eroin probleminle bana geldiğin sıralarda paladyum yerine osmiyum kullanıyordum. Osmiyum daha ucuz –kısıtlı bütçeye sahip biri için artı puan, o günlerde maddi sıkıntı çekiyordum– kulaklık da oldukça etkiliydi ama onları bir diri-

liş toplantısında kullanamazdım, değil mi? İsa kulaklık takıyor muydu?"

"Muhtemelen hayır," dedim. "Ama nikâh yüzüğü de takmıyordu herhalde. Ne de olsa bekârdı."

Söylediklerime kulak asmadı. Hücrede bir mahkûm gibi volta atmaya devam ediyordu. Her büyük şehirde bulunan, CIA'den, uluslararası Yahudi komplosundan ve Gül Haçlılar'ın sırlarından bahsetmek isteyen paranoyak tipler gibiydi. "Böylece yüzükleri kullanmaya başladım ve insanların... kolayca kabul edip hoşlanacağı bir hikâye uydurdum."

"Ve zokayı yuttular."

Bu sözlerim onu şimdiye ve bulunduğumuz yere döndürdü. Sırıtınca bir an için çocukluğumdan hatırladığım Rahip Jacobs'a döndü. "Evet, yuttular. O günlerde altınla rutenyum alaşımı kullanıyordum, dolayısıyla halkalar iyice küçülmüştü. Ve çok daha güçlenmişti. Gidelim mi, Jamie? Huzursuz görünüyorsun."

"Öyleyim. Bahsettiğin gücü anlamıyor olabilirim ama hissedebiliyorum. Kanımı köpürtüyor sanki."

Güldü. "Evet! Buradaki atmosferin *elektrikli* olduğu söylenebilir! Ha! Benim hoşuma gidiyor ama ben alışığım elbette. Gel, dışarı çıkıp biraz temiz hava alalım."

Dışarıdaki dünya, daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti. Malikâneye doğru yürüdük.

"Sakıncası yoksa bir şey daha sormak istiyorum Charlie."

İçini çekti ama sinirlenmiş gibi değildi. O kapalı alan fobisi yaratan yerden çıktıktan sonra normale dönmüş görünüyordu. "Yapabilirsem seve seve cevaplarım."

"Gelenlere karınla oğlunun boğulduğunu söylüyorsun. Neden yalan söyleme ihtiyacı hissediyorsun? Nasıl bir amaca hizmet edebileceğini düşündüm ama bulamadım."

Durup başını önüne eğdi. Tekrar kaldırdığında o sakin normalliğin yok olduğunu gördüm, belki de hiç var olmamıştı. Yüzünde öyle karanlık, öyle hiddet dolu bir ifade vardı ki istemsizce

bir adım geriledim. Rüzgâr, seyrelmiş saçlarını uçurup alnına düşürdü. Saçlarını geri itip ellerini, korkunç bir baş ağrısı çekiyormuş gibi şakaklarına bastırdı. Ama konuştuğunda sesi alçak ve ifadesizdi. Yüzündeki ifade olmasa, mantıklı bir ses olduğunu düşünebilirdim.

"Gerçeği hak etmiyorlar. Hepsi de enayi. Beyinlerini rafa kaldırıp –pek çoğu gerçekten zeki– din adı verilen o büyük, üçkâğıtçı sigorta şirketine inanıyorlar. Bu hayatta kurallara uydukları takdirde öteki dünyada sonsuz mutluluk vaat ediyor. Çoğu çabalıyor ama o bile yetmiyor. Acı gelip çattığında bir mucize istiyorlar. Onların gözünde, kuru kemiklerle büyü yapmak yerine onlara sihirli yüzükleriyle dokunan bir büyücü doktordan ibaretim."

"Gerçeği hiçbiri keşfetmedi mi?" Bree ile yaptığımız araştırmalarda Fox Mulder'ın bir konuda haklı olduğunu görmüştüm: Gerçek oradaydı ve camdan evlerde yaşadığımız bu çağda bir bilgisayar ve internet bağlantısına sahip olan herkes, o gerçeğe ulaşabilirdi.

"Beni dinlemiyor musun? Gerçeği hak etmiyorlar ve bunda bir sakınca yok çünkü gerçeği bilmek *istemiyorlar.*" Gülümsedi ve sıkmakta olduğu dişleri gözler önüne serildi. "Süleyman'ın Ezgiler Ezgisi'nin Mutluluğu'nu da istemiyorlar. Sadece iyileşmek istiyorlar."

Mutfaktan geçip giderken Stamper mektuplardan başını kaldırmadı. Gelen postayla dolu iki büyük kutu boşalmış, üçüncüye geçmişti. Masadaki kutuysa yarıya kadar dolmuştu. İçlerinde çekler de vardı ama gönderilen sevgi ikramlarının çoğu banknotlardı. Jacobs'ın büyücü doktorlar hakkında söylediklerini hatırladım. Sierra Leone'de olsa, elleri kolları sebze meyveyle ve boyunlarını kırdıkları tavuklarla dolu halde kapısının önünde sıraya girerlerdi. Aynı şeydi aslında. Gönüllü teslimat.

Kütüphaneye döndük. Jacobs yüzünü buruşturarak koltuğa oturdu. Ve limonatasının kalanını içti. "Bütün gün işeyeceğim,"

dedi. "Yaşlanmanın laneti. Seni gördüğüme sevinmemin sebebi, seni işe almak istemem, Jamie."

"*Ne* istiyorsun, ne?"

"Beni duydun. Al yakında gidecek. Kendisi farkında mı bilmiyorum ama ben biliyorum. Yaptığım işin bilimsel tarafının bir parçası olmak istemiyor. Tedavilerimin temeli olduğunu bilmesine rağmen o kısmın korkutucu olduğunu düşünüyor."

Ya haklıysa, diyecektim neredeyse.

"Onun işini yapabilirsin – her gün gelen postayla ilgilenmek, yazanların isimlerini ve şikâyetlerini kaydetmek, sevgi ikramlarını bir kenara koymak, haftada bir kez Latchmore'a gidip çekleri bozdurmak gibi şeyler. Bir de kapıya gelenlerin kimliklerini sorup geri çevireceksin. Sayıları giderek azalıyor ama yine de her hafta on kişi civarında gelen oluyor."

Dönüp gözlerime baktı.

"Ayrıca Al'in reddettiği işi de yapabilir, hedefime giden son adımlarda bana yardımcı olabilirsin. Artık çok yaklaştım ama takatim yok. Bir asistana ihtiyacım var ve seninle daha önce gayet iyi çalışmıştık. Hugh sana ne kadar ödüyor bilmiyorum ama iki... hayır, üç katını vermeye hazırım. Ne diyorsun?"

Önce hiçbir şey diyemedim. Afallamıştım.

"Jamie? Cevabını bekliyorum."

Limonatayı aldım. Erimeye yüz tutmuş buzlar *bu kez* birbirine çarptı. Bir yudum içtim ve bardağı geri koydum.

"Bir hedeften bahsettin. Neymiş o?"

Biraz düşündü. Ya da öyle göründü. "Henüz olmaz. Gel benimle çalış, gizli elektriğin gücüne ve güzelliğine yakından tanık ol. Ondan sonra belki söylerim."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Seni tekrar görmek güzeldi." Kibarlık olsun diye söylenen bir başka sözdü ama bu, iyi göründüğü yalanından çok daha büyüktü. "Kendine iyi bak. Ve dikkatli ol."

Ayağa kalktı ama elimi sıkmadı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Ve itiraf edeyim, sinirlendirdin. Bir zamanlar hayatını kurtarmış yorgun bir ihtiyara ayar vermek için çok uzun yoldan gelmişsin."

"Charlie, ya bu gizli elektrik kontrolden çıkarsa?"

"Çıkmaz."

"Bahse girerim Çernobil'dekiler de öyle düşünüyordu."

"Belden aşağı vuruyorsun. Seni evime kabul ettim çünkü minnettar olup anlayış göstermeni bekliyordum. İkisinde de yanılmışım. Al sana kapıyı gösterir. Uzanmam gerek. Çok yorgunum."

"Charlie, *minnettarım* geçekten. Benim için yaptıklarının anlamı büyük. Ama..."

"Ama." Yüzü solgun ve taş gibi ifadesizdi. "Hep bir ama vardır."

"Gizli elektrik bir yana, oğluyla karısını öldürdüğü için Tanrı'dan intikam alamayan, bu yüzden hıncını hastalıklı insanlardan çıkaran bir adam için çalışamam."

Suratı griden beyaza döndü. "Bu ne cüret? Bu *ne* cüret?"

"Bazılarını iyileştiriyor olabilirsin," dedim. "Ama hepsini aşağılıyorsun. Gidiyorum. Bay Stamper'ın kapıyı göstermesine gerek yok."

Ön kapıya doğru yürümeye başladım. Arkamdan seslendiğinde ayak seslerim kubbeli alanda yankılanıyordu. Geniş boşluk, sesini yükseltmişti.

"Seninle işimiz bitmedi Jamie. Bundan emin olabilirsin. Kesinlikle bitmedi."

Stamper'ın dış kapıyı açmasına da gerek olmamıştı; arabayla yaklaştığımda otomatikman yana kaymıştı. Anayola çıkmadan önce durdum ve telefonumun çektiğini görünce Bree'yi aradım. İlk çalışta açtı ve konuşmama fırsat vermeden iyi olup

olmadığımı sordu. İyi olduğumu ve Jacobs'ın bana iş teklif ettiğini söyledim.

"Ciddi misin?"

"Evet. Hayır dedim..."

"E, *herhalde* öyle diyeceksin!"

"Ama asıl önemli kısım o değil. Artık turneye çıkmayacağını, tedavilere son verdiğini söyledi. Vo-Lites'ın eski üyesi, Charlie'nin şimdiki kişisel asistanı Al Stamper'ın huysuzluğuna bakılacak olursa doğru söylüyor."

"Bitti mi yani?"

"Yalnız Kovboy'un Kızılderili sadık yardımcısına dediği gibi, 'Burada işimiz bitti Tonto.'" *Gizli elektriğiyle dünyayı havaya uçurmazsa tabii.*

"Colorado'ya döndüğünde beni ara."

"Ararım güzelim. New York nasıl?"

"Şahane!" Sesindeki heves ve mutluluk kendimi elli üçten daha yaşlı hissetmeme yol açtı.

Bir müddet büyük şehirdeki yeni hayatından konuştuk, sonra arabayı çalıştırıp anayola çıkarak havaalanına doğru ilerlemeye başladım. Birkaç kilometre sonra dikiz aynasına baktım ve arka koltuktaki balkabağını gördüm.

Charlie'ye hediyesini vermeyi unutmuştum.

X

Evlilik Çanları.
Bir Kurbağayı Haşlamak.
Eve Dönüş Partisi.
"Bunu Okumak İsteyeceksin."

Sonraki iki yılda Bree'yle pek çok kez konuştum ama onu, Long Island'da bir kilisede Brianna Donlin-Hughes olduğu 19 Haziran 2011 gününe kadar görmedim. Telefon görüşmelerimizin çoğu Charles Jacobs ve tedavilerinin etkileri üzerineydi –muhtemel artçı etkiler yaşıyor olabilecek altı vaka daha keşfetmiştik– ama zamanla işinden ve bir partide tanışıp bir süre sonra birlikte yaşamaya başladığı George Hughes'dan daha çok konuşmaya başladık. Çok başarılı, siyahi bir avukattı ve otuz yaşındaydı. Bree'nin annesinin tüm bu özelliklerden son derece hoşnut olduğundan emindim... tek çocuklu bekâr bir anneyi memnun edecek özelliklerdi.

Bu arada Rahip Danny'nin web sitesi yayından kalkmış ve internette onun hakkındaki tartışmalar da iyice azalıp yok olma

noktasına yaklaşmıştı. Kimileri öldüğünü, kimileriyse Alzheimer olup sahte bir isimle özel bir kliniğe yatırıldığını iddia ediyordu. 2010 yılının sonlarında iki ilginç ama pek de aydınlatıcı olmayan bilgiye ulaştım. Al Stamper, *Teşekkürler İsa* adında bir albüm çıkarmıştı (konuk sanatçılar arasında Hugh Yates'in idolü Mavis Staples da vardı) ve The Latches, "nitelikli bireyler veya organizasyonların" kiralayabilmesi için yine boşalmıştı.

Charles Daniel Jacobs ortadan kaybolmuştu.

Hugh Yates, düğün için bir Gulfstream kiraladı ve Wolfjaw Çiftliği'ndeki herkesi götürdü. Şal desenli, bol kollu bir gömlek, boru paça pantolon, süet Beatle botlar giymiş ve boynuna rengârenk bir fular bağlamış olan Mookie McDonald, düğünde altmışlı yılları gururla temsil etti. Gelinin annesi, klasik Ann Lowe elbisesi içinde göz kamaştırıyordu. Yeminler edilirken göğsündeki çiçek gözyaşlarıyla ıslandı. Damat, bir Nora Roberts romanından fırlamış gibiydi: uzun boylu, yapılı ve yakışıklı. Parti, çakırkeyif hoşbeşten sarhoş dans figürlerine doğru kaçınılmaz yolculuğuna başlamadan önce onunla birkaç dakikalığına dostça sohbet ettik. Bree'nin yeni model arabaya binmeden önce kullandığı külüstür olduğumu bildiğini sanmıyordum ama muhtemelen bir gün öğrenecekti – Bree sevişmelerinden sonra yataktayken anlatacaktı büyük ihtimalle. Benim için sakıncası yoktu, ne de olsa George'un o kaçınılmaz göz devirişi esnasında orada olmayacaktım.

Nederland ekibi Colorado'ya American Havayolları ile döndü çünkü Hugh Gulfstream'i, balaylarını geçirecekleri Hawaii'ye gidebilmeleri için çiçeği burnunda çifte vermişti. Kadeh kaldırdığımız sırada bunu açıklamış, Bree dokuz yaşında bir kız çocuğu gibi zıplayarak çığlık atmış ve ona sarılmıştı. Eminim Charles Jacobs o an aklındaki son kişiydi ve öyle de olmalıydı zaten. Ama benim aklımdan hiçbir zaman çıkmadı, tamamen çıkmadı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mookie'nin orkestranın yanına gidip liderinin kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Repertuvarlarında pek çok eski şarkı bulunan, güçlü bir soliste sahip, iyi bir rock and blues grubuydu. Liderleri başını salladı ve onlarla birkaç parça çalmam için beni sahneye davet etti. Bir anlığına kabul edecek oldum ama sonra iyi meleklerimi dinleyip affımı istedim. Rock and roll için hiçbir zaman fazla yaşlı olunmaz ama yıllar geçtikçe yetenekler körelebilir ve topluluk içinde kendinizi rezil etme ihtimaliniz artar.

Henüz kendimi emekli olmuş kabul etmiyordum ama topluluk önünde çalmayalı bir seneden fazla olmuştu ve o zaman da acil ihtiyaç olduğu için üç dört seansta çalmıştım sadece. Hiçbirinde performansımı beğenmemiştim. Bir seansı tekrar dinlerken davulcunun ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturduğunu görmüştüm. Ona baktığımı fark etmiş ve basçının yanlış notayı çaldığını söylemişti. Aslında basçı hata yapmamıştı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ellilerinde bir adamın kızı yaşında bir kadınla aşna fişne etmesi ne kadar saçmaysa bir Strat ile "Dirty Water"ı çalmaya kalkması da o kadar saçmaydı. Yine de sahnedeki grubu nostaljiyle karışık özlemle izliyordum.

Biri elimi tuttu. Dönüp bakınca Georgia Donlin olduğunu gördüm. "Bunu ne kadar özlüyorsun Jamie?"

"Duyduğum saygı kadar değil," dedim. "O yüzden burada oturuyorum. Adamlar çok iyi."

"Ve sen artık değil misin?"

Con'un odasına girdiğim ve akustik Gibson'ın beni çağırdığı günü hatırladım. Bana "Cherry, Cherry"yi çalabileceğimi fısıldamıştı.

"Jamie?" Parmaklarını gözlerimin önünde şaklattı. "Dünyaya dön Jamie."

"Kendimi eğlendirecek kadar iyiyim," dedim. "Ama topluluk önünde çaldığım günler geride kaldı."

Yanıldığım sonradan anlaşıldı.

Yıl 2012'ydi ve elli altı yaşıma basmıştım. Hugh ve uzatmalı sevgilisi beni yemeğe çıkardı. Eve dönerken aklıma kurbağanın haşlanmasıyla ilgili yazı geldi – muhtemelen siz de okumuşsunuzdur. Kurbağayı soğuk suyla dolu tencereye koyup ocağın üstüne yerleştiriyorsunuz. Ateşi yavaş yavaş açarsanız haşlandığını anlamıyor ve kaçmayı akıl edemiyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bence yaşlanmayı çok iyi tarif ediyor.

Onlu yaşlardayken ellinin üstündekilere acıma ve tedirginlikle bakardım: Fazla yavaş yürürler, aynı yavaşlıkta konuşurlar ve sinemaya veya konsere gitmek yerine evde televizyon seyrederlerdi. Güzel bir partiden anladıkları, komşularla yemek yemek ve gece on bir haberlerinden sonra vurup kafayı yatmaktı. Ama –sağlığı nispeten iyi olan diğer ellili, altmışlı, yetmişli yaşlardakiler gibi– sıra bana geldiğinde bu durumu pek umursamadım. Çünkü kişinin dünyaya ve hayata dair fikirleri katılaşsa ve eski günlerden sık sık dem vurmaya başlasa da *beyin* yaşlanmıyor. (Gerçi ben eskilerden pek bahsetmem çünkü o sözde güzel günlerin büyük bölümünü bir uyuşturucu müptelası olarak geçirdim.) Bence çoğu insan için hayatın aldatıcı hezeyanları elli yaştan sonra yitip gidiyor. Günler hızlanıyor, ağrılar katlanıyor, adımlar yavaşlıyor ama kazanımlar da var. Sükûnetle birlikte takdir ve –benim örneğimde– hayatın kalan kısmında mümkün olduğunca doğruları yapma kararlılığı kendini gösteriyor. Bu kararlılıkla haftada bir kez Boulder'daki evsizler barınağının mutfağında gönüllü çalışmaya ve Colorado'dan dört siyasi adaya destek olmaya başladım.

Hâlâ ara sıra hanım arkadaşlarım oluyordu. Hâlâ haftada iki kez tenis oynuyor, bisikletimi günde en az on kilometre sürüyordum ve bu sayede karnım düz kalıyor, endorfin salgılıyordum. Tamam, tıraş olurken ağzımın ve gözlerimin çevresinde gördüğüm çizgiler artmıştı ama genelde pek değişmediğime

inanıyordum. Elbette bu da ilerleyen yaşlarda ortaya çıkan bir illüzyon. Gerçeği anlamam için 2013 yazında Harlow'a gitmem gerekti: tencerede bir kurbağaydım. İyi haber, ocak hâlâ orta ateşteydi. Kötü haber ise bu gidişin geri dönüşünün olmayışıydı. Bir erkeğin ömrü üç aşamadan ibaretti: gençlik, orta yaş ve hangi ara bu kadar yaşlandım?

Bree'nin George Hughes'la evlenmesinden iki, ilk çocuklarının doğumundan bir yıl sonra, 19 Haziran 2013'te pek parlak sayılmayacak bir kayıt seansının ardından eve döndüm ve posta kutumda renkli balonlarla süslü bir zarf buldum. Gönderenin adresi çok tanıdıktı: RFD #2, Metodist Yolu, Harlow, Maine. Zarfın içinden, ağabeyim Terry'nin aile fotoğrafı çıktı. Altında şöyle yazıyordu: *İKİ, BİRDEN İYİDİR! LÜTFEN PARTİMİZE GELİN!*

Terry'nin saçları bembeyaz olmuş, Annabelle'in göbeği büyümüş, çocuklarıysa artık birer yetişkin olmuştu. Bir zamanlar üstünde sadece sarkık Şirinler külotuyla çimleri sulayan fıskiyelerin altında kıkırdayarak koşturan küçük kız artık kucağında büyük yeğenim Cara Lynne'i tutan hoş bir anneydi. Zayıf olan yeğenim, Con'a çok benziyordu. Daha kilolu olan ise babama... ve ne yazık ki bana benziyordu.

Fotoğrafın arkasına baktım.

31 AĞUSTOS 2013'TE İKİ GÜZEL GÜNÜ
BİRLİKTE KUTLAYALIM!

TERENCE VE ANNABELLE'İN
35. EVLİLİK YILDÖNÜMÜ!
CARA LYNNE'İN 1. YAŞ GÜNÜ!

SAAT: ÖĞLEN 12 - ?
YER: ÖNCE EVİMİZ, SONRA EUREKA GRANGE
YEMEK: BOL BOL!
ORKESTRA: THE CASTLE ROCK ALL-STARS
GETİRİLECEK: SAKIN HA! BİRA VE ŞARAP SU GİBİ AKACAK!

Altında ağabeyimden bir not vardı. Altmış yaşına sadece birkaç ay kalmıştı ama elyazısı hâlâ ilkokul öğretmeninin ödev kâğıdına *Terence elyazısını düzeltmeli!* diye not düşerek onu eve gönderdiği günlerdeki gibi kötüydü.

Hey Jamie! Partiye lütfen gel, olur mu? İki ay önceden haber verdiğim için mazeret kabul etmiyorum. Connie Hawaii'den gelebiliyorsa senin Colo'dan mutlaka gelebilmen lazım! Seni özledik kardeşim!

Davetiyeyi, mutfak kapısının arkasındaki hasır sepete koydum. Ona Bir Ara Sepeti diyordum çünkü içi bir ara cevaplarım diye düşündüğüm mektuplarla doluydu. Bu "bir ara"nın hiçbir zaman anlamına geldiğini tahmin etmişsinizdir. Harlow'a gitmek gibi bir isteğim yoktu ama ailenin çekimini inkâr edemezdim. Springsteen şarkıda kan çekmesinden bahsederken haklıydı.

Darlene adında, haftada bir kez gelip evi süpüren, toz alan ve çarşafları değiştiren (küçüklükten itibaren kendim yapmam söylenen bu işi başkasına yıktığım için suçluluk duyuyordum aslında) bir temizlikçim vardı. Yaşlı, suratsız bir kadındı. Onun geldiği günlerde dışarıda olmaya gayret ediyordum. Yine o günlerden birinde eve geldim ve davetiyeyi Bir Ara Sepeti'nden çıkarıp mutfak masasının üstüne koymuş olduğunu gördüm. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığı için bunu bir işaret olarak kabul ettim. O

akşam bilgisayarımın başına oturdum, içimi çektim ve Terry'ye tek kelimelik bir e-posta gönderdim: *Geliyorum.*

Unutulmaz bir İşçi Bayramı tatiliydi. Çok eğlendim ve daveti neredeyse reddedeceğime inanamadım... ya da cevapsız bırakacağıma. Öyle yapmış olsaydım zaten zayıflamış olan aile bağlarım tamamen kopacaktı muhtemelen.

New England'da hava sıcaktı. Cuma günü Portland Jetport'a inişimiz, havanın dengesizliği yüzünden alışılmadık derecede sarsıntılı oldu. Kuzeydeki Castle kasabasına olan araba yolculuğum uzun sürdü ama sebebi trafik değildi. Geçmişten hatırladığım her yapıya –çiftlikler, taş duvarlar, artık kapanmış, karanlık Brownie's Mağazası– bakıp o günleri yâd ettiğim için yavaş gitmiştim. Sanki çocukluğum, gerilip tozlanmış, zamanla şeffaflığını kaybetmeye yüz tutmuş plastik bir perdenin gerisinden göz kırpıyordu.

Yanına eklemeler yapılmış ve orijinal büyüklüğünün neredeyse iki katına çıkmış olan eve vardığımda saat altıyı geçiyordu. Önünde, havaalanından kiralandığı çok belli olan kırmızı bir Mazda (benim Mitsubishi Eclipse'im gibi) ve bir Morton Akaryakıt kamyonu vardı. Kamyonun üstü krepon kâğıtları ve çiçeklerle öyle süslenmişti ki kortejlerde caddeden geçen araçlara benzemişti. Ön tekerleğe dayanmış büyük levhada, TERRY VE ANNABELLE'İN SKORU 35, CARA LYNNE'İN İSE 1! HERKES GALİP!! PARTİYİ BULDUNUZ! İÇERİ GELİN! yazıyordu. Park ettim, basamakları tırmandım, zili çalmak için elimi kaldırdım, sonra *daha neler, ben burada büyüdüm* diye düşündüm ve kapıyı açarak içeri girdim.

Bir an için yaşımın tek rakamla yazılabildiği yıllara dönüvermişim gibi hissettim. Ailem, tıpkı altmışlarda olduğu gibi yemek masasının etrafında toplanmıştı. Herkes aynı anda konuşuyor, gülüşüyor, birbirine domuz pirzolası tabağını, patates püresi kâsesini ve üstüne nemli bez örtülmüş tepsiyi uzatıyordu: soğumamaları için annemin yaptığı gibi üstleri örtülmüş mısırlar.

Önce, masanın oturma odasına bakan ucunda oturan gri saçlı seçkin adamı tanıyamadım. Yanında oturan esmer yakışıklıyı ise ilk kez görüyordum. Sonra profesör tipli adam beni fark etti ve yüzü mutlulukla aydınlanarak ayağa kalktı. Ağabeyim Con olduğunu o an anladım.

"*JAMIE!*" diye bağırdı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Geçerken neredeyse Annabelle'in sandalyesini deviriyordu. Bana sıkıca sarıldı ve yüzümü öpücüklere boğdu. Gülerek sırtına vurdum. Sonra Terry de yanımıza geldi ve üçümüz birlikte sarılıp neşeyle zıplayarak yeri ufak çapta sarstık. Con'un ağladığını görünce burnum sızladı.

"Yeter artık çocuklar!" dedi Terry ama kendisi de zıplamaya devam ediyordu. "Yoksa kendimizi bodrumda bulacağız!"

Zıplamaya bir süre daha devam ettik. Sanki mecburmuşuz gibi. Ve sorun değildi. Her şey yolundaydı.

Con, ondan yirmi yaş kadar genç görünen yakışıklıyı, "Hawaii Üniversitesi Botanik Bölümü'nden arkadaşım," diye tanıştırdı. Castle Rock Inn'de iki ayrı oda tutmaya gerek görüp görmediklerini merak ederek elini sıktım. Günümüzde artık bunlara gerek kalmamıştı. Con'un eşcinsel olduğunu ilk ne zaman fark ettiğimi hatırlayamıyorum; muhtemelen onun yüksek lisans yaptığı, benimse Maine Üniversitesi'nde The Cumberlands ile "Land of 1000 Dances"ı çaldığım günlerdeydi. Annemlerin çok daha önceden bildiğinden eminim. Konuyu hiç büyütmediler, dolayısıyla biz de üstünde durmadık. Çocukların eğitiminde sessiz örnekler, dile getirilen kurallardan daha etkili oluyor. Ya da bana öyle geliyor.

Babamın ikinci oğlunun cinsel tercihine dair tek bir kez konuştuğuna tanık oldum. Seksenlerin sonundaydık. Beni çok etkilemiş olmalı zira hafızamda o yıllar kara bir delikten ibaret ve evi neredeyse hiç aramazdım. Babamın hâlâ hayatta olduğumu

bilmesini istiyor, ölüm haberimi yakında alacağından korkuyordum ve bu kabulleniş, sesime yansıyordu.

"Her gece Connie için dua ediyorum," demişti babam o konuşmamızda. "Şu AIDS belası yüzünden. Sanki yayılmasına bilerek göz yumuyorlar."

Con o musibetten uzak durabilmeyi başarmıştı ve son derece sağlıklı görünüyordu ama yaşlandığı bir gerçekti. Botanik Bölümü'nden arkadaşının yanında otururken daha net görülebiliyordu. Bir an gözümün önünde Con ve Ronnie Paquette'in oturma odasındaki kanepede yan yana oturmuş, "House of the Rising Sun"ı söyleyişi canlandı... daha doğrusu söylemeye çalışmaları.

Bunların bir kısmı yüzüme de yansımış olmalı ki Con gözlerini silerken sırıttı. "Çamaşırları toplama sırasının kimde olduğuna dair kavga ettiğimiz günler çok geride kaldı, değil mi?"

"Hem de çok," diye onayladım ve aklıma yine su yavaş yavaş ısındığı için kaçmayı akıl edemeyen kurbağa geldi.

Terry ve Annabelle'in kızı Dawn, kucağında Cara Lynne ile yanımıza geldi. Bebeğin gözleri, annemin Morton mavisi dediği renkti. "Selam, Jamie amca. Küçük yeğeninle tanıştırayım. Yarın bir yaşını dolduracak ve diş çıkararak kutlamaya karar verdi."

"Bu ne güzellik? Kucağıma alabilir miyim?"

Dawn, en son dişlerinde teller varken gördüğü yabancıya utangaççа gülümsedi. "Deneyebilirsin ama genelde tanımadığı birinin kucağına gittiğinde yaygarayı basıyor."

Bebeği, ağlamaya başlar başlamaz geri vermeye hazır bir şekilde kucağıma aldım. Ama ağlamadı. Cara Lynne beni bir süre inceledikten sonra uzanıp burnumu tuttu. Sonra güldü. Ailem gülerek alkışlayınca bebek irkilip etrafına bakındı, sonra annemin gözleri olduğuna yemin edebileceğim gözlerle bana baktı.

Ve yine güldü.

Ertesi günkü partide yine aynı kadro vardı ama bu kez figüranlar eklenmişti. Bazılarını görür görmez tanıdım, bazılarını

hayal meyal hatırladım. Aralarından bir kısmı, eskiden babamın yanında çalışan adamların çocuklarıydı ve artık imparatorluğu iyice büyütmüş olan Terry için çalışıyorlardı. Terry akaryakıt işine, New England'a yayılmış, Morton'dan Seri Satışlar adında bir mağazalar zincirini eklemişti. Kötü elyazısı, başarıya engel değildi.

Castle Rock'tan gelen yemek firmasının elemanları, bahçedeki dört mangalın başında hamburger ve sosisli sandviç pişirmekle meşguldü. Yanlarında yenebilecek bin bir çeşit salata ve tatlı vardı. Çelik fıçılardaki biralar, ahşap fıçılardaki şaraplar, su gibi akıyordu. Arka bahçede bol pastırmalı bir kalori bombasını mideye indirirken Terry'nin satış elemanlarından biri –sarhoş, neşeli ve gevezeydi– bana Terry'nin Fryeburg'daki Splash City ve New Hampshire'daki Littleton Pisti'nin de sahibi olduğunu söyledi. "Pistten bir kuruş bile kâr edemiyor ama Terry'yi bilirsin – yarış arabalarını oldum olası sevmiştir."

Babamla garajda, üstlerinde motoryağı bulaşmış tişörtleri ve ağı sarkık tulumlarıyla bilumum Yol Roketleri üstünde çalışmalarını hatırladım ve birdenbire doğup büyüdüğümüz yerde kalıp aile şirketini yürüten ağabeyimin durumunun gayet iyi olduğunu anladım. Zengin olduğu bile söylenebilirdi belki.

Dawn ne zaman kucağında Cara Lynne ile yanıma gelse bebek kollarını bana uzatıyordu. Günün büyük bölümünde onu kucağımda taşıdım ve sonunda başını omzuma dayayıp uyuyakaldı. Bunu gören babası kızını benden aldı. "İnanamıyorum," dedi bebeği arka bahçedeki en büyük ağacın gölgesine serilmiş battaniyeye yatırırken. "Şimdiye kadar kimseye bu kadar çabuk alışmamıştı."

"Gurur duydum," dedim ve diş çıkaran bebeğin kızarık yanağını öptüm.

Orada olup yaşayanların bayıldığı, olmayanların ise dinlerken sıkıntıdan patladığı sohbetlerle eski günleri andık. Bira ve şaraptan uzak durmuştum, bu yüzden parti beş kilometre ötedeki Eureka Grange'a taşındığında direksiyona geçenlerden biri ben

oldum. Akaryakıt şirketine ait araçlardan biri olan kocaman King Cab'i kullanmakta zorlansam da insanları partiye ulaştırabildim. Otuz yıldan beri düz vitesli bir araç kullanmıyordum. Vitesi her geçiremeyişimde kamyonet sarsıldı ve yaklaşık bir düzine kadar olan sarhoş yolcum her seferinde kahkahalara boğuldu. Hiçbirinin arka taraftan yola düşmemiş olması bir mucizeydi.

Yemek firmasının elemanları mekâna bizden önce varmış ve çok iyi hatırladığım dans pistinin yanına masaları dizmişti. Cilalanmış ahşap piste bakarak olduğum yerde durdum. Biraz sonra, Con'un elini omzumda hissettim.

"Eski günleri mi hatırladın Jamie?"

Koltuk altlarımdan dalga dalga ter kokusu yayılarak dehşet içinde sahneye çıkışımı düşündüm. Ve daha sonra annemle babamın biz "Who'll Stop the Rain"i çalarken piste çıkıp dans edişini.

"Hem de nasıl."

"Tahmin edebiliyorum," dedi ve bana sarıldı. Sonra kulağıma fısıldayarak tekrarladı: "Tahmin edebiliyorum."

Öğle yemeği sırasında evde yaklaşık yetmiş kişi vardı ve saat yedi olduğunda Eureka Grange'daki kalabalık, evdekinin iki katına ulaşmıştı. Tavandaki tembelce dönen ve pek de işe yaramayan pervanelere Charlie Jacobs'ın sihirli klimaları eklense hiç fena olmazdı doğrusu. Harlow'a özel tatlılardan bir tane aldım –içinde konserve meyve parçaları olan misket limonlu jöle– ve dışarı çıktım. Tatlıyı plastik bir kaşıkla yiyerek yürüyüp binanın köşesini döndüm. Astrid Soderberg'i ilk kez öptüğüm yer aynen duruyordu. Giydiği parkanın kenarları kürklü kapüşonunun güzel yüzünü nasıl çevrelediğini dün gibi hatırlıyordum. Ve çilekli rujunun tadını.

Güzel miydi, diye sormuştum. *Bir daha öp de söyleyeyim,* demişti.

"Hey, çaylak," dedi biri hemen arkamdan ve ani sesle irkildim. "Bu gece biraz müzik yapmaya ne dersin?"

Önce onu tanımadım. Beni Krom Güller'e alan uzun saçlı, sıska çocuğun yerini kafasının tepesi kelleşmiş, şakakları kırlaşmış, göbekli bir adam almıştı. Elimde kartondan jöle kabıyla ona bakakaldım.

"Norm? Norm Irving?"

Yüzüne öyle geniş bir gülümseme yayıldı ki arkadaki altın kaplı dişleri göründü. Jöleyi bir kenara fırlatıp ona sarıldım. Güldü ve o da bana sarıldı. Birbirimize ne kadar iyi göründüğümüzü söyledik. Çok uzun zaman geçtiğini söyledik. Ve elbette eski günleri andık. Norm, Hattie Greer'i hamile bıraktığını ve onunla evlendiğini söyledi. Evlilikleri sadece birkaç sene sürmüştü ama tatsız geçen boşanma döneminin ardından anlaşmazlıkları rafa kaldırıp arkadaş olmaya karar vermişlerdi. Kızları Denise artık kırkına yaklaşmıştı ve Westbrook'ta bir kuaför salonu vardı.

"Bütün banka borçlarını ödedi, artık rahat. İkinci karımdan iki oğlum var ama Deenie ilk göz ağrım. Aramızda kalsın, onun yeri başka. Hattie'nin de ikinci kocasından bir çocuğu daha oldu." Yüzünde gaddarca bir gülümsemeyle yaklaştı. "Kodese girip çıkıyor. Beş para etmez serserinin teki."

"Ya Kenny ve Paul?"

Basçımız Kenny Laughlin de Krom Güller'de çaldığı sıradaki sevgilisiyle evlenmişti ve hâlâ birliktelerdi. "Lewiston'da bir sigorta acentesi var. İşleri iyi. Bu akşam o da burada, görmedin mi?"

"Hayır." Belki görmüş ama tanımamıştım. Belki o da beni tanımamıştı.

"Paul Bouchard'a gelince..." Norm başını iki yana salladı. "Acadia Eyalet Parkı'nda tırmanış yaparken düştü. Hastanede iki gün yaşadı, sonra öldü. 1990 yılıydı. Kurtulmuş oldu aslında. Doktorlar, yaşasaydı boyundan aşağısının felç olacağını söylemişti."

Bir an için eski davulcumuzun hayatta kaldığını düşündüm. Soluk almasına yardım eden bir cihaza bağlı bir şekilde yatarak

televizyonda Rahip Danny'yi izlediğini. Başımı sallayarak bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. "Ya Astrid? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Doğuda bir yere taşınmıştı. Castine miydi? Rockland belki?" Başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Evlenmek için koleji bıraktığını ve ailesinin buna çok sinirlendiğini hatırlıyorum. Herhalde boşandığında öfkeleri ikiye katlanmıştır. Galiba bir restoran işletiyor. Birbirinize çok âşıktınız, değil mi?"

"Evet," dedim. "Hem de çok."

Başını salladı. "Gençlik aşkları. Onlar gibisi yok. Onu bugünlerde tekrar görmek ister miyim bilmiyorum. O günlerde taş gibiydi. Tam bir *afetti*. Değil mi?"

"Evet," dedim Skytop'taki viran kulübeyi düşünerek. Ve demir direği. Yıldırım çarptığında nasıl kıpkırmızı parladığını. "Evet, öyleydi."

Bir süre hiç konuşmadık, sonra elini omzuma koydu. "Her neyse, ne diyorsun? Bizimle çalacak mısın? Evet desen iyi olur çünkü grup sensiz bir boka benzemeyecek."

"*Sen* grupta mısın? Castle Rock All-Stars'ta? Kenny de mi?"

"Elbette. Artık pek fazla çalmıyoruz –eski günlerdeki gibi değil– ama bunu reddedemezdik elbette."

"Sana bunu ağabeyim Terry mi yaptırıyor?"

"Senin bir iki şarkı çalabileceğini düşünmüş olabilir ama hayır. Sadece eskilerden bir grubun çalmasını istedi ve hâlâ hayatta olan, burada yaşayan ve hasbelkader çalan sadece Kenny ve ben kaldık. Ritim gitarı Lisbon Falls'tan bir marangoz çalıyor ama geçen hafta çatıdan düşüp iki bacağını birden kırdı."

"Of!"

"Onun felaketi benim kazancım oldu," dedi Norm Irving. "Üç kişi çalacaktık ve bilirsin, iğrençtir. Ama dört kişilik Krom Güller'den üç üye fena olmayabilir. Hadi ama. Yeniden bir araya gelme konseri gibi bir şey olacak."

"Gitarım yok, Norm."

"Benim kamyonette üç tane var," dedi. "İstediğini seç. Ama unutma, 'Hang On Sloopy' ile başlıyoruz."

Alkolün etkisiyle artan coşkulu alkışlar eşliğinde sahneye çıktık. Eski günlerdeki gibi sıska olan ama artık yüzünde pek de çekici görünmeyen et benleri bulunan Kenny Laughlin, Fender P-Bass'inin askısını düzelttikten sonra bana baktı ve yumruklarımızı tokuşturduk. O sahneye elimde gitarla ilk çıkışımdaki gibi heyecanlı değildim ama kendimi son derece canlı bir rüyadaymış gibi hissediyordum.

Norm, mikrofonunun yüksekliğini her zamanki gibi tek eliyle ayarladı ve hevesle bekleyen kalabalığa döndü. "Davulun üstünde Castle Rock All-Stars yazıyor dostlar, ama bu akşam özel bir konuğumuz var. O yüzden önümüzdeki birkaç saat boyunca tekrar Krom Güller olacağız. Başla Jamie."

Astrid'i yangın merdiveninin altında öpüşümü düşündüm. Norm'un paslı minibüsünü ve eski karavanındaki yayları fırlamış kanepede oturup ot saran ve ehliyetimi ilk seferde almak istiyorsam saçımı kestirmemi söyleyen babası Cicero'yu düşündüm. Auburn RolloDrome'daki danslarda çalışımızı, Edward Little ve Lisbon Lisesi veya Lewiston Lisesi ve St. Dom öğrencileri arasında kaçınılmaz kavgalar patlak verdiğinde bile çalmayı bırakmayıp sesi daha da yükseltmemizi hatırladım. Hayatın, tencerede bir kurbağa olduğumu fark etmeden önceki halini düşündüm.

"Bir, iki, başlıyoruz şimdi!" diye bağırdım.

Ve çalmaya başladık.

Mi akoruyla.

Bu bokların hepsi mi ile başlar.

Yetmişli yıllarda, saat bire kadar çalardık ama artık yetmişlerde değildik. Saat on bir olduğunda üçümüz de sırılsıklam terlemiş ve bitkin düşmüştük. Sorun değildi; bira ve şaraplar,

Terry'nin emriyle saat onda masalardan kaldırılmış, alkol olmayınca kalabalık hızla dağılmaya başlamıştı. Kalanların çoğu, dans edemeyecek kadar yorulduğu için oturduğu yerden dinlemeyi tercih ediyordu.

"Eskiden olduğundan çok daha iyisin çaylak," dedi Norm gitarları kaldırırken.

"Sen de öyle." *Harika görünüyorsun* gibi bir başka yalandı. On dört yaşımdayken bir gün Norman Irving'den daha iyi bir gitarist olacağımı söyleseler hayatta inanmazdım ama o gün gelip çatmıştı işte. Bana gerçeği bildiğini anlatan bir tebessümle baktı. Kenny yanımıza geldi ve Krom Güller'in kalan üç üyesi, lisedeyken "ibne gibi" diyeceğimiz şekilde birbirine sarıldı.

Terry, en büyük oğlu Terry Jr. ile yanımıza geldi. Ağabeyim yorgun ama son derece mutlu görünüyordu. "Con ve arkadaşı, Castle Rock'a kadar araba kullanamayacak kadar sarhoş olan birkaç kişiyi götürdü. Terry Jr.'ı yanına yardımcı pilot olarak versem kalan bir grubu King Cab ile Harlow'a götürebilir misin?"

Seve seve götüreceğimi söyledim ve Norm'la Kenny'ye veda ettikten sonra (müzisyenlere has o tuhaf ölü balık el sıkışmaları hâlâ aynıydı) sarhoş grubu toparlayıp yola koyuldum. Yeğenim bir süre, karanlıkta bile pek ihtiyaç duymadığım yön tarifleriyle yardımcı olmaya çalıştı ama Stackpole Yolu'nda son iki üç çifti indirdiğimde sustu. Dönüp bakınca başını cama dayayarak uyuyakalmış olduğunu gördüm. Metodist Yolu'ndaki eve vardığımızda onu uyandırdım. Beni yanağımdan öptü (bu beni tahmin edemeyeceği kadar duygulandırdı) ve sarsak adımlarla eve girdi. Muhtemelen ergenlerin genelde yaptığı gibi öğlene kadar uyuyacaktı. Eski odamı kullanıp kullanmadığını merak ettim ama muhtemelen odası sonradan eklenen bölümdeydi. Zaman her şeyi değiştirir ve belki bunda bir sakınca yoktur.

King Cab'in anahtarlarını koridordaki askıya astım ve çıkıp kiraladığım arabanın yanına gittim. Ambardan ışık geldiğini görünce o tarafa yöneldim ve Terry'nin orada olduğunu gördüm.

Üstünü değiştirmiş, bir tulum giymişti. En yeni oyuncağı olan, altmışlı yılların sonlarından veya yetmişlerin başındanmış gibi görünen Chevy SS, ışıkların altında mavi bir mücevher gibi parlıyordu. Terry, kaportasını cilalamakla meşguldü.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı. "Uykum yok. Günün heyecanını hâlâ yaşıyorum. Bir süre bu bebeğin üstünde çalışıp yatacağım."

Elimi arabanın tavanında gezdirdim. "Çok güzel."

"*Şimdi* öyle. Bir de Portsmouth'taki müzayedede aldığımda görseydin. Alıcıların çoğu hurda gözüyle bakıyordu ama ben kurtarabileceğime inanıyordum."

"Diriltmişsin," dedim. Tam olarak Terry'yle konuştuğum söylenemezdi.

Bana düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra omuz silkti. "Öyle de denebilir sanırım. Şanzımanını yeniledim mi yolun yarısını aşmış olacağım. Eski Yol Roketleri gibi değil, değil mi?"

Güldüm. "Birincisinin yarışta nasıl takla attığını hatırlıyor musun?"

Terry gözlerini devirdi. "Daha ilk turda. Kahrolası Duane Robichaud. Ehliyetini süpermarketten almıştı herhalde."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Yok, on yıl önce öldü. Daha da fazla olabilir. Beyin kanseri. Çok geç teşhis edildiği için yapılacak bir şey kalmamıştı."

Diyelim ki ben bir beyin cerrahıyım, demişti Jacobs, The Latches'a gittiğim gün. *Ölüm riskinin yüzde yirmi beş olduğunu söylesem yine de ameliyat olmaz mıydın?*

"Çok zor."

Başını salladı. "Çocukken ne derdik, hatırlıyor musun? 'Zor olan nedir? Hayat. *Hayat* nedir? Dergi. Ne kadar? On beş sent. Sadece on sentim var. Zor bir durum. Zor olan nedir? Hayat.' Böyle devam ederdi."

"Hatırlıyorum. Komik olduğunu düşünürdük." Duraksadım. "Claire'i sık düşünüyor musun Terry?"

Bezi kovaya attı ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Eskiden tek musluk vardı –soğuk– şimdiyse iki taneydi. Suyu açtı, sabunu aldı ve ellerini babamın bize öğrettiği gibi dirseklerine kadar yıkamaya başladı.

"Hem de her kahrolası gün. Andy'yi de düşünüyorum ama onu daha seyrek. Herhalde hayatın doğal akışına dahilmiş gibi geldiği için. Gerçi boğazına biraz hâkim olabilse daha uzun yaşayabilirdi. Ama Claire'e olan... *yanlıştı.* Anlarsın ya?"

"Evet."

SS'in kaportasına dayanıp gözlerini boşluğa dikti. "Ne kadar güzeldi, hatırlıyor musun?" Başını yavaşça iki yana salladı. "Güzel ablamız. O aşağılık herif –o *canavar*– hayatını çaldı ve sonra en korkakça yolu seçti." Yüzünü sıvazladı. "Claire'den bahsetmeyelim. Duygusallaşıyorum."

Bende de aynı etki oluyordu. Claire benim için ikinci anne gibiydi. Karıncayı bile incitmeyen, güzel ablamız.

Uzun otlar arasındaki cırcırböceklerini dinleyerek eve doğru yürüdük. Yazın sona erdiğini biliyorlarmış gibi sesleri en çok ağustos sonunda ve eylül başında çıkardı.

Terry verandaya çıkan basamakların önünde durduğunda gözlerinin hâlâ yaşlı olduğunu gördüm. Güzel bir gündü ama aynı zamanda uzun ve stresliydi. Böyle bir günün sonunda Claire'den söz etmekle hata yapmıştım.

"Bu gece burada kal Jamie. Çekyatta uyursun."

"Olmaz," dedim. "Connie'ye sabah o ve partneriyle Inn'de kahvaltı edeceğimize söz verdim."

"Partneri," dedi gözlerini devirerek. "Ne demezsin."

"Hadi ama Terence. Yirminci yüzyılda kalmışsın gibi konuşma. Günümüzde bir sürü eyalette evlenebiliyorlar bile. Bu eyalet de onlara dahil."

"Ah, ona bir itirazım yok, isteyen istediğiyle evlensin. Ama Connie ne düşünürse düşünsün o adam *partner* falan değil. Bir asalağı nerede görsem tanırım. Herif Con'un yarı yaşında yahu."

Bunu duyunca aklıma *yarı yaşımdan da genç* olan Brianna geldi.

Terry'ye sarılıp yanağından öptüm. "Yarın görüşürüz. Havaalanına gitmeden önce birlikte öğle yemeği yeriz."

"Tamamdır. Ve Jamie? Bu gece sahnede muhteşemdin."

Teşekkür edip arabama doğru yürüdüm. Tam kapıyı açıyordum ki Terry arkamdan seslendi. Dönüp ona baktım.

"Rahip Jacobs'ın kilisedeki son gününü hatırlıyor musun? Korkunç Vaaz'ı verdiği günü?"

"Evet," dedim. "Çok net hatırlıyorum."

"Hepimiz şok olmuş ve karısıyla oğlunu kaybetmenin acısıyla öyle konuştuğunu düşünmüştük. Ama ne, biliyor musun? Claire'i düşündüğümde adamı bulup elini sıkasım geliyor." Terry, babamızınkiler gibi kaslı kollarını göğsünde birleştirmişti. "Çünkü artık o konuşmayı yapmasının büyük bir cesaret örneği olduğunu düşünüyorum. Ve bence her kelimesinde haklıydı."

Terry köşeyi dönmüş olabilirdi ama israfa hâlâ tahammülü yoktu. Pazar günü öğle yemeğinde, önceki akşamdan kalanları yedik. Yemeğin büyük bir bölümünde Cara Lynne kucağımdaydı. Tabaktan aldığım minik lokmalarla onu besledim. Gitme vakti gelip bebeği Dawn'a verdiğimde kollarını yine bana uzattı.

"Olmaz, bir tanem," dedim pürüzsüz alnına bir öpücük kondurarak. "Artık gitmem gerek."

Sadece bir düzine kadar kelime söyleyebiliyordu –artık içlerinde benim adım da vardı– ama anlama kabiliyetinin çok daha ileride olduğunu gördüm. Ona az önce ne dediğimi biliyordu. Küçük yüzü buruştu, kollarını tekrar uzattı ve tıpkı ölmüş annemle ablamınkilere benzeyen mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Bir an önce git," dedi Con. "Yoksa onu evlat edinmek zorunda kalacaksın."

Ve gittim. Önce kiralık arabama, sonra Portland Jetport'a, Denver Uluslararası Havalimanı'na ve Nederland'e. Ama bana

doğru uzanan o tombul kollar ve yaşlarla dolu Morton mavisi gözler hiç aklımdan çıkmadı. Daha bir yaşındaydı ama kalmamı istemişti. Galiba insan ne kadar uzak kalmış, ne kadar uzun zamandır gitmemiş olsa da evde olduğunu böyle hissediyor.

Ev, daha fazla kalmak istediğiniz yerdir.

Kayak severlerin çoğunun Vail, Aspen, Steamboat Springs ve Eldora Dağı'nı terk etmeye başladığı 2014 yılının mart ayında çok şiddetli bir kar fırtınasının yaklaştığı haberi geldi. Meşhur Kutup Girdabı'nın bize ait kısmı, Greeley'de yüz yirmi santim düşmüştü bile.

Günün çoğunu Wolfjaw'da, Hugh ve Mookie'nin stüdyolarla evin kapı ve pencerelerini tahtalarla sağlamlaştırmasına yardım ederek geçirdim. Rüzgâr çıkıp ilk kar taneleri kurşuni gökyüzünden düşmeye başlayana dek orada kaldım. Sonra tüylü kulaklıklar takmış, Wolfjaw Çiftliği şapkası ve kalın bir kaban giymiş olan Georgia yanımıza geldi. Azarlamaya hazır bir ifadeyle bize baktı.

"Adamları evlerine göndermezsen hazirana kadar burada mahsur kalacaklar," dedi Hugh'a.

"Donner Partisi gibi," dedim. "Ama Mookie'yi mümkün değil yiyemem. Eti çok karttır."

"Haydi, ikileyin bakalım," dedi Hugh. "Giderken stüdyo kapılarını bir daha kontrol edin."

Hem stüdyoların hem de ahırın kapılarını kontrol ettik. O arada atlara elma dilimleri bile verdim. İçlerinde en sevdiğim olan Bartleby üç yıl önce ölmüştü. Mookie'yi kaldığı pansiyona bıraktığım sırada kar ve rüzgâr iyice şiddetlenmişti. Nederland'in merkezinde in cin top oynuyordu. Trafik lambaları sallanıyor, ağaçlar rüzgârla sarsılıyordu. Erken kepenk indirmiş dükkânların kapılarının önü karla dolmaya başlamıştı bile.

"Acele et!" diye bağırdı Mookie rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak. Bandanasını, ağzıyla burnunu kapatacak şekilde bağlamıştı. Yaşlı bir haydut gibi görünüyordu.

Dediğini yaptım. Rüzgâr arabamı, okulun koridorlarını cehenneme çeviren kabadayı bir öğrencinin omuz atması gibi sarsıyordu. Park edip kapıya doğru yürürken beni de epey zorladı. Yakalarımı, tertemiz tıraşlı ve Colorado'nun ciddi soğuklarına hazırlıksız yüzüme doğru kaldırdım. İçeri girdiğimde kapıyı kapatmak için iki elimi birden kullanmak zorunda kaldım.

Posta kutumu kontrol edince içinde bir mektup olduğunu gördüm. Zarfa bir bakış, kimden olduğunu anlamama yetti. Jacobs'ın elyazısı daha titrekti ve harfler örümcek bacaklarını andırıyordu ama yine de görür görmez tanımıştım. Tek sürpriz, gönderildiği adresti: *Genel Dağıtım, Motton, Maine.* Doğduğum yer değildi ama çok yakınıydı. İçimde huzursuzluk yaratacak kadar yakın.

Zarfı elime hafifçe vurdum. Neredeyse ilk dürtüme uyup yırtacak ve parçaları dışarı atıp rüzgârla savrulmalarını izleyecektim. Hâlâ öyle yaptığımı hayal ediyor –her gün, hatta her saat– ve neleri değiştirmiş olacağımı merak ediyorum. Ama yırtmayıp diğer tarafını çevirdim ve yazılmış tek cümleyi gördüm: *Bunu okumak isteyeceksin.*

İstemiyordum ama yine de zarfı yırtıp açtım. İçinden, daha ufak bir başka zarfa sarılmış tek bir sayfa çıktı. İkinci zarfın üstünde, *bunu açmadan önce mektubumu oku,* yazıyordu. Öyle yaptım.

Tanrı yardımcım olsun, öyle yaptım.

4 Mart 2014

Sevgili Jamie,

Hem iş, hem de kişisel e-posta adresini buldum (bilirsin, kendime özgü yöntemlerim vardır) ama artık eski tarzlara inanan yaşlı bir adamım ve önemli ve özel hususların mektupla ve mümkünse elyazısıyla iletilmesi gerektiğini düşünüyorum. Gördüğün gibi, "elyazısı" hâlâ yapabildiklerim arasında ama daha ne kadar sürer bilmiyorum. 2012 sonbaharında küçük

çaplı bir inme yaşadım, geçen yaz ise daha ciddisini. Elyazımın kötülüğünü mazur görürsün umarım.

Sana mektupla ulaşmamın bir sebebi daha var. E-postaları silmek çok kolay. Birinin dolmakalem ve mürekkeple emek vererek yazdığı mektubu yok etmek ise biraz daha zor. Zarfın arkasına, seni okumaya teşvik edeceğini umduğum bir cümle ekleyeceğim. Cevap alamazsam bir elçi göndermek zorunda kalacağım ve bunu yapmak istemiyorum zira vakit daralıyor.

Bir elçi. Kulağıma hiç hoş gelmemişti.

Son görüşmemizde asistanım olmanı istemiştim. Beni reddetmiştin. Tekrar soruyorum ve bu kez kabul edeceğine inancım tam. Kabul etmelisin çünkü çalışmalarımın son aşamasına geldim. Geriye sadece son deney kaldı. Başarıyla sonuçlanacağından eminim ama tek başıma devam etmeye cesaretim yok. Yardıma ve bir şahide ihtiyacım var. Bu deney senin için de en az benim için olduğu kadar önemli olacak, inan bana.

Hayır diyeceğini sanıyorsun ama seni çok iyi tanıyorum eski dost ve diğer zarftaki mektubu okuyunca fikrini değiştireceğine inanıyorum.

Sevgilerimle,
Charles D. Jacobs

Rüzgâr ulumaya devam etti. Kar taneleri, ince kumlar gibi şiddetle kapıya çarpıyordu. Boulder yolu hâlâ kapanmadıysa yakında kapanırdı. Daha küçük olan zarfı elimde tutarak *bir şey oldu* diye düşündüm. Ne olduğunu bilmek istemiyordum ama artık geri dönmek için çok geç gibi geliyordu. Oturduğum daireye çıkan merdivene oturdum ve rüzgâr çıldırmış gibi apartmana çarparken zarfı açtım. Elyazısı, Jacobs'ınki gibi kargacık burgacıktı ama kime ait olduğunu hemen anladım. Elbette anlayacak-

tım; aynı elyazısıyla yazılmış, bazıları çok ateşli bir sürü mektup almıştım. Mideme tuhaf bir duygu yerleşti ve bir an bayılacak gibi oldum. Diğer elimi yüzüme götürüp gözlerimi kapattım ve şakaklarıma bastırarak başımı eğdim. Baygınlık hissinin geçişini neredeyse üzüntüyle fark ettim.

Mektubu okudum.

25 Şubat 2014

Sevgili Peder Jacobs,

Siz benim son umudumsunuz.

Belki böyle demek çılgınlık ama bir o kadar da doğru. Size arkadaşım Jenny Knowlton'ın ısrarı üzerine yazıyorum. Kendisi bir hemşire ve daha önce mucizelere inanmadığını söylüyor (ama Tanrı'ya inanıyor). Birkaç yıl önce Providence'taki şifa toplantınıza gitmiş ve mafsal iltihabını tedavi etmişsiniz. Öncesinde o kadar kötüymüş ki parmaklarını zor açıp kapayabiliyormuş ve OxyContin'e bağımlıymış. Bana, "Yemin ederim gidişimin tek sebebi Al Stamper'ı dinlemekti çünkü Vo-Lites günlerinden bütün albümleri vardı ama içten içe asıl sebebi biliyormuşum ki kimlerin şifa istediğini sorduğunda sıraya girenlerden biri de ben oldum," dedi. Yüzüklerinizle şakaklarına dokunduğunuzda ellerindeki ve kollarındaki ağrılar yok olmakla kalmamış, Oxy alma ihtiyacı da ortadan kalkmış. Buna inanmam, mafsal iltihabının iyileştiğine inanmamdan daha zor oldu çünkü o merete bağımlı pek çok insan tanıdım ve bırakmanın hiç kolay olmadığını biliyorum.

Peder Jacobs, akciğer kanseriyim. Radyasyon tedavisi sırasında saçlarım döküldü, kemoterapide ise kusmaktan içim dışıma çıktı (otuz kilo verdim) ama kanser, bu cehennemi andıran tedavilerden sonra bile yakamı bırakmadı. Şimdi doktorum beni ameliyat edip bir ciğerimi almak istiyor ama arkadaşım Jenny beni karşısına oturtup şöyle dedi: "Şimdi sana acı gerçe-

ği söyleyeceğim hayatım. Bu ameliyatı genellikle iş işten geçtikten sonra yapıyorlar ve onlar da bunu biliyor ama ellerinden başka bir şey gelmiyor."

Başım zonklayarak sayfayı çevirdim ve arkasını okumaya başladım. Yıllar sonra ilk kez kafayı bulmuş olmayı diledim. Beynim uyuşmuş olsaydı mektubun altındaki isme çığlık atma isteği duymadan bakmam mümkün olabilirdi.

Jenny, tedavilerinizi internetten takip ettiğini ve kendisi gibi iyileşmiş pek çok insan olduğunu söyledi. Artık ülke çapında düzenlediğiniz şifa toplantılarına son verdiğinizi biliyorum. Emekliye ayrılmış, hastalanmış, hatta ölmüş olabilirsiniz (ama hayatta olmanız için, sizin için olduğu kadar kendim için de dua ediyorum). Yaşıyor ve iyi durumda olsanız bile mektupları okumuyor olabilirsiniz. Yani bu yaptığımın bir şişenin içine not koyup sonra denize atmakla eşdeğer olduğunun farkındayım ama içimden bir ses –sadece Jenny değil– denemem gerektiğini söylüyor. Ne de olsa bazen o şişelerden biri kıyıya ulaşır ve biri bulup içindeki notu okur.

Ameliyat olmayı reddettim. Siz gerçekten son umudumsunuz. Şansımın ne kadar düşük olduğunu biliyorum, belki aptallık ediyorum ama İncil diyor ki, "İnançla her şey mümkündür." Sizden cevap gelmesini... ya da gelmemesini bekleyeceğim. Her halükârda Tanrı sizi korusun.

Umutla bekleyen,

Astrid Soderberg
17 Morgan Pitch Yolu
Mt. Desert Adası, Maine 04660
(207) 555-6454

Astrid. Tanrım.

Bunca yıldan sonra Astrid. Gözlerimi kapadım ve yangın merdiveninin altındaki, kürklü kapüşonla çevrilmiş genç ve güzel yüzü zihnimde belirdi.

Gözlerimi tekrar açtım ve Jacobs'ın adresin altına eklediği notu okudum.

Raporlarını ve çekilmiş son filmlerini inceledim. Bana bu konuda güvenebilirsin, mektubumda dediğim gibi kendime has yöntemlerim var. Radyasyon ve kemoterapi sol ciğerindeki tümörü küçültmüş ama yok etmemiş. Sağ ciğerindeyse yeni kütleler peydahlanmış. Durumu ciddi ama onu kurtarabilirim. Bu dediğime inanabilirsin ancak bu tür kanserler kuru ot yangını gibi hızla ilerler. Fazla vakti yok, o yüzden bir an önce karar vermelisin.

Madem o kadar az vakit var, diye düşündüm, *neden aramadın ya da şeytana yakışır mektubunu ekspres kargoyla göndermedin?*

Ama cevabı biliyordum. Zamanın daralmasını özellikle *istemişti* çünkü Astrid umurunda bile değildi. Astrid sadece bir piyondu. Ben ise arka sıradaki parçalardan biriydim. Sebebine dair en ufak fikrim bile yok ama öyle olduğunu hissediyordum.

Son cümleleri okurken mektubu tutan elim titremeye başladı.

Önümüzdeki yaz işimi bitirirken bana yardım etmeyi kabul edersen eski arkadaşın (ve belki sevgilin) kurtulacak. Kanser bedenini tamamen terk edecek. Reddedersen ölmesine göz yumacağım. Elbette bu sana zalimce, hatta canavarca gelecektir ama çalışmalarımın önemini bilsen öyle düşünmezdin. Evet, sen bile! Hem cep telefonumun hem sabit hattımın nu-

marası aşağıda. Bayan Soderberg'in numarası yanımda. Beni ararsan –ve teklifimi kabul edersen– onu hemen arayacağım.

Karar senin Jamie.

Sonraki iki dakika boyunca derin nefesler alıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak basamakta oturdum. Astrid'in kalçasını bana bastırmasını, aletimin taş gibi sertleşmesini, bir eliyle ensemi okşayarak ağzıma sigarasının dumanını üfleyişini hatırladım.

Nihayet kalkabildim ve iki mektubu elimde tutarak evime gittim. Basamaklar dik veya sayıları çok değildi, üstelik düzenli olarak bisiklete bindiğim için gayet formdaydım ama yine de kapıya ulaşmadan önce iki kez durup nefeslenmek zorunda kalmıştım. Elim o kadar titriyordu ki anahtarı kilide sokarken sabit tutabilmek için diğeriyle tutmam gerekti.

Hava iyice kararmış, içerisi gölgelerle dolmuştu ama tenezzül edip ışığı yakmadım. En iyisi, gerekeni bir an önce yapmaktı. Telefonumu kemerimden çıkarıp kanepeye oturdum ve Jacobs'ın numarasını tuşladım. Zili tek bir kez çaldı.

"Merhaba Jamie," dedi.

"Seni piç kurusu," dedim. "Aşağılık herif."

"Ben de senin sesini duyduğuma sevindim. Kararın nedir?"

Hakkımızda ne kadar bilgiye sahipti? Ona bir şey söylemiş miydim? Ya Astrid? Hiçbir şey anlatmadıysak o araştırıp ne kadarını bulmuştu? Bilmiyordum ve fark etmiyordu. Formalite icabı sorduğu sesinin tonundan belliydi.

En kısa sürede orada olacağımı söyledim.

"Gelmek istiyorsan gel elbette. Kabul ettiğine çok sevindim ama sana temmuza kadar ihtiyacım yok. Onu görmek istemezsen... şimdiki haliyle yani..."

"Hava düzelir düzelmez bir uçağa atlayıp geleceğim. Ben gelmeden onu iyileştirebilirsen hiç durma, yap. Ama ben onu

görmeden oradan ayrılmasına izin vermeyeceksin. Her ne olursa olsun."

"Bana güvenmiyorsun, değil mi?" Bu onu çok üzmüş gibiydi ama kanmadım. Böyle konularda ustaydı.

"Nasıl güveneyim Charlie? Seni işbaşında izledim."

İçini çekti. Rüzgâr uğuldadı ve binayı sarstı.

"Motton'ın neresindesin?" diye sordum ama bu soru da onunki gibi formalite icabıydı. Hayat bir tekerlektir ve daima başladığı yere döner.

XI

Goat Dağı. Bekliyor. Missouri'den Kötü Haber.

Ve böylece, Krom Güller'in kısa süreliğine hayata dönüşünden altı ay kadar sonra bir kez daha Portland Jetport'a indim ve kuzeye, Castle kasabasına doğru yola koyuldum. Ama bu kez Harlow'a gitmiyordum. Doğup büyüdüğüm yerlere yedi kilometre kala 9. Karayolu'ndan Goat Dağı'na giden yola döndüm. Ilık bir gündü ama Maine de birkaç gün önce kar fırtınasından nasibini almıştı. Karlar, günün sıcaklığıyla eriyordu ve oluşan minik derelerin şırıltısını her yerde duymak mümkündü. Dalları karlarla sarkmış çamlar ve ladinler yolun iki yanında uzanıyordu ama yol temizlenmişti ve asfalt, öğle sonrası güneşiyle parlıyordu.

Çocukken MGB pikniklerini yaptığımız Longmeadow'da birkaç dakikalık bir mola verdim. Skytop'a giden yolun başlangıcında, orada geçirdiğim günlere dalarak daha uzun kaldım. Astrid ile ilk kez seviştiğimiz viran kulübeye gitmeye zamanım yoktu ama olsaydı da gidemezdim. Toprak yol artık asfalt kap-

lıydı ve üstündeki karlar iyice temizlenmişti ama giriş, kocaman bir ahşap kapıyla engellenmişti. Kapının üstünde sağlam görünen bir asma kilit vardı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de üstünde GİRMEK KESİNLİKLE YASAKTIR ve GİRENLER YASALARIN GEREKTİRDİĞİ ŞEKİLDE CEZALANDIRILACAKTIR yazan büyük bir tabela vardı.

Bir buçuk kilometre daha ilerledim ve Goat Dağı'nın bekçili kapısına vardım. Kapıdan önce bir engel yoktu ama kahverengi üniformasının üstüne ceket giymiş güvenlik görevlisi oradaydı. Ceketinin önü ilikli değildi. Sebebi belki havanın ılık olması, belki de belindeki tabancanın gelen yabancılarca görünebilmesiydi. Büyük bir tabancaydı.

Camı indirdim ama görevlinin adımı sormasına kalmadan kapı açıldı ve Charlie Jacobs dışarı çıktı. Üstündeki kalın parka, bedeninin ne kadar küçülmüş olduğunu gizleyemiyordu. Onu son gördüğümde çok zayıftı. Şimdiyse bir deri bir kemikti. Eski jokerimin topallaması da artmıştı. Gülümseyişinin sıcak olduğunu düşünüyordu belki ama ağzının sadece sol tarafı yükseldiği için yüzünde daha ziyade alaycı bir ifade oluşmuştu. *İnme,* diye düşündüm.

"Jamie, seni görmek ne güzel!" Uzattığı eli sıktım... tereddütle olsa da. "Seni yarından önce beklemiyordum."

"Colorado'da havaalanları fırtına geçer geçmez açılıyor."

"Eminim öyledir. Yukarı kadar seninle gelebilir miyim?" Başını güvenlik görevlisine doğru salladı. "Sam beni golf arabasıyla getirdi ve kulübede bir soba var ama artık baharda bile olsak çok çabuk üşüyorum. Baharda yağan kara ne derdik, hatırlıyor musun Jamie?"

"Fakirin gübresi," dedim. "Bin hadi."

Topallayarak arabanın önünden dolaştı ve yolcu tarafına gitti. Sam ona destek olmak için kolunu tutacak oldu ama Jacobs kolunu hızla çekti. Yüz kaslarının tamamı çalışmıyor ve fena topallıyor olabilirdi ama yine de çevikti. *Hedefi olan bir adam,* diye düşündüm.

Koltuğa oturup kaloriferi açtı ve yamru yumru ellerini, kamp ateşinin üstünde tutar gibi sıcak havanın önünde tuttu. "Sakıncası yoktur umarım."

"Keyfine bak."

"Bu sana The Latches'a gidişi hatırlatıyor mu?" diye sordu ellerini ovuşturarak. Nahoş bir hışırtı oluyordu. "Bana hatırlatıyor."

"Şey... şu hariç." Daha önce Smoky Trail adında, başlangıç seviyesinde bir kayak pistinin olduğu sol tarafı işaret ettim. Ya da belki adı Smoky Twist'ti. Çelik halatlardan biri kopup yere düşmüş, birkaç telesiyej yarı yarıya kara gömülmüştü ve muhtemelen kar erimediği sürece orada öylece kalacaklardı.

"Kötü durumda, biliyorum," dedi. "Ama tamir etmenin bir anlamı yok. Karlar eriyince bütün telesiyejleri kaldırtacağım. Kayak günlerim artık geride kaldı. Çocukken buraya gelir miydin Jamie?"

Terry, Con ve tatilci arkadaşlarıyla beş altı kez gelmişliğim vardı ama havadan sudan sohbete tahammülüm kalmamıştı. "Burada mı?"

"Evet, öğlen geldi. Arkadaşı Jenny Knowlton getirdi. Dün gelmeyi ummuşlardı ama fırtına kıyı kesiminde çok daha kötüymüş. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, henüz onu tedavi etmedim. Zavallı kadın bitap halde. Yarın hem seni görmesi hem de tedavi için yeterince vaktimiz olacak. Ama istersen *sen* onu akşam yemeğinde görebilirsin. Restoranda kapalı devre kamera sistemi var."

Tam ona bu konuya dair fikrimi söyleyecektim ki elini kaldırıp beni susturdu.

"Sakin ol dostum. Kameraları ben koydurmadım; merkezi satın aldığımda oradalardı. Herhalde yöneticiler, çalışanların performansını takip edebilmek için koydurmuştu." Tek taraflı tebessümü daha da alaycı görünüyordu. Belki bana öyle gelmişti ama sanmıyordum.

"Böbürleniyor musun?" diye sordum. "Beni buraya getirdin diye şişiniyor musun?"

"Elbette hayır." Hafifçe döndü ve yol kenarındaki, erimekte olan kar yığınlarına baktı. Sonra tekrar bana döndü. "Eh. Belki. Birazcık. Son görüşmemizde tepeden bakan bir tavrın vardı. *Çok* tepeden."

Artık kesinlikle öyle hissetmiyordum. Kapana kısılmış gibiydim. Ne de olsa kırk yıldan fazladır görmediğim bir kız için oradaydım. Kendi kıyametini marketten paketler halinde satın almış bir kız. Ya da Castle Rock'taki eczaneden. Sigarayı tezgâhtan alabiliyordunuz ama ilaç almak için arka tarafa gitmeniz gerekiyordu. Hayatın ironilerinden biri. Jacobs'ı kabine bırakıp dönmeyi hayal ettim. Çok çekici bir fikirdi.

"Ölmesine sahiden göz yumacak mıydın?"

"Evet." Hâlâ ellerini ısıtıyordu. Bu kez, çarpık parmaklarını galeta çubukları gibi kırmayı hayal ettim.

"Neden? Niye senin için bu kadar önemliyim?"

"Çünkü sen benim kaderimsin. Galiba seni yere diz çökmüş halde toprakta oynarken gördüğüm o ilk seferden beri bunu biliyordum." Gerçek bir inananın sabrıyla konuşuyordu. Veya bir delinin. Belki aralarında bir fark yoktu. "Tulsa'da karşıma çıktığında bundan emin oldum."

"Ne yapıyorsun Charlie? Bu yaz benden istediğin nedir?" Bunu ona ilk soruşum değildi. Sormaya cesaret edemediğim başka sorular da vardı. *Ne kadar tehlikeli? Biliyor musun? Umurunda mı?*

Bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor gibiydi... ama aslında ne düşünüyor olduğunu hiçbir zaman bilemedim. Sonra Goat Dağı Tatil Merkezi önümüzde belirdi – The Latches'tan bile büyüktü ama çok çirkindi ve modern açılarla doluydu; Frank Lloyd Wright tarzının kötü bir taklidiydi. Muhtemelen altmışlı yıllarda merkeze gelen zenginlere modern, hatta çağ ötesi görünmüştü. Şimdiyse cam gözlü kübist bir dinozor gibiydi.

"Ah!" dedi Jacobs. "Geldik. Biraz dinlenip kendine gelmek istersin herhalde. *Ben* istiyorum, o kesin. Burada oluşun heyecan verici ama bir o kadar da yorucu Jamie. Senin için üçüncü kattaki Snowe Süiti'ni hazırlattım. Rudy yerini gösterir."

Rudy Kelly, solmuş bir blucin ve bol, gri bir önlük giymiş, ayağında hemşirelerin giydiği türden düz ayakkabılar olan, dağ gibi bir adamdı. Kendisi bir *hemşireydi* zaten, aynı zamanda Bay Jacobs'ın kişisel asistanıydı. Cüssesine bakılırsa aynı zamanda koruma görevlisi olabilirdi. Tokalaşması kesinlikle ölü balıkları hatırlatmıyordu.

Çocukken merkezin lobisinde birkaç kez bulunmuş, Con ve arkadaşlarından birinin ailesiyle öğle yemeği bile yemiştim (yanlış çatalı kullanmaktan ve yemeği üstüme dökmekten ölesiye korkmuştum) ama daha önce üst katlara hiç çıkmamıştım. Asansör, korku filmlerinde hep iki kat arasında kalan eski tiplerdendi ve hiç güven telkin etmiyordu. Orada kaldığım süre boyunca merdivenleri kullanmaya karar verdim.

İçerisi oldukça sıcaktı (şüphesiz Charlie Jacobs'ın gizli elektriği sayesindeydi) ve gördüğüm kadarıyla bazı alanlarda tadilat yapılmıştı ama plansız programsız yapılmış hissi veriyorlardı. Bütün ışıklar yanıyor, zemindeki tahtalar gıcırdamıyordu ama binaya terk edilmişlik hissi hâkimdi. Snowe Süiti, koridorun sonundaydı ve geniş oturma odasının manzarası neredeyse Skytop'taki kadar güzeldi ama duvar kâğıtlarının bir bölümünde rutubet lekeleri vardı ve lobideki yeni boya ve cila kokusunun yerini hafif bir küf kokusu almıştı.

"Bay Jacobs saat altıda dairesinde onunla akşam yemeği yemenizi rica ediyor," dedi Rudy. Sesi saygılı ve yumuşaktı ama hapishanede geçen bir filmdeki mahkûmlardan biri gibi görünüyordu – kaçış planı yapan değil, onları engellemeye çalışan gardiyanları öldüren idam mahkûmu gibi. "Sizin için uygun mu?"

"Uygun," dedim ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledim.

Bir duş yaptım –su boldu ve bekletmeden ısınmıştı– ve temiz kıyafetler çıkardım. Daha vaktim olduğunu görünce çift kişilik yatağın örtüsünün üstüne uzandım. Önceki gece iyi uyuyamamıştım, uçakta da nadiren uyuyabiliyordum, o yüzden bir şekerleme iyi gelecekti ama bir türlü dalamadım. Astrid'i aklımdan çıkaramıyordum – hem eski halini hem şimdikini. O an benimle aynı binada, üç kat aşağıda olan Astrid'i.

Rudy altıya iki kala kapıya nazikçe vurduğunda hazır bir şekilde bekliyordum. Merdivenleri kullanmayı teklif ettiğimde yüzünde, hanım evladının teki olduğumu düşündüğünü gösteren bir sırıtış belirdi. "Asansör son derece güvenlidir efendim. Bay Jacobs tamiri ve bakımıyla bizzat ilgilendi."

İtiraz etmedim. Eski jokerimin artık bir rahip olmadığını düşünüyordum. Yaşamının sonunda artık herhangi bir unvanı kalmamış, geçirdiği estetik ameliyat başarısız olmuş Vin Diesel'a benzeyen bir adamın tansiyonunu ölçtüğü sıradan bir ihtiyar haline gelmişti.

Jacobs'ın dairesi zemin katta, binanın batı kanadındaydı. Üstünü değiştirip koyu renk bir takım ve yakası açık, beyaz bir gömlek giymişti. Tek taraflı tebessümüyle beni selamlamak üzere ayağa kalktı. "Teşekkürler Rudy. Norma'ya on beş dakika sonra yemek için hazır olacağımızı söyler misin?"

Rudy başını salladı ve yanımızdan ayrıldı. Hâlâ gülümsemekte olan Jacobs bana döndü ve ellerini ovuşturarak yine o kâğıt hışırtısına benzer nahoş sesi çıkardı. Pencerenin ötesinde, artık ışıkları hiç yanmayan ve kimsenin kaymadığı, hiçbir yere ulaşmayan bir otoyola benzeyen bir kayak pisti vardı. "Maalesef yemeğimiz çorba ve salatadan ibaret olacak. Et yemeyi iki yıl önce bıraktım. Beyinde yağ birikintilerine sebep oluyor."

"Çorba ve salata yeterli."

"Ekmek de var. Norma kendisi pişiriyor, çok lezzetlidir."

"Kulağa hoş geliyor. Astrid'i görmek istiyorum Charlie."

"Norma ona ve arkadaşı Jenny Knowlton'a yemeklerini saat yedide götürecek. Bayan Knowlton yemekten sonra ona ağrıkesicisini içirecek ve tuvalete gitmesine yardım edecek. Bayan Knowlton'a Rudy'nin o konularda yardımcı olabileceğini söyledim ama duymak bile istemedi. Maalesef Jenny Knowlton artık bana güvenmiyor gibi."

Astrid'in mektubunu hatırladım. "Mafsal iltihabını tedavi etmene rağmen mi?"

"Ah, ama o zaman Rahip Danny'ydim. Artık o dini tuzakları kullanmadığım için –bunu onlara da söyledim, söylemesem olmazdı– bana şüpheyle bakıyor. Gerçekler böyle yapar işte Jamie. İnsanları şüphelendirir."

"Jenny Knowlton'da görülen herhangi bir artçı etki var mı?"

"Yok. Artık sırtını dayayabileceği bir mucize açıklaması olmadığı için tedirgin. Madem artçı etkilerden bahsettin, çalışma odama gel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Yemeğe kadar yeterince vaktimiz var."

Çalışma odasına süitin salonundan geçiliyordu. Bilgisayarı açıktı ve kocaman ekranındaki atlar dörtnala koşmaya devam ediyordu. Yüzünü buruşturarak oturdu ve bir tuşa bastı. Koşan atlar kayboldu ve sadece iki klasörün bulunduğu mavi masaüstü göründü. Birinin adı **A**, diğerininki **B**'ydi.

A'ya tıklayınca ekranda, alfabetik sıraya dizilmiş bir isim ve adres listesi belirdi. Bir tuşa dokununca liste orta süratle aşağı doğru kaymaya başladı. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

"Tedaviler olduğunu tahmin ediyorum."

"Beyne elektrik akımı –herhangi bir elektrikçinin tanıyacağı türden değil elbette– vermek suretiyle uygulanmış ve *doğrulanmış* tedaviler. Sayıları üç bin yüzden fazla. Sözüme inanıyor musun?"

"Evet."

Hareketin ona acı verdiği belliydi ama yine de dönüp bana baktı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Minnettar bir ifadeyle tekrar ekrana döndü ve A'yı kapatıp B'yi açtı. Alfabetik sıraya dizilmiş isimlerle adreslerden oluşan bir başka listeydi ve bu kez aşağı hareket daha yavaş olduğu için aralarından birkaç tanıdık ismi seçebildim. Yürümeden durama-yan Stefan Drew, toprak yiyen Emil Klein, gözlerine tuz döken Patricia Farmingdale. Bu liste, ilkinden çok daha kısaydı. Sona ulaşmadan önce Robert Rivard ismini de gördüm.

"Bunlar tedaviden sonra ciddi etkiler yaşayan isimler. Toplam seksen yedi kişi. Son görüşmemizde sana söylemiştim sanırım, genel toplamın yüzde üçünden azına tekabül ediyor. Bir ara B dosyasında yüz yetmişten fazla isim vardı ama çoğu, bir süre sonra sorun yaşamaz oldu – tıbbi olarak bakıldığında çözümlenen vakalar oldukları söylenebilir. Senin gibi. Tedavi ettiğim kişileri gözlemlemeyi sekiz ay önce bıraktım ama devam etmiş olsaydım eminim bu liste daha da kısalırdı. İnsan bedeninin travmanın ardından gösterdiği iyileşme olağanüstü. Bu yeni elektriğin kortekse ve sinir sistemine doğru uygulanmasıyla iyileşme kabiliyeti sonsuz hale geliyor."

"İkna etmeye çalıştığın kim? Ben mi kendin mi?"

Bıkkınca ofladı. "İçini *rahatlatmaya* çalışıyorum. Hevesli bir yardımcıyı gönülsüz bir yardımcıya tercih ederim."

"Buradayım. Neye söz verdiysem yapacağım... Astrid'i tedavi edebilirsen elbette. Bu kadarı sana yetsin."

Kapı hafifçe çalındı.

"Gel," dedi Jacobs.

İçeri giren kadın tombul bedeni ve anaç görünümüyle bir çocuk masalındaki büyükanneyi, boncuk gözleriyle ise şımarık ve saygısız bir serseriyi hatırlatıyordu. Tepsiyi salondaki masanın üstüne koydu ve ellerini sade, siyah elbisesinin önünde birleştirerek durdu. Jacobs yine yüzünü acıyla buruşturarak kalktı ve masaya doğru yürüdü. Yardımcısı olarak ilk görevimi –hayatımızın bu yeni döneminde– yaptım ve dirseğinden tutarak ona destek oldum. Bana teşekkür etti ve birlikte salona geçtik.

"Norma, seni Jamie Morton ile tanıştırayım. En azından yarınki kahvaltıya kadar burada olacak, sonra gidecek ve yazın daha uzun kalmak üzere dönecek."

"Memnun oldum," dedi kadın elini uzatarak. Elini sıktım.

"Bu tokalaşmanın Norma için ne büyük bir zafer olduğunu bilemezsin," dedi Jacobs. "Çocukluğundan beri başkalarına dokunmaktan kaçınmış. Değil mi hayatım? Fiziksel değil, psikolojik bir sorun. Ama artık tedavi oldu. Çok ilginç, değil mi?"

Norma'ya onunla tanıştığıma sevindiğimi söyledim ve elini gereğinden biraz daha uzun tuttum. Tedirginliğinin arttığını görünce bıraktım. Tedavi olmuştu ama belki *tamamen* iyileşmemişti. Bu da ilginçti.

"Bayan Knowlton hastanızı akşam yemeği için biraz daha erken getireceğini söyledi Bay Jacobs."

"Tamam Norma. Teşekkürler."

Kadın gitti. Yemeğimizi yedik. Hafif bir yemekti ama yine de mideme oturdu. Sanki bütün sinir uçlarım bedenimin dışında cızırdıyordu. Jacobs yavaşça yedi –beni delirtmek istercesine– ve sonunda boş çorba kâsesini önünden itti. Bir dilim ekmek daha alacak oldu, sonra saatine baktı ve ekmekten vazgeçip ayağa kalktı.

"Benimle gel," dedi. "Eski dostunu görmenin zamanı geldi."

Koridorun karşısındaki kapının üstünde SADECE PERSONEL yazıyordu. Jacobs önüme düştü ve beni, içinde boş raflar ve çıplak çalışma masalarının bulunduğu geniş bir ofisten geçirdi. Ofisin iç kısmına açılan kapı kilitliydi.

"Güvenlik şirketinin 7/24 kapıda görev yapan elemanları dışında personelim sadece Rudy ve Norma'dan ibaret," dedi Jacobs. "İkisine de güveniyorum ama akıllarının çelinmesini istemem. Ve kaçamak bir göz atma isteği bazen çok kuvvetli olabiliyor, değil mi?"

Cevap vermedim. Verebileceğimden emin değildim. Ağzım eski bir halı gibi kuruydu. İçeride, üçlü dört sıra halinde bir duva-

rı kaplayan bir düzine monitör vardı. Jacobs, RESTORAN KAMERASI 3 yazısının altındaki düğmeye bastı. "Sanırım doğru kamera bu." Sesi neşeliydi. Rahip Danny ve bir yarışma sunucusunun karışımı gibiydi.

Siyah beyaz görüntülerin ekrana gelmesi sanki bir ömür sürdü. En az elli masa varmış gibi görünen restoran çok büyüktü ama sadece tek bir masa doluydu. İki kadın oturuyordu ama önce sadece Jenny Knowlton'ı gördüm zira çorba kâselerini masaya koyan Norma, diğer kadının önünü kapatıyordu. Ellili yaşlardaki Jenny esmer, güzel bir kadındı. Dudaklarının hareketinden *teşekkürler* dediğini anladım. Norma başını salladı, doğruldu, masadan uzaklaştı ve âşık olduğum ilk kızdan geri kalanı gördüm.

Bu bir aşk romanı olsaydı şöyle bir şey söyleyebilirdim: "Yıllar onu değiştirmişti ve hastalığın etkileri açıkça görülebiliyordu ama hâlâ güzeldi." Keşke böyle diyebilseydim ama yalan söylemeye başlarsam şimdiye kadar anlattıklarımın bir kıymeti kalmaz.

Astrid, tekerlekli sandalyede bir acuzeydi. Solgun derisi sarkmış yüzü, kafatasına geçirilmiş bir kese gibiydi. Koyu renk gözleri, önündeki kâseye ilgisizce bakıyordu. Refakatçisi başına örgü bir bere geçirmiş ama bere bir tarafa kaymış, tüy gibi seyrek saç tellerinin bulunduğu kelleşmiş kafası kısmen gözler önüne serilmişti.

Sadece tendonlardan ibaret iskeletimsi eliyle kaşığını aldı, sonra bıraktı. Esmer kadın onu yemeye teşvik etmeye çalıştı. Solgun yaratık başını salladı. Bu hareketle beresi başından kayıp düştü ama Astrid fark etmemiş gibiydi. Kaşığı çorbaya daldırdı ve yavaşça ağzına götürdü. Çorbanın yarısı o yolculuk sırasında döküldü. Dudaklarını, Bartleby'nin avucumdaki elma dilimini alışını hatırlatan bir şekilde büzerek kalanını içti.

Dizlerim boşaldı. Monitörlerin önünde bir sandalye olmasaydı yere yığılacaktım. Jacobs, ellerini arkasında birleştirmiş halde

yanımda dikiliyor, yüzünde hafif bir tebessümle öne geriye sallanıyordu.

Bu bir aşk romanı değil, gerçeklerin aktarımı olduğu için o an içimin rahatladığını dürüstçe söyleyebilirim. Şeytanla yapmış olduğum anlaşmaya uymak zorunda kalmayacaktım çünkü tekerlekli sandalyedeki kadının iyileşmesi mümkün değildi. Kanser, hastalıkların pitbuluydu ve zavallıya dişlerini adamakıllı geçirmişti. Onu paramparça edene dek bırakmayacaktı.

"Kapat," diye fısıldadım.

Jacobs bana doğru eğildi. "Pardon ne dedin? Kulaklarım artık eskisi gibi duymu..."

"Gayet iyi duydun Charlie. *Kapat şunu.*"

Kapattı.

Kar taneleri düşerken Eureka Grange'ın yangın merdiveninin altında öpüşüyorduk. Astrid sigarasının dumanını ağzıma üflüyor, dilinin ucu önce üstdudağıma dokunuyor, ardından ağzıma girip hafifçe damağımı okşuyordu. Bir elimle memesini sıkıyor ama parkası çok kalın olduğundan pek bir şey hissedemiyordum.

Beni sonsuza dek öp, diye düşündüm. *Sonsuza dek öp ki yılların bizi nereye götürdüğünü ve seni ne hale soktuğunu görmek zorunda kalmayayım.*

Ama hiçbir öpücük sonsuza dek sürmez. Geriye çekildi ve kürklü kapüşonun çevrelediği kül rengi yüzünü, bulanık gözlerini ve sarkmış ağzını gördüm. Az önce ağzıma soktuğu dili kapkaraydı ve soyuluyordu. Bir cesedi öpmüştüm.

Belki de değildi çünkü dudaklar kıvrılarak bir sırıtışa döndü.

"Bir şey oldu," dedi Astrid. "Değil mi Jamie? Bir şey oldu ve Ana yakında buraya gelecek."

Soluk soluğa uyandım. Yatarken üstümde iç çamaşırım vardı ama şimdi çırılçıplak köşede dikiliyordum. Komodinin üstün-

deki tükenmezkalem sağ elimdeydi ve sol koluma saplayıp duruyordum. Kolumdaki mavi noktalar giderek artıyordu. Kalemi elimden bırakıp sarsakça birkaç adım geriledim.

Stres, diye düşündüm. *Norris kasabasındaki diriliş toplantısında Hugh'un prizmatik görmesine yol açan da stresti. Sebebi bu olmalı. Hiç olmazsa gözlerime tuz dökmedim. Ya da toprak yemeye kalkmadım.*

Saat dördü çeyrek geçiyordu. Tekrar uyumak için çok geç, güne başlamak için çok erken olan o münasebetsiz vakit. Çantalarımdan ufak olanından bir kitap çıkardım, pencerenin önüne oturdum ve açıp okumaya başladım. Sözcükler beynimde, Norma'nın çorbasının ağzımda bıraktığı gibi bir tat bıraktı: yavan. Bir süre sonra keyif almaya çalışmaktan vazgeçtim ve karanlığa bakarak şafağı beklemeye başladım.

Sökmesine daha çok vardı.

Kahvaltıyı Jacobs'ın süitinde yaptım... bir dilim kızarmış ekmekle yarım fincan çaya kahvaltı denebilirse. Öte yandan Charlie önce meyve salatasıyla başladı, ardından yağda yumurtaya geçti, son olarak da bir tabak patates kızartması yedi. O kadar zayıftı ki yediklerinin nereye gittiğini merak etmemek elde değildi. Kapının yanındaki masanın üstünde maun bir kutu vardı. Jacobs, kutuda tedavi malzemelerinin olduğunu söylemişti.

"Artık yüzükleri kullanmıyorum. İşin gösteri kısmı sona erdiği için onları kullanmama gerek kalmadı."

"Ne zaman başlayacaksın? Bir an önce aradan çıksın istiyorum."

"Çok yakında. Eski dostun gündüzleri uyuklayarak geçiriyor ama geceleri uyuduğu söylenemez. Dün geceyi daha da zor geçirmiştir çünkü Bayan Knowlton'a ağrıkesicilerini vermemesini söyledim – beyin dalgalarını bastırıyorlar. Tedaviyi Doğu Odası'nda yapacağız. Günün bu saatinde en sevdiğim yer orası. Tanrı'nın dünya dinlerinin varlığını sürdürebilmek ve kâr elde

etmek için uydurduğu bir mefhum olduğunu bilmesek sabah güneşi inanmamızı sağlayabilirdi."

Öne eğilerek bana dürüstçe baktı.

"Bunun bir parçası olman şart değil, biliyorsun. Sana yazın ihtiyacım olacak. Bu sabah bana Rudy veya Bayan Knowlton yardım edebilir. Aileni görmek için Harlow'a gidip yarın dönmeye ne dersin? Ağabeyinle yeğenlerin seni gördüğüne sevinecektir. Öyle yaparsan döndüğünde bambaşka bir Astrid Soderberg göreceğinden emin olabilirsin."

Bir anlamda korktuğum tam da buydu, çünkü Charlie Jacobs, Harlow'dan ayrıldıktan sonra insanları kandırmakta ustalaşmıştı. Rahip Danny olarak insanları domuz ciğerlerinin hastalardan çıkardığı tümörler olduğuna inandırmıştı. Geçmişi pek güven telkin etmiyordu. Tekerlekli sandalyedeki ahı gitmiş vahı kalmış kadının gerçekten Astrid Soderberg *olduğundan* emin miydim?

Yüreğim o olduğunu söylüyor, aklımsa dikkatli olmamı ve kolayca güvenmememi istiyordu. Knowlton denen kadın bir işbirlikçi olabilirdi – yani Jacobs'ın suç ortağı. Sonraki yarım saat çetin bir sınav olacaktı ve Jacobs'ı başıboş bırakıp sahte bir tedaviyle beni kandırmasına izin vermeyecektim. Elbette başarmak için gerçek Astrid'e ihtiyacı vardı ama Jacobs gösterilerle geçirdiği yıllarda iyileştirmiş gibi yapmayı gayet iyi öğrenmişti.

İhtimali düşük bir senaryoydu muhtemelen. Orada oluşumun asıl sebebi, sonunun kötü olacağına inansam da başlattığım bu süreci bitirme sorumluluğuydu.

"Bir yere gitmiyorum."

"Sen bilirsin." Gülümsedi. Yüzünün bir tarafındaki kaslar hâlâ çalışmıyordu ama bu kez tebessümünde alaycılık yoktu. "Seninle tekrar çalışmak güzel olacak. Tulsa'daki eski günler gibi."

Kapı hafifçe çalındı. Rudy gelmişti. "Hanımlar Doğu Odası'nda, Bay Jacobs. Bayan Knowlton hazır olduklarını söyledi. Ne kadar erken başlarsanız o kadar iyi olacağını, Bayan Soderberg'in ağrılarının çok olduğunu iletmemi istedi."

Jacobs ile doğu kanadına giden koridorda yan yana yürüdük. Maun kutu, koltuğumun altındaydı. Odanın önüne vardığımızda cesaretimi kaybettim ve Jacobs içeri girerken kapının dışında durdum.

Geride kaldığımı fark etmedi. Tüm dikkati –ve karizması– kadınlara yönelmişti. "Jenny ve Astrid!" dedi coşkuyla. "En sevdiğim iki hanımefendi!"

Jenny Knowlton, Jacobs'ın uzattığı eli hafifçe sıktı – gördüğüm kadarıyla parmaklarında mafsal iltihabından bir iz yoktu. Astrid elini kaldırmaya çalışmadı. Tekerlekli sandalyede iki büklüm oturmuş, Jacobs'a bakıyordu. Yüzünde bir oksijen maskesi, hemen yanındaki tekerlekli masada bir oksijen tankı vardı.

Jenny, Jacobs'a duyulamayacak kadar alçak sesle bir şey söyledi ve Jacobs başını hararetle salladı. "Evet, vakit kaybetmemeliyiz. Jamie, acaba..." Beni yanında göremeyince etrafına bakındı ve sabırsızca yanına çağırdı.

Sabah güneşinin pırıl pırıl aydınlattığı odanın ortasına on adımda varılıyordu ama bana çok daha uzunmuş gibi geldi. Sanki suyun altında yürümeye çalışıyordum.

Astrid, tüm enerjisini ağrılarıyla başa çıkmak için kullanan birinin ilgisiz gözleriyle bana baktı. Tanıma belirtisi göstermeden başını tekrar öne eğince rahat bir nefes aldım. Sonra başı aniden kalktı. Şeffaf maskenin gerisindeki ağzı açıldı. Maskeyi bir kenara iterek yüzünü ellerine gömdü. Hissettiği kısmen inanamamaktı sanırım. Ama büyük bölümü, onu o halde görmüş olmamın verdiği dehşetti.

Ellerinin gerisinde gizlenmeye devam edecek gibiydi ama bedeni ona ihanet etti ve kolları takatsizce kucağına düştü. Ağlıyordu. Yaşlar, gözlerini yıkayıp gençleştirmişti. Kimliğine dair kuşkularım uçup gitti. Astrid'di gerçekten. Artık hasta bir ihtiyarın bedeninde olsa da o âşık olduğum genç kızdı.

"Jamie?" Sesi karga gibiydi.

Evlenme teklif eden bir âşık gibi önünde tek dizimin üstüne çöktüm. "Evet bir tanem. Benim." Ellerinden birini tuttum ve çevirerek avucunun içini öptüm. Cildi soğuktu.

"Git. Beni böyle..." Nefesini içine çekince ıslığa benzer bir ses çıktı. "...beni böyle görmeni istemiyorum. *Kimsenin* beni böyle görmesini istemiyorum."

"Önemi yok." *Çünkü Charlie seni iyileştirecek,* demek istedim ama yapmadım. Çünkü Astrid yardım edilemeyecek noktadaydı.

Jacobs, Astrid ile baş başa kalabilmemiz için Jenny'yi bir kenara çekmiş, ona bir şeyler anlatıyordu. Charlie'nin yanında olmanın en kötü tarafı, bazen şefkat gösterebilmesiydi.

"Sigara," dedi o çatlak sesiyle. "Kendini öldürmek için ne aptalca bir yol. Ve zararlarının farkındaydım, yani aptallığımın haddi hesabı yok. Zararlarını *herkes* biliyor. Komik bir şey söyleyeyim mi? Hâlâ canım istiyor." Gülmeye başladı ama gülüşü, ona acı verdiği belli olan bir öksürük krizine dönüştü. "Yanımda gizlice üç paket getirdim. Jenny bulup çöpe attı. Sanki artık bir şey fark edecekmiş gibi."

"Şışş," dedim.

"Bırakmıştım. Yedi ay boyunca içmedim. Bebek yaşasaydı bir daha hiç başlamayabilirdim. Bir şey..." Derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Bir şey bizi kandırıyor. Ben buna inanıyorum."

"Seni tekrar görmek harika."

"Çok tatlı bir yalancısın Jamie. Jacobs'ın elinde nasıl bir koz var?"

Bir şey söylemedim.

"Boş ver." Eli, öpüştüğümüz günlerdeki gibi başımın arkasına gitti ve dehşet dolu bir an, o ölmekte olan ağızla beni öpeceğini sandım. "Saçların dökülmemiş. Hâlâ gür ve çok güzel. Benimkiler döküldü. Kemoterapi."

"Yeniden çıkarlar."

"Hayır, çıkmayacaklar. Bütün bunlar..." Etrafına baktı. Nefesi, bir çocuğun oyuncağının düdüğünü andırıyordu. "Beyhude. Salaklığıma doymayayım."

Jacobs, Jenny'yle geri döndü. "Vakit geldi." Sonra Astrid'e baktı. "Uzun sürmeyecek hayatım. Ve hiç acı duymayacaksın. Muhtemelen bayılacaksın ama çoğu insan onu fark etmez."

"Ayılmamacasına bayılmayı dört gözle bekliyorum," dedi Astrid cılız bir tebessümle.

"Hadi ama öyle konuşma. Hiçbir zaman garanti vermem ama kısa sürede kendini çok daha iyi hissedeceğine inanıyorum. Başlayalım Jamie. Kutuyu aç."

Açtım. İçindeki her alet, ona özel kadife yuvasına yerleştirilmiş halde duruyordu. Uçlarında siyah, plastik bir kısım olan iki güdük çelik çubuk ve üstünde bir düğme bulunan beyaz bir kontrol kutusu vardı. Claire ile Con'u ona getirdiğimiz gün kullandığına çok benziyordu. Odadaki dört kişiden üçünün aptal, birininse deli olduğunu düşündüm.

Jacobs çubukları kadife yuvalarından aldı ve plastik uçlarını birbirine değdirdi. "Jamie, düğmenin kontrolü sende. Düğmeyi hafifçe çevir. Çok az. Bir tık sesi duyacaksın."

Düğmeyi çevirdim ve çubukların uçlarını ayırdı. Parlak mavi bir kıvılcım ve kısa ama güçlü bir *mımmm* sesi oldu. Ses çubuklardan değil, acayip bir vantrilok gösterisi gibi odanın diğer ucundan gelmişti.

"Mükemmel," dedi Jacobs. "Başlamaya hazırız. Jenny, ellerini Astrid'in omuzlarına koy. Bedeni kasılacak, kendisini yerde bulmasını istemeyiz."

"Kutsal yüzükleriniz nerede?" diye sordu Jenny. Yüzündeki ve sesindeki şüphe her geçen an artıyordu.

"Bunlar yüzüklerden çok daha iyi. Daha güçlü. Hatta daha *kutsal*. Omuzlarını tut lütfen."

"Elektrik şokuyla onu öldürmeyin sakın!"

Astrid çatlak sesiyle konuştu. "Çok da umurumdaydı Jen."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Jacobs vaaz verir gibi bir tonla. "*Olamaz*. ECT terapisinde –halk deyişiyle şok tedavisinde– doktorlar yüz elli volta varan bir akım uyguluyor ve şiddetli

bir nöbete yol açıyor. Ama *bunlar...*" Çubukları hafifçe birbirine vurdu. "Tam kapasiteyle çalışıyorken bile bir elektrikçinin ampermetresinin iğnesini ancak belli belirsiz oynatır. Kullanmaya niyetlendiğim enerji –şu an odanın her yerinde bulunan enerji– sıradan aletlerle ölçülemez. *Bilinmeyen* bir enerji bu."

Bilinmeyen, duymak istediğim bir kelime değildi.

"Lütfen yapın gitsin," dedi Astrid. "Çok yorgunum ve göğsümde alevler içinde bir sıçan varmış gibi hissediyorum."

Jacobs, Jenny'ye baktı. Kadının tereddüt ettiği belliydi. "Diriliş toplantılarında böyle değildi. *Hiç* değildi."

"Belki öyle," dedi Jacobs. "Ama diriliş *bu*. Göreceksin. Ellerini omuzlarına koy Jenny. Kuvvetle bastırmaya hazır ol. Onu incitmeyeceksin, korkma."

Kadın söyleneni yaptı.

Jacobs dikkatini bana yöneltti. "Çubukların uçlarını Astrid'in şakaklarına değdirdiğimde düğmeyi çevir. Her tık sesini say. Dördüncüyü hissettiğinde dur ve bir sonraki talimatımı bekle. Hazır mısın? Başlıyoruz."

Çubukların uçlarını, narin mavi damarların göründüğü şakaklara dokundurdu. "Seni tekrar görmek çok güzeldi Jamie," dedi Astrid ciddi bir ifadeyle. Ve gözlerini kapadı.

"Bastırmaya hazır ol," dedi Jacobs, Jenny'ye ve bana döndü. "Hadi Jamie."

Düğmeyi çevirdim. Tık... ve tık... ve tık... ve *tık*.

Hiçbir şey olmadı.

Bir ihtiyarın hezeyanı, diye düşündüm. *Geçmişte her ne yaptıysa artık beceremi...*

"İki tık daha ilerlet lütfen." Sesi sakin ve güvenliydi.

Dediğini yaptım. Hâlâ olan biten bir şey yoktu. Jenny'nin omuzlarından tuttuğu Astrid, tekerlekli sandalyede boş çuval gibi yığılmış oturuyordu. Hırıltılı nefesini duymak insana acı veriyordu.

"Bir daha," dedi Jacobs.

"Charlie, neredeyse sonuna geli..."

"Duymadın mı? *Bir daha!*"

Düğmeyi çevirdim. Bir tık daha oldu ve odanın diğer tarafındaki uğultu arttı – *MIMMOAAA*. Bir ışık parlaması olmadı (en azından hatırladığım kadarıyla) ama yine de bir an için gözlerim kamaştı ve başım döndü. Sanki beynimin içinde minik bir patlama olmuştu. Jenny Knowlton bir çığlık attı sanırım. Astrid'in bedeninin şiddetle kasıldığını güçlükle de olsa gördüm. Hafifsıklet sayılmayacak bir kadın olan Jenny, spazmın şiddetiyle geriye savruldu. Neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Astrid'in incecik bacakları hızla havaya fırladı, indi, tekrar fırladı. Güvenlik alarmı çalmaya başladı.

Rudy, peşinde Norma ile odaya daldı.

"O kahrolası alarmı başlamadan önce kapat demiştim!" diye bağırdı Jacobs, Rudy'ye.

Astrid'in kolları aniden havaya dikildi. Az kalsın omuzlarından tutmak için tekrar arkasına gelen Jenny'nin suratına vuracaktı.

"Özür dilerim Bay Jacobs..."

"Kapat şunu, gerzek herif!"

Charlie kontrol kutusunu elimden kaptı ve düğmeyi en başa kadar çevirerek akımı kesti. Astrid öğürür gibi sesler çıkarmaya başlamıştı.

"Boğuluyor, Rahip Danny!" diye bağırdı Jenny.

"Saçmalama!" diye tersledi onu Jacobs. Yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Yirmi yaş gençleşmişti sanki. "Norma! Kapıyı ara! Alarmın yanlışlıkla devreye girdiğini söyle!"

"Peki ya..."

"Git! *Git! GİT* dedim kahrolası!"

Kadın hızla odadan çıktı.

Astrid'in gözleri açıldı ama gözbebekleri *yoktu*, sadece beyazları görünüyordu. Bütün bedeni yine kasıldı ve boşluğa tekmeler

savurarak sandalyeden aşağı kaydı. Kolları, boğulmakta olan biriymiş gibi savruluyordu. Alarm hiç kesilmeyecek gibi çalıyordu. Astrid'i kalçalarından kavradım ve yere düşmesine engel olarak sandalyeye geri ittim. Bacaklarının arası ıslaktı ve burnuma idrar kokusu geliyordu. Başımı kaldırıp bakınca ağzının köpürdüğünü gördüm. Köpükler çenesinden bluzunun yakasına damladı.

Alarm sustu.

"Ufak lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Jacobs. Ellerini bacaklarına dayayarak eğilmiş, Astrid'in kasılmalarını ilgiyle izliyor, pek endişeli görünmüyordu.

"Doktor lazım!" diye bağırdı Jenny. *"Daha fazla tutamıyorum!"*

"Saçmalama," dedi Jacobs. Yüzünde –sadece onun başarabileceği– bir yarım tebessüm vardı. "Kolay olmasını mı bekliyordun? *Kanserden* bahsediyoruz burada. Bana bir dakika ver, ondan sonra..."

"Duvarda bir kapı var," dedi Astrid.

Sesinin çatlaklığı gitmişti. Gözbebekleri tekrar görünür oldu... ama ikisi aynı anda değil, farklı zamanlarda. Normal yerlerine döndüklerinde Jacobs'a dikildiler.

"Siz göremiyorsunuz. Sarmaşıklarla kaplı, küçük bir kapı. Sarmaşıklar kurumuş. Öteki tarafta, yıkık şehrin tepesinde bekliyor. Kâğıttan gökyüzünün üstünde."

İnsanın kanı gerçekte buz kesmez ama o an öyle hissettim. *Bir şey oldu,* diye düşündüm. *Bir şey oldu ve Ana yakında burada olacak.*

"Kim o?" diye sordu Jacobs. Astrid'in bir elini tuttu. Yüzündeki tebessüm yok olmuştu. "Bekleyen kim?"

"Evet." Gözlerini Jacobs'tan ayırmamıştı. "O."

"Kim? *Kim,* Astrid?"

Önce hiçbir şey söylemedi. Sonra dudakları korkunç bir sırıtışla gerildi ve bütün dişleri gözler önüne serildi. "*Senin* istediğin değil."

Jacobs ona bir tokat attı. Astrid'in başı yana savruldu. Tükürükleri havada uçtu. Şaşkınca bağırdım ve Jacobs'ın tekrar

vurmak için kaldırdığı kolunu yakaladım. Ona güçlükle engel olabildim. Beklenmeyecek kadar kuvvetliydi. Histeriden kaynaklanan, doğaüstü bir güçtü. Veya birikmiş öfkeden.

"Ona vuramazsın!" diye bağırdı Jenny, Astrid'in omuzlarını bırakıp sandalyenin önüne geçerek. *"Ona vurmaya hakkın yok, manyak herif..."*

"Dur," dedi Astrid. Sesi cılız ama netti. "Dur Jenny."

Jenny dönüp ona baktı ve gözleri hayretle irileşti. Astrid'in solgun yanaklarına hafif bir pembelik yayılmaya başlamıştı.

"Neden ona bağırıyorsun? Bir şey mi oldu?"

Evet, diye düşündüm. *Bir şey oldu. Kesinlikle bir şey oldu.*

Astrid, Jacobs'a döndü. "Ne zaman başlayacaksınız? Acele etseniz iyi olur çünkü ağrılar çok... çok..."

Üçümüz de gözümüzü kırpmadan ona bakıyorduk. Hayır, beşimiz. Rudy ve Norma da geri dönmüş, eşikten şaşkınca bakıyordu.

"Bir dakika," dedi Astrid. "Dur bir dakika."

Göğsüne dokundu. Göğüslerinden geri kalan sarkık et parçalarını avuçladı. Karnına bastırdı.

"Yaptınız zaten, değil mi? Yapmışsınız, *biliyorum* çünkü ağrılarım yok olmuş!" Derin bir nefes aldı ve inanamaz gözlerle bakarak bir kahkaha attı. "Ve nefes alabiliyorum! *Jenny, nefes alabiliyorum!"*

Jenny Knowlton diz çöktü ve ellerini başının iki yanına kaldırarak dua etmeye başladı. O kadar hızlı dua ediyordu ki 78 hızda çalınan bir 45'lik plağı andırıyordu. Bir başka ses ona katıldı: Norma da diz çökmüş, duaya başlamıştı.

Jacobs bana eğlenir gibi bir ifadeyle baktı. Aklından geçeni tahmin etmek zor değildi: *Gördün mü Jamie? Bütün işi ben yapıyorum ama teşekkürü O alıyor.*

Astrid tekerlekli sandalyeden kalkmaya çalıştı ama iyice zayıflamış olan bacakları onu taşıyamadı. Yüzüstü düşmeden yetişip onu tuttum ve sarıldım.

"Daha erken hayatım," dedim. "Bedenin çok güçsüz."

Sandalyeye geri oturturken irileşmiş gözlerle bana baktı. Unutulmuş oksijen maskesi artık boynunun sol tarafından sarkıyordu.

"Jamie? Sen misin? Burada ne arıyorsun?"

Jacobs'a baktım.

"Tedaviden sonra kısa dönem hafıza kaybı sık rastlanan bir etki," dedi. "Astrid, başkanın kim olduğunu söyleyebilir misin?"

Soruya şaşırmış göründü ama kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Obama. Yardımcısı da Biden. Gerçekten iyileştim mi? Kalıcı olacak mı?"

"İyileştin ve olacak ama şimdi bunları boş ver. Söylesene..."

"Jamie? Gerçekten sen misin? Saçların bembeyaz olmuş!"

"Evet," dedim. "Zaman geçiyor. Charlie'yi dinle."

"Senin için deli oluyordum," dedi. "Çalabiliyordun ama kafayı bulmadan dans etmeyi beceremiyordun. Mezuniyet balosundan sonra Starland'e yemeğe gitmiştik ve..." Durup dudaklarını yaladı. "Jamie?"

"Buradayım."

"Nefes alabiliyorum. *Gerçekten* alabiliyorum." Ağlıyordu.

Jacobs, gösteri yapan bir hipnozcu gibi parmaklarını Astrid'in gözlerinin önünde şaklattı. "Odaklan, Astrid. Seni buraya kim getirdi?"

"Je... Jenny."

"Dün akşam ne yedin?"

"Çolba. Çolba ve salata."

Parmaklarını Astrid'in gözlerinin önünde tekrar şaklattı. Astrid gözlerini kırpıştırarak irkildi. Ben izlerken derisinin altındaki kaslar gerilip sertleşti. Hem harika hem korkunçtu.

"*Çorba*. Çorba ve salata."

"Çok iyi. Duvardaki kapı nedir?"

"Kapı mı? Bilmi..."

"Sarmaşıklarla kaplı olduğunu söyledin. Ve diğer tarafında yıkık bir şehir olduğunu."

"Ben... öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Birinin orada beklediğini söyledin. Dedin ki..." Kadının yüzündeki şaşkın ve boş ifadeye baktı ve içini çekti. "Boş ver. Dinlenmen gerek."

"Sanırım öyle," dedi Astrid. "Ama asıl yapmak istediğim dans etmek. Neşeyle dans etmek."

"Zamanı gelince edeceksin." Elini hafifçe okşadı. Gülümsüyordu ama içimden bir ses, Astrid'in kapıyı ve şehri hatırlamamasından ötürü derin bir hayal kırıklığı duyduğunu söylüyordu. Ben o şekilde hissetmiyordum. Charlie'nin gizli elektriği beyninin en derin köşelerine ulaşmışken neler gördüğünü bilmek istemiyordum. Kapının ardında neyin beklediğini bilmek istemiyordum ama maalesef biliyordum galiba.

Ana.

Kâğıttan gökyüzünün üzerinde.

Astrid bütün sabahı ve öğle sonrasının büyük bölümünü uyuyarak geçirdi. Uyandığında kurt gibi acıktığını söyledi. Bu Jacobs'ı memnun etti ve Norma Goldstone'dan "hastamıza" peynirli tost ve kreması sıyrılmış ince bir dilim pasta getirmesini istedi. Kremanın midesine ağır gelebileceğini düşünmüştü. Jacobs ve Jenny ile Astrid'in tostu ve pastanın yarısını yemesini izledik.

"Geri kalanı da yemek istiyorum," dedi Astrid. "Ama yerim kalmadı."

"Kendine biraz zaman tanı," dedi Jenny. Kucağına açtığı peçeteyi mıncıklayıp duruyordu. Astrid'e uzun süre bakamıyor, Jacobs ile hiç göz göze gelmiyordu. Jacobs'a gelmek onun fikriydi ve şüphesiz arkadaşındaki ani iyileşme onu mutlu etmişti ama Doğu Odası'nda tanık olduklarının onu çok derinden sarstığı belliydi.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Astrid.

"Ah, şekerim, bilemiyorum..."

"Kendimi yeterince iyi hissediyorum. Sahiden." Jacobs'a özür dilercesine baktı. "Minnettar olmadığımdan değil -ömrümün sonuna kadar dualarımda olacaksınız- ama kendi evimde olmak istiyorum. Elbette siz aksinin gerektiğini düşünü..."

"Yoo, yoo," dedi Jacobs. İçimden bir ses onun da bir an önce gitmelerini istediğini söylüyordu. "Kendi yatağında uyumaktan daha etkili bir ilaç düşünemiyorum. Hemen çıkarsanız hava kararmadan varabilirsiniz."

Jenny hiç ses çıkarmadan peçeteyi mıncıklamaya devam etti. Ama başını öne eğmeden önce yüzündeki rahatlama ifadesini gördüm. Sebepleri muhtemelen farklıydı ama oradan ayrılmayı en az Astrid kadar istediği belliydi.

Astrid'in yüzüne renk gelmesi, gözle görülebilen çarpıcı değişimlerin sadece biriydi. Tekerlekli sandalyede artık dimdik oturuyordu; bakışları net ve ilgiliydi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Bay Jacobs. Borcumu ödeyebilmemse söz konusu bile olamaz ama benden isteyebileceğiniz, verebileceğim her ne varsa hazırım. Söylemeniz yeter."

"Aslında birkaç şey var." Sağ elinin yamru yumru parmaklarını teker teker kaldırarak saydı. "Ye. Uyu. Gücünü tekrar kazanmak için çok çalış. Bunları yapabilir misin?"

"Evet. Ve yapacağım. Ve bir daha asla sigara içmeyeceğim."

Jacobs elini salladı. "İçmek istemeyeceksin zaten. İsteyecek mi, Jamie?"

"Muhtemelen hayır."

"Bayan Knowlton?"

Kadın, Jacobs kalçasını çimdiklemiş gibi yerinde sıçradı.

"Astrid'in bir fizyoterapist bulması veya sizin onun için birini ayarlamanız gerek. O kahrolası sandalyeden ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi. Haksız mıyım? Doğru değil mi?"

"Doğru, Rahip Danny."

Kaşlarını çattı ama kadını düzeltmedi. "Siz hoş hanımların benim için yapabileceği bir şey daha var ve bu son derece önemli: *benden kimseye bahsetmeyin.* Önümüzdeki aylarda yapılacak çok işim var ve son istediğim şey, insanların iyileşme ümidiyle kapıma yığılması. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Astrid.

Jenny ona bakmadan başını salladı.

"Astrid, doktorun sendeki iyileşmeyi görüp şaşırınca –şaşıracağından emin olabilirsin –ona dualarının kabul olduğunu söyleyeceksin. Duanın gücüne olan inancı –veya inançsızlığı– bir şey fark ettirmeyecek zira MR sonuçlarında gördüklerini kabul etmek zorunda kalacak. Ve yüzündeki mutlu tebessümü de inkâr edemeyecek elbette. *Sağlıklı* yüzündeki tebessümü."

"Evet, elbette. Nasıl isterseniz."

"Seni süite geri götüreyim," dedi Jenny. "Gideceksek toparlanmamız lazım." Satır arası: *Defolup gidelim buradan.* Charlie Jacobs ile aynı şeyi istediklerine şüphe yoktu.

"Pekâlâ." Astrid utangaçça bana baktı. "Bana bir kola getirir misin Jamie? Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii."

Jacobs, Jenny'nin Astrid'in sandalyesini boş restoranın diğer ucundaki kapıya doğru itmesini izledi. Gözden kaybolduklarında bana döndü. "Eee? Anlaştık mı?"

"Evet."

"Beni yüzüstü bırakmayacaksın değil mi?"

"Hayır, Charlie. Sözümün arkasındayım."

"İyi o halde." Kadınların gittiği kapıya doğru baktı. "Bayan Knowlton, İsa'nın Takımı'ndan ayrıldığım için artık benden hoşlanmıyor, değil mi?"

"Senden korkuyor, hepsi bu."

Umursamazca omuz silkti. Gülümsemesi gibi bu hareket de tek taraflıydı. "On yıl önce olsa Bayan Soderberg'i tedavi ede-

mezdim. Hatta beş yıl önce bile. Ama artık çalışmalarım süratle ilerliyor. Bu yaz..."

"Bu yaz ne olacak?"

"Kim bilir?" dedi. "Kim bilir?"

Sen, diye düşündüm. *Sen biliyorsun Charlie.*

"Şuna bak Jamie," dedi Astrid ona içeceğini götürdüğümde. Tekerlekli sandalyeden kalkıp yatak odasının penceresinin önündeki koltuğa doğru sarsakça üç adım attı. Dengesini kaybetmemek için tutunup döndü ve içini mutluluk ve rahatlamayla çekerek koltuğa oturdu.

"Biliyorum, çok bir şey değil..."

"Olur mu hiç? İnanılmaz." Buzlu Coca-Cola bardağını ona uzattım. İyi şans için kenarına bir dilim limon bile koymuştum. "Her geçen gün daha da fazlasını yapacaksın."

Odada baş başaydık. Jenny, eşyalarını toparlama bahanesiyle çıkmıştı ama geriye pek iş kalmamış gibi görünüyordu. Astrid'in mantosu, yatağın üstüne serilmişti.

"Galiba sana da Bay Jacobs'a olduğum kadar borçluyum."

"Yanılıyorsun."

"Yalan söyleme Jamie, burnun uzayacak. Şimdi bile tedavi olmak için yalvaranlardan binlerce mektup alıyordur. Benim mektubumu tesadüfen seçtiğine inanmıyorum. Mektupları okuma görevi senin miydi?"

"Hayır, mektupları arkadaşın Jenny'nin gözdesi Al Stamper okuyordu. Charlie benimle daha sonra temas kurdu."

"Ve sen de geldin," dedi. "Bunca yıldan sonra geldin. Neden?"

"Çünkü gelmek zorundaydım. Bundan daha iyi açıklayamam. Bir zamanlar benim için her şeyden önemliydin."

"Ona bir şey vaat etmedin mi? Karşılığında yapmanı istediği bir şey yok mu yani?"

"Hayır, yok." Gözümü kırpmadan yalan söylemiştim. Bağımlı olduğum yıllarda bu konuda oldukça ustalaşmıştım. İşin hazin tarafı, bu tür beceriler bir kez kazanıldı mı bir daha kaybedilmiyor.

"Buraya gel. Yakınımda dur."

Dediğini yaptım. Hiç utanmadan ve tereddüt etmeden elini uzatıp blucinimin önünü kavradı. "Bunu kullanırken bana çok nazik davrandın," dedi. "Pek çok oğlan senin gibi yapmazdı. Hiç tecrüben yoktu ama nazik olmayı biliyordun. Sen de benim için çok değerliydin." Elini çekti ve bana artık acısını yansıtmayan, berraklaşmış gözlerle baktı. Artık hayat doluydular. Aynı zamanda endişeliydiler. "Ona bir şey vaat *ettin.* Biliyorum. Ne olduğunu sormayacağım ama beni biraz olsun sevdiysen ne olur dikkat et. Ona hayatımı borçluyum ve belki nankörlük ediyorum ama adam tehlikeli biri Jamie. Ve bence buna sen de inanıyorsun."

Demek yalan söylemekte sandığım kadar usta değildim. Ya da belki Astrid artık tedavi *olduğu* için daha iyi görebiliyordu.

"Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok Astrid."

"Acaba... bir öpücük isteyebilir miyim Jamie? Burada yalnızken? Artık eski güzelliğim yok, biliyorum ama..."

Tek dizimin üstüne çöktüm –kendimi bir aşk filminde gibi hissederek– ve onu öptüm. Evet, eski güzelliği yoktu ama o sabahki haliyle kıyaslandığında afet sayılırdı. Küllerin arasında hiç kor yoktu. En azından benim için. Ama yine de bir şekilde kaderimiz bağlıydı ve düğüm de Jacobs'tı.

Başımın arkasını okşadı. "Kırlaşmış da olsalar hâlâ harika saçların var. Hayat bize pek az şey bırakıyor, sana da bunu bırakmış. Hoşça kal Jamie. Ve teşekkür ederim."

Çıkarken durup kısa bir süre Jenny ile konuştum. Astrid'e, durumunu kolayca gözlem altında tutabilecek kadar yakın oturup oturmadığını öğrenmek istemiştim.

Gülümsedi. "Astrid ile boşanma arkadaşıyız. Rockland'e taşınıp oradaki hastanede çalışmaya başlamamdan beri öyle. On yıl oluyor. Hastalandığında onun yanına taşındım."

Ona cep telefonumun ve Wolfjaw'ın numarasını verdim. "Sonradan birtakım etkiler ortaya çıkabilir."

Başını salladı. "Rahip Danny bilgi verdi. Bay Jacobs yani. Ona böyle demeye alışamadım bir türlü. Beyin dalgaları tekrar düzenlenene dek uyurgezerlik söz konusu olabilirmiş. Dört ila altı ay sürebilir dedi. Ambien veya Lunesta kullanırken aşırıya kaçanlarda bu tip etkilere rastlamışım."

"Evet, en muhtemeli o." Ama onun yanı sıra toprak yemek, istemsizce yürümek, Tourette sendromu, kleptomani ve Hugh Yates'in prizmatikleri de vardı. Bildiğim kadarıyla Ambien bunlara sebep olmuyordu. "Ama başka bir şey olursa... mutlaka *ara.*"

"Çok mu endişelisin?" diye sordu. "Ne beklemem gerekiyor, söyleyebilir misin?"

"Gerçekten bilmiyorum. Muhtemelen bir sorun yaşamayacaktır." Ne de olsa tedavi olanların büyük çoğunluğu sonrasında herhangi bir etki yaşamıyordu. En azından Jacobs'ın söylediği buydu. Ona ne kadar az güveniyor olsam da bu sözüne inanmaktan başka seçeneğim yoktu zira artık başka bir şey yapmak için çok geçti. Olan olmuştu.

Jenny parmak uçlarına yükselip yanağımdan öptü. "Astrid daha *iyi.* Bay Jacobs ne düşünürse düşünsün bu Tanrı'nın bir lütfu Jamie. O olmasaydı Astrid altı hafta içinde son nefesini verecekti."

Astrid, engelli rampasından tekerlekli sandalyeyle indi ama Jenny'nin Subaru'suna kimseden yardım almadan kendi bindi. Jacobs kapıyı kapattı. Astrid, açık camdan uzanıp Jacobs'ın elini iki eli arasına aldı ve tekrar teşekkür etti.

"Benim için bir zevkti," dedi Jacobs. "Sözünü tut, o bana yeter." Elini ondan kurtarıp parmağını Astrid'in dudaklarına bastırdı. "Benden kimseye bahsetmek yok."

Eğilip Astrid'in alnına bir öpücük kondurdum. "Bol bol ye," dedim. "Dinlen. Fizik tedavini aksatma. Ve hayattan zevk almaya bak."

"Başüstüne komutanım," dedi. Arkama baktı, Jacobs'ın basamakları yavaşça tırmandığını gördü, tekrar bana döndü ve daha önce söylediklerini tekrarladı. *"Dikkat et."*

"Merak etme."

"Edeceğim." Bakışları kaygılıydı. O da benim gibi yaşlanmıştı ama hastalık bedenini terk etti edeli Krom Güller "Knock on Wood" veya "Nutbush City Limits"i çalarken sahnenin önünde Hattie, Carol ve Suzanne ile dans eden genç kızı tekrar görebilmeye başlamıştım. Yangın merdiveninin altında öptüğüm kızı. "Merak *edeceğim."*

Basamakların tepesinde duran Charlie Jacobs'ın yanına gittim ve birlikte, Jenny Knowlton'ın küçük arabasının yavaşça uzaklaşmasını izledik. Karların erimeye devam ettiği ılık bir gündü ve yeşermeye başlamış otlar göze çarpıyordu. *Fakirin gübresi,* diye düşündüm. *Eskiden öyle derdik.*

"Kadınlar çenelerini kapalı tutacak mı dersin?" diye sordu Jacobs.

"Evet." Belki sonsuza dek susmayacaklardı ama Jacobs'ın çalışmaları sonlanana dek isminin gündeme geleceğini sanmıyordum. Hele sona söylediği kadar yaklaşmışsa. "Söz verdiler."

"Ya sen, Jamie? Sözünü tutacak mısın?"

"Evet."

Cevabım onu tatmin etmiş gibiydi. "Gece burada kal, olur mu?"

Başımı iki yana salladım. "Embassy Suites'te bir oda ayırttım. Uçağım sabah erken kalkıyor."

Ve The Latches'tan olduğu gibi buradan da bir an önce gitmek için sabırsızlanıyorum.

Bunu dile getirmedim ama bildiğinden emindim.

"Peki. Aradığımda hazır ol."

"Ne istiyorsun Charlie? İmzalı belge mi? Geleceğimi söyledim ve geleceğim."

"Güzel. Hayatımız boyunca bilardo topları gibi birbirimize çarptık durduk ama artık sona çok yaklaştık. Temmuz sonunda –en geç ağustos ortası– birbirimizle işimiz bitmiş olacak."

Haklıydı. Tanrı yardımcısı olsun, haklıydı.

Eğer varsa, elbette.

Cincinnati'de uçak değiştirmeme rağmen Denver'a ertesi gün öğlen birden önce vardım – iş, zamanda yolculuğa geldiğinde hiçbir şey bir jetle batıya uçmakla boy ölçüşemez. Telefonumu açınca iki mesaj olduğunu gördüm. İlki Jenny'dendi. Gece uyumadan önce Astrid'in yatak odasının kapısını kilitlediğini, bebek telsizinden sabaha kadar ses gelmediğini, saat altı buçukta kontrol ettiğinde Astrid'in hâlâ derin bir uykuda olduğunu söylüyordu.

"Uyandığında bir rafadan yumurta ve iki dilim kızarmış ekmek yedi. Görünüşü... hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum."

Bu mesajlardan iyi olanıydı. Kötü olan, Brianna Donlin'dendi – artık Brianna Donlin-Hughes olmuştu gerçi. United uçağımın piste inişinden birkaç dakika önce göndermişti. "Robert Rivard ölmüş Jamie. Detayları bilmiyorum." Ama o akşam her şeyi öğrendi.

Bir hemşire Bree'ye, Gad's Ridge'e yatan hastaların çoğunun bir daha çıkamadığını söylemişti ve Rahip Danny'nin kas erimesini tedavi ettiği delikanlı için de öyle olmuştu. Onu odasında, bir blucinden yaptığı ilmik ile kendini asmış halde bulmuşlardı. Bıraktığı notta şöyle yazıyordu: *Lanetlenmişleri görmeden duramıyorum. Kuyruk sonsuza dek uzanıyor.*

XII

Yasak Kitaplar. Maine Seyahatim. Mary Fay'in Hazin Öyküsü. Fırtınanın Gelişi.

Yaklaşık altı hafta sonra eski araştırma partnerimden bir e-posta aldım.

Alıcı: Jamie
Gönderen: Bree
Konu: Bilgine

Jacobs'ın New York'un dışındaki malikânesine gittikten sonra yazdığın bir e-postada *De Vermis Mysteriis* adında bir kitaptan bahsettiğini söylemiştin. İsmi aklımda kalmış. Herhalde lisedeyken *Kurtçuğun Gizemleri* anlamına geldiğini bilecek kadar Latince öğrenmiş olduğum için. Galiba Jacobs'la İlgili Her Şey hakkında araştırma yapma alışkanlığının kırıl-

ması zor zira kitabın ne olduğunu bulmaya çalıştım. Eşime söylemedim, o Jacobs'la İlgili Her Şey'i geride bıraktığımı sanıyor.

Her neyse, konu epey derin. Katolik Kilisesi'ne göre *De Vermis Mysteriis*, yaklaşık yarım düzine olan sözde Yasak Kitaplar'dan biri. "Kara büyü kitapları" olarak biliniyorlar. Diğer beşi *Apollonius Kitabı* (İsa'nın zamanında bir doktormuş), *Albertus Magnus Kitabı* (büyüler, muskalar, ölülerle konuşma), *Lemegeton* ve *Clavicula Salomonis* (Kral Süleyman tarafından yazıldığı iddia ediliyor) ve son olarak *Picatrix Günlüğü*. H. P. Lovecraft'in *The Necronomicon*'un temelini bu sonuncu ve *De Vermis Mysteriis* üzerine kurduğu söyleniyor.

De Vermis Mysteriis HARİÇ bütün Yasak Kitaplar'ın baskısını bulmak mümkün. Vikipedi'ye göre Katolik Kilisesi'nin gizli temsilcileri (Dan Brown'a selam olsun) yirminci yüzyılın başında altı yedi tanesi hariç *De Vermis Mysteriis*'in bütün kopyalarını yakarak imha etmiş. (Bu arada Papa'nın ordusu öyle bir kitabın varlığını inkâr etmekte.) Diğerleri ortadan kaybolmuş. Yok oldukları veya özel koleksiyonlarda oldukları varsayılıyor.

Jamie, bütün Yasak Kitaplar GÜÇ ile ve bileşik simya (buna artık "bilim" diyoruz), matematik ve bazı doğaüstü ayinler aracılığıyla elde edilmesiyle ilgili. Muhtemelen hepsi saçmalıktan ibaret ama öğrendiklerim beni huzursuz etti. Jacobs'ın ömrünü elektriğe adadığını söylemiştin. Tedavilerinin başarısına bakılırsa olağanüstü bir gücü eline geçirmiş olduğunu varsaymak durumundayım. Bu da bana eski bir deyimi hatırlatıyor: "Bir kaplanı kuyruğundan yakaladıysanız bırakmamalısınız."

Sana düşünülecek birkaç şey daha.

Bir: *Potestas magnum universum* (evrene güç veren kuvvet) üzerinde çalışmalar yaptığı bilinen Katolikler, on yedinci asrın ortalarına kadar aforoz ediliyormuş.

İki: Vikipedi'nin iddiasına göre –doğrulayıcı referanslar olmadığını belirtmeliyim– Lovecraft'ın *Necronomicon*'unda çoğu insanın hatırında kalan bölüm *De Vermis*'in Lovecraft'ın erişebildiği bir kopyasından çalınmış (Lovecraft'te bir kopyası yoktu zira satın alamayacak kadar fakirdi). Akılda kalan kısım şu: "Sonsuza dek var olan ölü değildir. Ve garip sonsuzluklarda ölüm bile ölebilir." Bu satırlar kâbuslar görmeme sebep oldu. Çok ciddiyim.

Charlie Daniel Jacobs'tan bazen "jokerim" diye bahsederdin. Umarım artık onunla işin bitmiştir Jamie. Bir zamanlar böyle şeylere gülüp geçerdim ama bir zamanlar diriliş toplantılarındaki mucize tedavilerin palavra olduğuna inanıyordum.

Beni ara, olur mu? Jacobs Hakkında Her Şey'i ardında bıraktığını bileyim.

Daima sevgiyle,

Bree

Çıktısını alıp iki kere daha okudum. Sonra Google'a *De Vermis Mysteriis* yazıp arattım ve Bree'nin e-postasında bahsettiği her şeyi ve bahsetmediği bir şeyi buldum. *Sihir & Büyünün Kara Ciltleri* adında, antik kitaplarla ilgili bir sitede biri, Ludvig Prinn'in yasaklanmış eserini, "yazılmış en tehlikeli kitap" diye tanımlamıştı.

Evden çıkıp caddede yürümeye başladım ve üniversitedeki kısa deneyimimden sonra ilk kez bir paket sigara aldım. Yaşadığım apartmanda içmek yasak olduğu için önündeki basamaklara

oturdum ve bir tane yaktım. İlk nefesten sonra başım döndü ve öksürdüm. *Charlie'nin müdahalesi olmasaydı bu meret Astrid'i öldürecekti*, diye düşündüm.

Evet. Charlie ve mucize tedavileri. Kaplanı kuyruğundan yakalayan ve bırakmak *istemeyen* Charlie.

Bir şey oldu, demişti Astrid rüyamda, yüzünde o eski tatlılığından eser olmayan bir sırıtışla. *Bir şey oldu ve Ana yakında gelecek.*

Daha sonra, Jacobs gizli elektriğini beynine verince: *Duvarda bir kapı var. Sarmaşıklarla kaplı. Sarmaşıklar kurumuş. Bekliyor.* Sonra Jacobs ona kimi kastettiğini sormuştu: *Senin beklediğin değil.*

Sözümden dönebilirim, diye düşündüm izmariti atarak. *İlk kez olmaz.*

Doğruydu ama bu kez yapamazdım. Bu sözden dönemezdim.

İçeri girdim ve sigara paketini ezip posta kutularının yanındaki çöpe attım. Yukarı çıkınca Bree'nin cebini aradım ve çalarken kendimi mesaj bırakmaya hazırladım ama açtı. Gönderdiği e-posta için ona teşekkür ettim ve Charlie Jacobs'ı bir daha görmeye hiç niyetimin olmadığını söyledim. Bu yalanı suçluluk duymaksızın, tereddütsüzce söyledim. Bree'nin kocası haklıydı; Jacobs Hakkında Her Şey'den artık uzak durması gerekiyordu. Sözümü tutmak için Maine'e dönmem gerektiğinde, aynı sebepten Hugh Yates'e de yalan söyleyecektim.

Bir zamanlar iki genç, sadece o yaşlarda yaşanan bir yoğunlukla birbirine âşık olmuştu. Birkaç yıl sonra, şimşekler çakar, yıldırımlar düşerken, viran bir kulübede ilk kez sevişmişlerdi – tam Victoria Holt'variydi. Zaman içinde Charles Jacobs, ikisini de bağımlılıkları yüzünden en büyük bedeli ödemekten kurtarmıştı. Ben iki kat borçluydum. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur. Konuyu burada kapatabilirim ama o zaman daha büyük bir gerçeği gizlemiş olurum: *Aynı zamanda merak ediyordum.* Tanrı yardımcım

olsun, Pandora'nın kutusunun kapağını açıp içine bakmasını izlemek istiyordum.

"Bu bahaneyle emekliye ayrılmak istediğini söylemiyorsundur umarım?" Hugh şaka yapıyormuş gibi görünse de bakışları endişeliydi.

"Yok canım. Sadece birkaç ay izin istiyorum. Sıkılırsam sadece altı hafta da olabilir. Hâlâ yapabiliyorken Maine'de ailemle vakit geçirmek istiyorum. Ne de olsa yaş ilerliyor."

Maine'e gittiğimde ailemi görmeye en ufak niyetim yoktu. Zaten Goat Dağı'na gereğinden fazla yakındılar.

"Hâlâ delikanlı sayılırsın," dedi Hugh karamsar bir yüzle. "Sonbahar geldiğinde yaşım, kortejin önünde ilerleyen bandodaki trombonların sayısı kadar olacak. Mookie'nin bu baharda işi bırakması yeterince kötü zaten. Sen de gidersen kepenkleri indirmek zorunda kalırım herhalde."

Derin derin içini çekti.

"Keşke zamanında çocuk yapsaydım, çiftliği bırakabileceğim birileri olurdu. Gerçi çocuğum olsa işleri sürdürmek isteyecek miydi bakalım? Artık böyle şeyler nadiren görülüyor. 'Kusura bakma baba, lisedeyken nefret ettiğin o esrarkeş arkadaşımla Kaliforniya'ya gidip WiFi'lı sörf tahtaları imal edeceğiz,' falan derdi herhalde."

"Bunu söyleyip içini döktüğüne göre artık..."

"Tamam, tamam, git ailenle vakit geçir. Küçük yeğeninle oynayıp ağabeyinle birlikte elindeki en son klasik araba üzerinde çalış. Burada yazlar nasıl geçer biliyorsun."

Kesinlikle biliyordum, işler kesat olurdu. Yaz aylarında en kötü gruplar bile çalacak bir mekân bulurdu. İyisiyle kötüsüyle bütün gruplar barlarda veya Colorado ve Utah'taki festivallerde çalmaktan, kayıt için stüdyoya girme fırsatı bulamazdı.

"George Damon gelecek," dedim. "Emeklilik günlerini büyük bir sükseyle ardında bıraktı."

"Evet," dedi Hugh. "Colorado'da 'I'll Be Seeing You'nun kulağa 'God Bless America' gibi gelmesini sağlayabilen yegâne isim."

"Hatta belki dünyada tek. O prizmatikleri bir daha yaşamadın, değil mi Hugh?"

Bana merakla baktı. "Hayır. *O* da nereden çıktı şimdi?"

Omuz silktim.

"İyiyim. Yarım fincan çiş yapmak için her gece birkaç kere kalkıyorum ama benim yaşımda bu normal sanırım. Ancak... komik bir şey söyleyeyim mi? Gerçi bana göre daha ziyade tüyler ürpertici."

Duymak istediğimden emin değildim ama bilsem iyi olacaktı. Haziran başıydı ve Jacobs'tan henüz ses yoktu ama arayacaktı. Arayacağından emindim.

"Sürekli aynı rüyayı görüyorum. Rüyamda Wolfjaw'da değil, büyüdüğüm yer olan Arvada'dayım. Biri kapıyı çalıyor. Daha doğrusu *yumrukluyor.* Açmak istemiyorum çünkü ardında annem olduğunu biliyorum. Ölmüş olan annem. Aslında çok saçma çünkü Arvada'da yaşadığımız günlerde hayattaydı ve turp gibiydi. Yine de kapıyı yumruklayanın ölü annem olduğundan eminim. Gönülsüzce hole doğru yürüyorum, ayaklarım ben istemesem de hareket ediyor – rüyaların nasıl olduğunu bilirsin. Kapıyı artık iki eliyle birden yumrukluyor ve aklıma, lisede İngilizce dersinde okumak zorunda kaldığımız, 'Ağustos Sıcağı' adındaki korku hikâyesi geliyor."

"Ağustos Sıcağı" değil, diye düşündüm. *"Maymun Pençesi." Kapının yumruklandığı hikâye o.*

"Kapının tokmağına uzanıyorum ve kan ter içinde uyanıyorum. Sence ne anlama geliyor? Bilinçaltım beni son ölüm sahnesine hazırlamaya mı çalışıyor?"

"Belki," dedim ama aklım artık onda değildi. Başka bir kapıyı düşünüyordum. Ölü sarmaşıklarla kaplı küçük bir kapıyı.

Jacobs, temmuzun ilk günü aradı. Stüdyolardan birinde, Apple Pro yazılımını güncelliyordum. Sesini duyunca kontrol masasının önüne oturdum ve camın gerisindeki, dağınık davul seti dışında boş olan ses geçirmez prova odasına baktım.

"Sözünü yerine getirmen için az bir zaman kaldı," dedi. Sarhoşmuş gibi peltekçe konuşuyordu ama o güne dek sade kahveden daha sert bir şey içtiğini görmemiştim.

"Pekâlâ." Sesim sakindi. Neden olmayacaktı? Bu telefonu bir süredir bekliyordum. "Ne zaman geleyim?"

"Yarın. En geç öbür gün. Herhalde benimle merkezde kalmak istemezsin, en azından başlarda..."

"Doğru."

"En fazla bir saat uzaklıkta olmanı istiyorum. Aradığımda hemen geleceksin."

Bunun üzerine aklıma bir başka korku hikâyesi geldi: *Islık Çalarsan Gelirim Dostum.*

"Tamam," dedim. "Ama Charlie?"

"Evet?"

"Sana sadece iki ayımı verebilirim, hepsi o. İşçi Bayramı geldiğinde ne olursa olsun gideceğim."

Bir başka sessizlik oldu ama nefesini duyabiliyordum. Zorlukla soluk alıyor gibiydi. Bana tekerlekli sandalyedeki Astrid'i anımsatmıştı. "Bu... kabul edilebilir." *Ejilebiliğ.*

"İyi misin?"

"Maalesef yine inme." *Mağaleşef.* "Konuşmam eskisi gibi net değil ama *beynimin* her zamankinden iyi çalıştığından emin olabilirsin."

Kendini iyileştir, Rahip Danny, diye düşündüm. Bunu ilk düşünüşüm değildi.

"Sana bir haberim var Charlie. Robert Rivard öldü. Missouri' den olan genç hani? Kendini asmış."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sesi üzgün değildi ve detayları sormaya tenezzül etmedi. "Geldiğinde ara ve nerede kaldığını söyle. Ve unutma, en fazla bir saatlik mesafede olacaksın."

"Tamam," dedim ve telefonu kapattım.

Mutlak sessizliğin hüküm sürdüğü stüdyoda, duvarlara asılmış çerçeveli albüm kapaklarına bakarak birkaç dakika daha oturduktan sonra Rockland'deki Jenny Knowlton'ı aradım. İlk çalışta açtı.

"Bizim hatun nasıl?" diye sordum.

"İyi. Kilo alıyor ve her gün bir buçuk kilometre yürüyor. Yirmi yaş genç görünüyor."

"Herhangi bir etki görülmedi, değil mi?"

"Hayır. Ne nöbet, ne uyurgezerlik, ne de hafıza kaybı. Goat Dağı'nda geçirdiğimiz zamana dair pek bir şey hatırlamıyor ama ben buna bir lütuf gözüyle bakıyorum, sence de öyle değil mi?"

"Ya sen, Jenny? Sen iyi misin?"

"İyiyim ama gitmem gerek. Bugün hastanede işler inanılmayacak kadar yoğun. Tanrıya şükür yakında izne çıkıyorum."

"Uzak bir yere gidip Astrid'i yalnız bırakmayacaksın, değil mi? Çünkü bence hiç iyi bir fikir..."

"Elbette hayır!" Sesinde bir şey vardı. Tedirginlik gibi. "Gitmem gerek Jamie. Beni çağırıyorlar."

Işıkları kararmış kontrol masasının önüne oturdum. Albüm kapaklarına –artık kartpostal boyutundaki CD kapaklarıydı– baktım ve ilk arabam olan, doğum günü hediyem 66 model Ford Galaxie'yi kullandığım günleri hatırladım. Yanımda genellikle Norm Irving olurdu. Bir gün, 27. Karayolu'nun, Harlow Düzlüğü adını verdiğimiz üç kilometrelik bölümünde gazı köklemem için ısrar etmişti. Arabanın neler yapabileceğini görelim demişti. Hızımız yüz kırka varınca ön taraf sarsılmaya başlamış ama bir korkak gibi görünmek istemediğim için ayağımı gazdan çekmemiştim – on yedi yaşındayken korkak olarak görülmemek çok önemlidir. Yüz elli kilometreye çıkınca sarsıntı kesilmiş, yüz alt-

mışa çıktığımızdaysa asfaltla teması azalan Galaxie rüyadaymış gibi tehlikeli bir hafiflikle ilerlemeye başlamış ve kontrolü kaybetmeme ramak kaldığını anlamıştım. Frene hiç dokunmamaya dikkat ederek –yüksek hızda ilerlerken fren yapmanın felakete yol açabileceğini babamdan öğrenmiştim– ayağımı gazdan yavaşça çekmiştim ve Galaxie yavaşlamaya başlamıştı.

Aynısını şimdi de yapabilmek isterdim.

Jetport yakınındaki Embassy Suites, Astrid'in mucizevi tedavisinden sonraki gece gözüme iyi görünmüştü, bu yüzden tekrar oraya yerleştim. Castle Rock Inn'e gitmeyi düşünmüştüm ama orada eski bir tanıdığa –mesela Norm Irving'e– rastlama olasılığı çok yüksekti. Öyle bir durumda eminim haberi ağabeyim Terry'nin kulağına gider, o da neden Maine'de olduğumu ve niye onlarla kalmadığımı sorardı. Bunlar, cevap vermek istemediğim sorulardı.

Zaman geçti. 4 Temmuz'da, birkaç bin kişiyle birlikte Portland Gezi Alanı'nda *ooo* ve *aaa* sesleri eşliğinde tepemizde beliren şakayık, krizantem ve taç şeklindeki havai fişekleri izledik. Daha sonra Casco Körfezi'nde tekrar patladılar ve dalgalar rengârenk parıltılarını yansıttı. Takip eden günlerde York'taki hayvanat bahçesine, Kennebunkport'taki Seashore Tramvay Müzesi'ne ve Pemaquid Burnu'ndaki deniz fenerine gittim. Üç nesil Wyeth'in sergilendiği Portland Sanat Müzesi'ni gezdim ve Ogunquit Tiyatrosu'ndaki *Buddy Holly Hikâyesi*'nin matine performansını izledim. Başroldeki şarkıcı/aktör iyiydi ama bir Gary Busey değildi. Bir daha görmek istemeyene kadar ıstakoz yedim. Kayalık sahilde uzun yürüyüşlere çıktım. Haftada iki kez Maine Alışveriş Merkezi'ndeki Books-A-Million'a gittim ve otel odamda uykum gelene kadar okuduğum kitaplar aldım. Cep telefonum nereye gitsem yanımdaydı ama Jacobs aramadı. Birkaç kez ben *onu* aramayı düşündüm ama sonra hemen vazgeçtim. Uyuyan ayıyı dürtmenin ne anlamı vardı?

Hava harika, nem az, gökyüzü masmaviydi. Bazen akşamları yağmur serpiştirdiği oluyordu. Bir akşam televizyondaki hava durumu sunucusu Joe Cupo'nun bu serpiştirmelere "kibar yağmur" dediğini duydum. Sonra, bunun otuz beş yıllık yayın hayatının en güzel yazı olduğunu ekledi.

All-Star maçı Minneapolis'te oynandı, normal beyzbol sezonu kaldığı yerden devam etti ve ağustosa yaklaşınca Charlie'yi görmek zorunda kalmadan Colorado'ya dönebileceğimi ümit etmeye başladım. Belki dördüncü inme sonrasında kurtulamamıştı. *Portland Press Herald*'daki ölüm ilanlarını takip etmeye başladım. Öldüğünü ümit ediyor değildim ama...

Hayır, bu doğru değil. Öldüğünü *umuyordum.*

25 Temmuz akşamı Joe Cupo, bana ve güney Maine'de o sırada televizyon seyretmekte olan herkese bütün iyi şeylerin bir gün sona ermek zorunda olduğunu, orta batıyı pişiren sıcak hava dalgasının hafta sonu New England'a yöneleceğini duyurdu. Temmuzun son haftası boyunca hava sıcaklığı otuz iki derece civarında olacaktı. Sıcaklar ağustosta da devam edecek gibi görünüyordu. "Klimalarınıza bakım yaptırsanız iyi olur, sevgili izleyiciler," dedi Cupo. "O sıcakta ortada kalmayasınız."

Jacobs o akşam aradı. "Pazar günü," dedi. "Sabah en geç dokuzda bekliyorum."

Orada olacağımı söyledim.

Jeo Cupo sıcak hava dalgası konusunda haklıydı. Cumartesi öğleden sonra kendini gösterdi. Pazar sabah yedi buçukta kiralık arabama bindiğim sırada havanın boğuculuğu hissedilmeye başlanmıştı bile. Yollar boş olduğu için Goat Dağı'na beklediğimden çabuk vardım. Ana kapıya giden yolu tırmanırken Skytop'a gidişin açılmış olduğunu gördüm. Daha önce üstünde asma kilit olan tahta kapılar ardına kadar açıktı.

Güvenlik görevlisi Sam ana kapıda beni bekliyordu ama artık üstünde üniforma yoktu. Bluciniyle bir Tacoma kamyonetin

indirilmiş arka kapısı üstünde oturuyor ve çörek yiyordu. Yaklaştığımı görünce çöreğin geri kalanını bir peçetenin üstüne dikkatle koydu ve bana doğru yürüdü.

"Merhaba, Bay Morton. Erkencisiniz."

"Yollar boştu," dedim.

"Evet, yaz aylarında bu saatler yola çıkmak için idealdir. Bir saate kadar bütün yollar plaja giden günübirlikçilerle dolar." Maviden puslu bir beyaza dönüşmeye başlamış olan gökyüzüne baktı. "Bırakalım da güneşin altında pişip cilt kanserini buyur etsinler. Ben eve gidip klimayı açarak serin serin Sox maçını izleyeceğim."

"Mesain bitiyor mu?"

"Artık mesai falan kalmadı," dedi Sam. "Bay Jacobs'ı arayıp geldiğinizi haber vereceğim, o kadar. Buradaki işim bitti."

"Yazın geri kalanının tadını çıkar o halde," dedim elimi uzatarak.

Elimi sıktı. "Ne yapmayı planladığını biliyor musunuz? Sır tutabilirim, gizlilik sözleşmesi imzalamıştım."

"Hiçbir fikrim yok."

İkimizin de söylediğinden fazlasını bildiğini belirtmek istercesine göz kırptı ve arkamdan el salladı. İlk virajı dönmeden önce çöreğini alıp Tacoma'nın kapısını kaldırdığını ve direksiyon başına geçtiğini gördüm.

İşim bitti.

Keşke aynısını ben de söyleyebilseydim.

Jacobs, beni karşılamak için verandanın basamaklarından yavaşça ve dikkatle indi. Sol elinde bir baston vardı. Ağzındaki çarpıklık daha da belirginleşmişti. Otoparkta tek bir araç vardı ve çok tanıdıktı: bakımlı bir Subaru Outback. Arkasına yapıştırılmış çıkartmada BİR HAYAT KURTARIRSANIZ KAHRAMAN OLURSUNUZ, BİN HAYAT KURTARIRSANIZ HEMŞİRE yazıyordu. Yüreğime bir ağırlık çöktü.

"Jamie! Seni görmek ne güzel!" Ne *güjel*, diye çıkmıştı ağzından. Bastonu tutmayan elini uzattı. Büyük çaba sarf ettiği belliydi ama elini görmezden geldim.

"Astrid buradaysa derhal ayrılıyor," dedim. "Blöf yaptığımı sanıyorsan beni bir dene ve gör."

"Sakin ol Jamie. Astrid buradan yüz elli kilometre uzakta, Rockland'in kuzeyindeki evinde iyileşmeye devam ediyor. Arkadaşı Jenny nezaket gösterip işimi tamamlamama yardım etmeyi kabul etti."

"Nedense kabul etmesinin nezaketle pek ilgisi yokmuş gibi hissediyorum. Yanılıyorsam düzelt."

"İçeri gel. Dışarısı şimdiden çok sıcak. Arabanı otoparka daha sonra çekersin."

Basamakları bastonla bile çok yavaş tırmanıyordu. Sendeleyince yardım etmek zorunda kaldım. Kavradığım kolu, adeta kemikten ibaretti. Tepeye vardığımızda soluk soluğaydı.

"Bir dakika dinlenmem lazım," dedi ve verandadaki sallanan sandalyelerden birine oturdu.

Korkuluğa dayanıp ona baktım.

"Rudy nerede? Hemşiren *o* sanıyordum."

Jacobs'ın yüzünde artık iyice tek taraflı olan o garip tebessüm belirdi. "Bayan Soderberg ile Doğu Odası'nda yaptığımız seanstan kısa bir süre sonra Rudy ve Norma istifa etti. Bugünlerde iyi yardımcılar bulmak kolay değil Jamie. Sözüm meclisten dışarı elbette."

"İstifalar üzerine Knowlton'ı işe aldın demek."

"Evet ve inan bana kazançlı çıktım. Hemşirelikte Rudy Kelly onun eline su dökemez. Bana yardım eder misin?"

Ayağa kalkmasına yardım ettim ve içeri girdik.

"Mutfakta meyve suyu ve hamurişleri var. Karnını doyurduktan sonra ana salona gel."

Hamurişlerine dokunmadım ama kocaman buzdolabından portakal suyu sürahisini çıkarıp kendime küçük bir bardak dol-

durdum. Sürahiyi geri koyarken dolabın içindekilere bir göz gezdirdim ve yaklaşık on gün yetecek stok olduğunu gördüm. İdareli kullanılırsa iki hafta bile yeterdi. Bu, orada o kadar süre kalacağımız anlamına mı geliyordu yoksa yiyecekler bitince Jenny Knowlton veya ben en yakın yerleşim alanı olan Yarmouth'a gidip alışveriş mi yapacaktık?

Güvenlik görevlilerinin işi bitmişti. Jacobs, istifa eden hemşirenin yerine yenisini işe almıştı –sağlık durumuna bakılırsa bu pek de şaşırtıcı değildi– ama anlaşılan yeni bir kâhya yoktu. Demek ki Jenny aynı zamanda yemekleri de pişiriyor, hatta belki Jacobs'ın yatağını da düzeltiyordu. Sadece üçümüz vardık ya da ben o sırada öyle sanıyordum.

Meğer dört kişiymişiz.

Ana salonun kuzeye bakan tarafı olduğu gibi camdı. Longmeadow ve Skytop önümüzde uzanıyordu. Eski kulübeyi göremiyordum ama puslu gökyüzüne uzanan demir direği seçebiliyordum. Ona bakarken her şey zihnimde nihayet yerine oturmaya başladı... ama yavaş yavaş. Jacobs, resmi tamamlayıp netleştirecek hayati önemde bir parçayı gizli tutmuştu. Diğer bütün parçalar orada olduğu için yine de görmem gerektiğini düşünebilirsiniz ama ben bir gitaristtim, dedektif değil ve iş tümevarıma geldiğinde yarış pistindeki en hızlı tazı olduğum söylenemezdi.

"Jenny nerede?" diye sordum. Jacobs, kanepedeydi. Karşısında duran, beni diri diri yutabilecekmiş gibi görünen büyük koltuğa oturdum.

"İşi var."

"Ne işi?"

"Seni ilgilendirmez. Az sonra gelir zaten." Bastonunun sapını iki eliyle kavrayarak yırtıcı bir kuş gibi öne eğildi. Yakında uçamayacak kadar yaşlanmış olacak bir kuş. "Soruların var. Emin ol seni çok iyi anlıyorum Jamie – seni buraya getirenin büyük öl-

çüde merak olduğunu da biliyorum. Yakında istediğin cevapları alacaksın ama bugün değil."

"Ne zaman?"

"Söylemesi güç ama yakında. O zamana kadar yemeklerimizi pişirecek ve çağırdığımda geleceksin."

Beyaz bir kutuyu bana doğru itti – o gün Doğu Odası'nda olan kutuyu andırıyordu ama bunun üstünde çevrilen değil basılan bir düğme vardı ve markası yazıyordu: Notiflex. Düğmeye basınca alt kattaki odaların hepsinden bir zil sesi yayıldı.

"Tuvalete gitmeme yardım etmene gerek yok –o kadarını hâlâ kendim yapabiliyorum– ama korkarım ben duştayken kabinin dışında beklemen gerekecek. Kayarsam diye. Günde iki kez sırtıma, kalçama ve bacaklarıma sürmen gereken bir jel var. Ah, bir de hemen her öğünümü süitime getirmen gerekecek. Tembel olduğumdan veya sana uşak muamelesi yapmak istediğimden değil, artık çok çabuk yorulduğum ve gücümü muhafaza etmek istediğim için. Yapılacak son bir şeyim kaldı. Hayati önem taşıyan, büyük bir iş. Vakti geldiğinde gücüm kuvvetim yerinde olmalı."

"Yemekleri pişirip sana getirmekten mutlu olurum Charlie ama hemşirelik görevlerini Jenny Knowlton'ın yapacağını sanmış..."

"Dediğim gibi, işi var. O yüzden görevlerini senin üstlenmen gerekiyor... Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seninle tanıştığımız günü hatırladım. Daha altı yaşındaydım ama hatırası çok net. Topraktan bir dağ yapmıştım..."

"Doğru. Ben de gayet iyi hatırlıyorum."

"...ve askerlerimle oynuyordum. Üzerime bir gölge düştü. Başımı kaldırıp baktığımda seni gördüm. Düşünüyorum da, gölgen ömrüm boyunca üstümdeydi. Şu an yapmam gereken buradan ayrılıp gölgenden kurtulmak."

"Ama yapmayacaksın."

"Evet. Yapmayacağım. Ama sana bir şey söyleyeceğim. Bir zamanlar nasıl bir adam olduğunu da çok iyi hatırlıyorum – yanımda diz çöküp benimle oynayışını. Gülümseyişini hatırlıyorum. Şimdi gülümsediğinde dudak büküyor gibi görünüyorsun. Konuştuğundaysa sadece emirler yağdırıyorsun: şunu yap, bunu yap, seni ilgilendirmez falan. Sana ne oldu böyle Charlie?"

Kanepeden güçlükle kalktı. Yardıma yeltendiğimde elini kaldırıp beni durdurdu. "Bunu sorma gereği hissediyorsan bir zamanlar zeki olan çocuk, büyüyünce aptal bir adam olmuş demektir. En azından karım ve oğlum öldüğünde uyuşturucu kullanmaya başlamadım."

"Gizli elektriğin vardı. Senin uyuşturucun *oydu.*"

"Bu kıymetli tespitin için sağ ol ama bu tartışmanın hiçbir faydası yok. O yüzden konuyu kapatalım, ne dersin? İkinci katta hazırlanmış birkaç oda var. Beğendiğine yerleş. Öğle yemeğinde yumurtalı sandviç, bir bardak yağsız süt ve üzümlü yulaflı kurabiye istiyorum. Duyduğuma göre bağırsaklara iyi geliyormuş."

"Charlie..."

"Yeter," dedi asansöre doğru topallarken. "Yakında her şeyi öğreneceksin. Hükümlerini o zamana dek kendine sakla. Öğle yemeği on ikide. Hazırlayıp Cooper Süiti'ne getir."

Beni, cevap veremeyecek kadar şaşkın halde orada bırakıp gitti.

Üç gün geçti.

Dışarısı adeta kaynıyor, yoğun nem yüzünden ufuk çizgisi seçilemiyordu. İçerisi ise serin ve konforluydu. Yemekleri pişiriyordum. İkinci akşam aşağı indi ve birlikte yedik ama o, ilk ve son oldu. Diğer öğünleri hep süitinde yedi. Yemeğini götürdüğümde duyduğum televizyonun yüksek sesi, kulaklarının ağır duymaya başladığına işaretti. Hava Durumu Kanalı'nı çok seviyor gibiydi. Kapıyı çaldığımda, içeri girmemi söylemeden önce mutlaka televizyonu kapatıyordu.

O günler, aktif hemşirelikle tanıştığım günlerdi. Hâlâ tek başına soyunabiliyor ve sabahları duş yapmak için suyu açabiliyordu – duş kabininde, sabunlanıp durulanırken oturabileceği özel bir bölme vardı. O duşunu yaparken yatağına oturup çağırmasını bekliyordum. Çağırınca suyu kapatıyor, çıkmasına yardım ediyor ve vücudunu kuruluyordum. Bedeni, bir rahip olduğu, daha sonraysa karnavallarda gösteri yaptığı günlerdeki halinin zavallı bir kalıntısıydı. Kalça kemikleri fırlamıştı ve her kaburgası gözle görülebiliyordu. Poposu, bir avuç sarkık etten ibaretti. Geçirdiği felç yüzünden bedeninin sağ tarafı daha çöküktü.

Yatağına yatmasına yardım ettikten sonra ağrılarını azaltmak için vücudunu Voltaren Jel ile ovuyor, daha sonra neredeyse bir piyanonun tuşları kadar çok sayıda bölmesi olan plastik hap kutusunu getiriyordum. Bütün ilaçlarını içip Voltaren etkisini göstermeye başlayınca kendi kendine giyiniyordu – sağ çorabı hariç. Onu ben giydiriyordum ama bunun için önce külotunu giymesini bekliyordum. İhtiyar penisiyle burun buruna gelmeye hiç niyetim yoktu.

"Tamam," diyordu çorabı zayıf ayağına geçirdiğimde. "Gerisini kendim hallederim. Teşekkürler Jamie."

Her seferinde teşekkür ediyor ve ben kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz televizyonu açıyordu.

Uzun, çok uzun günlerdi. Merkezin havuzu boşaltılmıştı ve hava, yürüyüş yapmak için fazla sıcaktı. Ancak bir spor salonu vardı ve kitap okumadığım zamanlarda (içinde çoğunlukla Erle Stanley Gardner ve Louis L'Amour kitaplarıyla Reader's Digest'in eski kısaltılmış toplama kitaplarının bulunduğu berbat bir kütüphane vardı) klimalı ortamın tadını çıkararak tek başıma egzersiz yapıyordum. Koşu bandında kilometrelerce koşuyor, egzersiz bisikletinde kilometrelerce pedal çeviriyor, StairMaster ile basamak tırmanıyor, ağırlık kaldırıyordum.

Kaldığım yerdeki televizyonda tek kanal vardı, o da Poland Spring merkezli Kanal 8'di ve görüntü kalitesi izlenemeyecek

kadar kötüydü. Sunset Salonu'ndaki duvar büyüklüğündeki televizyonda da aynı durum söz konusuydu. Tahminimce bir yerlerde bir çanak anten vardı ama sadece Charlie Jacobs'ın televizyonuna bağlıydı. Paylaşıp paylaşmayacağını sormayı düşündüm, sonra vazgeçtim. İsteğimi kabul edebilirdi. Charlie'nin hediyelerinin daima bir bedeli olurdu.

Onca egzersize rağmen geceleri deliksiz bir uyku hayaldi. Yıllardır görmediğim kâbus geri dönmüştü: Çocukluğumun geçtiği evdeki masanın etrafında ailemin ölü bireyleri oturuyor, masadaki küflü doğum günü pastasının içinden dev böcekler çıkıyordu.

Temmuz'un 30'unda sabah saat beşi biraz geçe, aşağıdan sesler geldiğini düşünerek uyandım. Bir süre sonra rüyamın kalıntıları olduklarına kanaat getirerek tekrar uzandım ve gözlerimi kapadım. Tam dalıyordum ki sesleri yine duydum: Tencere tava sesi gibiydi.

Kalkıp üstüme bir blucin geçirdim ve hızla alt kata indim. Mutfak boştu ama pencereden bakınca, yükleme alanının yan tarafındaki merdivenden inmekte olan bir siluet gördüm. Dışarı çıktığımda Jenny Knowlton, yan tarafında GOAT DAĞI TATİL MERKEZİ yazan bir golf arabasının direksiyonuna geçiyordu. Yan tarafındaki koltukta, içinde dört yumurta olan bir kâse vardı.

"Jenny! Bekle!"

Arabayı çalıştırdı, sonra beni görüp gülümsedi. Çabası için ona tam puan verebilirdim ama tebessümünün zorlama olduğu hemen anlaşılıyordu. Onu son görüşümden beri on yaş ihtiyarlamıştı sanki. Gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa uyumakta sorun yaşayan sadece ben değildim. Saçlarını boyamayı bırakmıştı. Siyah tellerin dibindeki gri hat belirgin bir şekilde görülebiliyordu.

"Seni uyandırdım, değil mi? Kusura bakma ama senin suçun. Kurulama rafını tencere ve tavalarla doldurmuşsun, dirse-

ğim çarptı. Annen sana bulaşık makinesini kullanmayı öğretmedi mi?"

Öğretmemişti çünkü bulaşık makinemiz yoktu. Annem bana bulaşık çok fazla değilse tezgâhtaki rafa yerleştirip kurumaya bırakmanın daha kolay olduğunu öğretmişti. Ama o an mutfak temizliğinden bahsetmek istemiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yumurta almaya geldim."

"Onu kastetmediğimi biliyorsun."

Gözlerini kaçırdı. "Söyleyemem. Söz verdim. Hatta kontrat imzaladım." Neşesizce güldü. "Mahkemede geçerli olacağını sanmıyorum ama yine de uymaya niyetliyim. Tıpkı senin gibi bir borcum var. Zaten yakında her şeyi öğreneceksin."

"Şimdi bilmek istiyorum."

"Gitmem gerek Jamie. Konuşmamızı istemiyor. Öğrenirse çok kızar. Sadece birkaç yumurta almak istemiştim. Bir kâse daha Cheerios veya Frosted Flakes görürsem çıldıracağım."

"Arabanın aküsü bitik falan değilse Yarmouth'a gidip Food City'den istediğin kadar yumurta alabilirsin."

"Bitene kadar bir yere gitmemem gerekiyor. Senin de. Başka bir şey sorma. Sözümü tutmalıyım."

"Astrid için."

"Eh... bana erkenden emekliye ayrılabileceğim kadar çok para ödüyor ama bunu çoğunlukla Astrid için yapıyorum, evet."

"Sen buradayken ona kim göz kulak oluyor? *Biri* oluyordur umarım. Charlie sana ne dedi bilmiyorum ama tedavilerinden sonra görülen artçı etkiler gerçekten çok ciddi olabi..."

"Merak etme, Astrid'e çok iyi bakılıyor. Bizim... çok iyi dostlarımız var."

Bu kez gülümsemesi daha doğal, daha içtendi. Bir şeyi o an anladım.

"Sevgilisiniz, değil mi? Astrid ve sen?"

"*Partneriz*. Maine'de eşcinsel evlilik yasal olduktan hemen sonra nikâh için gün aldık. Ama sonra Astrid hastalandı. Bun-

dan fazlasını anlatamam. Artık gidiyorum. Uzun süre ayrı kalmamam gerek. Sana bir sürü yumurta bıraktım, merak etme."

"Neden uzun süre ayrı kalamıyorsun?"

Bakışlarını yine kaçırdı ve başını iki yana salladı. "Gitmem gerek."

"Telefonda konuştuğumuzda burada mıydın?"

"Hayır... ama *olacağımı* biliyordum."

Tekerlekleri elmasa benzeyen çiylerle kaplı otların üstünde iz bırakan golf arabasıyla tepeden aşağı inmesini izledim. Minik mücevher damlalarının ömrü uzun olmayacaktı; gün daha yeni başlıyordu ama hava ısınmıştı bile. Kollarımın ve alnımın terlediğini hissedebiliyordum. Golf arabası ağaçların arasında gözden kayboldu. Oraya doğru yürüsem bir patika bulacağımı biliyordum. Ve o patikayı takip etsem bir kulübeye varacağımı. Bir başka yaşamda Astrid Soderberg ile koyun koyuna yattığım kulübe.

O sabah saat onu biraz geçe, *Styles'taki Gizemli İlişki*'yi okurken (merhume ablamın en sevdiklerinden biriydi) Jacobs'ın zilinin sesi bütün katta yankılanmaya başladı. Onu yerde kırık bir kalçayla bulmamayı umarak Cooper Süiti'ne gittim ama boşuna endişelenmiştim. Giyinmişti ve bastonuna dayanarak pencereden dışarı bakıyordu. Bana dönüp baktığında gözlerinin parladığını gördüm.

"Bugün, o gün olabilir," dedi. "Hazır ol."

Ama değildi. Akşam yemeğini –çorba ve peynirli sandviç– götürdüğümde içeriden televizyon sesi gelmiyordu. Kapıyı tıklattım ama açmadı. Şımarık bir çocuk gibi bağırarak gitmemi istedi.

"Yemen gerek Charlie."

"Bana gereken sessizlik ve huzur! Defol!"

Saat on civarı, televizyonun açık olup olmadığını anlamak için kulak kabartma niyetiyle yine kapısının önüne gittim. Televizyon kapalıydı ama Jacobs, kulakları ağır işitenlerin genellikle yaptığı gibi sesini aşırı yükselterek telefonda konuşuyordu.

"Ben hazır olana dek gitmeyecek! Kalmasını sağlayacaksın! Sana bunun için para ödüyorum, *gereğini yap!*"

Anlaşılan sorun vardı – ve Jenny ile ilgiliymiş gibiydi. Herhalde artık canına tak etmişti ve ayrılmak istiyordu. Astrid ile yaşadıkları eve dönmek istiyordu muhtemelen. Ama sonra telefonun diğer ucundakinin Jenny olabileceğini düşündüm. Bu ne anlama gelirdi? *Gitmek* fiili, Charlie'nin yaşındakiler için genellikle başka bir anlam daha içeriyordu.

Kapının önünden ayrıldım.

Beklediği –hepimizin beklediği– şey ertesi gün geldi.

Saat birde, ona öğle yemeğini götürmemden kısa bir süre sonra Jacobs'ın zili çalmaya başladı. Süitinin kapısı açıktı. Yaklaşınca, Meksika Körfezi'nin ne kadar sıcak olduğundan ve bunun, kasırga mevsiminin yaklaştığına işaret ettiğinden bahseden hava durumu sunucusunun sesini duydum. Adamın sesi, cızırtılarla kesildi. İçeri girdiğimde, ekranın alt kısmında kırmızı bir altyazı bandı olduğunu gördüm. Ben okuyamadan yok oldu ama hava koşulları uyarısı olduğundan emindim.

Uzun, sıcak yaz döneminde kötü hava koşulları fırtına anlamına gelirdi. Fırtınalar, yıldırım; yıldırımlar da Skytop demekti. Jacobs için de öyle olduğundan adım gibi emindim.

Yine giyinikti. "Bugün yanlış alarm yok Jamie. Fırtına halihazırda New York civarında ama doğuya doğru ilerliyor ve şiddeti giderek artıyor."

Altyazı bandı ekranın alt kısmında tekrar belirdi ve bu kez okuyabildim: 1 AĞUSTOS GECESİ SAAT 2'YE KADAR YORK, CUMBERLAND, ANDROSCOGGIN, OXFORD VE CASTLE KASABALARI İÇİN KÖTÜ HAVA TEHDİDİ. ŞİDDETLİ FIRTINA OLASILIĞI %90. BU TÜR FIRTINALAR SIRASINDA YOĞUN YAĞMUR, ŞİDDETLİ RÜZGÂR, GOLF TOPU İRİLİĞİNDE DOLU

GÖRÜLEBİLİR. MECBUR KALMADIKÇA DIŞARI ÇIKMAMANIZI TAVSİYE EDİYORUZ.

Yapma ya, diye düşündüm.

"Bu fırtına dinemez veya yön değiştiremez," dedi Charlie. Ya kendine güven ya da deliliğin sebep olduğu bir sükûnetle konuşuyordu. "*Yapamaz*. Fazla ömrü kalmadı. Yeni biriyle tekrar başlayamayacak kadar yaşlı ve hastayım. Bir golf arabasını mutfak tarafındaki yükleme alanının önüne getir ve her an gitmeye hazır ol."

"Skytop'a," dedim.

Dudaklarının yarısı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Git hadi. Fırtınayı anbean takip etmem gerek. Albany bölgesine saatte yüzden fazla yıldırım düşüyor. Ne harika, değil mi?"

Ben o kelimeyi kullanmazdım. Bir yıldırımın kaç volt enerji ürettiğini söylediğini o an hatırlamıyor ama çok fazla olduğunu biliyordum.

Milyonlarca volttu.

Saat beşi biraz geçe Charlie zili tekrar çaldı. Yukarı çıkarken bir parçam onu yine hayal kırıklığı içinde ve öfkeli görmeyi umuyor, bir parçam ise meraktan ölüyordu. Muhtemelen merakım yakında giderilecekti zira batıdan yaklaşan fırtına bulutları gökyüzünü karartmaya başlamıştı bile. Uzaklardan gelen gök gürültülerini duyabiliyordum. Gökyüzünde bir ordu vardı sanki.

Jacobs hâlâ sağa doğru eğilerek yürüyordu ama duyduğu heyecan -yerinde duramıyordu- onu gençleştirmiş gibiydi. Maun kutusu, kapının yanındaki masanın üstünde duruyordu. Televizyonu kapatmış, dizüstü bilgisayarını açmıştı. "Şuna bak Jamie! Ne kadar güzel!"

Ekranda, meteoroloji kurumunun o akşamki hava durumu tahmin görüntüsü vardı. Castle kasabasının tam üstünde, turuncu kırmızı bir koni görülüyordu. Tahminlere göre fırtınanın

şiddeti, akşam yedi ila sekizde zirve noktasına ulaşmış olacaktı. Saatime baktım ve beşi çeyrek geçtiğini gördüm.

"Değil mi? Ne güzel, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan... Charlie."

"Otur ama önce bana bir bardak su ver lütfen. Sana bir açıklama yapmam gerek ve sanırım bunun için yeterince vaktimiz var. Ama yakında gitmemiz gerekecek. Evet, nihayet gideceğiz." Gevrek gevrek güldü.

Mini buzdolabından bir şişe su alıp bir Waterford bardağa doldurdum – Cooper Süiti'nde kalan konuklara her şeyin en iyisi sunuluyordu. Bir yudum içti ve dudaklarını beğeniyle sıkıca bastırıp bıraktı. Çıkan sesi hayatım boyunca duymasam da olurdu. Gök gürledi. Eski bir dostunun yolunu gözleyen bir adamın heyecanlı beklentisiyle sese doğru dönüp gülümsedi. Sonra dikkati bana odaklandı.

"Rahip Danny rolünü oynarken çok para kazandım, malum. Ama kazandıklarımı jetler, ısıtmalı köpek kulübeleri, altın kaplama musluklar yerine sadece iki şeye harcadım. Birincisi, özel hayatımı muhafaza etmekti – İsa'nın adını ağzından düşürmeyen putperestlerden gına geldi. İkincisi ise Amerika'nın on iki büyük şehrinde bulunan on iki başarılı dedektiflik şirketiydi. Onlara belirli hastalıklara yakalanmış insanları bulma görevi verdim. Karşılaştırmalı nadirlikler. Toplam sekiz hastalık."

"*Hasta* insanlar mı? Tedavi ettiklerin değil mi yani? Bana öyle demiştin."

"Ah, tedavi görenlerin bir kısmını takip ettiler, doğru –artçı etkilerle tek ilgilenen sen değildin Jamie– ama ana görevleri o değildi. On yıl önce başladılar ve bu süre içinde birkaç yüz talihsiz hasta bulup bana düzenli raporlar gönderdiler. Al Stamper, işi bırakana kadar o dosyalarla ilgilendi, daha sonra ben devraldım. Takip ettiğimiz şanssız insanların çoğu öldü; yerlerini yenileri aldı. İnsanlar hastalık ve üzüntü dünyasına doğar, biliyorsun."

Ben cevap vermedim ama gök gürültüsü verdi. Gökyüzünün doğu cenahı uğursuzca kararmıştı.

"Çalışmalarım ilerledikçe..."

"*De Vermis Mysteriis* adlı kitap çalışmalarının bir parçası mıydı Charlie?"

Bir an şaşırdı, sonra gevşedi. "Aferin. *De Vermis* çalışmalarımın sadece bir parçası değil, temeliydi. Prinn delirmişti, biliyorsundur. Hayatının son günlerini Almanya'da bir şatoda çapraşık matematik denklemleri üzerine çalışıp böcek yiyerek geçirmişti. Tırnaklarını uzatmış ve bir gece tırnağıyla boğazını yararak, otuz yedi yaşında ölmüştü. Son nefesini verene kadar kanıyla odanın zeminine denklemler yazmıştı."

"Gerçekten mi?"

Tek omzunu silkerek tek taraflı sırıttı. "Kim tam olarak bilebilir ki? Gerçekse ibretlik bir öykü ama böyle ileri görüşlü insanların tarihi genellikle kimsenin onların yolundan gitmesini istemeyenlerce kaleme alınır. Bunlar çoğunlukla Cennet Sigorta Şirketi'nde görevli olan dindar tiplerdir. Neyse, boş ver şimdi Prinn'i. Ondan başka zaman bahsederiz."

Hiç sanmıyorum, diye düşündüm.

"Çalışmalarım ilerlerken tuttuğum dedektifler bir eleme sürecine başladı. Yüzler, düzinelere indi. Bu yılın başında, rakam on oldu. Haziranda üç." Öne eğildi. "En başından beri Hasta Omega diye düşündüğüm kişiyi arıyordum."

"Son tedavin."

Bu ona ilginç gelmiş gibiydi. "Öyle de denebilir. Evet, neden olmasın? Bu da bizi Mary Fay'in hazin öyküsüne getiriyor. Atölyeme geçmeden önce bu hikâyeyi anlatacak kadar vaktim var sanırım." Boğuk bir sesle gülünce aklıma Astrid'in tedaviden önceki sesi geldi. "Oraya da Atölye Omega denebilir herhalde. Ama bu atölye aynı zamanda tam teşkilatlı bir hastane süiti."

"Başında da hemşire Jenny var."

"O kadın ne büyük keşifti ama Jamie! Rudy Kelly ne yapacağını bilemezdi... ya da kulağını eşekarısı sokmuş bir köpek yavrusu gibi ağlayarak kaçardı!"

"Bana şu hikâyeyi anlat," dedim. "Neyin parçası olacağımı bileyim."

Arkasına yaslandı. "Bir zamanlar, yetmişlerde, Franklin Fay adında bir adam, Janice Shelley adında bir kadınla evlendi. Columbia Üniversitesi'nin İngilizce Bölümü'nden mezun olmuşlardı ve ikisi de öğretmenlik yapıyordu. Franklin, kitap yazmış bir şairdi. Şiirlerini okudum, oldukça iyiler. Zamanla çağın en iyi şairlerinden biri olabilirdi. Karısı da James Joyce üzerine bir doktora tezi yazdı ve İngiliz ve İrlanda edebiyatı öğretmenliği yaptı. 1980'de bir kızları oldu."

"Mary."

"Evet. 1983'te Dublin'deki Amerikan Koleji'nden iki yıllık bir değişim programı kapsamında öğretmenlik teklifi aldılar. Şu ana kadar tamam mı?"

"Evet."

"1985 yazında, sen hâlâ müzisyenken ve ben de karnavallarda Şimşekten Portreler çekiyorken Fay ailesi Birleşik Devletler'e dönmeden önce bir İrlanda turu yapmaya karar verdi. Bir karavan kiralayıp yola çıktılar. Bir gün öğle yemeği için Offaly'de mola verdiler. Yemeğin ardından tekrar yola çıktılar ve kısa bir süre sonra bir sebze kamyonuyla kafa kafaya çarpıştılar. Bay ve Bayan Fay öldü. Arka tarafta yolculuk eden çocuk ağır yaralandı ama kurtuldu."

Karısıyla oğlunu kaybettiği kazanın neredeyse bire bir aynısıydı. O sırada bunun farkında olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim. Bazen çok fazla yakınızdır.

"Yolun ters tarafında ilerliyorlardı. Bana kalırsa Franklin yemekte birayı veya şarabı fazla kaçırdı, İrlanda'da olduğunu unuttu ve eski alışkanlığına dönüp sağ şeritte ilerlemeye başladı. Galiba aynısı Amerikalı bir aktörün de başına gelmişti, ismini hatırlamıyorum."

Ben hatırlamıştım ama tenezzül edip ona söylemedim.

"Hastanede genç Mary Fay'e kan verildi. Sonu nereye varacak, tahmin edebiliyor musun?" Başımı iki yana sallayınca de-

vam etti. "Verilen kan sağlıklı değildi Jamie. Kanda, halk arasında deli dana hastalığı olarak bilinen Creutzfeldt-Jakob'a yol açan bulaşıcı bir prion vardı."

Gök tekrar gürledi. Bu kez gümbürtüsü daha yakından gelmişti.

"Mary'yi amcasıyla yengesi büyüttü. Başarılı bir öğrenciydi. Liseden sonra bir hukuk firmasında sekreterlik yapmaya başladı. Hukuk eğitimi almak için üniversiteye gitti, iki dönem sonra bıraktı ve sonunda tekrar sekreterliğe döndü. 2007 yılıydı. Taşıdığı hastalık uykudaydı, geçtiğimiz yaza kadar da öyle kaldı. Sonra genellikle uyuşturucu bağımlılarında veya sinir krizi geçirenlerde veya her ikisinde birden rastlanan belirtiler ortaya çıktı. İşinden ayrıldı. Parası azdı. 2013 yılının ekim ayı geldiğinde fiziksel semptomlar da görülmeye başlanmıştı: spazmlar, koordinasyon bozukluğu, nöbetler. Prion uyanmış ve beyninde delikler açmaya başlamıştı. Omurilik sıvısı testi ve MR, nihayet teşhis konmasını sağladı."

"Tanrım," dedim. Kafamın içinde, muhtemelen turne sırasında kaldığım bir motel odasında izlediğim eski bir haber canlandı: çamurlu bir bölmede bacakları ayrık, başı yana eğik, çaresizce bağıran ve gözleri dönerek ayakta durmaya çalışan bir ineğin görüntüsü.

"Tanrı Mary Fay'e yardım edemez," dedi.

"Ama sen edebilirsin."

Yüz ifadesinden hiçbir şey okunamıyordu. Başını çevirip kararmakta olan gökyüzüne baktı.

"Kalkmama yardım et. Yıldırımla randevumu kaçırmaya hiç niyetim yok. Hayatım boyunca bunu bekledim." Masanın üstündeki maun kutuyu işaret etti. "Onu da getir. İçindekine ihtiyacım olacak."

"Sihirli yüzükler yerine sihirli çubuklar."

Başını iki yana salladı. "Bunun için değil."

Asansöre bindik. Yardım almadan lobiye kadar gidebildi, sonra sönük şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. "Doğu Kanadı koridorunun sonundaki malzeme odasına git. İçeride şimdiye kadar kullanmaktan kaçındığım bir eşya göreceksin."

Bahsettiği, oturma bölümü hasırdan yapılmış, demir tekerlekleri kulak tırmalayıcı bir şekilde gıcırdayan bir tekerlekli sandalyeydi. İterek lobiye götürdüm ve oturmasına yardım ettim. Maun kutuyu almak için ellerini uzatınca ona verdim – içimin rahat olduğu söylenemezdi. Kutuyu bir bebekmiş gibi kucağında tuttu. Onu iterek boş restorandan mutfağa götürürken hikâyesine bir soruyla devam etti.

"Bayan Fay'in hukuk fakültesini niye bıraktığını tahmin edebiliyor musun?"

"Hasta olduğu için."

Başını tasvip etmez bir ifadeyle iki yana salladı. "Beni dinlemedin mi? Prion o sırada pasifti."

"Hoşuna gitmediğine mi karar vermiş? Notları düşük müymüş?"

"İkisi de değil." Bana döndü ve kaşlarını oynattı. "Mary Fay, günümüz kahramanlarından, yani bir bekâr anne. Oğlu Victor şu an yedi yaşında. Onunla tanışmadım –Mary istemedi– ama geleceğinden bahsederken bana pek çok fotoğrafını gösterdi. Bana kendi oğlumu hatırlattı."

Yükleme alanına giden kapıya vardık ama açmadım. "Çocukta da aynı hastalık var mı?"

"Hayır. En azından şimdilik yok."

"Olacak mı?"

"Emin olmak mümkün değil ama C-J prionu için yapılan test negatif çıktı. En azından şimdilik öyle." Gök yine gürledi. Şiddeti artan rüzgâr kapıyı sarstı ve çatının saçakları altından uğuldayarak esti. "Hadi Jamie. Artık gitmemiz lazım."

Yükleme alanına çıkan basamaklar bastonla inilemeyecek kadar dikti, bu yüzden onu golf arabasına kadar kucağımda taşıdım. Bedeni kuş gibi hafifti. Onu yolcu koltuğuna oturttuktan sonra direksiyonun arkasına geçtim. Çakıllı alanı geçip tepeden aşağı inerken tekrar gök gürledi. Bulunduğumuz yerin batısında mor-siyah bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Ben bakarken şişkin göbeklerinin üç ayrı noktasında şimşekler çaktı. Fırtınanın bizi ıska geçmesi gibi bir durum artık mümkün değildi ve vardığında dünyamızı sarsacak şiddette olacaktı.

"Yıllar önce sana Skytop'taki demir direğin yıldırımları nasıl çektiğinden bahsetmiştim," dedi Charlie. "Sıradan paratonerlerden daha güçlü bir çekim olduğunu söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hiç gelip kendin tanık oldun mu?"

"Hayır." Gözümü kırpmadan yalan söylemiştim. 1974 yazında Skytop'ta olanlar Astrid ile benim aramdaydı. Herhalde ilk seferimi sorsaydı Bree'ye anlatırdım ama Charlie Jacobs'a katiyen anlatmazdım. Asla.

"Prinn, *De Vermis Mysteriis*'te 'evrenin değirmenini döndüren devasa bir makine' ve onu besleyen güç nehrinden bahseder. Bu nehre verdiği isim..."

"Potestas magnum universum," dedim.

Çalı kaşları şaşkınca yükseldi ve gözleri irileşti. "Hakkında yanılmışım. Salak değilmişsin."

Rüzgâr uğuldadı. Haftalardır biçilmemiş olan otlar dalgalandı. Yanaklarıma çarpan hava hâlâ ılıktı. Soğuduğunda yağmur inecekti.

"Yıldırımı kastediyor, değil mi?" dedim. *"Potestas magnum universum."*

"Hayır Jamie." Sesinin tonu neredeyse şefkatliydi. "Onca voltaja rağmen yıldırım, söz konusu gücün sadece bir *kırıntısı.*

Gizli elektrik dediğim şeyi besleyen pek çok kaynaktan sadece biri. Ama ne kadar muhteşem olsa da gizli elektrik nehrin sadece bir kolu. Çok daha muazzam, insan aklının kavrayamayacağı bir şeyi besliyor. İşte Prinn'in bahsettiği *potestas magnum universum* ve bugün ulaşmayı deneyeceğim güç de *o*. Yıldırım... ve bu –kemikleri fırlamış elleriyle tutmakta olduğu kutuyu kaldırdı– sadece birer araç."

Jenny'nin yumurtalarını aldıktan sonra golf arabasıyla gözden kaybolduğu ağaçların içine girdik. Tepemizdeki dallar, şiddetli rüzgârla sallanıyor, fırtına ve doluyla muhtemelen yerlerinden kopacak olan yapraklar titreşiyordu. Ayağımı aniden pedaldan çektim ve elektrikli araçlarda genellikle olduğu gibi anında durduk.

"Evrenin sırlarına ulaşmayı planlıyorsan beni bu işin dışında bırak Charlie. Tedaviler yeterince ürkütücü zaten. Senin bahsettiğin... bilmiyorum... bir tür *kapı*."

Küçük bir kapı, diye düşündüm. *Ölü sarmaşıklarla kaplı.*

"Sakin ol," dedi. "Evet, bir kapı var –Prinn ondan bahsediyor ve sanırım Astrid de onu kastetti– ama açmaya niyetli değilim. Sadece anahtar deliğinden bakmak istiyorum."

"Tanrı aşkına, *neden*?"

Bu sorum üzerine bana aşağılayan bir ifadeyle baktı. "Yoksa gerçekten ahmağın teki misin? Tüm insanlara kapalı olan bir kapıya ne derdin?"

"Neden sen söylemiyorsun?"

Ümitsiz vakaymışım gibi içini çekti. "Sürmeye devam et Jamie."

"Ya yapmazsam?"

"O zaman yürürüm, bacaklarım beni taşıyamadığında da sürünürüm."

Blöf yapıyordu elbette. Bensiz devam *edemezdi*. Ama o an bunu bilmiyordum. Pedala bastım ve ilerlemeye devam ettik.

Astrid'le seviştiğim, duvarları yazılarla dolu o harap kulübe artık yoktu. Yerinde, yeşil süslemeleri olan, beyaza boyanmış, küçük, güzel bir başka kulübe vardı. Kare şeklindeki bakımlı bahçesindeki yaz çiçekleri, çok yakında fırtınanın kurbanı olacaktı. Kulübenin doğusunda asfalt yol sona eriyor, Astrid ile gittiğim günlerden hatırladığım çakıllı alan başlıyordu. O alanın ötesinde, demir direğin kapkara göğe doğru yükseldiği granit kubbe vardı.

Üstünde çiçekli bir bluz ve beyaz pantolon olan Jenny, kollarını üşüyormuş gibi göğsünde kavuşturmuş halde bizi bekliyordu. Boynunda bir stetoskop asılıydı. Kulübenin önündeki basamakların önünde durdum ve inip golf arabasının önünden dolanarak Jacobs'a yardım etmeye gittim.

"Nihayet gelebildiniz!" Rüzgârın sesini bastırmak için bağırması gerekmişti. Çamlar ve ladinler eğilip sallanıyordu. "Artık gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım!" Gök gürledi, ardından şimşek çaktı ve Jenny irkildi.

"İçeri gir!" diye bağırdım. "Hemen!" Terli yanaklarıma çarpan rüzgâr iyice soğumuştu. Havadaki değişim, fırtınanın iyice yaklaştığına işaretti. Artık dakikalar kalmıştı.

İki yanına geçerek Jacobs'ın basamakları tırmanmasına yardım ettik. Rüzgâr, kalan incecik saçlarını uçuşturuyordu. Bastonu hâlâ elindeydi ve maun kutuyu korumak istercesine göğsüne sıkıca bastırmıştı. Bir gürültü duyunca başımı kaldırıp Skytop'a baktım ve önceki fırtınalar sırasında düşen yıldırımların gevşetip yerinden ayırdığı taşların rüzgârın itmesiyle aşağı yuvarlandığını gördüm.

İçeri girdik ama Jenny kapıyı kapatamadı. Ben başardım ama epey kuvvet uygulamam gerekti. Kapı kapanınca rüzgârın uğultusu biraz azaldı. Kulübenin tahtalarının gıcırdadığını duyabiliyordum ama duvarlar yeterince sağlam gibiydi. Rüzgârla yıkılacaklarını sanmıyordum, demir direk de bizi yıldırımlardan korurdu. En azından ben öyle umuyordum.

"Mutfakta yarım şişe viski var." Jacobs biraz soluk soluğa kalmıştı ama sesi sakindi. "Tabii bitirmediyseniz, Bayan Knowlton?"

Jenny başını iki yana salladı. Yüzü solgundu ve irileşmiş gözleri parlıyordu – yaşlarla değil, dehşetle. Gök ne zaman gürlese olduğu yerde sıçrıyordu.

"Biraz getir," dedi Jacobs bana dönerek. "Bir parmak yeter de artar bile. Kendine ve Bayan Knowlton'a da koy. Başarımıza kadeh kaldıralım."

"Ne içki istiyorum ne de kadeh kaldırmak," dedi Jenny. "Tek istediğim şu işin bir an önce bitmesi. Bulaştığım için delirmiş olmalıyım."

"Hadi Jamie," dedi Jacobs. "Üç kadeh getir. Ve acele et. Zaman su gibi akıyor."

Şişe, lavabonun yanındaki tezgâhın üstündeydi. Üç tane meyve suyu bardağı çıkarıp azar azar viski koydum. Alkolün uyuşturucuya giden yolu kolaylaştıracağı korkusuyla nadiren içerdim ama o an ihtiyacım vardı.

Oturma odasına döndüğümde Jenny gitmişti. Şimşeklerin mavi pırıltısı camlara vuruyordu. Kulübenin ışıkları bir an titreştikten sonra tekrar yandı.

"Hastamızı görmesi gerekti," dedi Jacobs. "Onunkini ben içerim. Sen istemezsen tabii."

"Beni mutfağa onunla yalnız konuşabilmek için mi gönderdin Charlie?"

"Saçmalama." Yüzünün sağlıklı yarısında bir tebessüm vardı, diğer yarısı ise ciddi ve tetikteydi. *Yalan söylediğimi biliyorsun,* diyordu o taraf. *Ama artık çok geç. Değil mi?*

Bardaklardan birini ona uzattım, Jenny'ninkiniyse kanepenin yanındaki, üstünde yelpaze şeklinde yayılmış dergiler olan sehpaya bıraktım. Astrid'in bedenine ilk kez, o sehpanın bulunduğu noktada girmiş olabileceğimi düşündüm. *Kıpırdamadan dur canım,* demişti. Ve sonra, *harika.*

Jacobs bardağını kaldırdı. "Bugünün şere..."

Bitirmesini beklemeden bardağı başıma diktim.

Bana gücenmiş gibi baktıktan sonra içkisini yudumladı – bir damla, ağzının donuk tarafından aşağı süzüldü. "Benden iğreniyorsun, değil mi? Öyle hissettiğin için üzgünüm. Tahmin edebileceğinden çok."

"İğrenmiyorum, korkuyorum. Anlayışının ötesindeki güçlerle uğraşan herkesten çekinirim."

Jenny için getirdiğim bardağı aldı. Yüzünün donuk tarafı, bardağın camının gerisinde daha büyük görünüyordu. "Seninle tartışabilirdim ama değmez. Fırtına bulunduğumuz yere her an varabilir, gökyüzü tekrar açıldığındaysa seninle işimiz bitmiş olacak zaten. Ama en azından merak ettiğini erkek gibi itiraf et. Seni buraya getiren ana sebep bu – *bilmek* istiyorsun. Tıpkı benim gibi. Prinn gibi. Burada kendi isteği dışında bulunan tek kişi, zavallı Jenny. Sevgiden kaynaklanan borcunu ödemek için burada. Bu da ona, bizim pay sahibi olamayacağımız bir asalet katıyor."

Arkasındaki kapı açıldı. Bir hasta odasına özgü kokular burnuma çalındı – idrar, vücut losyonu, dezenfektan. Jenny kapıyı arkasından kapattı, Jacobs'ın elindeki bardağı gördü ve alıp başına dikti. Aldığı yudumu yutarken yüzünü buruşturdu ve boynundaki tendonlar belirginleşti.

Jacobs bastonunun üstüne eğilerek kadına dikkatle baktı. "Düşündüğüm gibi mi?"

"Evet." Gök gürledi. Jenny hafif bir çığlık atıp irkildi. Bardak elinden düşüp halının üstünde yuvarlandı.

"İçeri dön," dedi Jacobs. "Birazdan Jamie ile yanına geleceğiz."

Jenny tek kelime etmeden hasta odasına döndü. Jacobs bana baktı.

"Şimdi beni dikkatle dinle. İçeri girdiğimizde sol tarafta bir yazı masası göreceksin. Üst çekmecesinde bir tabanca var. Gü-

venlik görevlisi Sam tedarik etmişti. Kullanman gerekeceğini sanmıyorum ama gerekirse... hiç tereddüt etme Jamie."

"Tanrı aşkına, neden gerek..."

"Bir kapıdan bahsetmiştik. Bu kapı ölüme açılıyor ve her birimiz er ya da geç küçülüp sadece akıl ve ruha indirgenerek o kapıdan geçiyor, bedenlerimizi boş eldivenler gibi ardımızda bırakıyoruz. Ölüm bazen doğal oluyor, acılara merhametli bir son veriş. Ama çoğunlukla anlamsız bir acımasızlıkla dolu, en ufak şefkat kırıntısından yoksun bir suikastçı olarak kendini gösteriyor. O aptalca ve anlamsız kazanın benden aldığı karım ve oğlum buna kusursuz bir örnek. Ablan bir başka örnek. Bunlar, milyonlarca anlamsız ölümden sadece üçü. Hayatımın büyük bölümünde bu anlamsızlığı ve saçmalığı inançla veya cennete dair çocuk masallarıyla açıklamaya çalışanlara sayıp sövdüm. Bu boş açıklamalar beni hiçbir zaman teselli etmedi. Eminim seni de etmemiştir. Ama yine de... *bir şey* var."

Evet, diye düşündüm gökyüzü, pencerelerdeki camları sarsacak kadar yakından ve şiddetli gürlediği sırada. *Orada, kapının gerisinde bir şey var ve bir şey olacak. Korkunç bir şey. Ben engel olmazsam.*

"Deneylerim sırasında o şeyin varlığına dair sinyaller görür gibi oldum. Gizli elektriği kullandığım her tedavide şeklini gördüm. Bazılarını senin de not ettiğin, sonradan ortaya çıkan etkilerden bile biliyorum. Bunlar, hayatımızın ötesindeki bilinmeyen varoluşun izleri. Herkes, hayatının bir anında ölüm duvarının ardında ne olduğunu merak eder. Bugün buna bizzat tanık olacağız Jamie. Karımla oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu yaşam sona erdiğinde evrenin bize ne sunacağını bilmek istiyorum ve öğrenmeye kararlıyım."

"Görmememiz gerekiyor." Sesim, yaşadığım şokun etkisiyle çok cılız çıkmış ve rüzgârın uğultusu arasında kaybolmuştu ama beni yine de duydu.

"Ablan Claire'i her gün düşünmediğini söyleyebilir misin? *Bir yerlerde* varlığını sürdürüp sürdürmediğini merak etmediğini?"

Bir şey söylemedim ama konuşmuşum gibi başını salladı.

"Elbette merak ediyorsun. Yakında cevaplara ulaşacağız. Mary Fay bize aradığımız cevapları verecek."

"Nasıl?" Dudaklarım uyuşmuş gibiydi ve sebebi alkol değildi. "Onu iyileştirirsen nasıl cevap verecek?"

Bana, nasıl olup da tahmin edemediğimi sorarcasına baktı. "Onu *iyileştiremem*. Bahsettiğim o sekiz hastalığı gizli elektrikle tedavi *edilemedikleri* için seçtim."

Rüzgârın uğultusu bir çığlığa dönüştü ve ilk damlalar, çakıltaşları fırlatılıyormuşçasına kulübenin duvarlarına çarpmaya başladı.

"Bayan Knowlton biz buraya gelirken Mary Fay'in solunum cihazını kapattı. Neredeyse on beş dakikadır ölü. Kanı soğuyor. Kafatasının içindeki, çocukluğundan beri taşıdığı hastalığın yaraladığı ama hâlâ muhteşem olan bilgisayar artık çalışmıyor."

"Yani sen... sen *gerçekten...*" Cümlemi bitiremedim. Afallamıştım.

"Evet. Bu noktaya gelebilmem için uzun yıllar ve sayısız deney gerekti ama evet. Yıldırımı, gizli elektriği elde etmek için kullanıp gizli elektrik aracılığıyla *potestas magnum universum*'a ulaşarak Mary Fay'i bir şekilde tekrar bu yaşama döndürmeye niyetliyim. Ölüm Krallığı'na açılan kapının diğer tarafında ne olduğunu öğreneceğim."

"Delirmişsin sen." Kapıya doğru döndüm. "Bu çılgınlığın bir parçası olmayacağım."

"Gerçekten gitmeye niyetliysen seni durduramam," dedi. "Gerçi bu havada dışarı çıkmak büyük risk. Sen olmasan da devam edeceğimi ve kendiminkinin yanı sıra Bayan Knowlton'ın da hayatını tehlikeye atmış olacağımı söylesem fikrin değişir mi?

Astrid iyileştikten bu kadar kısa süre sonra ölmesi çok trajik olur, değil mi?"

Geri döndüm. Elim hâlâ kapının tokmağındaydı; yağmur damlaları diğer taraftan şiddetle çarpıyordu. Şimşek çaktı ve halının üstünde bir anlığına mavi bir dikdörtgen belirdi.

"Claire'e ne olduğunu *öğrenebilirsin.*" Sesi alçak ve yumuşaktı. Rahip Danny'nin en ikna edici ses tonu.

Şeytanın davetkâr tonu.

"Belki onunla konuşabilirsin bile... seni sevdiğini söylediğini duyabilirsin. Ne harika olur, değil mi? Öteki tarafta varlığını bilinçli bir şekilde sürdürdüğünü varsayarsak elbette... *bunu bilmek istemez misin?*"

Tekrar şimşek çaktı ve maun kutunun kapağının altından bir anlığına zehirli bir yeşil-mor ışık çıktı.

"İçini rahatlatacaksa, Bayan Fay bu deneyin parçası olmayı kabul etti. Gerekli resmi evraklar, sözde kahramanca girişimlere son verme yetkisi sunan imzalı beyanname dahil tamam. Cesedinin kısa ve saygılı kullanımı karşılığında oğlu adına cömert bir vakıf fonu kurulacak ve her türlü ihtiyacı karşılanacak. Burada kurban yok Jamie."

Sana göre, diye düşündüm. *Sana göre öyle.*

Gök şiddetle gürledi. Bu kez, tam şimşek çakmadan önce hafif bir tıkırtı duydum. Jacobs da duymuştu.

"Vakit geldi. Ya benimle odaya gel ya da git."

"Geleceğim," dedim. "Ve hiçbir şey olmaması için dua edeceğim. Çünkü bu bir deney değil Charlie. Bu, cehenneme yaraşır bir iş."

"İstediğini düşün, istediğin kadar dua et. Belki şansın benden yaver gider... gerçi bundan şüpheliyim."

Kapıyı açtı ve peşinden, Mary Fay'in öldüğü odaya girdim.

XIII

Mary Fay'in Dirilişi.

Mary Fay'in ölüsünün yattığı odada doğuya bakan büyük bir pencere vardı ama fırtına artık tüm şiddetiyle üzerimizdeydi ve camdan tek görebildiğim, gümüş rengi yağmur perdesiydi. Oda, masanın üstündeki abajura rağmen gölgeler içindeydi. Sol omzum, Jacobs'ın bahsettiği yazı masasına sürttü ama üst çekmecedeki tabanca aklıma gelmedi. Bütün dikkatim, hastane yatağında yatmakta olan cansız bedene odaklanmıştı. Görüş alanım açıktı çünkü tüm monitörler kapatılmış, serum askısı köşeye itilmişti.

Çok güzeldi. Ölüm, beynine yerleşmiş hastalığın bıraktığı izleri silmişti ve yukarı dönük yüzü –mermer gibi beyaz teni, kestane rengi gür saçları vardı– kusursuzdu. Gözleri kapalıydı. Gür ve uzun kirpikleri yanaklarına değiyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Üstünde, omuzlarına kadar örtülmüş bir çarşaf vardı. Elleri, göğüslerinin üst kısmında birleşmişti. On ikinci sınıfta gördüğümüz İngilizce dersinde duyduğum şiirin bir dizesini hatırladım: *Sümbül saçların, aşina yüzün... Gözümde heykel gibiydin...*

Jenny Knowlton artık bir işe yaramayan solunum cihazının yanında duruyor, ellerini tedirgince ovuşturuyordu.

Şimşek çaktı. Bir anlık parıltısında Skytop'taki, kim bilir kaç yıldır fırtınalara meydan okuyan demir direği gördüm.

Jacobs bana kutuyu uzatıyordu. "Yardım et Jamie. Acele etmemiz lazım. Al ve aç. Gerisini ben yaparım."

"Durun," dedi Jenny bulunduğu köşeden. "Tanrı aşkına, bırakın huzur içinde yatsın."

Jacobs, yağmurun sesi ve rüzgârın uğultusu yüzünden onu duymamış olabilirdi. Ben duydum ama duymazdan gelmeyi tercih ettim. Kendi kıyametimize böyle yol açıyoruz işte – durmamız için yalvaran sesi duymazdan gelerek. Daha vakit varken durmamayı seçerek.

Kutuyu açtım. İçinde ne çubuklar vardı ne de kontrol kutusu. İçinde, bir genç kızın dans ayakkabısının bağı kadar ince, metal bir saç bandı vardı. Jacobs bandı dikkatle –saygıyla– aldı ve nazikçe çekti. Esnediğini gördüm. Yine şimşek çaktı. Öncesinde yine o hafif tıkırtı duyulmuştu. Aynı anda metal bandın üstünde yeşilimsi bir ışık dans etti ve bant canlıymış gibi göründü. Bir yılan gibi.

"Başını kaldırın, Bayan Knowlton," dedi Jacobs.

Jenny başını öyle şiddetli iki yana salladı ki saçları savruldu.

Jacobs iç geçirdi. "Jamie. Sen yap."

Rüyadaymış gibi yatağa yöneldim. Aklıma, Patricia Farmingdale'in gözlerine tuz döküşü geldi. Emil Klein'in toprak yemesi. Rahip Danny'nin diriliş çadırındaki inançlı insanların, Hugh Yates'in gözünün önünde dev karıncalara dönüşmesi. *Her tedavinin bedeli var,* diye düşündüm.

Bir *tık* sesi daha oldu ve ardından yine şimşek çaktı. Gökyüzü kükreyerek kulübeyi sarstı. Yatağın yanındaki lamba söndü. Oda bir an karanlığa gömüldü, sonra jeneratör devreye girdi.

"Çabuk!" Jacobs'ın sesi acılıydı. İki avucunda da yanıklar vardı. Ama metal bandı düşürmemişti. Son iletkendi, *potestas magnum universum*'a ulaşmak için gereken araçtı ve o an (şimdi de öyle düşünüyorum) elektriğe kapılıp ölse bile bandı elinden

bırakmayacağından emin oldum. "Çabuk! Yıldırım direğe çarpmadan!"

Mary Fay'in başını kaldırdım. Kestane rengi saçları o kusursuz (ve kıpırtısız) yüzünden beyaz yastığa düştü. Charlie hemen yanımdaydı. Heyecanlı, kesik kesik nefesini kulağımın dibinde duyabiliyordum. Soluğunda yaşlılık ve hastalık kokusu vardı. Muhtemelen birkaç ay beklese öbür tarafta neler olduğunu bizzat görebilecekti. Ama elbette istediği bu değildi. Her dinin kalbinde, inancı destekleyip sadakati, hatta şahadeti tetikleyen kutsal bir gizem vardır. Ölümün kapısının ardında ne olduğunu öğrenmek istiyor muydu? Evet. Ama daha da çok istediği -buna tüm kalbimle inanıyorum- o gizemin kutsallığını lekelemekti. Ona ışık tutup, *işte*, demek. *Tanrı adına işlediğiniz tüm o cinayetler ve savaşlarınız bunun içindi! Buydu işte, beğendiniz mi?*

"Saçı... saçını kaldır." Köşede büzülmüş halde duran kadına döndü. "Kahretsin, sana kes demiştim!"

Jenny sesini çıkarmadı.

Mary Fay'in saçlarını kaldırdım. İpek gibi yumuşacık ve ağırdı. Jenny'nin neden kesmediğini o an anladım. Kıyamamıştı.

Jacobs, ince metal bandı kadının kafasına geçirdi ve alnıyla şakaklarına yapışık duracak şekilde yerleştirdi.

"Tamamdır," dedi doğrularak.

Ölü kadının başını nazikçe yastığa koydum. Yanaklarına değen gür kirpiklerine bakarken aklıma, içimi rahatlatan bir fikir geldi: işe yaramayacaktı. Tedaviler başka şeydi; on beş dakikadır -hayır, artık yarım saate yaklaşmıştı -ölü olan bir kadını diriltmek ise bambaşka bir şey. Mümkün değildi. Ve milyonlarca voltla yüklü bir yıldırımın çarpmasıyla bir şey *olacaksa* -parmaklarını kıvırması veya başını çevirmesi gibi- ölü bir kurbağanın bacağının, verilen elektrikle seğirmesi gibi anlamsız olacaktı. Jacobs ne elde etmeyi umuyordu? Beyni hayattayken son derece sağlıklı olsaydı bile şimdi kafatasının içinde çürüyor olacaktı. Beyin ölümünden geri dönüş yoktu; bunu ben bile biliyordum.

Bir adım geriledim. "Şimdi ne olacak Charlie?"

"Bekleyeceğiz," dedi. "Uzun sürmez."

Yaklaşık otuz saniye sonra yatağın yanındaki lamba yine söndü ve bu kez tekrar yanmadı. Jeneratörün gürültüsünü artık duyamıyordum. Metal bandı başına geçirdikten sonra Jacobs'ın Mary Fay'e ilgisi kalmamış gibiydi. Geminin köprüsünde duran bir kaptan gibi ellerini arkasında birleştirmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Şiddetli yağmur, demir direğin görülmesini engelliyordu. Gölgesini seçmek bile mümkün değildi ama yıldırım düştüğünde net bir şekilde görecektik elbette. *Düşerse* tabii. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Belki gerçekten bir Tanrı *vardı* ve Charles Jacobs'ın karşısındaydı.

"Kontrol kutusu nerede?" diye sordum. "Direkle aradaki bağlantı nerede?"

Bana geri zekâlıymışım gibi baktı. "Yıldırımın ötesindeki gücü kontrol etmek diye bir şey söz konusu değil. Kutu titanyumdan yapılmış bile olsa eritir. Bağlantıya gelince... *sensin,* Jamie. Burada oluş nedenini hâlâ tahmin edemedin mi? Seni buraya *yemek pişiresin* diye mi getirdim sanıyorsun?"

Bunun üzerine nasıl olup da daha önce görmediğime şaştım. Anlamamın niye o kadar uzun sürdüğüne. Gizli elektrik beni hiçbir zaman terk etmemişti. Rahip Danny'nin tedavi ettiği diğer insanları da. Bazen uyku durumuna geçiyordu. Mary Fay'in beynindeki hastalık gibi. Bazense uyanıp toprak yemenize, gözlerinize tuz dökmenize veya kendinizi pantolonunuzla asmanıza sebep oluyordu. O küçük kapının açılması için iki anahtar gerekiyordu. Biri, Mary Fay'di.

Diğeri de bendim.

"Charlie, buna bir son vermen gerek."

"*Son vermek* mi? Delirdin mi sen?"

Hayır, diye düşündüm. *Deliren sensin. Ben aklımı başıma topladım.*

Tek ümidim, geç kalmış olmamaktı.

"Diğer tarafta bekleyen bir şey var. Astrid, ona Ana dedi. Onu görmek isteyeceğini sanmıyorum. Ben kendi adıma kesinlikle istemiyorum."

Mary Fay'in alnındaki metal bandı almak için eğildim. Bana arkamdan sarılarak geri çekti. Kolları incecikti ve kendimi kurtarabilmeliydim ama yapamadım. En azından hemen yapamadım. Bana takıntısının bütün gücüyle sarılmıştı.

Gölgelerle kaplı odada birbirimize üstünlük kurmaya çalışarak debelenirken rüzgâr aniden dindi. Yağmur hafifledi. Pencereden demir direği görebiliyordum. Yağmur sularının oluşturduğu derecikler, Skytop adı verilen granit tepeden aşağı akıyordu.

Tanrıya şükür, diye düşündüm. *Fırtına diniyor.*

Kendimi kurtarmak üzereyken debelenmeyi bıraktım ve böylece o günün korkunç olaylarını başlamadan bitirme fırsatını kaçırdım. Fırtına dinmemişti. Esas darbeyi indirmeden önce gücünü toplamak için duraksamıştı. Rüzgâr, kasırga şiddetinde geri döndü ve yıldırımın düşmesinden hemen önce, Astrid ile oraya geldiğim günkü hissi tekrar yaşadım: vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu ve odadaki hava yağ kıvamına geldi. Bu kez bir *tık* değil, küçük kalibreli bir silahın ateşlenmesini andıran *ÇATTT* sesi oldu. Jenny dehşetle haykırdı.

Bulutların arasından bir ışık patlaması inerek Skytop'taki demir direğe düştü ve rengini maviye çevirdi. Kafamın içi dev bir koronun çığlıklarıyla doldu ve seslerin, Jacobs'ın o güne dek tedavi ettiği ve şimşekten portresini çektiği insanlara ait olduğunu anladım. Sadece artçı etkiler yaşayanlar değil, hepsi. Binlercesi. Çığlıklar on saniye bile sürseydi aklımı kaçırırdım. Ancak direği saran elektrik ateşi sönüp yerini kızgın demirin kızıl parıltısına bırakınca acı dolu çığlıklar dindi.

Gök gürledi ve yağmur, şiddetli rüzgârın öfkesiyle duvarları dövmeye devam etti.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Jenny. *"Tanrım, bakın!"*

Mary Fay'in başındaki metal halka, nabız gibi atan yeşil bir ışıkla parlıyordu. Sadece gözlerimle görmekle kalmıyor, beynimin içinde hissediyordum çünkü bağlantı bendim. İletken bendim. Işıltı azaldı, o sırada tekrar yıldırım düştü. Koro, çığlıklara tekrar başladı. Bu kez metal halka yeşilden, doğrudan bakılamayacak kadar parlak bir beyaza döndü. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma bastırdım. Artık maviye dönüşmüş halkanın görüntüsü, gözlerimin önünde dans ediyordu.

Beynimin içindeki çığlıklar dindi. Gözlerimi açıp baktığımda, halkanın pırıltısının da azalmış olduğunu gördüm. Jacobs, Mary Fay'in cesedine irileşmiş gözlerle büyülenmiş gibi bakıyordu. Salyaları, ağzının donuk tarafından çenesine doğru süzülüyordu.

Dolu taneleri son bir öfke dalgasıyla duvarlara çarptıktan sonra takırtılar azaldı. Yağış hafifledi. Skytop'ın ötesindeki ağaçların gerisinde şimşeklerin çaktığını gördüm. Fırtına doğuya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Jenny birdenbire odadan dışarı fırladı. Kapıyı açık bırakmıştı. Oturma odasından geçerken bir şeye tosladığını ve dış kapının –daha önce kapatmakta zorlandığım– hızla açılıp duvara çarptığını duydum. Gitmişti.

Jacobs fark etmedi bile. Gözleri kapalı yatmakta olan cansız kadına doğru eğildi. Başındaki halka artık sadece ölü bir metal parçasıydı. Gölgeli odada ışıldamıyordu bile. Alnını yaktıysa bile altta kaldığı için görünmüyordu. Yaktığını sanmıyordum; öyle olsa yanık deri kokusu burnuma gelirdi.

"Uyan," dedi Jacobs. Bir hareket olmayınca bağırarak tekrarladı. "Uyan!" Kolunu tutup önce nazikçe, sonra sertçe sarstı. "Uyan! Uyan lanet olası, *uyan!*"

Kadının başı, Jacobs kolunu sarsarken itiraz edercesine iki yana sallanıyordu.

"UYAN KALTAK, UYAN!"

Durmasaydı kadını çekip yataktan düşürecekti ve o kadarına tahammül edemezdim. Sağ omzunu kavrayıp Jacobs'ı yataktan uzaklaştırdım. Tuhaf bir dansla geriye doğru sendeledik ve yazı masasına çarptık.

Yüzünde hayal kırıklığı ve hiddetle bana döndü. *"Bırak beni! Bırak beni! O zavallı, beş para etmez hayatını kurtardım, şimdi senden..."*

Sonra bir şey oldu.

Yataktan hafif bir mırıltı yükseldi. Jacobs'ın omzundaki elimi gevşettim. Ceset, nasıl bırakıldıysa öyle yatıyordu ama Charlie'nin sarsması yüzünden göğsünde birleşmiş olan elleri iki yanına düşmüştü.

Rüzgârın sesiydi, diye düşündüm. Biraz zamanla kendimi buna inandırabileceğimden emindim ama tam o anda mırıltı tekrar duyuldu: Yataktaki ölü kadından geliyordu.

"Geri dönüyor," dedi Charlie. Gözleri, zalim bir çocuğun gövdesini sıktığı bir kurbağa gibi yuvalarından fırlamıştı. "Diriliyor. *Yaşıyor.*"

"Hayır," dedim.

Duyduysa bile aldırmadı. Tüm dikkati, gölgelerle kaplı odadaki yatakta yatan solgun yüzlü kadına odaklanmıştı. Sakat bacağını ardından sürükleyerek *Pequod*'un güvertesindeki Ahab gibi kadına doğru atıldı. Dili, ağzının donuk olmayan tarafından uzanıp dudaklarını yaladı. Nefesi sıklaşmıştı.

"Mary," dedi. "Mary Fay."

Mırıltı tekrar duyuldu. Alçak ve ahenksizdi. Kadının gözleri kapalıydı ama kapaklarının altında gözlerinin, ölüyken bile rüya görüyormuş gibi kıpırdadığını dehşetle fark ettim.

"Beni duyuyor musun?" Jacobs'ın sesinde neredeyse şehvetli bir heves vardı. "Duyuyorsan bir işaret ver."

Mırıltı devam ediyordu. Jacobs, avucunu kadının sol göğsüne koydu ve bana baktı. İnanılmazdı ama sırıtıyordu. Loş odada bir kurukafa gibi görünüyordu.

"Kalbi atmıyor," dedi. "Ama yaşıyor. *Yaşıyor!*"

Hayır, diye düşündüm. *Bekliyor. Ama bekleyişi sona ermek üzere.*

Jacobs tekrar kadına döndü ve yarısı donuk yüzünü ölü olana iyice yaklaştırdı – Juliet'in cansız bedenine yalvaran Romeo gibiydi. "*Mary!* Mary Fay! Bize geri dön! Geri dön ve gittiğin yeri bize anlat!"

Daha sonra olanı yazmak şöyle dursun, düşünmek bile benim için çok zor ama aynı lanet deneyi başkaları yapmaya kalkmasın diye bile olsa anlatmaya mecburum. Belki bu satırları okuyup çok geç olmadan vazgeçerler.

Gözlerini açtı.

Mary Fay gözlerini açtı ama artık *insan* gözleri değildi. Yıldırım, asla açılmaması gereken kapının kilidini parçalamış ve Ana kapıdan geçip gelmişti.

Gözleri önce maviydi. Parlak mavi. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Bomboş bakıyorlardı. Jacobs'ın heyecanlı yüzünün ötesindeki tavana ve onun da ötesindeki bulutlu göğe dikilmişlerdi. Sonra geri döndüler. Jacobs'a odaklandılar ve içlerinde bir tür anlayış –kavrayış– belirdi. Yine o mırıltı duyuldu ama nefes aldığını görmemiştim. Neden alacaktı? Ölüydü... o insanlık dışı gözleri hariç.

"Neredeydin Mary Fay?" Sesi titriyordu. Salyaları ağzının donuk tarafından akmaya devam ediyor, çarşafın üstüne damlıyordu. "Neredeydin, orada neler gördün? Ölümün ötesinde ne var? *Bizi ne bekliyor?* Söyle!"

Mary Fay'n kafası, içindeki ölü beyin büyümüş ve artık sığamıyormuşçasına nabız gibi atmaya başladı. Gözlerinin rengi koyulaştı. Önce lavanta, sonra mor, en son da çivit mavisi oldu. Dudakları kıvrılıp önce bir tebessüm, ardından bir sırıtışa dönüş-

tü. Tüm dişlerini görebilene kadar yayıldı. Ellerinden biri, yatak örtüsünün üstünde örümcek bacakları gibi ilerleyerek Jacobs'ın bileğini kavradı. Soğuk kavrayışı üzerine Jacobs yutkundu ve diğer elini kaldırarak dengesini sağlamaya çalıştı. Elini tuttum ve böylece üçümüz –iki yaşayan, bir ölü– birleştik. Yastığın üstündeki kafası nabız gibi atmaya devam ediyordu. Büyüyordu. *Şişiyordu*. Artık güzel değildi; insan bile değildi.

Oda yok olmadı; hâlâ oradaydı ama artık bir illüzyon olduğunu fark ettim. Kulübe, Skytop, tatil merkezi... hepsi bir illüzyondu. Yaşayan dünyanın tümü bir illüzyondu. Benim gerçeklik olarak kabul ettiğim şey, eski bir naylon çorap gibi ince ve narindi.

Asıl dünya, onun ötesindeydi.

Bazalt bloklar, uğuldayan yıldızlarla kaplı simsiyah bir göğe doğru yükseliyordu. Sanırım bu bloklar, harap olmuş bir şehrin kalıntılarıydı. Çorak bir araziye yayılmışlardı. Arazi çoraktı ama boş değildi. Başları öne eğik halde yürüyen çıplak insanlardan oluşan geniş bir sütun, sonsuzluğa doğru ilerliyormuş gibi görünüyordu. Bu kâbuslara yaraşır geçit töreni, ufka kadar uzanıyordu. İnsanları, çoğunluğu siyah, bir kısmı kan kırmızısı olan karıncamsı yaratıklar güdüyordu. İnsanlardan biri düşecek olursa yaratıklar üstüne çullanıp ısırarak, dürterek tekrar ayağa kaldırıyordu. Genç adamlar ve yaşlı kadınlar gördüm. Kucaklarında bebekler olan gençler gördüm. Birbirine yardım etmeye çalışan çocuklar gördüm. Ve her birinin yüzünde aynı katıksız dehşet ifadesi vardı.

Solgun yıldızlar altında yürüyorlar, düşüyorlar, cezalandırılıyorlar ve kollarında, bacaklarında, karınlarında kansız ama belirgin ısırık yaralarıyla tekrar ayağa kalkıyorlardı. Kan yoktu çünkü ölüydüler. Dünya hayatının ahmakça yanılsaması paramparça olmuş ve kendilerini, din adamları ve inananlarca vaat edilen cennet yerine incecik bir katmandan ibaret gökyüzü altında, taş bloklardan oluşan ölü bir şehirde bulmuşlardı. Uğuldayan yıldızlar aslında yıldız falan değildi. Hepsi birer *delikti* ve içle-

rinden gerçek *potestas magnum universum* çıkıyordu. Gökyüzünün ötesinde *varlıklar* vardı. Yaşıyorlardı, çok güçlülerdi ve deliydiler.

Artçı etkiler, hayatımızın ötesindeki bilinmeyen varlığın kırıntıları, demişti Charlie ve o varlık, bu kısır yerin, bir anlığına bile görse insanın aklını kaybetmesine yol açacak çılgın gerçeğin prizmatik dünyasının çok yakınındaydı. Karıncamsı yaratıklar, tıpkı o yürüyen, çıplak ölülerin onlara hizmet ettiği gibi o büyük varlıklara hizmet ediyordu.

Belki burası bir şehir değil, dünyadaki bütün ölülerin önce esir alındığı, sonra yendiği bir tür karınca yuvasıydı. Peki yendikten sonra artık kesinlikle ölüyorlar mıydı? Muhtemelen hayır. Bree'nin e-postasında yazdığı alıntıyı hatırlamak istemedim ama elimde değildi: *Sonsuza dek var olan ölü değildir. Ve garip sonsuzluklarda ölüm bile ölebilir.*

O yürüyen sürünün arasında bir yerlerde Patsy Jacobs ve Kuyruk Morrie de vardı. Cenneti hak eden Claire de kendini burada bulmuştu: bazen dört, bazen iki ayak üstünde ilerleyen, yüzleri iğrenç bir şekilde insanları andıran karıncamsı yaratıkların gardiyanlık ettiği kabristan krallığı, boş yıldızlar altındaki kısır dünya. *Ölümden sonra bu korkunç yere geliniyordu ve sadece kötüleri değil, herkesi bekliyordu.*

Zihnim tökezlemeye başladı. Rahatlatıcı bir histi, neredeyse koyuverip gidecektim. Bir düşünce, akıl sağlığımı muhafaza etti. Bugün hâlâ ona sarılıyorum: bu kâbus gibi yer de dünya hayatı gibi bir illüzyondu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Yürümekte olan ölüler sesime doğru döndü. Karıncamsı yaratıklar da öyle. Kıskaçları açılıp kapanıyor, iğrenç gözleri (iğrenç ama *zekâ* dolu) öfkeyle parlıyordu. Gökyüzü, şiddetli bir yırtılma sesiyle yarılıp ayrılmaya başladı. Sert kıl öbekleriyle kaplı siyah, devasa bir bacak aradan girdi. İnsan yüzlerinden oluşan dev bir pençeyle sonlanıyordu. Sahibinin istediği tek bir şey vardı: reddedenleri susturmak.

Ana'ydı.

"Hayır!" diye bağırdım yine. *"Hayır, hayır, hayır, hayır!"*

Bu görüntüyü yaratan, dirilttiğimiz ölü kadınla olan bağlantımızdı; aklımı oynatmama sebep olacak kadar büyük bir dehşet içinde olsam da bunu biliyordum. Jacobs'ın eli, benimkini bir mengene gibi sıkıyordu. Sağ eli olsaydı *–sağlam* eli– kendimi kesinlikle zamanında kurtaramazdım. Ama zayıf olan sol eliyle tutuyordu. O iğrenç, dev bacak bana doğru yönelir, çığlıklar atan suratlardan oluşan pençesi beni kavrayıp o kâğıt gibi incecik kara göğün ötesindeki bilinmeyen, korkunçluklar evrenine doğru kaldırmaya hazırlanırken var gücümle elimi çektim. Gök kubbedeki yırtıktan, ölümlülerce asla tanık olunmaması gereken çılgınca renkleri ve ışıkları görebiliyordum. Renkler yaşıyordu. Üzerimde süründüklerini hissedebiliyordum.

Elimi bütün kuvvetimle son bir kez çektim ve Charlie'nin kavrayışından kurtulup geriye doğru savruldum. Çorak arazi, viran şehir, yakalamak için uzanan pençe – hepsi yok oldu. Yine kulübenin yatak odasındaydım. Yerde yatıyordum. Eski jokerim, yatağın yanında ayakta duruyordu. Mary Fay –ya da Jacobs'ın gizli elektriğinin ölü bedenine ve beynine çağırdığı habis yaratık– elini tuttu. Kafası, üstüne kabaca insan suratı çizilmiş, nabız gibi atan büyük bir denizanasına dönmüştü. Gözleri mat siyahtı. Sırıtışı... *ağzı kulaklarına varmak* sadece bir deyimdi ama burada gerçeğe dönmüştü. Ölü olmayan ölü kadının sırıtışı, kulaklarına kadar genişlemişti. Yüzünün alt kısmı, titreşip zonklayan kara bir deliğe dönüşmüştü.

Jacobs yerinden fırlamış gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Benzi, peynir gibi sarımsı beyaz bir renge dönmüştü. "Patricia? Patsy? Neredesin? Morrie nerede?"

Yaratık ilk ve son kez konuştu.

"Hiçlik'te Kadimler'e hizmet etmeye gitti. Ölüm yok, ışık yok, huzur yok."

"Hayır." Bir an nefesi kesilir gibi oldu, sonra haykırdı. *"Hayır!"*

Geri çekilmeye çalıştı. Kadın *–yaratık–* onu bırakmadı.

Ölü kadının ayrılmış dudaklarının arasından ucunda pençe olan siyah bir bacak uzandı. Pençe canlıydı; bir surattı. Tanıdığım bir simaydı. Kuyruk Morrie'ydi ve çığlık atıyordu. Bacak, dudakların arasından geçerken korkunç bir hışırtı oldu; bu sesi kâbuslarımda hâlâ duyarım. Bacak uzandı, gerildi, çarşafa değdi ve derisiz parmaklar gibi eşeleyerek duman tüten yanık izleri bıraktı. Bir zamanlar Mary Fay olan yaratığın kara gözleri şişip genişlemeye başladı. Bir süre sonra burnunun köprüsünün üstünde birleşip donuk bir açgözlülükle bakan yekpare bir küreye dönüştüler.

Başı hızla geriye savrulan Charlie gargara yapar gibi sesler çıkarmaya başladı. Parmak uçlarında yükselerek kendini artık çok yakınımızda olduğunu bildiğim o korkunç öteki dünyadan bu tarafa geçmeye çalışan yaratığın elinden kurtarmak için umutsuzca son bir hamle yaptı. Sonra dizleri üstüne çöktü ve öne doğru kapaklandı. Alnı yatağın üstündeydi ve dua ediyormuş gibi görünüyordu.

Yaratık onu bıraktı ve dehşet veren dikkatini bana yöneltti. Üstündeki çarşafı fırlatıp kalkmaya çalıştı. O kapkara böcek bacağı hâlâ ağzından dışarı uzanıyordu. Morrie'nin suratına Patsy'nin yüzü eklenmişti. Hatları eriyip birbirlerine karışmış, dalgalanıyordu.

Ayağa kalktım ve duvara yaslanarak bacaklarımla kendimi geri ittim. Mary Fay'nin nabız gibi atan şişkin suratı, içindeki yaratık onu boğuyormuş gibi kararıyordu. Siyah, donuk gözü bana dikilmişti. Yansımasında o karanlık, harap şehri ve sonsuzluğa doğru uzanan ölü insan sürüsünü görebiliyordum.

Yazı masasının üst çekmecesini açışımı hatırlamıyorum; tek bildiğim, tabancanın bir anda elimde olduğu. Emniyeti kapalı bir otomatik tabanca olsaydı herhalde yaratık yerinden kalkıp yanıma gelene ve beni yakalayana dek donuk tetiği beyhude bir çabayla çekmeye çalışırdım. O pençe beni yakalayıp açık ağızdan

içeri, o tek kelimeyi söylemeye, *hayır* demeye cüret ettiğim için amansızca cezalandırılacağım öteki dünyaya doğru çekerdi.

Ama tabanca otomatik değildi. Bir altıpatlardı. Beş kez ateş ettim ve kurşunların dördü Mary Fay'in ölüm döşeğinden kalkmaya çalışan yaratığa saplandı. Tam olarak kaç kez ateş ettiğimi bilmemin bir sebebi vardı. Tabancanın kükreyişini duydum, loş odada namlunun ucundan çıkan anlık parlamaları gördüm, tabancanın elimde sarsıldığını hissettim ama bütün bunlar sanki başkasının başına gelmiş gibiydi. Yaratık olduğu yerde yalpaladı ve geriye düştü. Erimiş yüzler, birbiriyle birleşmiş ağızlarla çığlıklar attı. *Ana'yı kurşunlarla öldüremezsin Jamie,* diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Hayır, kurşunlar onu öldürmez.*

Ama artık kıpırdamıyordu. Ağzından çıkan iğrenç uzuv gevşekçe yatıyordu. Jacobs'ın karısıyla oğlunun yüzleri silikleşiyordu. Ellerimle gözlerimi kapadım ve çığlık attım. Defalarca. Boğazım acıyıp sesim kısılana dek. Ellerimi indirdiğimde pençe gitmişti. Ana da öyle.

Gerçekten vardıysa tabii, dediğinizi duyar gibiyim ve size hak veriyorum; orada olmasam ben de inanmakta zorlanırdım. Ama oradaydım. *Onlar,* yani ölüler de. *Ana* da.

Bununla birlikte artık sadece Mary Fay vardı, ölümdeki huzuru cesedine sıkılan dört kurşunla yok edilmiş kadın. Yattığı yerden hafifçe kaymıştı. Saçları, başının etrafına yelpaze gibi yayılmıştı ve ağzı açıktı. Geceliğindeki iki kurşun deliğini görebiliyordum. İki delik de artık kalça hizasında birikmiş olan çarşafta vardı. O korkunç pençenin bıraktığı yanık izleri de görülebiliyordu.

Jacobs yavaşça sola doğru kaymaya başladı. Ona doğru uzandım ama bir rüyadaymış gibi çok ağır hareket edebilmiştim. Yakalamak şöyle dursun, ona dokunamamıştım bile. Dizleri hâlâ bükülü bir şekilde yanlamasına yere devrildi. Gözleri olabildiğine açıktı ama bakışları donuklaşmıştı bile. Yüzünde, kelimelere sığmayacak bir dehşet ifadesi vardı.

Elektrik çarpmış bir adam gibi görünüyorsun Charlie, diye düşündüm ve gülmeye başladım. Ah, hem de nasıl güldüm. Eğilip ellerimi dizlerime dayayarak iki büklüm halde güldüm, güldüm. Kahkaham neredeyse sessiz –çığlıklar sesimi kısmıştı– ama gerçekti. Çünkü *komikti* gerçekten; siz de görebiliyorsunuz, değil mi? Elektrik çarpması! Şok edici bir gelişme! Çok komik!

Ama gülerken –iki büklüm, midem bulanarak– kıllı siyah bacağın ağzından tekrar çıkıp o çığlık atan suratları doğurmasını bekleyerek gözlerimi Mary Fay'den bir an bile ayırmadım.

Sonunda ölüm odasından sendeleyerek çıkıp oturma odasından geçtim. Jenny Knowlton'ın açık bıraktığı kapıdan girmiş birkaç kırık dal, halının üstüne savrulmuştu. Ayağımın altında kırılan kemikler gibi çıtırdadılar ve yine çığlık atmak istedim ama takatim yoktu. Bitkin düşmüştüm.

Fırtına bulutları ara sıra çakan şimşekler eşliğinde doğuya doğru ilerliyordu. Brunswick ve Freeport'taki caddeleri yakında su basacak, tahliye boruları dolu taneleri yüzünden geçici bir süre tıkanacaktı ama bulunduğum yerle o kara bulutlar arasında, Androscoggin kasabasının üstünde, dev bir gökkuşağı belirmişti. Astrid ile oraya geldiğimiz günde de gökkuşakları yok muydu?

Tanrı Nuh'a gökkuşağını işaret olarak gönderdi, diye şarkı söylerdik perşembe akşamları olan MGB toplantılarında. Piyanonun başında oturan Patsy Jacobs'ın atkuyruğu yaptığı saçı, ritme uygun bir şekilde iki yana sallanırdı. Gökkuşağı sözde *iyiye* işaretti, fırtınanın sona erdiğini haber verirdi ama bunu görünce içim yine dehşet ve tiksintiyle doldu çünkü bana Hugh Yates'i hatırlatmıştı. Hugh ve prizmatiklerini. O karıncamsı yaratıkları görmüş olan Hugh'u.

Dünya kararmaya başladı. Bayılmak üzere olduğumu anladım ve minnetle kabullendim. Belki kendime geldiğimde zihnim tüm bunları silmiş olurdu. Ne iyi olurdu. Delilik bile buna tercih edilirdi... içinde Ana olmadığı sürece.

En iyisi ölümdü. Robert Rivard bunu biliyordu; Cathy Morse da öyle. O an aklıma tabanca geldi. İçinde benim için bir kurşun kalmış olmalıydı ama bu da çözüm değildi aslında. Belki olabilirdi... Ana'nın Jacobs'a söylediklerini duymamış olsaydım: *Ölüm yok, ışık yok, huzur yok.*

Sadece Kadimler, demişti.

Hiçlik'te.

Dizlerimin bağı çözüldü ve kapıya dayanarak yere çöktüm. Orada bayılmışım.

XIV

Artçı Etkiler.

Bu anlattıklarım üç yıl önce oldu. Şimdi Kailua'da, ağabeyim Conrad'ın yakınında yaşıyorum. Big Island'da güzel bir sahil kenti. Evim Oneawa Caddesi'nde. Sahile ve lüks semtlere uzak ama dairem geniş –en azından Hawaii için– ve ucuz. Ayrıca Kuulei Yolu'na yakın ve bu da önemli bir nokta zira Brandon L. Martin Psikiyatri Merkezi o yol üzerinde ve psikiyatrım orada çalışıyor.

Edward Braithwaite kırk bir yaşında olduğunu söylüyor ama bana otuz gibi görünüyor. Anladım ki altmış bir yaşına gelince –bu ağustosta dolduracağım– yirmi beş ile kırk beş arasındaki her yaş insana otuz gibi görünüyor. Korkunç Yirmiler'i yeni ardında bırakmış gibi görünen insanları ciddiye almak zor (en azından benim için öyle) ama söz konusu Braithwaite olduğu için fazladan çaba gösteriyorum çünkü bana çok faydası oldu... gerçi antidepresanların daha etkili olduğunu itiraf etmeliyim. Bazı insanların onlardan hoşlanmadığını biliyorum. Hapların duygularını ve düşüncelerini bastırdığını iddia ediyorlar ve haklılar.

Şükürler olsun ki bastırıyorlar.

Ed ile gitardan spor için, spordan da astronomi için vazgeçmiş olan Con sayesinde bağlantı kurdum. Gerçi Con sporda hâlâ oldukça iyi. Voleybol ve teniste çok başarılı.

Dr. Braithwaite'e bu sayfalarda okuduğunuz her şeyi anlattım. Hiçbir şeyi saklamadım. Çoğuna inanmıyor elbette –aklı başında olan kim inanır?– ama anlatmak nasıl da rahatlatıyor! Anlattığım bazı noktalar tereddüt etmesine sebep oldu çünkü doğrulanabilir gerçeklerdi. Örneğin, Rahip Danny. Şimdi bile Google'da bu ismi aratınca milyonlarca karşılık bulunuyor; inanmıyorsanız kendiniz deneyip görün. Tedavilerinin gerçek olup olmadığı tartışılır ama bu, hayattayken Fransız bir rahibenin Parkinson hastalığını, ölümünden altı yıl sonra da Kostarikalı bir kadının anevrizmasını tedavi ettiği iddia edilen Papa John Paul için de geçerli. (İyi numara!) Charlie'nin tedavi ettiği insanların çoğuna sonradan olanlar –kendilerine ve başkalarına yaptıkları– da varsayımdan öte birer gerçek. Ed Braithwaite bu gerçekleri hikâyeme doğruluk kazandırmak için araya serpiştirdiğime inanıyor. Geçen sene, Jung'dan bir alıntı yaparken bunu yüzüme söylemiş kadar oldu: "Dünyanın en başarılı öykücüleri akıl hastanelerindedir."

Ben bir akıl hastanesinde değilim; Martin Psikiyatri'deki seansım bittikten sonra oradan ayrılıp güneşli daireme dönmekte özgürüm. Bunun için minnettarım. Hâlâ hayatta olduğum için de öyle zira Rahip Danny'nin tedavi ettiği pek çok kişi öldü. 2014 yazı ve 2015 sonbaharı arasında onlarcası intihar etti. Hatta belki yüzlercesi – emin olmak zor. Öteki dünyada tekrar uyanıp uğuldayan yıldızların altında, korkunç karınca yaratıkların gözetiminde çırılçıplak yürüdüklerini hayal etmemeye çalışsam da başaramıyorum. Aralarında olmadığım için mutluyum. Bana kalırsa hayata duyulan minnet, sebebi ne olursa olsun kişinin akıl sağlığının özünü bir şekilde koruyabildiğine işaret. Bir kısmını kaybetmiş olmam –Mary Fay'in ölüm odasında gördüklerim o kısımları bir kol veya bacak gibi kesip attı– birlikte yaşamayı öğrendiğim bir gerçek.

Ve her hafta salı ve perşembe günleri, saat ikiyle iki elli arasında konuşuyorum.

Hem de ne konuşmak.

Fırtınadan sonraki sabah, Goat Dağı Tatil Merkezi'nin lobisindeki kanepelerden birinde uyandım. Yüzüm acıyordu ve mesanem patlamak üzereydi ama restoranın karşısındaki erkekler tuvaletine gitmek istemiyordum. Orada aynalar vardı ve aksimi kazara bile olsa görmeye tahammülüm yoktu.

Çişimi yapmak için dışarı çıkınca merkezin golf arabalarından birinin verandanın basamaklarına çarpmış olduğunu gördüm. Sürücü koltuğunda ve önündeki panelde kan vardı. Önüme bakınca gömleğimin de kanlı olduğunu gördüm. Burnumu silince kuruyup bordoya dönüşmüş kanlar pul pul elime düştü. Demek golf arabasıyla buraya kadar gelip basamaklara toslamış, çarpmanın şiddetiyle burnuma darbe yemiştim ama hiçbirini hatırlamıyordum.

Skytop'taki kulübeye dönmek, o an hayatta istediğim son şeydi ama mecburdum. Golf arabasına binmek, işin kolay kısmıydı. Ağaçların arasındaki dar yolda ilerlemek bir hayli zor oldu. Düşen kırık dalları yoldan çekmek için her inişimde tekrar binip ilerlemek daha da zorlaştı. Burnum zonkluyordu ve başıma bıçak gibi bir ağrı saplanmıştı.

Kulübenin kapısı hâlâ açıktı. Park edip golf arabasından indim ve önce sadece orada dikilip zavallı burnumu ovdum. Bir süre sonra tekrar kanamaya başladı. Hava güneşli ve çok güzeldi –fırtına aşırı sıcağı ve nemi ortadan kaldırmıştı– ama açık kapının ötesindeki oda bir mağara gibi gölgeler içindeydi.

Endişelenecek bir şey yok, dedim kendime. *Hiçbir şey olmayacak. Bitti artık.*

Ama ya bitmediyse? Ya *bir şey* hâlâ oluyorsa?

Ya Ana, suratlardan oluşan pençesini bana doğru uzatmak için içeride bekliyorsa?

Basamakları tırmanmak için kendimi zorladım. Birer birer çıkıyordum ki arkamdaki ağaçların arasında bir karga öttü. Çığlık atarak olduğum yerde büzüldüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Oradan koşarak uzaklaşmamı tek bir şey engelledi: Mary Fay'in ölüm odasında ne olduğunu görmediğim takdirde hayatım boyunca o tedirginlikle yaşayacağım gerçeği.

Tek bir siyah gözü olan, nabız gibi atan o yaratık yoktu. Charlie'nin Hasta Omega'sı önceki gece onu bıraktığım gibi yatıyordu. Geceliğinde iki, kalçasında birikmiş çarşafta iki kurşun deliğiyle. Ağzı açıktı ve o korkunç siyah bacaktan bir iz yoktu ama hayal gücümün bir ürünü olmadığını biliyordum. Gerçekti.

Artık kararmış ve matlaşmış olan metal bant hâlâ alnındaydı.

Jacobs'ın pozisyonu değişmişti. Artık onu bıraktığım gibi yatağın dibinde dizleri bükülü halde yan yatmıyordu. Odanın diğer ucundaki yazı masasına dayanmış, oturur pozisyondaydı. İlk düşüncem, ölmediğiydi. Odada yaşananların dehşeti bir başka inmeye sebep olmuş ama o an öldürmemişti. Bir süre sonra kendine gelmiş, sürünerek yazı masasına gitmiş ve son nefesini orada vermişti.

Olası bir senaryoydu. Elinde tabanca olmasaydı.

Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalışarak bir süre tabancaya baktım. O an hatırlayamadım ve Ed Braithwaite'in bloke ettiğim anıları hatırlamam için beni hipnotize etme önerisini geri çevirdim. Bunun sebebi kısmen, zihnimin derinlere gömdüğü daha karanlık anıları su yüzüne çıkarmasından korkmamdı. Ama daha ziyade, neler yaşanmış olabileceğini bilmemdi.

Bakışlarımı Charlie'nin cesedinden (yüzünde hâlâ aynı dehşet ifadesi vardı) Mary Fay'e çevirdim. Tabancayı beş kez ateşlemiştim, bundan emindim ama sadece dört kurşun kadına isabet etmişti. Biri hedefi bulmamıştı. O anki ruh halim düşünülürse diğer dördünün hedefi bulmuş olması şaşırtıcıydı aslında. Ama duvara baktığımda *iki* kurşun deliği gördüm.

Önceki gece otele gittikten sonra kulübeye geri mi dönmüştüm? Mümkündü elbette ama kendimde değilken bile oraya o kadar çabuk dönmüş olabileceğimi sanmıyordum. Hayır, bu sahneyi ayrılmadan önce ayarlamıştım. *Sonra* golf arabasına binip merkeze dönmüş, basamaklara çarpmış, bir şekilde lobiye girmiş ve kanepede uyuyakalmıştım.

Charlie odanın diğer ucuna sürünmemişti, onu oraya götüren bendim. Sırtını yazı masasına dayamış, tabancayı eline tutuşturmuş ve duvara bir el ateş ettirmiştim. Bu acayip sahneyi er geç keşfedecek olan polisler belki Charlie'nin ellerini barut kalıntısı için test etmeyecekti ama tedbirli olmakta fayda vardı.

Mary Fay'in yüzünü örtmek istemiştim ama her şeyin olduğu gibi bırakılması gerekiyordu ve o an, o gölgeli odadan çıkıp gitmeyi her şeyden çok istiyordum. Yine de bir dakika daha kaldım. Eski jokerimin yanında diz çöküp incecik bileğine dokundum.

"Durmalıydın Charlie," dedim. "Uzun zaman önce durmalıydın."

Ama yapabilir miydi? Evet demek kolay olurdu çünkü o zaman suçu başkasına atabilirdim. Ama benim de kabahatim vardı çünkü ben de durmamıştım. Merak korkunç bir şeydir ama aynı zamanda insani bir özelliktir.

Kesinlikle insana özgü.

"Orada hiç bulunmamıştım," dedim Dr. Braithwaite'e. "Böyle demeye karar vermiştim ve aksine tanıklık edebilecek tek bir kişi vardı."

"Hemşire," dedi Ed. "Jenny Knowlton."

"Bana yardım etmekten başka bir seçeneğinin olmadığını düşünüyordum. Birbirimize destek çıkmalıydık ve bunun tek yolu, Jacobs, Mary Fay'in solunum cihazını kapatmaktan bahsettiğinde Goat Dağı'ndan birlikte ayrıldığımızı söylemekti. Jenny'nin

sırf olanlardaki rolünü gizlemek için bile olsa benimle ağız birliği edeceğinden emindim. Cep telefonunun numarası bende yoktu ama Jacobs'ta olduğundan emindim. Adres defterinin Cooper Süiti'nde olduğunu biliyordum. Jenny'nin numarası tahmin ettiğim gibi kayıtlıydı. Arayınca karşıma telesekreter çıktı. Bana dönmesini istediğimi belirten bir mesaj bıraktım. Defterde Astrid'in numarası da vardı. Onu da aradım."

"Ve yine telesekreter çıktı."

"Evet." Ellerimi yüzüme götürdüm. Astrid'in telefona cevap verdiği günler o sırada geride kalmıştı. "Evet, öyle."

Olan şuydu. Jenny, golf arabasıyla merkeze geri döndü; Jenny Subaru'suna bindi; Jenny doğruca Mount Desert Adası'na gitti. Tek istediği evinin huzuruydu. Bu da Astrid demekti ve Astrid onu bekliyordu. Cesetlerini dış kapının hemen ardında buldular. Astrid kasap bıçağını partneri içeri girer girmez saplamış olmalıydı. Sonra aynı bıçakla bileklerini kesmişti. Enlemesine kesmişti, tavsiye edilen yöntem bu değildi... ama kemiğe kadar kesmişti. Kendi kanlarından oluşan bir gölcüğün içinde yatarken önce Jenny'nin çantasındaki, sonra Astrid'in mutfak tezgâhında, bıçak rafının yanında bıraktığı telefonunun çaldığını hayal ederim. Hayal etmek *istemem* ama kendime engel olamam.

Jacobs'ın tedavi ettiği hastaların tümü kendini öldürmedi ama sonraki iki yıl boyunca pek çoğu canına kıydı. Hepsi sevdiklerini de yanında götürmedi ama elliden fazlası öyle yaptı; bunu Ed Braithwaite ile paylaştığım araştırmalarımdan biliyorum. Bunlara tesadüf diyerek kestirip atmayı tercih ederdi elbette. Öyle olmadığını biliyor. Yine de bu delilik, intihar ve cinayet gösterisinden çıkardığım sonucu sorgulamaktan geri durmuyor. Ana kurban ister.

Gözlerine tuz döken Patricia Farmingdale, görme yeteneğine az da olsa tekrar kavuştuğunda ihtiyar babasını yatağında uyur-

ken boğdu ve kocasının Ruger'ıyla kendi kafasına bir kurşun sıktı. Toprak yiyen Emil Klein, oğluyla karısını vurduktan sonra garaja gidip çim biçme makinesinin yakıtını üstüne döktü ve kibriti çaktı. Alice Adams –Cleveland'daki diriliş toplantısında kanseri tedavi edilmişti– erkek arkadaşının AR-15'iyle bir markete dalarak rasgele üç kişiyi öldürdü. Kurşunu bitince cebinden kısa namlulu bir 38'lik çıkarıp ağzına soktu ve tetiği çekti. Rahip Danny'nin San Diego'da tedavi ettiği hastalardan biri olan Margaret Tremayne (Crohn hastalığı) kucağındaki bebeğini dokuzuncu kattaki evlerinin balkonundan aşağı fırlattıktan sonra kendi de atladı. Görgü tanıkları düşerken hiç ses çıkarmadığını söyledi.

Ve bir de Al Stamper var elbette. Muhtemelen hakkındaki haberleri görmüşsünüzdür; süpermarketlerde satılan tabloidlerin manşetleri görülmeyecek gibi değildi. İki eski karısını da yemeğe davet etti ama biri –sanırım ikincisi– şansına trafiğe takılıp geç kaldı. Stamper'ın Westchester'daki evinin açık kapısından içeri girdiğinde Birinci Eş'in yemek masasının başında bir sandalyeye bağlanmış ve kafatasının içeri göçmüş olduğunu gördü. Vo-Lites'ın eski solisti, saçlar yapışmış, kanlı bir beyzbol sopasını savurarak mutfaktan fırladı. İkinci Eş çığlık çığlığa evden kaçtı, Stamper peşinden koştu. Caddeyi yarıladığı sırada kaldırıma düşüp öldü. Kalp krizi geçirmişti. Kilosu düşünülürse pek şaşırtıcı değildi.

Ülkenin dört bir yanına dağılmış ve artık Amerika'da günlük hayatın bir parçası haline gelmiş anlamsız şiddet patlamalarının arasına gömülmüş vakaların hepsine ulaşamadığımdan eminim. Bree diğerlerini bulabilirdi aslında ama hâlâ bekâr ve Colorado'da yaşıyor olsaydı bile bana yardım etmezdi. Bree Donlin-Hughes artık adımı bile duymak istemiyor ve onu çok iyi anlıyorum.

Hugh, geçen yıl Noel'den kısa bir süre önce Bree'nin annesini arayıp büyük evdeki ofisine gelmesini istedi. Ona bir sürprizi

olduğunu söyledi, gerçekten de vardı. Eski âşığını bir lambanın kablosuyla boğdu, cesedini garaja taşıdı ve Lincoln Continental'inin yolcu koltuğuna koydu. Sonra direksiyona geçti, motoru çalıştırdı, radyoyu açtı ve egzoz dumanıyla boğuldu.

Bree, Jacobs'tan uzak duracağıma söz verdiğimi biliyor... yalan söylediğimi de.

"Varsayalım hepsi doğru," dedi Ed Braithwaite yakın zamandaki seanslarımızdan birinde.

"Bu ne cesaret," dedim.

Gülümsedi ama konudan sapmadı. "Ölümden sonra gidildiğini söylediğin o cehennemi andıran yerin hayal gücünün bir ürünü *olmadığı* ne malum? Hâlâ etkisi altında olduğunu biliyorum Jamie ama cennete ve cehenneme dair vizyonlar gördüğünü söyleyen onca insanı düşün – Vahiy Kitabı'nı yazan Patmoslu Yuhanna dahil. Yaşlı adamlar... yaşlı kadınlar... hatta çocuklar bile öteki dünyayı bir anlığına da olsa gördüğünü söylüyor. *Cennet Gerçek*, dört yaşında ölümden dönen bir çocuğun öteki dünyaya dair..."

"Colton Burpo," dedim. "Okudum. Sadece İsa'nın binebildiği bir attan bahsediyor."

"İstediğin kadar dalga geç," dedi Braithwaite omuz silkerek. "Kabul, dalga geçilmesi kolay bir kitap... ama Burpo orada hakkında hiçbir şey bilmediği, annesinin düşük yaparak kaybettiği kız kardeşini de görmüş. Bu, doğrulanabilir bir gerçek. O cinayet-intiharlar gibi."

"Çok sayıda cinayet-intihar vakası var. Oysa Colton tek bir kız kardeş görmüş," dedim. "Oluş miktarı farklı. Hiç istatistik dersi almadım ama bu kadarını biliyorum."

"Çocuğun ölümden sonrasına dair vizyonunun doğru olmadığını seve seve kabul edebilirim çünkü seninkinin de –viran şehir, karınca yaratıklar, kâğıt inceliğinde siyah gökyüzü– doğru

olmadığına dair tezimi destekliyor. Nereye varmak istediğimi görüyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve öyle düşünmeyi çok isterdim."

Elbette isterdim. Herkes isterdi. Çünkü herkes bir gün ölecek ve sonrasında o gördüğüm yere gidecek olma fikri hayatımı karartmaktan fazlasını yaptı; hayatın değersiz ve önemsiz görünmesine yol açtı. Sadece benim hayatımın değil, *her* hayatın. O yüzden tek bir düşünceye tutunuyorum. Her sabah kendime ilk, her gece son söylediğim bu.

Ana yalan söyledi.

Ana yalan söyledi.

Ana yalan söyledi.

Bazen buna neredeyse inanıyorum... *neredeyse.*

Çünkü *işaretler* var.

Nederland'e –Hugh'un Bree'nin annesini öldürdükten sonra intihar ettiğini öğreneceğim yer– dönmeden önce Harlow'daki evimize gittim. Bunun iki sebebi vardı. Polis, Jacobs'ın cesedini bulduktan sonra benimle temas kurup Maine'de bulunduğum sürede neler yaptığımı sorabilirdi. Bu olasılık önemli görünmüştü (gerçi soran olmadı) ama önemli olan bir şey daha vardı: Tanıdık bir yerin huzuruna ve beni seven insanların varlığına ihtiyacım vardı.

Aradığımı bulamadım.

Cara Lynne'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Küçük yeğenimi? 2013'teki İşçi Bayramı partisinde kucağımdan inmeyen ve sonunda omzumda uyuyakalan? Ne zaman yaklaşsam kollarını bana uzatan? Büyüdüğüm eve girdiğimde Cara Lynne annesiyle babasının arasında duran, muhtemelen benim de bir zamanlar oturduğum bebek sandalyesindeydi. Minik kız beni gördüğünde çığlık çığlığa bağırıp kendini sandalyesinde bir o yana bir bu yana atmaya başladı. Babası onu yakalamasa yere devrilecekti. Avaz

avaza bağırmaya devam ederek yüzünü babasının göğsüne gömdü. Büyükbabası Terry beni kolumdan tutup verandaya çıkarana dek susmadı.

"O neydi öyle?" diye sordu hafifçe gülümseyerek. "Son gelişinde senden başkasında durmak istemiyordu."

"Bilmiyorum," dedim ama biliyordum elbette. Bir vampirin kan emmesi gibi normalliği emmek için orada bir iki gün kalmayı planlamıştım ama kalamayacağım ortadaydı. Cara Lynne'in bende neyi hissettiğini bilmiyordum ama o küçük, korkmuş yüzünü bir daha asla görmek istemiyordum.

Terry'ye sadece merhaba demek için uğradığımı, yemeğe kalamayacağımı, Portland uçağına yetişmem gerektiğini söyledim. Norm Irving'in bahsettiği bir grubu dinlemek için Lewiston'a geldiğimi söyledim. Ülke çapında başarılı olabileceklerini iddia etmişti.

"İyiler mi bari?" diye sordu Terry.

"Maalesef. Geldiğime değmedi." Saatime baktım.

"Uçağı boş ver," dedi Terry. "Bir sonrakiyle gidersin. İçeri gel ve bizimle yemek ye Jamie. Cara sakinleşir nasılsa."

Sanmıyordum.

Terry'ye Wolfjaw'da mutlaka yetişmem gereken bir kayıt işi olduğunu söyledim. Başka zaman yine gelirdim. Kollarını uzattığında, bir daha görme ihtimalimin çok düşük olduğunu bilerek ona sıkıca sarıldım. O sırada cinayetlerden ve intiharlardan haberim yoktu ama içimde zehirli bir şey taşıdığımın ve ölene dek taşıyacağımın farkındaydım. İstediğim son şey, zehri sevdiklerime bulaştırmaktı.

Kiraladığım arabaya yürürken durup bahçeyle Metodist Yolu arasındaki toprak alana baktım. Yol asfaltla kaplanalı yıllar olmuştu ama ablamın altıncı doğum günümde verdiği oyuncak askerlerle oynadığım yer o günkü gibi duruyordu. 1962 yılında orada diz çökmüş askerlerimle oynuyorken üstüme bir gölge düşmüştü.

O gölge hâlâ üstümdeydi.

"Sen birini öldürdün mü?"

Ed Braithwaite bu soruyu bana birkaç ayrı seferde yöneltti. Sanırım buna *artan tekrar* deniyor. Her soruşunda hayır dedim. Zavallı Mary Fay'e dört kurşun sıktığım doğru ama kadın o sırada zaten ölüydü ve Charles Jacobs, ölümcül bir inme yüzünden son nefesini vermişti. O gün olmasaydı başka bir gün olacaktı. Muhtemelen o yıl bitmeden bir gün.

"Ve intihar da etmedin, elbette," diye devam etti Ed gülümseyerek. "Bir halüsinasyon değilsen."

"Değilim."

"Öyle bir dürtün yok mu?"

"Yok."

"Teorik bir ihtimal olarak bile mi? Uyuyamadığın gecelerde aklından geçti belki?"

"Hayır."

Bugünlerde hayatım mutlu olmaktan çok uzak ama antidepresanlar devam etmemi sağlıyor. İntihara meyilli değilim. Aksine, ölümden sonra ne geldiğini bildiğim için mümkün olduğunca uzun bir ömür sürmek istiyorum. Bir konu daha var. Haklı ya da haksız, telafi etmem gereken pek çok şey olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden hâlâ iyi biri olmaya çalışıyorum. Aupupu Caddesi'ndeki Harbor House aşevinde yemek pişiriyorum. Haftada iki gün, Keolu Yolu'ndaki Nene Goose Pastanesi'nin yanındaki Goodwill'de gönüllülük yapıyorum. Ölülerin telafi etme şansı yok.

"Söylesene Jamie – senin ne farkın var da diğerleri gibi intihara yönelmiyorsun? Neden bağışıklığın var?"

Bu soruya karşılık olarak sadece gülümsüyor ve omuz silkiyorum. Ona söyleyebilirim ama inanmaz. Mary Fay, Ana'nın bu dünyaya açılan kapısıydı ama anahtar bendim. Bir cesede ateş etmek öldürmezdi –Ana gibi ölümsüz bir varlık *öldürülemezdi* zaten– ama tabancayı ateşlediğimde kapıyı kilitlemiştim. Ağzım-

dan çıkanın ötesinde *hayır* demiştim. Doktoruma Kadimler'den biri olan dünya dışı bir varlığın, sırf *hayır* deme cüreti gösterdiğim için beni kıyameti koparacak son bir intikam hareketi için sakladığını söylesem itirazlarıma kulak asmadan beni hemen hastaneye yatırır. Bunu istemiyorum çünkü bir vazifem daha var. Harbor House'da yemek pişirmek veya Goodwill'de kıyafetleri ayıklamaktan daha önemli bir vazife.

Ed ile seanslarımızın bitiminde resepsiyon görevlisine ücretini çek ile öderim. Bunu yapabiliyorum çünkü daha sonra kayıt mühendisi olan bir zamanların vasat gitaristi artık zengin bir adam. Kaderin cilvesi işte. Hugh Yates ölümünden sonra ardında büyükbabasından babasına, babasından ona geçen koca bir servet bıraktı. Malcolm "Mookie" McDonald ve Hillary Katz'e (namı diğer Pagan Starshine) küçük miktarlar bırakmış ama mirasının büyük bölümünü Georgia Donlin ve benim aramda paylaştırmıştı.

Georgia'nın ölümünün Hugh'un elinden olması, çok uzun sürecek ve avukatları zengin edecek karmaşık bir mahkeme savaşına yol açabilirdi ama kimse itiraz etmediği için (ben kesinlikle etmeyecektim) işlemler kısa sürede sonuçlandı. Hugh'un avukatları Bree ile temas kurup merhumenin kızı olduğu için mirasta hak iddia edebileceğini bildirdi.

Ama Bree'nin öyle bir niyeti yoktu. İşlemlerin benimle ilgili kısmını halleden avukatın dediğine göre Bree, Hugh'un parasının "kirli" olduğuna inanıyordu. Belki öyleydi ama ben payıma düşeni vicdan azabı hissetmeden kabul ettim. Bunun sebebi kısmen Hugh'un tedavisinde bir payım olmayışıydı ama daha çok, kendimi de kirli olarak kabul edişimdi. Yoksullukta kirli olmak yerine konforu seçmiştim. Georgia'ya gitmesi gereken milyonlara ne oldu bilmiyorum, öğrenmeye de niyetim yok. Fazla bilgi iyi değil. Artık dersimi aldım.

Haftada iki kez gittiğim seanslarım sona erip ücretini ödedikten sonra Ed Braithwaite'in muayenehanesinden ayrılıyorum. Halıyla kaplı koridorun iki tarafında başka ofisler var. Sağa dönersem lobiye, lobiden de Kuulei Yolu'na çıkabilirim. Ama sağa dönmüyorum. Sola dönüyorum. Görüyorsunuz ya, Ed'i tesadüfen buldum. Aslında Brandon L. Martin Psikiyatri Merkezi'ne ilk gelişim başka bir sebeptendi.

Koridorda ilerleyip güzel kokuların yayıldığı, büyük merkezin yeşil kalbi olan bahçeden geçiyorum. Hastalar bu bahçede oturup Hawaii güneşinin tadını çıkarıyor. Çoğu günlük kıyafetler içinde oluyor, kimileri pijama veya gecelik, bazılarıysa (merkeze yakın zamanda gelmiş olanlar) hastane önlüğü giyiyor. İçlerinden bir kısmı, diğer hastalarla veya görünmeyen arkadaşlarıyla sohbet ediyor. Diğerleri sadece oturuyor ve ilaçların etkisi altında boş gözlerle ağaçlarla çiçeklere bakıyor. İki üç tanesinin yanında, kendilerine veya başkalarına zarar vermemeleri için orada bulunan gözetmenler duruyor. Genellikle geçerken bana adımla hitap ederek selam veriyorlar. Artık beni iyi tanıyorlar.

Üstü açık avlunun diğer tarafında, Martin Merkezi'nin yatılı hastalarının bulunduğu üç binadan biri olan Cosgrove Konutu var. Diğer ikisinde genellikle madde bağımlıları, kısa süreli tedaviler için kalıyor. Ortalama kalış süreleri yirmi sekiz gün. Cosgrove, tedavisi daha uzun süren hastalar için. İyileşme ihtimalleri varsa tabii.

Cosgrove'daki koridor, ana binadaki gibi geniş ve halıyla kaplı. İçerisi, ana binadaki gibi kusursuz bir serinlikte. Ama burada duvarlarda resimler yok. Arka planda çalan müzik de yok çünkü bazı hastalar melodinin içinde fısıldanan küfürler veya uğursuz komutlar duyuyor. Ana binanın koridorunda bazı kapılar açık. Burada ise hepsi kapalı oluyor. Ağabeyim Conrad, neredeyse iki yıldır Cosgrove Konutu'nda kalıyor. Martin Merkezi idarecileri ve tedavisinden sorumlu psikiyatr onu daha kalıcı bir tesise –Maui'deki Aloha köyünün adı geçti– nakletmek istiyor

ama şimdiye dek buna razı gelmedim. Burada, Kailua'da kaldığı sürece Ed ile randevularımdan sonra onu ziyaret edebiliyor, Hugh'un cömertliği sayesinde bakım ücretini karşılayabiliyorum.

Gerçi itiraf etmeliyim, Cosgrove koridorunda yürümek her seferinde daha zor oluyor.

Koridor boyunca bakışlarımı ayaklarımdan ayırmamaya çalışıyorum. Bunu yapabiliyorum çünkü avlunun girişinden Con'un küçük odasına tam yüz kırk iki adımda gidildiğini biliyorum. Her zaman yapamıyorum –bazen adımı fısıldayan bir ses duyuyorum– ama çoğunlukla başarıyorum.

Con'un partnerini hatırlıyorsunuz, değil mi? Hawaii Üniversitesi Botanik Bölümü'ndeki yakışıklı? Adını o zaman da söylemedim şimdi de söylemeye niyetim yok. Connie'yi ziyarete gelse belki fikrim değişirdi. Ama gelmiyor. Ona sorsanız eminim şöyle der: *Beni öldürmeye çalışmış birini neden ziyaret edeyim Tanrı aşkına?*

İki sebep söyleyebilirim.

Bir, Con kendinde değildi... aklı başında değildi. Ağabeyim yakışıklının kafasına lambayla vurduktan sonra banyoya koşup bir avuç Valium yutmuş – *ufak* bir avuç. Botanikçi kendine geldiğinde (kafası kanlıymış ve dikiş atılması gerekiyormuş ama onun dışında iyiymiş) 911'i aramış. Polis gelip banyonun kapısını kırmış. Con baygın halde küvette horluyormuş. Sağlık görevlileri onu muayene etmiş ve midesini yıkamaya bile gerek görmemiş.

Con kendini de, botanikçiyi de öldürmek için fazla çaba göstermemiş – diğer sebep bu. Ama tabii Jacobs'ın ilk tedavilerinden biriydi. Muhtemelen *ilkiydi.* Charlie, Harlow'dan ayrıldığı gün Con'un büyük olasılıkla kendi kendini iyileştirdiğini söylemişti; geri kalanı numaraydı. *Teoloji fakültesinde öğretmeye çalıştıkları bir beceri bu,* demişti. *Oldum olası çok başarılıydım.*

Ama yalan söylemişti. Tedavisi, Con'un şu anki yarı katatonik hali kadar gerçekti. Artık bunun bilincindeyim. Charlie'nin kandırdığı *bendim.* Bir kez de değil, defalarca. Yine de –iyi tarafından bakmalı, değil mi?– Conrad Morton, ben Ana'yı uyandır-

madan önce yıllarca yıldızları izledi. Onun için ümit var. Tenis oynuyor (hiç konuşmasa da) ve daha önce dediğim gibi tam bir voleybol canavarı. Doktoru, dış etkenlere tepki göstermeye başladığını ve tepkilerinin giderek arttığını söyledi. Hemşireler ve hademeler odasına girdiğinde onu köşede dikilmiş, kafasını hafifçe duvara vurur halde bulmuyor artık. Bu tamamen kesilmedi ama iyice azaldı. Ed Braithwaite'e göre Conrad zamanla tamamen eskiye dönebilir; *canlanabilir.* Yapabileceğine inanmayı seçiyorum. Hayatın olduğu yerde umudun olduğunu söylerler, buna bir itirazım yok ama tam tersine de inanıyorum.

Umut var, o yüzden yaşıyorum.

Haftada iki gün, Ed ile konuştuktan sonra ağabeyimin süitindeki oturma odasında bir koltuğa yerleşiyor ve biraz daha konuşuyorum. Anlattıklarımın bir kısmı gerçek –Harbor House'daki kavga ve polislerin gelmesi, Goodwill'e bağışlanan neredeyse yepyeni kıyafetler, *The Wire*'ın beş sezonunu nihayet izleyişim– bir kısmıysa uydurma oluyor; Nene Goose Pastenesi'nde çalıştığını ve görüştüğümüzü söylediğim hayali kadın ve Terry ile yaptığımız uzun Skype sohbetleri gibi. Yaptığım ziyaretler diyalogdan ziyade monologlardan ibaret olunca işin içine kurgu katmak şart oldu. Zira bu sıralar ucuz bir otel odası gibi çıplak olan hayatımı anlatmak fazla uzun sürmüyor.

Her ziyaretimin sonunda ona çok zayıf olduğunu, daha fazla yemesi gerektiğini ve onu sevdiğimi söylüyorum.

"Sen de beni seviyor musun Con?" diye soruyorum sonra.

Şimdiye kadar cevap vermedi ama bazen hafifçe gülümsüyor. Bu da bir tür cevaptır, sizce de öyle değil mi?

Ziyaretim saat dörtte sona eriyor ve gölgelerin –palmiyelerin, avokado ağaçlarının ve tam ortadaki büyük, kıvrımlı incirin gölgesi– uzamaya başladığı avluya doğru yürümeye başlıyorum.

Adımlarımı sayıp ara sıra ilerideki kapıya kaçamak bakışlar atıyorum ama onun dışında gözlerim hep halıda oluyor. O sesin ismimi fısıldadığını duymadığım sürece.

Bazen fısıldıyor ve duymazdan gelebiliyorum.

Bazen yapamıyorum.

Bazen kendime engel olamadan başımı kaldırıp bakıyorum ve sarının sakinleştirici bir tonuna boyanmış hastane duvarının yerini, gri taşlarla örülmüş, sarmaşıklarla kaplı bir başka duvarın aldığını görüyorum. Sarmaşıklar kurumuş, iskelet ellerini andıran dalları taşlara tutunuyor. Küçük kapı gizli, Astrid o konuda haklıydı. Yine de orada olduğunu biliyorum. Ses arkasından geliyor. Çok eski, paslı anahtar deliğinden süzülüyor.

Kararlı adımlarla yürümeye devam ediyorum. Elbette devam ediyorum. Kapının diğer tarafında aklın alamayacağı kadar korkunç şeyler var. Sadece ölüler diyarı değil, ölümün *ötesi*. Çılgın renkler, tuhaf geometri, Kadimler'in sonsuz, yabancı hayatlarını yaşayıp sonsuz, habis düşüncelere sahip olduğu dipsiz boşlukların olduğu yer.

Kapının ardında Hiçlik var.

Bree'nin son e-postasındaki dizeleri hatırlayarak yürümeye devam ediyorum: *Sonsuza dek var olan ölü değildir. Ve garip sonsuzluklarda ölüm bile ölebilir.*

Jamie, diye fısıldıyor yaşlı bir kadın sesi sadece benim görebildiğim kapının anahtar deliğinden. *Gel. Bana gel ve sonsuza dek yaşa.*

Hayır, diyorum ona, tıpkı ilk gördüğümde dediğim gibi. *Hayır.*

Ve... şimdilik iyi gidiyor. Ama er geç bir şey olacak. Daima bir şey olur. Ve *olduğunda...*

Ana'ya geleceğim.

6 Nisan 2013 – 27 Aralık 2013

SON